

Xuất Sao

Contents

Xuất Sao	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1	5
3. Chương 2	9
4. Chương 3	12
5. Chương 4	16
6. Chương 5	19
7. Chương 6	22
8. Chương 7	26
9. Chương 8	29
10. Chương 9	33
11. Chương 10	36
12. Chương 11	40
13. Chương 12	43
14. Chương 13	47
15. Chương 14	51
16. Chương 15	55
17. Chương 16	59
18. Chương 17	62
19. Chương 18	66
20. Chương 19	69
21. Chương 20	73
22. Chương 21	76
23. Chương 22	79
24. Chương 23	83
25. Chương 24	86
26. Chương 25	90
27. Chương 26	93
28. Chương 27	96
29. Chương 28	99
30. Chương 29	103
31. Chương 30	106
32. Chương 31	110
33. Chương 32	113
34. Chương 33	117
35. Chương 34	120
36. Chương 35	123
37. Chương 36	127
38. Chương 37	132
39. Chương 38	136
40. Chương 39	140
41. Chương 40	146

42. Chương 41	149
43. Chương 42	152
44. Chương 43	155
45. Chương 44	158
46. Chương 45	162
47. Chương 46	166
48. Chương 47	169
49. Chương 48	172
50. Chương 49	175
51. Chương 50	178
52. Chương 51	181
53. Chương 52	185
54. Chương 53	188
55. Chương 54	191
56. Chương 55	194
57. Chương 56	198
58. Chương 57	201
59. Chương 58	206
60. Chương 59	210
61. Chương 60	214
62. Chương 61	217
63. Chương 62	221
64. Chương 63	224
65. Chương 64	228
66. Chương 65	231
67. Chương 66	235
68. Chương 67	239
69. Chương 68	242
70. Chương 69	246
71. Chương 70	249
72. Chương 71	252
73. Chương 72	255

Xuất Sao

Giới thiệu

Trên đời này ai cũng có điểm yếu. Hẳn không những không có mà còn để lộ rõ ràng cho người khác thấy. Điều Đình Vãn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuat-sao>

1. Chương 1-1

CHƯƠNG 1-1

Bình Đỉnh Sơn, Bình Đỉnh, Bình.

Hai đại cao thủ đương đại đang tỷ võ trên đỉnh núi. Tuy nói là tỷ võ, nhưng ai cũng đều biết, người đứng vững đến cuối cùng chỉ có thể có một.

Không phải A Cừu, thì là Trường Sinh Tử.

Tuy rằng đây là một câu hỏi lựa chọn, nhưng trong lòng đa số những người đang chờ đợi ở dưới chân núi, câu hỏi lựa chọn này căn bản không cần phải lựa chọn.

Tất nhiên là Trường Sinh Tử thắng.

Nhất định là Trường Sinh Tử thắng!

Gió núi cuộn cuộn, thổi mạnh đến nỗi lều tranh mạt cỏ bay tứ tung.

Trong tiếng gió vờn ống tay áo, từ sơn đạo truyền đến tiếng bước chân chậm chậm từng đợt từng đợt nện xuống nền.

Ai?

Là Trường Sinh Tử, hay là...

Đầu ai cũng vươn hết ra, mọi con mắt đều hướng về một phía, ai cũng đều phập phồng, ngừng thở, không ngừng cầu nguyện.

Một lúc sau, một thanh niên vóc dáng tầm tầm chậm rề rề đi xuống.

Trong tay hắn là một thanh kiếm, mũi kiếm có máu, đã đông lại.

Máu của những người chờ đợi đáp án dường như cũng đã đông lại theo. Không một ai hỏi đó là máu của ai, dù sao A Cừu đã sống sót đi xuống, điều đó cũng có nghĩa là người kia đã ở lại trên núi. Vĩnh viễn ở lại trên núi.

“Sư phụ.”

Trong đám đông vang lên một tiếng kêu thê lương. Tiếng bước chân của khoảng mấy chục người điên cuồng hướng lên đỉnh núi.

Những người còn lại vẫn đứng nguyên chỗ cũ, ngây người nhìn theo bóng lưng rời đi của A Cừu. Trong lòng họ chỉ có một nghi vấn:

Người từng là cao thủ số một Trang Triều, Trường Sinh Tử đã bại rồi, còn có ai có thể chặn đứng được người từng một mình khiêu chiến với toàn bộ võ lâm Trang Triều, A Cừu?

“Có, tất nhiên vẫn còn có rất nhiều người.”

Phương Hoành Tà khí định thần nhàn trải bản đồ ra, “Trường Sinh Tử thua không phải vì tài năng không bằng người, mà vì ông ta già rồi. Một người già đánh nhau với một người trẻ tuổi, thể lực, tâm lực, khả năng chịu đựng đều bị thiệt.”

Tịch Đình Vân nói: “Không phải người trẻ tuổi nào cũng có thể đánh bại một người già như Trường Sinh Tử.”

Phương Hoành Tà nói: “Một thanh niên chỉ dựa vào một thanh kiếm cong mà từ tiểu quốc Cửu Hạ phía Tây một đường đi đến phương Đông khiêu chiến với gần một trăm cao thủ Trang Triều tất nhiên không phải là một thanh niên bình thường rồi.”

Tịch Đình Vân nói: “Còn thua nữa, thì cả Trang Triều thua luôn rồi.”

Phương Hoành Tà nói: “Đã thua rồi. Điều chúng ta làm được chỉ là đừng để bản thân thua khó coi đến thế thôi.”

“Còn ai có thể xuất chiến?” Tịch Đình Vân thốt ra một câu hỏi mà cả võ lâm Trang Triều đều muốn hỏi.

Ngón tay của Phương Hoành Tà chỉ một chút vào phần phía Nam, Bắc, chỉ một chút vào phía Tây Bắc, chỉ một chút vào phía Đông, cuối cùng ngón tay chậm chậm chỉ về phía bản thân.

Tịch Đình Vân nhìn hắn thật lâu, ánh mắt ngưng trọng, từng chữ từng chữ nói: “Ai cũng có thể xuất thủ, người thì không.”

Phương Hoành Tà mỉm cười, cũng không phản bác, “Vừa hay, người ở phía Đông đó có thể nể mặt tôi một chút.”

Mùng 6 tháng 6, đối với cả giang hồ mà nói đây là một ngày trọng đại. Từ trước tới nay thần long thấy đầu không thấy đuôi, đảo chủ Tiêu Dao đảo ở Đông Hải, Tạ Phi Thị đã quyết định ứng chiến.

Một thời gian, cả võ lâm Trang Triều sôi sục như trên bếp lửa.

Người người vui mừng nhưng cũng hoài nghi.

Người người yêu cầu chứng cứ rồi lại yêu cầu chứng cứ.

Cuối cùng, phủ Thiên Cơ, nơi được coi như cột chống lưng của triều đình, lên tiếng, xác nhận tin tức là chính xác.

Từ đó, dân Trang Triều vững tâm hẳn.

Ai cũng đều biết chủ nhân Thiên Cơ phủ Phương Hoành Tà là sư đệ của Tạ Phi Thị, hẳn nói Tạ Phi Thị sẽ xuất thủ thì Tạ Phi Thị nhất định sẽ xuất thủ.

Ngày hôm đó là mùng 7 tháng 7.

Ngày Ngưu Lang Chúc Nữ gặp nhau.

Đáng tiếc rằng hai con người trên núi Bình Đỉnh không phải là Ngưu Lang, cũng chẳng phải là Chúc Nữ, họ chỉ là hai đối thủ sắp liều mạng người chết ta sống.

A Cừu giờ kiểm lên, chậm rì rì nói: “Kiểm của ta, dài ba xích ba thốn...” (Bụi: Khoảng hơn 1m đấy.)

“Đánh nhau nói nhiều như thế để làm gì?” Tạ Phi Thị một ngụm uống hết rượu trong túi rượu, chùi miệng một cái, rút ra thanh nhuyễn kiếm giấu trong thắt lưng, đưa đẩy tay một chút, nói: “Đánh nhau cần phải nhanh gọn.”

A Cừu nói: “Mời!”

Trả lời hẳn là kiếm quang.

Mùng 9 tháng 7, chập tối, tịch dương dần tắt.

Trên núi lại truyền đến tiếng bước chân.

Người trong giang hồ đợi gần hai ngày lần lượt sốc lại tinh thần.

Tiếng bước chân chậm chạp một cách dị thường, dường như lê chân bước xuống vậy.

Xa lạ, mà quen thuộc.

Qua một lúc lâu, khuôn mặt mệt mỏi của A Cừu lộ ra từ khúc quanh của sơn đạo.

Không có tiếng kinh hô, không tiếng kêu giận dữ, chỉ có tiếng gió lùa qua mỗi ống tay áo của quần hùng đang đứng sững ở đó.

A Cừu xuyên qua giữa bọn họ, chậm chậm đi xa.

Đảo chủ Đảo Tiêu Dao Tạ Phi Thị đã bại, không rõ tung tích. Trên núi Bình Đỉnh không có thi thể, từ đó về sau cũng không còn có ai nhìn thấy ông ta. Ông giống một cái điều, đứt dây rồi, là không còn tin tức gì nữa.

Phủ Thiên Cơ phái người đi tìm suốt hai tháng trời, vẫn không có kết quả.

Nhưng, những tin tức đó đối với võ lâm Trang Triều mà nói không còn quan trọng nữa. Giang hồ từ trước đến nay là nơi thắng bại luận anh hùng, người mà họ thực sự quan tâm là A Cừu, A Cừu, người đã thắng.

Vì trước khi hẳn trọng thương về nước có để lại lời nhắn một năm sau sẽ quay trở lại tái chiến.

Một năm có thể rất dài, lại có rất ngắn. Dài vì phải mơ ba trăm sáu mươi lăm cơn ác mộng, ngắn vì chỉ có ba trăm sáu mươi lăm ngày luyện công.

Trong lòng người võ lâm vẫn là nghi vấn đó:

Còn ai có thể xuất chiến?

2. Chương 1

CHƯƠNG 1

Đầu thạch vắn lộ (1) – Không phải là một đêm vũ lộ, mà là một đời hầu hạ.

(Trước khi làm một việc trọng đại thì làm một việc nho nhỏ để thử nghiệm, xem xét tình hình. Hay còn nói là “Ném đá dò đường”)

Vân Hà cao hơn ngàn nhận(1), không ngừng kéo dài ra trăm dặm, đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, chân núi sắc cỏ biêng biếc, như một bà lão tóc bạc vận váy xanh ngọc bích.

Một cỗ kiệu mềm giăng sa tím dừng lại ở nơi giao thoa giữa trắng và xanh.

Thanh phong phần phật, tấm sa bay bay. Thấp thoáng có thể nhìn thấy người trong kiệu đang nằm nghiêng, chần mông như cánh ve, thuận theo thân thể mà nhấp nhô, tinh vi xảo diệu, tư thái làm say đắm lòng người.

Cỗ kiệu này đã dừng tại đây một ngày một đêm, thủ vệ chịu trách nhiệm trông coi đã thay phiên ba lần, người trong kiệu lại chưa từng động dậy.

Phải chăng, đó là một người chết?

Nếu như không phải người chết, lại có ai có thể không ăn không uống không động, thậm chí không có nhu cầu vệ sinh?

Đúng lúc bọn họ sắp tin tưởng chắc chắn vào phán đoán của mình, người trong kiệu đột ngột ngồi dậy. Tấm chăn mỏng trên người nàng trượt xuống, cách một tấm sa, có thể thấp thoáng nhìn thấy bờ vai gầy lộ ra một nửa và cعن cổ thanh mảnh.

“Vì sự hiếu kỳ nho nhỏ của thân thiếp đối với Bình Tiêu thành chủ mà khiến cho Hạ thành chủ đích thân ra tiếp đón, làm sao dám nhận?”

Giọng nói lười nhác, kéo dài, pha một chút khàn khàn, giống như móng vuốt mèo đã mài bóng, gãi đến nỗi trong lòng cảm thấy ngứa ngáy.

Thủ vệ hoang mang quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy ở tận đầu con đường dài dần dần xuất hiện mấy chục thân ảnh.

Người đàn ông đứng chính giữa đội quan tể, áo bào bạc, sắc mặt lạnh lẽo như sương, ánh mắt mãnh liệt như điện, chỉ nhìn một cái đã khiến người trong kiệu cảm thấy tấm sa mỏng có mà như không, tất cả bản thân đều lọt vào đáy mắt của đối phương.

Người đàn ông càng lúc càng tiến lại gần, đến trước kiệu mới dừng lại.

Tấm sa mỏng nhẽ nhấc, lộ ra một đôi chân như phấn điêu ngọc trác, một lúc sau, chủ nhân của đôi chân ngọc mới thò đầu ra, mỉm cười thân thiện nhìn hắn nói: “Hạ thành chủ chẳng lẽ đã đánh mất tấm lòng thương hương tiếc ngọc năm đó rồi sao?”

Hạ Cô Phong rót cuộc vờn người ra bể ngang nàng lên.

Nàng gầy gầy ngón chân, hai tay ôm lấy cổ hắn, cười đến xuân phong đắc ý: “Hạ thành chủ vẫn là Hạ thành chủ.”

Hạ Cô Phong bình thản đáp: “Người nặng hơn nàng ấy nhiều, cao hơn nhiều, chân cũng to hơn nhiều.”

Nàng không để tâm, chớp chớp mắt đáp: “Hạ thành chủ sao lại nghĩ như thế chứ, con người vẫn luôn lớn lên mà.”

“Thuật dịch dung của Thiên Diện Hồ (2) cũng có lúc không thành công?” (Hồ ly ngàn mặt)

Nàng thở dài, “Chưa nói đến chiều cao, ngay đến khuôn mặt, cũng không thể mọi khuôn mặt đều có thể giống y như đúc được.”

“Khuôn mặt này được lắm.”

“Chúng tôi ta và thành chủ hữu duyên.” Nàng như một con mèo, cọ cọ vào tai Hạ Cô Phong.

Tai Hạ Cô Phong đỏ lên, đột ngột thả nàng xuống.

Nàng chân trần đứng trên tuyết, chỉ thấp hơn hần nửa cái đầu.

Hạ Cô Phong cúi đầu nhìn bàn chân lạnh cóng đến đỏ hồng lên của nàng, hồ hững hỏi: “Không sợ phế sao?”

Nàng cười hết sức xinh đẹp, “Muốn đóng giả Tử Sa phu nhân như thật, luôn phải trả một cái giá nào đó.”

Hạ Cô Phong phát tay, tùy tùng theo sau hần lập tức tiến lên, dùng cánh tay xếp thành kiệu nâng nàng lên.

Nàng ngồi vững rồi, tay vẫn e thẹn che miệng: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Hạ Cô Phong liếc ngang nàng: “Tịch Đình Vân là nữ nhân sao?”

Nàng không hề thấy ngỡ ngàng khi bị phơi bày, chỉ cười cười với hần.

Bình Tiêu thành được xây trên vùng đất bằng giữa sườn núi của núi Vân Hà, dọc ngang mười mấy dặm, nhân khẩu không quá một vạn, thành nhỏ như vậy nhưng khắp thiên hạ không ai dám xem thường. Nghe nói trong thành cơ quan vô số, chỉ cần Hạ Cô Phong ra lệnh một tiếng, cả tòa thành tùy lúc có thể biến thành một cỗ chiến xa cỡ lớn. Không ai biết uy lực của cỗ chiến xa này, cũng không ai dám lãnh giáo uy lực của nó.

Tịch Đình Vân được nâng vào trong thành, đôi mắt không chút dấu vết đánh giá thiết kế của tòa thành. Không phải ai cũng có cơ hội được chính mắt nhìn thấy bộ mặt thật của thành Bình Tiêu, dù sao cũng đã đến rồi, tất nhiên không thể tay không trở về. Thấy cửa thành không khác gì cửa thành bình thường, lại không có sông hồ thành bên ngoài, không biết bên trong phòng hộ thể nào.

“Đây chỉ là cổng thành bình thường, nếu như có địch đến quấy nhiễu, cổng thành sẽ đổi thành cổng gỗ khảm đầy thối sắt dài ba trượng.” Hạ Cô Phong đột nhiên nói. (Bụi: 1 trượng bằng 10/3 m => 3 trượng = 10 m, dài ác @@)

Tịch Đình Vân không có chút xấu hổ nào khi bị nhìn thấu, thoải mái nói: “Xem ra, gỗ tông cổng thành không có đất dụng võ rồi.”

Một dòng người chậm chậm đi đến gần tòa quần thể lầu chiếm gần một phần hai mươi của thành.

Tòa lầu này tên gọi Vân Quần, tạo thành từ một trăm hai mươi tòa lầu các, thiết kế phức tạp, được xưng là thiên hạ đệ nhất lầu.

Nhưng bước chân của Hạ Cô Phong chuyển hướng, đi vào một quán rượu nhỏ bên cạnh tòa lầu.

Tịch Đình Vân giọng điệu yêu kiều nói: “Thành chủ ngại thân thiếp người nặng, dáng cao, chân to sao?”

Hạ Cô Phong ngồi xuống vị trí gần cửa sổ quán rượu, mặt không biểu cảm nói: “Tịch đại tổng quản sau khi làm đại tổng quản rồi liền rất hiếm khi xuất hiện trong giang hồ, có thể khiến người xuất cung, chắc chắn không phải chuyện nhỏ rồi, mà càng là đại sự trong đại sự.”

Tịch Đình Vân từ trên kiệu người đi xuống, đặt móng lên bàn, hai chân vuốt nhẹ khung cửa sổ, lộ ra nửa đoạn bắp chân trắng trẻo nhẵn nhụi, buồn bã hỏi: “Hạ thành chủ năm đó đối xử với Tử Sa phu nhân cũng cứ vô tình thế này sao?”

Hạ Cô Phong đáp: “Nàng ấy vì ta mà đến.”

Tịch Đình Vân chớp chớp mắt, mặt nhàn như tơ, “Ta cũng vì thành chủ mà đến.”

Hạ Cô Phong sửa lại: “Người vì cầu ta mà đến.”

Tịch Đình Vân nghiêng đầu, cười nhạt, nhất cử nhất động đều rất giống Tử Sa phu nhân năm đó, “Vì A Cừu.”

Hạ Cô Phong nói: “Tạ Phi Thị chiến bại vẫn còn có Phương Hoàn Tà.”

Tịch Đình Vân dần thu lại ý cười, đôi mắt hơi hạ thấp, man mác nét buồn, tinh tế theo dõi từng ánh nhìn của Hạ Cô Phong: “Thành chủ sợ sao?”

“Kích tướng đối với ta vô dụng.”

Tịch Đình Vân cắn môi, ai oán muốn khóc, “Ta đã không còn cách nào khác. Hạ thành chủ thực sự định khoan tay đứng nhìn Trang Triều mất hết thể diện sao?”

“Người nên biết rằng, dưới bầu trời này vốn một nửa là người họ Hạ chúng ta.”

“Thành chủ khách khí rồi, thiên hạ này vốn mang họ Hạ.”

“Nhưng đương kim hoàng đế lại họ Cảnh.”

“Bình Vương vì không muốn bách tính lại rơi vào cảnh chiến tranh loạn lạc, đã kiên định nghĩa cử nhường ngôi, khắp thiên hạ đều kính phục.”

“Không phải người họ Hạ nào cũng khoan hồng đại lượng như thế.”

Tịch Đình Vân im lặng.

Hạ Cô Phong nói: “Muốn ta xuất thủ không phải là không thể.”

Tịch Đình Vân không kinh ngạc cũng không vui mừng hỏi: “Điều kiện của thành chủ là...”

Hạ Cô Phong nhìn chăm chăm vào mắt của y, chậm rãi nói: “Ta không cần một đêm vũ lộ, cái ta cần là một đời hầu hạ.”

“Ta lại không có tấm thân của nữ nhi.”

“Cũng không phải tấm thân của nam nhi.”

Tịch Đình Vân cũng không để tâm, cười cười, ném một ánh nhìn mê hoặc: “Thành chủ muốn cùng ta một đời chăm sóc lẫn nhau ư?”

Hạ Cô Phong đáp: “Người nghe nhầm rồi, không phải một đời chăm sóc lẫn nhau, mà là một đời hầu hạ của người.”

Tịch Đình Vân nhìn chăm chăm, than thở không ra tiếng, nói: “Bình Tiêu thành chủ không hổ là Bình Tiêu thành chủ, một chút cũng không chịu thiệt.”

Hạ Cô Phong nói: “Người có thể tìm thấy ta, tất nhiên có thể tìm ra hân.”

“Hạ thành chủ lớn tuổi...”

Hạ Cô Phong ngược mắt nhìn.

Tịch Đình Vân cười tí mắt nói tiếp: “Càng gách vác nhiều.”

“Thế nhưng Hoắc Quyết càng dễ bị lừa.” Hạ Cô Phong đứng dậy, nhìn khuôn mặt quen thuộc vẫn mãi cười tươi như hoa, “Điều kiện hoàn thành trong một năm.”

Sông Thanh Hoa, nước sông trong vắt như gương, mặt nước phẳng lặng như gương, vì vậy còn được gọi là Kính Giang. Một chiếc hoa thuyền đậu bên bờ sông, lan can điêu khắc, bậc thang bằng ngọc, vô cùng hùng vĩ tráng lệ, đầu thuyền đặt một chiếc đàn tranh, một cây sáo trúc, một dàn trống nhỏ, tuy chưa tấu lên, nhưng tiếng nhạc đã mơ hồ vọng vọng quanh tai.

Không bao lâu, tiếng nhạc càng lúc càng gần.

Chỉ một lúc sau, đội nhạc đã đi đến phía trước.

Trên hoa thuyền xuất hiện một nha đầu mười lăm mười sáu tuổi, đôi mắt đen nháy, tròn xoe nhìn người đến, sau đó áp hai bàn tay quanh miệng hô: “Dương đại tổng quản! Chủ nhân gọi ông vào phẩm trà!”

Đội nhạc dừng đột ngột, một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi cười ha ha chạy đến, một thân thịt thừa trong lúc chạy cứ nhảy lên nhảy xuống. Hân vừa chạy vừa lau mồ hôi, vất vả lắm mới bò được lên thuyền, vẫn chưa kịp thở đã bị nha đầu nhét cho một cái khăn thơm, nói: “Mau lau đi, nếu như để cho chủ nhân ngửi thấy mùi, nhất định sẽ đá ông xuống thuyền.”

Dương Vũ Hi cười nói: “Cám ơn Lục Hồ tỷ tỷ đã nhắc nhở.” Ông ta vừa nói vừa nhấc chân đi vào thì bị Lục Hồ kéo lại.

“Ông đi đâu đó?”

“Không phải tỷ nói chủ thuyền mời tôi vào phẩm trà sao?”

Lục Hồ ha ha cười nói: “Ta lừa ông đấy, thế mà cũng tin.”

“Lừa tôi?” Dương Vũ Hi mặt xanh lại.

Lục Hồ nói: “Ai cho ông mới sớm ra đã khua chiêng gõ trống làm mất mộng đẹp của người ta.”

Dương Vũ Hi hỏi: “Chủ thuyền vẫn chưa dậy sao?”

“Vẫn chưa.” Giọng trả lời lại từ trong thuyền truyền ra. Một công tử trẻ tuổi vén rèm đi ra. Trên khuôn mặt tuấn tú là ý cười đầy thỏa mãn.

“Không dám thỉnh giáo...” Dương Vũ Hi ôm quyền.

Thanh niên phe phẩy cái quạt, ngạo mạn nói: “Võ Nữ Tử.”

Một nam nhân tên là Nữ Tử ít nhiều đều có chút kỳ quái, nếu như là người khác, Dương Vũ Hi nhất định sẽ cười. Nhưng như hôm nay ông không muốn cười một chút nào, bởi vì hắn họ Võ. Họ Võ tên Nữ Tử trên thế gian này tuyệt không nhiều, vừa hay, phủ Thiên Cơ lại có một người.

“Thì ra là cánh tay phải của chủ nhân phủ Thiên Cơ.” Dương Vũ Hi ý vị thâm trường nói, “Không biết Võ công tử đại giá quang lâm Nam Cương, Dương Vũ Hi không đón tiếp từ xa, thứ tội thứ tội. Chẳng hay công tử lần này đến có chuyện gì, nếu như có chỗ nào cần tại hạ giúp sức xin đừng khách sáo.”

“Chẳng lẽ ông không nhìn ra ta đến vì Họa Cơ sao?” Võ Nữ Tử thu quạt lại, cười nói, “Suýt nữa thì ta quên mất, Nam Cương Vương cũng yêu thương Họa Cơ nhất trên đời.”

Dương Vũ Hi cười mà không nói.

Cây quạt của Võ Nữ Tử khê đập vào lòng bàn tay, vẻ đắc ý hiển lộ rõ ràng, “Tuy rằng có muộn đến một tháng, nhưng may rằng vẫn chưa bị vương gia nhanh chân giành trước.”

Dương Vũ Hi xoay người, hướng hoa thuyền cung tay nói: “Dương Vũ Hi thỉnh an Họa Cơ cô nương.” Nói xong, quay đầu đi thẳng.

Võ Nữ Tử nhìn theo bóng lưng của ông ta, hừ lạnh một tiếng, không nhẹ không nặng, vừa đủ đảm bảo đối phương có thể nghe thấy.

Đội nhạc giương cờ giống trống đi đến, lại lặng lẽ ra về, đúng là đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Võ Nữ Tử nhìn theo hướng bọn họ đi mất một lúc lâu, mới thu lại vẻ ngạo mạn, quay lại hoa thuyền.

Nữ tử tư dung tuyệt sắc nghiêng người dựa trên tháp, trên người đắp một chiếc chăn mỏng như cánh ve, dưới chân dường như không một mảnh quần áo, lộ ra một nửa bộ ngực mảnh khảnh, như cười như không nhìn hắn, “Võ công tử, hảo uy phong a hảo uy phong, hảo đắc ý a hảo đắc ý.”

Võ Nữ Tử mắt không liếc ngang, nhìn cửa sổ, “Coi thiên hạ bằng nửa con mắt như Hoắc Quyết chỉ vì muốn lọt vào mắt xanh của chủ thuyền mà đã phí công sức tìm đội nhạc đến mua vui. Chủ thuyền chẳng lẽ không rung động một chút nào sao?”

Họa Cơ cười nói: “Người như Hoắc Quyết, tất nhiên nữ nhân nào cũng sẽ vì thế mà rung động.”

Võ Nữ Tử nói: “Chủ thuyền không trách tại hạ đặt điều ư?”

Họa Cơ nói: “Hoắc Quyết tâm cao khí ngạo, càng khó đoạt được càng muốn đoạt lấy bằng được. Vì vậy, huynh là đang giúp tôi.”

Võ Nữ Tử nói: “Là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi.”

Họa Cơ khe khẽ than thở: “Nhưng mà nguyên vọng của phủ chủ không hề dễ dàng đạt được chút nào. Hoắc Quyết việc nhỏ đều nghe theo tôi, thế nhưng việc lớn như ra khỏi Nam Cương ứng chiến thế nào cũng không chịu nhượng bộ.”

Võ Nữ Tử hỏi: “Chủ thuyền đề cập đến rồi?”

“Chưa từng.” Họa Cơ nói, “Có một số chuyện không cần nói ra cũng biết được đáp án.”

“Vẫn xin chủ thuyền không ngừng cố gắng.” Võ Nữ Tử đứng dậy, vừa muốn bước vào trong, bỗng thấy Họa Cơ đột nhiên vén chăn đứng dậy, xích lõa, từ phía sau ôm lấy hắn, thân thể như có như không ma sát lưng hắn, đôi tay ngọc ngà cực chậm rãi, cực khe khẽ vuốt ve từ khuôn mặt trở xuống dưới.

Nàng là chủ nhân mới của thiên hạ đệ nhất hoa thuyền, kỹ năng đối phó với nam nhân tất nhiên không cần phải nói đến, cùng là những động tác vuốt ve như thế mà do nàng làm, khối phải nói cũng biết tiêu hồn thực cốt đến độ nào.

Võ Nữ Tử đợi nàng vuốt ve đến bụng dưới, mới kéo nàng ra, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Họa Cơ cười, “Quả nhiên là Tịch đại tổng quản.”

3. Chương 2

CHƯƠNG 2

Đầu thạch vấn lộ (2) – Xin Nam Cương vương hãy nhận lấy chiến thư của A Cừu!

Nàng nhìn thấy đối phương nghiêng đầu chăm chăm nhìn mình, mỉm cười nói: “Nghe giang hồ đồn rằng Thiên Diện Hồ Tịch Đình Vân không chỉ tinh thông thuật dịch dung mà còn rất giỏi bắt chước, bất cứ ai chỉ cần bị y nhìn một cái, đều có thể bắt chước giống y như thật, nay đã nhìn thấy, quả thật danh bất hư truyền.”

Tịch Đình Vân hồ hững đáp: “Lời giang hồ đồn không đáng tin. Giống như nhân vật như chủ thuyền đây, đừng nói nhìn một cái, cho dù là nhìn mười năm, cũng khó có thể bắt chước được một phần nghìn phong thái này.”

Họa Cơ che miệng cười nói: “Miệng lưỡi của Tịch đại tổng quản quả thực còn ngọt hơn cả mật, suýt nữa là tôi tin rồi. Đáng tiếc tôi vừa nghe nói Tịch đại tổng quản mượn danh vẻ của Tử Sa phu nhân đơn thương độc mã đánh đổ Bình Tiêu thành, lọt vào mắt xanh của Bình Tiêu thành chủ. Tử Sa phu nhân là sư tỷ của tôi, việc tỷ ấy làm được, tôi cho đến bây giờ vẫn chưa chạm được một góc, so sánh là thấy, tôi mới là người khó có thể bắt chước được một phần nghìn phong thái đó. Nói đến đây, tôi có chút đố kỵ với thiên diện chi tài của Tịch đại tổng quản đấy.”

Tịch Đình Vân nói: “Trước mặt chủ thuyền, nghìn mặt của ta với một mặt cũng không khác gì nhau.”

Họa Cơ nghiêng đầu, ngực không biết là vô ý hay hữu ý cọ vào bắp tay y. Cho dù Tịch Đình Vân không cách nào tiêu thụ được ngón nghề tiêu hồn của nàng, nhưng nàng vẫn không định dễ dàng buông tay. “Giao tình giữa Tịch đại tổng quản và chủ phủ Thiên Cơ khắp thiên hạ đều biết. Võ Nữ Tử là một trong những cánh tay đắc lực của chủ phủ Thiên Cơ, tổng quản tất nhiên hiểu rõ hắn như lòng bàn tay, tổng quản dịch dung thành hắn là việc tự nhiên nhất. Đáng tiếc, tổng quản quên mất, nam nhân có một số việc thậm chí đến bạn bè thân nhất cũng không thể nói ra.”

Tịch Đình Vân giãn mi: “Chủ thuyền thật thủ đoạn.”

Họa Cơ cười khở một tiếng, lùi ra sau hai bước, ngã trở về trên tháp, kéo lại chân thuận tay đắp lên, khe khẽ nói: “Cái Họa Cơ có chỉ là một tấm nhục thể, hai phần hồ mị, ba phần cẩn thận mà thôi. Nam Cương vương không phải Võ Nữ Tử, muốn mời hắn ra khỏi núi, không cực kỳ thủ đoạn không được, Họa Cơ tài đã tận, sau này còn phải xem Tịch đại tổng quản đại triển thân thủ.”

Tịch Đình Vân mỉm cười đáp: “Nam Cương vương đã là thần tử dưới váy của chủ thuyền, cái ta phải làm, chỉ là thuận tay đẩy thuyền mà thôi.”

Họa Cơ cười mà không nói.

Tịch Đình Vân vào khoang trong.

Một lúc sau, Lục Hồ nhảy nhót chạy vào, giây phút nhìn thấy bóng lưng của Tịch Đình Vân liền trầm tĩnh lại, cung kính nói: “Tổng quản đại nhân.”

Tịch Đình Vân nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài, mới quay đầu lại, “Đặt cược không thể chỉ đặt một bên.”

Lục Hồ hỏi: “Đại nhân muốn bỏ Họa Cơ?”

Tịch Đình Vân đáp: “Khó có được Họa Cơ đã đi đến bước này, bỏ thì cũng tiếc, nếu không có vấn đề gì thì cùng lo liệu.”

Lục Hồ nói: “Họa Cơ là mỹ nhân đương thế hiếm có, có thể so bì về tư sắc, tài tình, diễm danh chỉ có Tử Sa phu nhân mà hiện giờ không biết tung tích, Mẫu Đơn phi mà hoàng thượng giấu trong thâm cung, cùng với Bách Hương Ngưng các chủ Nhã Các chỉ nghe danh chưa từng thấy mặt. Cả ba vị đó đều không dễ tìm.”

Tịch Đình Vân mở quạt, chậm chậm phe phẩy, “Nam Cương vương không chỉ háo mỹ nhân, mà còn háo mã, háo tửu, háo thắng.”

Lục Hồ nghi hoặc hỏi: “Háo thắng?”

“Háo thắng.”

Thiên hạ đệ nhất hoa thuyền chỉ là danh xưng không có thực, nghĩa của nó cũng tương tự như thiên hạ đệ nhất hoa khôi, chỉ là thiên hạ đệ nhất hoa khôi đều là tự xưng, không ai phục ai, thiên hạ đệ nhất hoa thuyền thì lại là do văn nhân mặc khách đề cử, ba năm một lần, nếu như không phải người sắc nghệ song tuyệt, mỹ diễm hơn người thì không thể nhận được danh hiệu này.

Do vậy, sau khi Họa Cơ đàn một đêm, bên bờ đã đầy những người nghe tin mà vội đến.

Tịch Đình Vân mang khuôn mặt của Võ Nữ Tử lạnh lẽo đứng bên cạnh nàng, thâm tình lộ rõ qua đôi mắt khiến ai cũng không thể nghi ngờ sự si mê của thanh niên này với Họa Cơ.

Tiếng đàn từ nhanh gấp chuyển sang chậm rãi, lấy khởi đầu làm kết thúc.

Một vài tiếng vỗ tay lác đác vang lên, sau đó càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng nhiều.

“Cô nương, đàn thật quá hay, nghe suốt một đêm mà không thấy buồn ngủ chút nào!” Một hán tử thô lỗ đứng dậy, trong tay lắc lư hũ rượu, nói chuyện có chút lè nhè.

Họa Cơ nhìn hắn, dáng cười rất đáng yêu, “Có thể khiến cho một trong sáu đại thủ lĩnh của Nam Cương, Xá Quang thủ lĩnh một đêm không ngủ lắng nghe Họa Cơ đàn, là vinh dự của Họa Cơ.”

Xá Quang ha ha cười lớn nói: “Họa Cơ quả nhiên là mỹ nhân chỉ trong truyền thuyết mới có, nhân lực khá lắm! Một mỹ nhân như nàng sao lại có thể tùy tiện để một tên tiểu bạch kiểm thế kia ở bên cạnh? Ta bản tính thô lỗ, Họa Cơ cô nương không vừa mắt cũng chẳng có gì, nhưng Nam Cương ta có rất nhiều người nam nhi tốt tài mạo song toàn, Họa Cơ cô nương nên mở to mắt nhìn cho rõ mới tốt!”

(Tiểu bạch kiểm: da mặt trắng, ý chỉ thư sinh.)

Tịch Đình Vân vẫn không hoang mang, mở quạt ra: “Mặt trắng là ưu điểm đó.”

Xá Quang nói to: “Nam nhân phải đen một chút mới có khí khái!”

Phía dưới rất nhiều tiếng hòa theo.

Tịch Đình Vân đáp: “Nam Cương vương của các người đen đến thế nào?”

Xá Quang im bật, tiếng hòa theo ngừng hẳn.

Nhưng phàm là người đã từng nhìn thấy Hoắc Quyết sẽ biết, Hoắc Quyết rất trắng, không phải trắng như bình thường, mà là trắng sáng trắng lóa cả mắt.

Tịch Đình Vân phe phẩy quạt, nói: “Theo như lời thủ lĩnh vừa nói, đen mới có khí khái, xem ra người đen nhất Nam Cương chính là Nam Cương vương rồi. Ta vốn vẫn lo lắng gặp phải Nam Cương vương mà không nhận ra, hôm nay có sự chỉ điểm của thủ lĩnh, thật yên tâm hơn rất nhiều rồi.”

“Hừ.”

Theo tiếng hừ lạnh khê, nhanh, dứt khoát, hoa thuyền bị đẩy đi xa mấy xích.

Đám mây đỏ vụt qua, trên đầu thuyền xuất hiện thêm một người.

Đuôi sam xung thiên, áo bào đỏ, tai đeo vòng vàng, cả người trên dưới ăn mặc không giống ai, nhưng Tịch Đình Vân một chút cũng không cười được, bởi vì vẻ ngoài của người này đủ để làm cho tất cả những cách ăn mặc quái dị nhất trở nên rất đẹp mắt!

Thiếu niên xinh đẹp đến khó có thể hình dung, vẻ đẹp tận lực toát ra từ mọi góc, cho dù là Họa Cơ ở trước mặt hẳn cũng không thể không mờ nhạt, nhưng không phải thua về dung nhan, mà là thua về cái ngạo khí “ngoài ta ra còn ai khác có thể làm được.”

Tịch Đình Vân lần đầu tiên biết được, mây phi sắc vũ (dáng vẻ vui mừng, đắc ý) không chỉ có thể hình dung thần thái, mà còn có thể hình dung tư sắc của một người.

Vẻ đẹp của thiếu niên sinh động thu hút mọi ánh nhìn, không chỗ nào là không.

“Vậy người đã nhận ra bản vương chưa?” Thiếu niên đương nhiên là Hoắc Quyết, chỉ có thể là Hoắc Quyết. Khắp cả Nam Cương, thậm chí khắp cả Trang Triều còn ở đâu có thể tìm ra một người ngạo mạn cuồng vọng đến kinh diễm như thế này?

Tịch Đình Vân thu lại vẻ mặt kinh diễm, nói: “Ngoại trừ không đủ khí khái, nhận ra đến khoảng bảy tám phần.” Y không hề quên, y không phải là Tịch Đình Vân, y là Vô Nữ Tử. Vô Nữ Tử cho dù người thua rồi, cái miệng lại không hề chịu thua.

Hoắc Quyết đôi mắt xoay chuyển, không nói năng gì, nhìn Họa Cơ.

Họa Cơ vẫn ngồi ở đó, thân thể lại hơi hơi dựa vào phía y.

Hoắc Quyết nghiêng đầu, “Nàng chọn hẳn?”

Họa Cơ u oán nói: “Là ngài không chọn tiếp.”

Hoắc Quyết nói: “Nàng chọn hẳn.” Lần này là khẳng định.

Họa Cơ có chút lo lắng, thân thể khẽ động dậy, nhưng lại bị Tịch Đình Vân ôm lấy. Y ôm chặt lấy nàng, không để tâm đến sự giãy giụa nho nhỏ đó, chỉ để tâm đến bản thân, đắc ý, “Nam Cương vương nắm giữ Nam Cương, không thể nào đến nữ nhân cũng không có chứ?”

Hoắc Quyết dẫu môi, thân thể đứng thẳng, hướng về phía đám đông ở trên bờ lặng lẽ nhìn.

Những người trên bờ chợt căng thẳng, không biết vị Nam Cương vương thường xuyên khiến người khác không dự đoán được này lại muốn gì, nhưng bọn họ rất nhanh đã phát hiện ra Hoắc Quyết tuy rằng nhìn bọn họ nhưng lại đang trầm tư suy nghĩ, trầm tư như xung quanh không có người.

Tịch Đình Vân cảm thấy thân thể người trong lòng có chút cứng đờ. Y đột nhiên hiểu được tình cảm của Họa Cơ dành cho Hoắc Quyết có thể nhiều hơn bọn họ đã từng nghĩ một chút. Ai cũng đều không thể tưởng tượng được người thiếu niên xinh đẹp hơn người này, vài năm sau có thể trưởng thành đến mức độ nào, nghe giang hồ đồn, võ công của hắn đã không còn dưới Hạ Cô Phong — mà hắn nhỏ hơn Hạ Cô Phong bảy tuổi.

Y chợt cảm thấy câu nói của Hạ Cô Phong “Hoắc Quyết càng dễ lừa hơn.” là một chỉ dẫn sai lầm.

Hoắc Quyết đột ngột quay đầu lại: “Được, nàng thuộc về người.”

Họa Cơ thân thể khẽ chấn động, rất nhanh liền thả lỏng người lại. Nàng nhìn hắn, trong đáy mắt tràn đầy thống khổ và không thể tin nổi, lệ châu lăn tăn quanh hốc mắt, nhưng cho dù thế nào cũng không chịu rơi xuống.

Hoắc Quyết ngoắc ngón tay với Tịch Đình Vân, nói: “Nhưng chúng ta sẽ so tài một chút!”

Tịch Đình Vân hỏi: “So cái gì?”

“So cái mà người giỏi nhất.” Hoắc Quyết nói, “Nghe nói người tinh thông y thuật?”

Tịch Đình Vân ngạo mạn đáp: “Người muốn đo y thuật với ta?”

Hoắc Quyết đáp: “Ta không biết y thuật, đo thế nào được?”

Tịch Đình Vân hỏi: “Vậy so cái gì?”

“So điểm huyết, xem chúng ta trong vòng một giờ, ai có thể điểm được nhiều huyết nhất!”

Tịch Đình Vân nói: “Vậy nếu như ta thắng?”

Hoắc Quyết đáp: “Nam Cương này để cho người tùy ý đi.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Vậy nếu như ta thua?”

Họa Cơ đứng đứng nước mắt nhìn Hoắc Quyết, dường như một câu nói của hắn có thể quyết định nước mắt nàng sẽ tiếp tục ở lại hay rút xuống.

Hoắc Quyết đáp: “Người đàn một khúc cho ta nghe.”

Tịch Đình Vân có một chút không thể tin nổi trong giọng nói, hỏi lại: “Chỉ có vậy?”

“Chỉ có vậy.”

“Nhưng ta muốn đổi một điều kiện.”

Đáy mắt Hoắc Quyết thoáng qua một tia chế giễu, nhưng cũng không ngắt lời y.

“Nếu như ta thắng, xin Nam Cương vương hãy tiếp lấy chiến thư của A Cừu!” Tịch Đình Vân nói chỉ là nói vậy thôi, chứ cũng biết rằng mình thua chắc rồi.

4. Chương 3

CHƯƠNG 3

Đầu thạch vấn lộ (3) – Nếu có một ngày hắn muốn ta chết, ta liền chết.

Hoắc Quyết ngẩng cao đầu, khoe miệng mang theo nét coi thường, như thể ngay cả nhìn người trước mắt cũng cảm thấy vô vị, “Được... thôi.” Hắn quay đầu, mái tóc theo động tác của hắn ngạo ngược hất lên, “Giờ ngọ ngày mai, dốc Ngũ Quỷ.” Tiếng còn chưa dứt, người đã vụt biến mất, không nhìn thấy bóng, lại là vội vàng đến, cũng vội vàng đi.

Dạ khúc Nghênh Giang của Họa Cơ lại xảy ra phong ba như vậy khiến rất nhiều những người có mặt đều cảm thấy bất ngờ, nhưng rất nhanh họ lại cảm thấy chỉ có phong ba đường ấy mới xứng đáng với thân phận chủ thuyền đệ nhất hoa thuyền của Họa Cơ. Anh hùng mỹ nhân, vốn nên là nguồn cơn của phong lưu diễm sự. Cũng chỉ có Võ Nữ Tử của Thiên Cơ phủ mới miễn cưỡng đủ tư cách để Nam Cương vương của bọn họ hiện thân khiêu chiến. Anh hùng với anh hùng, vốn vẫn nên so tài cao thấp.

Xá Quang cười lớn rồi đi mất, những người còn lại ôm trong lòng sự mong chờ trận so tài ngày mai, lần lượt đi về.

Họa Cơ quay về thuyền.

Lúc Tịch Đình Vân vào khoang thuyền, trong mắt nàng đã không còn nước mắt.

“Ngày mai Tịch đại tổng quản nắm chắc bao nhiêu phần?” Họa Cơ nét cười như hoa, như thể đau thương vừa rồi toàn bộ đều chỉ là diễn kịch.

Nếu như không phải Tịch Đình Vân đã từng ôm nàng vào lòng, cũng sẽ không thể tin nàng lại có vài phần chân tình với Hoắc Quyết. Cũng chỉ là và phần mà thôi, người quá thông minh sẽ không để bản thân quá mất khống chế.

Tịch Đình Vân đáp: “Một phần.”

Họa Cơ cười nói: “Một phần cũng có thể là thắng dễ dàng, mà cũng có thể là ngược lại.”

Tịch Đình Vân nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, thở dài nói: “Một phần đây là hy vọng Hoắc Quyết bị bệnh.”

Họa Cơ chân chân chính chính cười ra tiếng, hơn nữa còn cười mãi không dứt, khoe mắt lấp lánh nước, đến tận lúc thở không ra hơi rồi mới dừng lại. Nàng lau qua nước mắt bên khoe mắt, ngược nhìn hỏi: “Có phải tôi mất hình tượng lắm không?”

Tịch Đình Vân vẫn giữ nguyên dáng vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe hỏi mới quay đầu lại: “Ta có nhìn thấy đâu.”

Họa Cơ khẽ nói: “Nếu như huynh là con trai thì tốt rồi, người như huynh nhất định sẽ không nỡ để nữ nhân đau lòng vì mình.”

Tịch Đình Vân bình tĩnh đáp: “Thế nhưng nữ nhân lại luôn làm ta đau lòng.”

Họa Cơ chậm chậm đứng dậy, vươn tay vòng quanh thắt lưng y, đầu dựa vào vai y, buồn bã nói: “Tôi không để tâm, huynh có đồng ý đối tốt với tôi không?” Hơi thở như lan, mềm mại như không xương, cho dù có là người đàn ông có trái tim sắt đá nhìn thấy nàng lúc này cũng khó mà không tan thành nước, nhưng Tịch Đình Vân vẫn im lặng.

“Huynh cũng biết, việc đó có rất nhiều cách.” Tay Họa Cơ càng chặt hơn, trán dựa vào cổ y, như thể y là chỗ dựa quan trọng nhất cuộc đời này của nàng, “Từ nay về sau, tôi chỉ hầu hạ một mình huynh, yêu thương một mình huynh, chờ đợi một mình huynh.”

Thật lâu.

Lâu đến mức tay Họa Cơ đã cảm thấy khẽ tê, Tịch Đình Vân mới lãnh đạm kéo nàng ra: “Chủ thuyền đã thấy khá hơn chưa?”

Họa Cơ thả tay ra, khẽ vuốt tóc mai, mặt như nước chảy: “Thì ra Tịch đại tổng quản cũng là lòng dạ sắt đá.”

Tịch Đình Vân đáp: “Cho dù kế hoạch thất bại, chủ thuyền vẫn là công thần. Tịch mỗ tuyệt sẽ không qua cầu rút ván, chủ thuyền hoàn toàn có thể yên tâm.”

Họa Cơ bĩu môi, quay một vòng nằm lại trên tháp, như châm chọc lại như nũng nịu, ngọt ngào nói: “Tịch đại tổng quản thật đúng là tri kỷ của Họa Cơ, tôi nghĩ gì cũng đều không qua được pháp nhãn của tổng quản.”

Khô Mộc Lao, từ một góc độ nào đó mà nói, nó đã không còn là một nhà lao, mà là một tòa thành nhỏ. Nó có tường thành, có lầu gác, có sông hồ thành, còn có một đội quân giám ngục còn kiên cố hơn cả tường đồng vách sắt.

Phạm nhân có thể vào Khô Mộc Lao tất nhiên tội ác đầy đủ, như lang như hổ.

Thế nên khi lao giám nghe có người đơn thương độc mã tấn công nhà lao, suýt nữa cười phụt hết rượu trong mồm ra ngoài.

Nam Cương mà vẫn có người thiếu suy nghĩ như thế.

Hắn đột nhiên rất hiếu kỳ, thi thể của người đó rốt cuộc sẽ bị phanh thành bao nhiêu miếng. Ở với đám phạm nhân trong Khô Mộc Lao lâu rồi, những tên giám ngục này cũng không phải đèn dầu cạn. Thế nhưng hắn rất nhanh liền không thể cười được, vì người đó đã xông vào trong.

Một con ngựa đỏ tía nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã tiến tới dưới Thập Bát Ổ chính giữa Khô Mộc Lao. (Ổ: chốt phòng ngự)

Người trên ngựa thân mình mặc một áo bào đỏ còn lộng lẫy hơn cả ngựa, tư dung đoạt mục, khiến người khác không dám ngược nhìn, đôi khuyên vàng như hai vầng mặt trời chói mắt. (Tư dung đoạt mục: Vẻ đẹp thu hút ánh mắt người khác)

Lao giám trước là kinh sau là nộ, vừa kinh vừa sợ, quát lui đám giám ngục, run rẩy đi đến trước ngựa, quỳ gối nói: “Ra là Nam Cương vương đại giá quang lâm.”

Hoắc Quyết nói: “Ta cần một trăm phạm nhân cùng hung ác cực.” (Cực kỳ hung ác)

Lao giám sắc mặt lộ vẻ khó xử, “Trong ngục hiện giờ chỉ quản một trăm mười sáu phạm nhân, tuổi đã cao có mười ba người, hành xử bất lương có hai mươi tám người, bệnh tật nặng không thể chữa trị có bốn người...”

Hoắc Quyết không nhẫn nại hỏi: “Có thể đưa ra bao nhiêu?”

Lao giám cúi đầu nghĩ một lát: “Năm mươi người.”

Hoắc Quyết nói: “Nếu thêm ông nữa thì sao?”

Lao giám cực chần kinh, “Tiểu nhân thực sự đảm đương không nổi bốn chữ cùng hung ác cực.”

“Trước giờ ngộ ngày mai đem tất cả đến dốc Ngũ Quỷ.” Hoắc Quyết quay đầu ngựa, hừ lạnh nói, “Nếu như lần sau bản vương tới mà Khô Mộc Lao vẫn không chịu nổi một kích như thế này, thì người lập tức vào Thập Bát Ổ, từ từ hưởng thụ mùi vị địa ngục trần gian đi.”

“Tiểu nhân tuân lệnh, tiểu nhân cẩn tuân giáo huấn của vương gia, tiểu nhân nhất định...”

Tiếng vó ngựa xa dần.

Trại chủ Đâu Hùng dạo gần đây xuân phong đắc ý, sống khá là dễ chịu, đầu tiên là nhạc phụ lão trại chủ Vương Hổ qua đời, sau là vợ của hắn Vương Mạnh Nữ được người phát hiện bị chìm chết trong giếng. Hung thủ là ai hắn không muốn truy cứu, hắn chỉ biết hai cái đình trong mắt giờ đã mất, Hổ Vương trại giờ là thiên hạ của một mình hắn. Sẽ không còn ai ngăn cản hắn nạp thiếp, cũng không còn ai léo nhéo bên tai là cái này không được, cái kia không được. Vài ngày trước hắn đem thủ hạ xuống một thôn gần đấy làm một vụ lớn, chưa kể tiền bạc, chỉ riêng đàn bà con gái đã bắt đến mười mấy người, vừa nghĩ đến cuộc sống khoái hoạt sau này, ngay cả nằm mơ hắn cũng cười ra tiếng.

“Trại chủ!”

Bộ hạ đặc lực của hắn hoảng hốt xông vào, “Có người tấn công trại!”

Đâu Hùng tức giận bật dậy, “Kẻ nào to gan như thế? Có bao nhiêu người?”

“Một người.”

.....

“Là ai mà to gan như thế!” Đâu Hùng người chưa đến đã thấy tiếng.

Hoắc Quyết giương cung, đợi cho bọn họ xuất hiện trong tầm mắt mới thả dây.

Bọn người Đâu Hùng chưa kịp nhìn rõ thế đến của mũi tên, đã nghe thấy phập một tiếng. Tấm biển trại trên đầu đã găm thêm một mũi tên vàng găm lông vũ đỏ.

Hổ Vương trại ba chữ rắc một tiếng tách làm đôi, rơi xuống đất.

Đám người Đâu Hùng vội vàng tránh ra.

Mũi tên vẫn găm trên xà ngang như một tấm thoi mệnh phù của Diêm Vương. (thoi mệnh: Giục thúc đòi mạng)

“Hong vũ kim tiền!” Thủ hạ của hắn kinh hô.

Sắc mặt Đâu Hùng đại biến, quay đầu nhìn thiếu niên khoác áo bào đỏ đang cười trên ngựa tía: “Dám hỏi tôn giá có phải Nam Cương vương?”

Hoắc Quyết từ trên lưng ngựa cầm một đoạn dây thừng xuống, đáp xuống đất, “Người sống đưa tay trói hết lại.”

Đâu Hùng bị thái độ không coi ai ra gì của hắn làm tức đến phát run, nhưng cũng không dám minh mục trương đảm đắc tội, chỉ có thể đè nén nộ hỏa xuống hỏi: “Ý của tôn giá là gì?”

Hoắc Quyết ngay cả liếc mắt cũng không thèm, ngạo mạn nhìn ngọn cây bên người nói: “Ta chỉ cần bốn mươi chín người sống, còn thừa thế nào cũng được.”

“Cho dù người thật sự có là Nam Cương vương cũng ỨC HIẾP người quá đáng rồi đó!” Đâu Hùng rút cuộc cũng bị làm cho tức điên!

Hoắc Quyết từ trên lưng ngựa cưỡi ra một cây thương, thương tua đỏ khắc hoa văn rồng — thương của Nam Cương vương.

Hồ hấp của Đâu Hùng nặng nề, nhịp tim của đám người Hổ Vương trại bắt đầu rã rời.

Một tuần trà, một đĩa lạc, một vị mỹ nhân, một vầng trăng sáng, một dòng thu thủy, một khúc điệu âm.

Bất cứ ai nhìn thấy Tịch Đình Vân giờ này phút này đều không khỏi ngưỡng mộ. Thế nhưng bản thân y lại không hề cảm thấy vậy, chỉ lặng lẽ uống trà, tách vỏ lạc.

Họa Cơ ngừng tay, y vẫn không nhanh không chậm bỏ lạc vào miệng.

“Tịch đại tổng quản cũng có lúc đại kinh thất sắc ư?” Nàng mở to mắt, dường như quả thật chỉ là hiếu kỳ.

Tịch Đình Vân nói: “Vô Nữ Tử đại kinh thất sắc, ta liền đại kinh thất sắc.”

Họa Cơ nói: “Tôi là đang hỏi đại tổng quản.”

Tịch Đình Vân quay đầu nhìn nàng: “Nhìn được mặt của ta ư?”

Họa Cơ nói: “Tôi chỉ nhìn được Vô công tử.”

Tịch Đình Vân nói: “Nàng ngồi trước mặt ta mà còn không nhìn thấy Tịch Đình Vân, nữa là bản thân ta.”

Họa Cơ mặt lộ vẻ thương hại: “Tôi nghe nói nhiệm vụ này vốn không cần đến tay huynh làm, nhưng vì một câu nói của chủ phủ Thiên Cơ đã khiến hoàng thượng thay đổi chủ ý.”

Ánh mắt Tịch Đình Vân chuyển từ đĩa lạc sang khuôn mặt nàng, đáy mắt lại tỏa ra một vài phần hàn ý âm trầm.

Họa Cơ như không nhìn thấy, gảy đàn một chút, “Vẫn hay nghe nói bình sinh phủ chủ là tri kỷ duy nhất của Tịch đại tổng quản, xem ra những lời đã nghe không hẳn là giả.”

Tịch Đình Vân như không để tâm, thu lại ánh mắt, “Nếu có một ngày hắc muốn ta chết, ta liền chết.”

Họa Cơ động dung. Nàng biết, một người như Tịch Đình Vân, bình thường nói mười tuyệt đối sẽ không chỉ làm chín. “Kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết? Vậy ngài ấy thì sao?”

Tịch Đình Vân đáp: “Ta không phải là hắc, ta chỉ biết ta tuyệt đối không bao hắc đi chết.”

Nước sông nặng nề, không khí nặng nề.

Họa Cơ đột nhiên cười, “Nếu như ngày mai thua tổng quản định đàn khúc gì?”

“Thiên hạ cộng cử.”

Họa Cơ không ngờ hắc đã nghĩ xong rồi, nghi hoặc hỏi: “Thứ cho Họa Cơ kiến thức kém cỏi, từ trước tới nay chưa từng nghe qua danh khúc khí thế bừng bừng như vậy.”

Tịch Đình Vân khẽ mỉm cười nói: “Do hắc soạn.”

Họa Cơ phụt cười ra tiếng, “Tôi lại phát hiện ra một chỗ khác nhau giữa Vô công tử và tổng quản. Hắc ngoại trừ sẽ không ‘liếc mắt cũng không thèm’ với tôi và không khống chế được tâm tình, hắc tuyệt đối sẽ không dùng ngữ khí ám áp như vậy đối với phủ chủ. Hắc nhất định sẽ...” Nàng tự hào, vỗ vỗ ngực, nói: “Đây là do phủ chủ soạn, tất nhiên là hay số một rồi.”

Tịch Đình Vân nói: “Hắc không thích vỗ ngực.”

Họa Cơ nói: “Tổng quản quả thật là quan sát rất kỹ càng.”

Tịch Đình Vân lại cắn một hạt lạc nữa.

5. Chương 4

CHƯƠNG 4

Đầu thạch vắn lộ (4) – Thiên hạ cộng cử, thiên hạ đại trị, thiên hạ thái bình!

Giờ Ngọ, dốc Ngũ Quỷ. Người người chen chúc.

Dương Vũ Hi cười tít cả mắt dẫn thị vệ vương phủ giữ người vây xem xung quanh ở bên ngoài, thuận tiện nghênh đón người vừa mới lên núi, Tịch Đình Vân, “Võ công tử quả là thủ tín, nói giờ Ngọ đến đúng giờ Ngọ đến, không sớm một khắc cũng không muộn một khắc. (khắc: khoảng 15 phút)

Tịch Đình Vân nhướn mày nói: “Vương gia đâu?”

Kỳ thực không cần Dương Vũ Hi trả lời, y đã nhìn thấy rồi. Dung mạo, cách ăn mặc và khí thế của Hoắc Quyết khiến cho hắn dù có ở đâu vào lúc nào cũng có thể làm cho người khác liếc mắt là nhìn thấy.

Tịch Đình Vân chậm rề rề đi đến trước mặt Hoắc Quyết, cung tay nói: “Vương gia.”

Hoắc Quyết tùy tiện nằm trên cỏ, bên cạnh đặt cung và hộp đựng tiễn, nghe thấy tiếng y mới không nhanh không chậm mở mắt ra, sau đó bật dậy.

Mặt Tịch Đình Vân bị bụi cỏ bởi động tác bật dậy của hắn bắn vào, nhắm mắt một chút mới nói: “Vương gia thân thủ nhanh nhẹn, chốc nữa vẫn xin thủ hạ lưu tình.”

Hoắc Quyết hất hất tóc, dùng mũi chân hất cung và hộp tiễn lên, thuận tay đeo lên vai.

Tịch Đình Vân không để tâm đi theo sau hắn.

Dương Vũ Hi dẫn một đám nam nhân bị trói chặt tay chân đi ra. Nam nhân có cao có thấp, có béo có gầy, nhưng bước chân ai ai cũng vững vàng hữu lực, xem ra đều có chút bản lĩnh.

Hoắc Quyết nói: “Lấy thời hạn một nén hương, ai có số người bị điểm trúng nhiều nhất tính người đẩy thắng.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Điều kiện vẫn không thay đổi?”

Hoắc Quyết liếc y, mang theo vài phần bức mình và thiếu nhẫn nại.

Tuy rằng vẫn biết bản thân tuyệt không phải đối thủ của Hoắc Quyết, Tịch Đình Vân vẫn làm bộ làm tịch đi khảo sát địa hình một lần, đồng thời quan sát kỹ đám người bị trói.

“Nhìn cái gì?” Hoắc Quyết hỏi.

Tịch Đình Vân đáp: “Không phải vương gia định thả bọn họ ra hay sao? Đã như thế thì ta phải xem kỹ địa hình để tránh lạc đường rồi.”

Hoắc Quyết quay qua Dương Vũ Hi ra hiệu bằng ánh mắt.

Dương Vũ Hi ra lệnh cho thủ hạ cởi trói cho những tù nhân và đám sơn tặc mới bị triệu tập, “Còn không mau chạy?”

Không ít tù nhân từng nghe qua quý tộc thích lấy người làm vật săn, trong lòng vô cùng kinh sợ, hoảng tới nỗi không biết đâu là đường, cứ cắm đầu mà chạy. Có người dẫn đầu tự nhiên những người kia cũng chạy theo, không quá một lúc, đám một trăm người ban đầu vốn thành thật ngoan ngoãn đã bỏ chạy tán loạn.

Dương Vũ Hi chậm rề rề đi tới bên hương án thấp hương.

Hương vừa sáng, Tịch Đình Vân đã lao đi.

Hoắc Quyết nhìn theo hướng hắn vừa rời đi, mặt không chút biểu cảm phỉ phỉ bụi cỏ trên người, lao đi theo hướng ngược lại.

Nhà nghề một khi đã ra tay thì cao thấp liền rõ ràng.

Tịch Đình Vân trước đó có nhìn ra đám người này bản lĩnh không nhỏ, tuyệt đối không phải loại bình thường ngoan ngoãn đưa tay chịu trời, sau khi giao thủ liền biết chắc rằng lần này y sẽ làm cho “Võ Nữ Tử” thua không còn chút mặt mũi. Quả nhiên, lúc Hoắc Quyết gần như đã giải quyết xong hết đám người ở phía bên kia, hắn mới đuổi đến người chạy nhanh nhất – cộng thêm y tất cả có hai mươi ba người.

Hương đã cháy hết, đám người quay lại dốc Ngũ Quỷ. Không cần đếm rõ số người hai bên đã thấy rõ thắng thua.

Thế nhưng Dương Vũ Hi lại cứ mắt mờ nhìn không rõ, nhất định cứ phải một hai ba bốn đếm cho rõ ràng mới nhìn ra bên nào nhiều người hơn.

Dương Vũ Hi đếm tới người cuối cùng ở bên Tịch Đình Vân mới cười nói: “Tôi đếm được hai mươi ba người. Võ công tử có muốn tự mình đếm lại một lần nữa không, tránh việc tôi trong lúc bận rộn mà có sai sót.”

Tịch Đình Vân vươn thẳng cổ không nói gì, giống hệt một con gà trống rõ ràng là đấu thua rồi nhưng vẫn không phục.

Dương Vũ Hi nói: “Tổng cộng có một trăm người, người trừ những người bị Võ công tử bắt về, những người còn lại đều rơi vào tay vương gia. Theo lý mà nói, chỉ cần lấy một trăm trừ đi số hai mươi ba người của Võ công tử thì ra con số là bảy mươi bảy. Nhưng để cho công bằng, có lẽ tôi sẽ đếm lại một lần nữa?”

“Không cần.” Tịch Đình Vân gượng gạo mở miệng nói: “Nam Cương vương cho dù có muốn ăn gian cũng tuyệt đối không ăn gian về mặt này.”

Dương Vũ Hi nét cười không đổi hỏi: “Võ công tử thế là có ý gì?”

Tịch Đình Vân nhìn Hoắc Quyết với ánh mắt như muốn gây sự nói: “Chẳng có gì, lúc đầu ta còn tưởng Nam Cương vương muốn so tài y thuật với ta, không ngờ là lại đo điểm huyết, đúng là không thể ngờ được.”

Hoắc Quyết nói: “Người muốn đo y thuật?”

Tịch Đình Vân cao ngạo ngẩng cao cổ đáp: “Nam Cương vương có muốn thử một chút không?”

“Tất nhiên là... không!” Hoắc Quyết cười khẩy nói: “Đây là Nam Cương, tất nhiên theo ý ta rồi.”

Tịch Đình Vân cười lạnh một tiếng, trên mặt lộ vẻ coi thường.

Hoắc Quyết làm như không nhìn thấy, “Người thua rồi, còn không đánh đàn đi?”

Tịch Đình Vân cố ý làm khó nói: “Chỗ này không có đàn, làm sao mà đánh?”

Dương Vũ Hi lập tức bê một cây đàn tranh đến.

Hoắc Quyết đặt cung tiễn xuống, ngồi trên mặt đất, ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Tịch Đình Vân thuận tay gảy gảy đàn, sau đó không e ngại gì đàn lên. Phương Hoành Tà thích âm luật, do vậy người bên cạnh hắn hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ biết một chút. Y và Phương Hoành Tà gặp nhau không nhiều, nhưng khúc nhạc này là Phương Hoành Tà trong lúc bận trăm công ngàn việc tranh thủ thời gian dạy y. Vẫn còn nhớ rõ biểu cảm của hắn khi dạy khúc nhạc này, hai mắt tràn đầy dã tâm và dục vọng, vẻ mặt lại vẫn an nhàn như thế.

Y đến nay vẫn còn nhớ rõ câu nói khi Phương Hoành Tà dạy y đàn khúc nhạc này: “Thiên hạ cộng cử, thiên hạ đại trị, thiên hạ thái bình!” Ba cái thiên hạ này là bí mật Phương Hoành Tà không thể nói với người khác nhất. Hắn lại chưa từng dặn bản thân giữ bí mật, nhưng bản thân cũng chưa từng nói với người khác.

Khúc nhạc đã hết, người vẫn chưa nguôi.

Y thúng thảng đứng dậy, phát hiện Hoắc Quyết ngẩng đầu nhìn mình, trong đáy mắt tràn đầy bất mãn.

“Sao lại đàn khúc nhạc này?” Hắn hỏi.

Tịch Đình Vân đáp: “Bởi vì ta chỉ biết mỗi một khúc nhạc này.”

Hoắc Quyết nói: “Người đàn không ra nhạc điệu gì cả.”

Tịch Đình Vân lúc này lại thật tâm tán đồng lời của hã. Quả thực, y đàn không ra nhạc điệu gì, giống như cho dù có bắt chước như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể đàn ra tiếng đàn rộng lớn vô biên như gọi ra khung cảnh thiên hạ cộng hưởng của Phương Hoành Tà.

Hoắc Quyết đột ngột đứng dậy, ôm đàn tranh trong lòng, đàn lên tinh tinh tang tang.

Âm sai không ít, nhưng trong lúc mơ hồ Tịch Đình Vân như nghe thấy tiếng đàn của Phương Hoành Tà được tái hiện, phảng phất như bao hàm thanh thế cực lớn do thiên quân vạn mã tụ tập lại, hào kiệt các nơi cùng hội ngộ chung tay giúp sức thịnh cử. (thịnh cử: hoạt động quy mô lớn.)

Hoắc Quyết đàn một lúc, lại buông tay, đứng dậy ném đàn tranh cho Dương Vũ Hi, quay đầu đi.

Tịch Đình Vân không nhin được hỏi: “Sao lại không đàn nữa?”

Hoắc Quyết mang theo năm phần không cam tâm, năm phần bất mãn nói: “Ta cũng không đàn ra.”

Một trận thi đấu lại cứ đơn giản kết thúc như thế, đơn giản đến nỗi Tịch Đình Vân cảm thấy như mình đã chiếm mất tiện nghi. Nhìn theo đuôi sam dựng thẳng cao cao hướng lên trời dần biến mất trong tầm mắt, y có hỏ thẹn trong chốc lát. Y đang tính kế đối phó với một thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình.

Nhưng cũng chỉ là trong chốc lát mà thôi.

Vào lúc bắt đầu làm đại nội tổng quản, y đã vứt bỏ rất nhiều thứ, hỏ thẹn là một trong số đó.

Võ Nữ Tử thảm bại quay về không bao lâu, liền ngồi hoa thuyền kẻ vai sát cánh viễn hành cùng Họa Cơ, để lại một chuyện tình phong lưu khiến người khác hồi tưởng.

Tịch Đình Vân mang một mặt nạ người qua đường tiền “Võ Nữ Tử” do thủ hạ thân tín của mình dịch dung thành tay trong tay đi về phương xa cùng Họa Cơ, trong lòng tính toán bước hành động tiếp theo. Tuy rằng mỹ nhân kẻ thất bại, nhưng không phải hoàn toàn không có thu hoạch. Một khúc Thiên hạ cộng cử đã khiến y hiểu rõ Hoắc Quyết tuyệt không giống một thiếu niên bình thường không hiểu thế sự, cũng không giống cái kiểu vô dục vô cầu mà Nam Cương vương chiếm giữ một phương cần phải có. Hã có hoài bão, có hùng tâm, nhưng lại không thể làm gì được!

Hoắc Quyết đã bị vây hãm.

Tịch Đình Vân nhớ lại bốn từ mà trước khi đi Phương Hoành Tà tặng cho y:

Vây thành, hạ hí. (vây thành: bị vây trong bốn bức tường, hạ hí: bị hạg tôm tép đùa cợt, xem thường)

Nếu như vây thành là chỉ Hạ Cô Phong, hạ hí chính là chỉ Hoắc Quyết.

Long du thiểm than tao hạ hí. (Rồng bơi trong bãi nước nông bị tôm đùa cợt.)

Địch Thông cái tên này tuyệt không hề đến mức sét đánh ngang tai, nhưng nhắc đến biệt danh của hã, trong giang hồ rất ít người không biết đến.

Thiên Lý Nhân.

Cùng với Thiên Diện Hồ, Thiên Tuế Gia, được người gọi là “Hậu cung tam Thiên”, là tam đại thân tín của hoàng đế. Cho dù cả thiên hạ đều biết Phương Hoành Tà khuynh triều dã, có thể một lời làm lung lay quyết định của hoàng đế, cũng không thể không thừa nhận thân tín thực sự bên cạnh hoàng đế chính là “Hậu cung tam Thiên”.

Bản lĩnh của Thiên Lý Nhân là bối móc được những chuyện ít người biết.

Ví dụ, Tịch Đình Vân muốn biết cục diện của Nam Cương.

Tại Trang Triều, Nam Cương và Bình Tiêu thành là hai tồn tại hết sức đặc biệt. Các hoàng đế triều đại trước đều biết rõ chủ nhân hai nơi này không coi mình ra gì, nhưng lại chỉ mắt nhắm mắt mở. Muốn biết cục diện của Nam Cương là chuyện không hề dễ dàng. Thiên Lý Nhân trước kia từng điều tra qua một chút, nhưng chưa đợi đến lúc điều tra sâu hơn, đã bị hoàng đế buộc dừng lại, còn phải ăn ba mươi gậy.

Vì vậy, sau khi nhận được giấy nhắn của Tịch Đình Vân, ý nghĩ đầu tiên trong đầu hã là: tra hay không tra?

Nhưng không đợi hần nghĩ ra kết quả, việc này đã phát triển đến bước khiến hần không thể không điều tra. Thiên hạ đệ nhất hoa thuyền trong khu vực Nam Cương bị đắm trong biển máu, Võ Nữ Tử và Họa Cơ đều bị ám sát mà chết.

Võ Nữ Tử, đang ngồi một mình trong hoa viên của phủ Thiên Cơ nhìn trăng nhớ giai nhân, bóc hạt lạc, nhận được tin dữ, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu là, cách chết tốt nhất, thành toàn mảnh si tâm của hần đối với Họa Cơ.

6. Chương 5

CHƯƠNG 5

Đầu thạch vắn lộ (5) – Chạm đến một nhánh, động tới toàn thể.

Tịch Đình Vân ngồi trước gương, dán từng cọng từng cọng lông mày. Dịch dung là một việc rất tỉ mỉ, yêu cầu nhẫn nại và bình tĩnh. Thế nhưng nội tâm của y đang rất không bình tĩnh.

Họa Cơ chết rồi, người dịch dung thành Võ Nữ Tử cũng chết rồi, cùng chết tại Nam Cương. Nam Cương vương vì mất mũi, sẽ không dễ dàng bỏ qua. Phương Hoàn Tà vì mất mũi, không thể dễ dàng bỏ qua.

Điều này không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, hung thủ là ai?

Hoắc Quyết có động cơ, vì yêu sinh hận.

Những người khác có động cơ, Võ Nữ Tử chết ở Nam Cương, vừa hay có thể khơi dậy bất hòa giữa Nam Cương vương và Thiên Cơ phủ, rồi hưởng lợi từ việc đó.

Tịch Đình Vân phát hiện y cũng có. Họa Cơ kế hoạch thất bại, bản thân giết người diệt khẩu, thuận đường kéo Thiên Cơ phủ xuống nước, cản trở Nam Cương vương, một mũi tên trúng hai đích.

Xem ra nước ở Nam Cương không hề bình yên trong xanh như vẻ ngoài của nó.

Bên cạnh gương đồng đặt một chiếc móc câu ba chạc nhiễm máu, máu của Họa Cơ. Y bước vào hoa thuyền, vật đầu tiên nhìn thấy chính là nó, như hóa thân của bàn tay đao phủ, dựa vào thi thể của Họa Cơ một cách khủng khiếp, phía trên dính một miếng da thịt lớn, máu tươi đầm đìa. Nhắm mắt lại y có thể tưởng tượng ra chiếc móc câu này đã móc vào eo của Họa Cơ như thế nào, lạnh lùng xé rách cả mảng da và thịt!

Y lấy ra một chiếc khăn mỏng từ trong ngực ném lên chuôi móc, cầm móc câu lên, đặt trước mắt quan sát tỉ mỉ.

Móc câu dài một xích rưỡi, lớn bằng ngón tay cái, đầu móc sắc nhọn như kim, phẳng phất như một bàn tay người. Người dùng loại binh khí này, bản lĩnh võ công nhất định không như người thường.

Cửa bị gõ nhẹ ba cái, một dài hai ngắn.

Tịch Đình Vân cất móc câu vào trong ngăn kéo, liếc qua đại thúc tròn trĩnh hiền lành trong gương đồng một chút, chằm chằm nhếch khóe miệng lên, cho đến khi người trong lộ ra nụ cười hám lợi mới thỏa mãn đẩy cửa ra.

“Chủ nhân, đại tổng quản của phủ Nam Cương vương đến rồi.”

Tịch Đình Vân và hần trao đổi một ánh mắt.

Dương Vũ Hi vị đại tổng quản này tuy rằng không bằng Tịch Đình Vân tiếng tăm hiển hách khắp thiên hạ đều biết, nhưng luận về thực quyền, ông ta vẫn hơn Tịch Đình Vân rất nhiều. Ít nhất Tịch Đình Vân không điều động được cấm quân, nhưng Dương Vũ Hi lại có thể điều động tất cả thế lực của Nam Cương vương phủ.

Do vậy vừa nhìn thấy ông ta, lưng của Tịch Đình Vân đã khom xuống, “A nha nha, Dương đại tổng quản đại giá quang lâm, không thể đón tiếp từ xa thất lễ thất lễ thất lễ rồi...”

Nhìn nốt đến nỗi toàn thân Dương Vũ Hi rung mình một cái nổi đầy da gà da vịt. Dương Vũ Hi như cười lại như không đỡ lấy tay y, “Từ lâu đã nghe Thiên Cơ phủ có một Tiểu Thiên phủ ở Nam Cương, đáng tiếc Dương Vũ Hi dần dần, tìm suốt bao nhiêu năm như thế mới tìm thấy thần tung của Trương tiên sinh.”

Tịch Đình Vân cười tít cả hai con mắt nhỏ xíu, đặc ý đến nỗi rung rinh đám thịt thừa trên người, dùng sức bắt chặt lấy tay ông ta, nói to: “Ai nha nha, Dương đại tổng quản khách khí rồi! Dương đại tổng quản muốn tìm đến hạng tiểu tốt như chúng tôi đây còn không phải chuyện quá đơn giản sao, chỉ là chúng tôi quả nhỏ bé thôi, không lọt vào nỗi pháp nhãn của đại tổng quản đó.”

Dương Vũ Hi thu lại nét cười, dùng sức rút tay ra khỏi tay hắn, “Tôi hôm nay đến là để báo tang cho Trương tiên sinh.”

Khuôn mặt của Tịch Đình Vân chợt cứng lại, ra vẻ muốn khóc mà không khóc, “Tang của ai thế ạ?”

Dương Vũ Hi nói: “Võ Nữ Tử.”

Tịch Đình Vân ngậy người nhìn ông ta, một lúc lâu mới nói: “Không thể nào.”

Dương Vũ Hi thở dài nói: “Trương tiên sinh xin bớt đau buồn.”

Tịch Đình Vân run giọng hỏi: “Hắn lão nhân gia qua đời vào lúc nào, chỗ nào, vì sao lại chết vậy?”

Dương Vũ Hi nhìn người đàn ông béo đã gần năm mươi trước mặt, lại nhớ đến dáng vẻ anh tuấn trẻ trung của Võ Nữ Tử, trong lòng sinh ra vài phần kiêng kỵ với cụm từ “lão nhân gia”, nhưng vẫn hòa nhã trả lời: “Hai ngày trước, thiên hạ đệ nhất hoa thuyền, bị người ta ám sát. Còn một người nữa cũng bị hại là hồng nhan tri kỷ của Võ công tử Họa Cơ cô nương.”

Tịch Đình Vân “a” một tiếng, “Hung thủ là ai?”

“Không biết.”

Tịch Đình Vân đi một vòng quanh Dương Vũ Hi, trong lòng nóng như lửa đốt, kêu lên: “Không ổn rồi không ổn rồi, điều này đúng là vô cùng vô cùng không ổn! Tôi phải lập tức báo cho chủ phủ!” Y chạy được một đoạn nhỏ lại chạy quay lại, mắt thiết tha nhìn Dương Vũ Hi: “Dương đại tổng quản từ đâu mà biết được tin tức này thế? Có đáng tin hay không?”

Dương Vũ Hi nói: “Tôi tận mắt trông thấy, hoa thuyền ở ngay bên cạnh núi Hồ Lô cách đây không xa.”

Tịch Đình Vân lại ngẩn ra, “Ở ngay núi Hồ Lô?”

“Trương tiên sinh không nghe được phong thanh gì sao?”

“Không hề.” Tịch Đình Vân sầm khổ cúi đầu, “Việc lớn như vậy, nếu như để chủ phủ biết được, nhất định sẽ lộ ra tôi mất, tội tôi tội tai mất không nhanh nhay!”

Dương Vũ Hi nói: “Hôm nay tôi đến, một là báo tang, một là mong muốn được hợp tác.”

“Hợp tác?” Tịch Đình Vân hồ nghi nhìn ông ta.

Dương Vũ Hi nói: “Võ công tử và Họa Cơ cô nương bị giết hại trong biên giới của Nam Cương, vương gia cũng muốn tra rõ chân tướng.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Hợp tác thế nào vậy?”

Dương Vũ Hi nói: “Tôi chỉ là người chuyển lời, cụ thể hợp tác như thế nào, vẫn nên là Trương tiên sinh bàn bạc với vương gia mới đúng.”

“Vương gia?” Tịch Đình Vân chân nhũn ra, lùi về sau nửa bước, một tay dựa vào bàn trà, mông cọ vào bên rìa ghế, lẩm chần nói: “Có thể để tôi xin ý kiến chủ phủ rồi mới quyết định được không?”

Dương Vũ Hi nói: “Vương gia đang đợi bên ngoài, Trương tiên sinh nghĩ sao?”

Tịch Đình Vân sầm mi khổ kiểm đi đến cửa, không nhìn thấy ai, vô cùng vui mừng nói: “Vương gia đi rồi!”

“Khụ.” Dương Vũ Hi ho khan một tiếng.

Tịch Đình Vân thu lại vẻ mặt nói: “Vương gia ngày bận trăm công nghìn việc, đi là đúng rồi.”

Dương Vũ Hi nói: “Mời Trương tiên sinh đi lên trước vài bước.”

Tịch Đình Vân chỉ còn biết lần lần chần chừ nhích lên phía trước.

Tiểu Thiên phủ xây dựng bên chân núi, dựa núi gần sông, phong cảnh tuyệt đẹp, tiến lên vài bước là tới sông Thanh Hoa.

Ở nơi đây nước càng trong hơn, bóng núi phản chiếu trên mặt nước xanh như bích ngọc, như một bức bình phong xanh biếc không nhìn thấy điểm cuối. Trên bình phong một con thuyền nhỏ đang dừng, trên thuyền nhỏ có một thân hồng y đang đứng, người mặc hồng y đeo đôi khuyên bằng vàng, khuyên vàng khê lay động, một đôi mắt quét qua đây.

Đầu Tịch Đình Vân bắt đầu đau.

“Mời.” Dương Vũ Hi thúc giục.

Tịch Đình Vân hỏi: “Đi đâu?”

Dương Vũ Hi đáp: “Mời Trương tiên sinh đến vương phủ làm khách mấy ngày.”

Tịch Đình Vân nói: “Tôi đi thu xếp đồ đạc.”

Y quay người định đi, nhưng lại bị Dương Vũ Hi một tay giữ lại, dùng sức ném mạnh về phía thuyền.

Những ý nghĩ trong đầu Tịch Đình Vân xoay chuyển nhanh chóng, dứt khoát thả lỏng thân thể, để mặc bản thân rơi xuống giữa không trung. Gần đến thuyền nhỏ, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào gáy y, đầu y vô thức thấp xuống, thân thể điều chỉnh xoay lại, quay một vòng trên không trung, văng văng đáp xuống giữa thuyền.

Thân thuyền không lay động một chút nào.

Tịch Đình Vân vẫn chưa hoàn hồn, ôm ngực nói: “Nguy hiểm quá nguy hiểm quá.”

Thuyền nhỏ rời bến.

Dương Vũ Hi ở bên bờ vẫy vẫy tay, “Vẫn xin Trương tiên sinh chăm sóc vương gia nhà tôi cho tốt.”

Tịch Đình Vân khổ sở đáp: “Việc này vẫn nên là Dương tổng quản tự làm mới tốt.”

Dương Vũ Hi coi như không nghe thấy.

Tịch Đình Vân đi được một đoạn mới như nhớ ra điều gì hô lên: “Dương đại tổng quản làm ơn đóng cửa giúp tôi với! Gần chỗ này hay có trộm cắp lảng vảng, trong nhà tôi còn có một vài thứ đáng giá, không thể vứt đi được, không thể vứt đi được a!”

Thân ảnh của Dương Vũ Hi chỉ còn lại cỡ hạt đậu, cũng không biết đã nghe thấy chưa.

Tịch Đình Vân ủ rũ ngồi xuống.

Một túi rượu bị ném tới bên người hắn, Hoắc Quyết quẳng mái chèo đi, thủng thẳng ngồi xuống.

“Không thể vứt đi được, không thể vứt đi được a!” Tịch Đình Vân run rẩy mò mái chèo, rút cuộc tay vẫn không đủ dài, chỉ có thể trơ mắt nhìn mái chèo trôi ra xa, “Vương gia, chốc nữa chúng ta lên bờ bằng cách nào đây?”

Hoắc Quyết tung thân nhảy một cái, hai chân lướt nhẹ trên mặt nước, để lại một dải những gợn sóng nhỏ, chớp mắt đã đến được trên bờ.

Tịch Đình Vân sửng sốt.

Rất nhanh, Hoắc Quyết lại lướt nước trở lại.

Tịch Đình Vân vẫn rầu rĩ, hỏi: “Vậy còn tôi?”

“Người có thể bơi qua đấy.”

Tịch Đình Vân lại thở dài một hơi, hai tay chống cằm, chĩa ra mắt mếu nhìn nước sông.

“Đến Nam Cương bao lâu rồi?”

“Mười lăm năm.”

“Nghe ngóng được bao nhiêu chuyện rồi?”

“Không nhiều lắm.” Tịch Đình Vân thận trọng nhìn hắn, “Thật sự là không nhiều lắm.”

Hoắc Quyết ngồi trên đầu thuyền, một chân vắt vẻo ngoài mạn thuyền, ngón chân nhè nhẹ gảy dòng nước, “Nguyên nhân cái chết của phụ thân ta thì sao?”

Tịch Đình Vân giật mình.

Cái chết của Hoắc Thần là một câu đố.

Không phải vì người đời không biết được ông ta chết như thế nào, mà là ông ta chết quá nhiều lần. Có người nói ông ta luyện công tẩu hỏa nhập ma, lại có người nói ông ta trong lúc ngắm cảnh sẩy chân ngã xuống vực, có người nói ông ta chết trên giường mỹ nhân, cũng có người nói ông ta chết vì trúng độc. Hết sức kỳ quái, không thể xác định đâu là sự thật.

Kỳ lạ là, mặc cho đồn đại lý kỳ đến thế nào, Hoắc Quyết lúc đó đã chấp chưởng đại quyền Nam Cương lại không hề rõ ràng, giống hệt như Hoắc Thần đích thực đã chết đi sống lại như thế mấy chục lần.

Tịch Đình Vân ngắm nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp đẽ sáng sủa của Hoắc Quyết, đột nhiên cảm thấy mạo danh Tiểu Thiên phủ thu hút sự chú ý của Nam Cương vương không phải là một chủ ý hay. Bởi vì y không hề có những hiểu biết của Phương Hoành Tà.

Tiểu Thiên phủ của Phương Hoành Tà thu thập được bao nhiêu điều cơ mật ở Nam Cương? Hắn có biết được nguyên nhân cái chết của lão Nam Cương vương hay không? Vì sao hắn lại muốn tiến cử mình với hoàng đế để mời Hạ Cô Phong và Hoắc Quyết xuống núi.

Y tín nhiệm Phương Hoành Tà, nhưng tín nhiệm và hiểu lại là hai việc hoàn toàn khác nhau. Cái chết của “Võ Nữ Tử” và Họa Cơ khiến cho cục diện ở Nam Cương trở nên bước bước đều đầy sát cơ, đã trở thành thế cục nguy hiểm chạm một nhánh sẽ kéo theo toàn thể. Y bị vây trong cục diện đó, chỉ cần cử động nhẹ một cái, hậu quả liền khó đoán nổi, giống như lúc này đây. Y không biết tại sao Hoắc Quyết đích thân xuất mã, cũng không biết hắn sẽ đem mình đến nơi đâu.

Hiện tại điều có thể hy vọng nhất chính là tin tức từ Dịch Thông.

Tịch Đình Vân không đáp, Hoắc Quyết cũng không thúc giục, ngửa mặt nằm xuống, tự ý ngủ thẳng.

7. Chương 6

CHƯƠNG 6

Đầu thạch vắn lộ (6) – Ít ra vẻ ngoài của tôi trông giống người.

Hai người cứ thế lênh đênh trên sông ba ngày ba đêm.

Trên thuyền đã chuẩn bị lương khô, chạng vạng Hoắc Quyết sẽ dùng nội công đẩy thuyền cập bờ nghỉ ngơi một chút, Tịch Đình Vân ăn ít đi, lại không hề để lộ ra sơ hở. Chỉ là ba ngày nay, mặc cho y hỏi bóng hỏi gió thế nào đi nữa, Hoắc Quyết cũng không hề tiết lộ mục đích của chuyến đi này, lúc đầu vẫn còn đáp lại hai câu, sau đó bị y léo nhéo đến phát bực, dứt khoát quay đầu cho y ngắm gáy, chỉ để tâm đến bản thân luyện công, nghịch nước.

Tịch Đình Vân hết cách, đành thuận nước xuôi dòng.

Đến sáng sớm ngày thứ tư, mũi thuyền chuyển hướng, Hoắc Quyết hướng về phía tây.

Tịch Đình Vân thấy vậy, trong lòng thắc mắc, vốn cho rằng Hoắc Quyết rẽ về Nam Cương vương phủ, vậy thì nên hướng về phía nam, sao lại đi về hướng tây? Phía tây là lãnh địa của một trong sáu đại thủ lĩnh

Nam Cương Na Phi Long, nghe nói Na Phi Long từ lúc lão Nam Cương vương nắm quyền đã không ưa gì Nam Cương vương phủ, đến đời của Hoắc Quyết thì càng lúc ngoài sáng khi trong tối gây khó dễ, hai bên đã bất hòa từ lâu, thực sự không nhìn ra có giao tình qua lại ngồi chơi uống nước.

Y còn đang đoán đông đoán tây thì thấy Hoắc Quyết bắt chợt quay đầu lại.

Hoắc Quyết mấy ngày nay đều không để tâm đến y, đột nhiên thấy hắn nhìn mình, Tịch Đình Vân lúc đầu là kinh ngạc, sau đó nhớ lại thân phận, lập tức lộ ra nét cười nhiệt tình, “Vương gia có gì dặn dò?”

Hoắc Quyết hỏi: “Tại sao Phương Hoành Tà lại cho người trông coi Tiểu Thiên phủ?”

Tịch Đình Vân đáp: “Vì tôi có tấm lòng trung sắt son đối với chủ phủ.”

Hoắc Quyết hỏi: “Chớ không trung thành hơn à?”

Tịch Đình Vân cười khan một tiếng, đáp: “Ít ra vẻ ngoài của tôi trông giống người.”

Hoắc Quyết nhìn lên nhìn xuống đánh giá y, “Không vừa mắt lắm.” Ánh nắng buổi sớm rọi lên người hắn, đúng là nắng soi người, người soi sông, nước lay động hình bóng xanh như ngọc lại càng vô song, Tịch Đình Vân buột miệng nói: “Tất nhiên không thể nào so với vương gia được.”

Sắc mặt Hoắc Quyết lập tức sa sầm.

Tịch Đình Vân âm thầm hối hận, không nói nữa, này nọ quá mức thoải mái rồi, định nói thêm hai câu vãn hồi, liền nghe thấy trong không trung truyền đến mấy tiếng xé gió, vừa ngẩng đầu liền thấy trên núi bên sông xuất hiện năm, sáu bóng đen, từ trên trời rơi xuống, khí thế hung mãnh, đến gần mới thấy rõ trong tay chúng là một chiếc lưới được đan cực kỳ tinh tế, đối chuẩn con thuyền mà ụp xuống.

Hoắc Quyết giơ chân đá mạn thuyền, một cây thương từ trong mạn thuyền bay lên nằm gọn trong bàn tay, hắn múa thương một vòng, vung lên trên không. Chỉ nghe thấy xoẹt một tiếng, chiếc lưới rách ra từ chính giữa!

Tịch Đình Vân không biết chạy đường nào, đành án binh bất động.

Có điều, y không động không có nghĩa là kẻ địch không động. Dưới nước lại nhảy lên thêm mấy bóng người nữa, trên người mặc bộ đồ bó sát màu xanh nhạt, trong tay cầm đại đao, bịt đầu che mặt, hướng Tịch Đình Vân chém xuống.

Tịch Đình Vân thấy Hoắc Quyết mặc kệ bản thân tự sinh tự diệt, thầm thở dài một tiếng, từ trong ống tay áo lấy ra một cặp bút phán quan, xoay người đón địch. Mấy tên thích khách từ trong nước nhảy ra kia nếu tách ra riêng biệt thì bình thường, nhưng khi liên kết lại thì lại có thể hỗ trợ lẫn nhau, ăn ý một cách khác thường, dù rằng võ công của Tịch Đình Vân không chỉ cao hơn bọn chúng một bậc, nhưng cũng bị bức tới mức chân tay luống cuống, hai lần suýt nữa rơi xuống sông.

May sao Hoắc Quyết rất nhanh đã giải quyết xong địch thủ, phi thân đến giúp.

Trong đó có một thích khách đột nhiên hú lên một tiếng dài, y như vượn hú, hết sức quái dị.

Con thuyền nhỏ hẹp, sau khi cộng thêm Hoắc Quyết thì không thi triển nổi thân thủ. Tịch Đình Vân đang định tìm một chỗ trống để tránh ra, liền bị Hoắc Quyết giơ ngang chân đá xuống nước!

Cũng may từ nhỏ y đã sống ở gần bờ sông, bơi lội cực tốt, bị bơm hai cái là đã ngóc đầu lên, trên thuyền chỉ còn lại một mình Hoắc Quyết.

Thích khách phối hợp lại ứng phó với Tịch Đình Vân vẫn còn được, gặp phải cao thủ như Hoắc Quyết chỉ có nước chờ chết, không quá bao lâu, thích khách lần lượt bị tiêu diệt.

“Vương gia hảo thân thủ!” Tịch Đình Vân cười cứng ngắc. Thi thể của thích khách bị ném xuống sông, hai trái hai phải kẹp lấy y, máu loang ra trên mặt sông, tanh tưởi không chịu nổi, khiến người ta buồn nôn.

Hoắc Quyết hỏi: “Người muốn tắm bao lâu nữa?”

Tịch Đình Vân đáp: “Thuyền của vương gia, nếu như vương gia chưa cho phép, không dám tự ý trèo lên.”

Hoắc Quyết đáp: “Tùy người.” Hắn nói xong, quả nhiên quay đầu không nhìn y, tự nhiên ngồi xuống đầu thuyền.

Tịch Đình Vân hít một hơi, cầm đầu xuống nước, bơi về phía bờ, đến tận bờ rồi mới quay đầu lại. Bóng thuyền chỉ nhỏ một bằng một nắm tay, may là đuôi sam hướng lên trời của Hoắc Quyết vẫn luôn chỉ lên trời, rất dễ nhận thấy.

Y đảm bảo Hoắc Quyết không nhìn mình mới đưa tay sờ sờ diện cụ trên mặt. Diện cụ bị thấm nước, phần mép dính vào rất dễ cởi ra. Y giả vờ gãi ngứa, sờ thẳng đến sau lưng, quả nhiên có một phần nhỏ bị lộ ra nếp gầy, cũng may có quần áo che đi, trong thời gian ngắn không dễ bị phát hiện, chỉ là một khi để lâu, nước thấm vào trong, chỉ sợ phần cổ dần dần sẽ hiện ra nếp nhăn, lộ ra dấu vết. Trước khi bị phát hiện y cần phải gấp được thủ hạ, để lấy được đồ dùng dịch dụng.

Tịch Đình Vân âm thầm tính toán, không phát hiện ra có sáu con thuyền lớn từ hai bên trái phải đang lao tới rất nhanh, trong không quá một tuần trà đã đến ngay trước mắt.

Con thuyền nhỏ bị kẹp giữa sáu chiếc thuyền lớn, giống như châu chấu đứng phía trước xe, nát bét chỉ là trong khoảng khắc!

Trên khoang thuyền thuyền lớn đột nhiên xuất hiện một đám người mặc đồ đen, lưng đeo cung, mang kiếm lao lên.

Chiếc thuyền ở chính giữa phía bên phải giương một lá cờ lớn đỏ thẫm như màu máu, bên trên có thêu một hàng chữ, Tịch Đình Vân chăm chú nhìn, không ngờ lại là “Hoắc Quyết tất tử”! (Hoắc Quyết nhất định phải chết)

Lá cờ lớn phất mạnh một cái, đám người mặc đồ đen lần lượt lấp tên giương cung.

Lá cờ lại giương lên.

Tên trong phút chốc lao xuống dữ dội như mưa, liên tiếp lao về hướng con thuyền nhỏ.

Rõ ràng biết với võ công của Hoắc Quyết mưa tiễn tuyệt đối không ăn nhằm gì, nhưng Tịch Đình Vân vẫn cảm thấy căng thẳng. Nếu như Hoắc Quyết chết rồi, thiên hạ này lại thiếu đi mất một người có thể khắc chế A Cửu.

Con thuyền đột ngột lật lên, mũi tên găm hết lên đáy thuyền, chỉ trong chốc lát đã thành một bộ lông nhím.

Lá cờ lại giương lên, mấy tay cung tiễn bỏ cung tên xuống, rút kiếm nhảy xuống sông, ùm ùm y như rán sỏi cào.

Tịch Đình Vân lại không hề thấy buồn cười. Cho dù võ công của Hoắc Quyết có cao nhưng cũng chỉ có một mình, mà cộng cả sáu chiếc thuyền này lại có đến hơn bốn năm trăm người, làm thế nào có thể địch lại được? Y đưa tay vào trong ngực, nắm lấy ống trúc có lắp đạn khói, lại nghĩ lại. Hoắc Quyết một mình đem y đến đây vốn đã rất kỳ quái, có thể tất cả những điều này đều nằm trong dự đoán của hắn, vậy thì mình cần gì phải tự suy nghĩ nhiều.

Khoảnh khắc y rút tay ra, một luồng nước đột ngột bắn qua.

Những giọt nước lóe sáng, trong luồng ánh sáng mang theo lưỡi kiếm, thân kiếm cũng lóe sáng, lao đến như điện xẹt!

Tịch Đình Vân chột rụt người lại, nhanh chóng nhảy xuống nước.

Kiếm gắt gao bám theo.

Tịch Đình Vân lợi dụng khoảnh khắc bọn chúng mới vào trong nước, mắt chưa kịp thích ứng, hai tay múa bút, hai bút hai bên nhắm thẳng vào mắt. Trong nước kêu đau không ra tiếng, chỉ thấy máu nhiễm đỏ một vùng. Thích khách đã mất đi hai mắt không còn là mối uy hiếp nữa, y tranh thủ bơi về phía con thuyền.

Nơi đây đã thành dòng sông chất đầy thi thể!

Dòng Thanh Hoa trong xanh như biển thành một vò nhuộm vải, đầu đầu cũng thấy máu đặc quánh.

Tịch Đình Vân lúc hít thêm không khí, không cẩn thận nuốt vào một ngụm, tanh đến nỗi suýt chút nữa nôn ra, nhưng cuối cùng y vẫn nuốt xuống, đồng thời cẩn trọng tìm kiếm Hoắc Quyết.

“Ha ha ha ha!”

Lúc y ngẩng đầu khỏi mặt nước, vừa đúng lúc nghe được một tràng cười điên cuồng, nhìn theo hướng phát ra tiếng, kẻ vừa cười chính là kẻ trong tay nắm lá cờ lớn màu đỏ máu. “Hoắc Quyết, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!” Hắn vừa nói, lá cờ trong tay vừa lao vun vút về phía con thuyền nhỏ.

Tịch Đình Vân lúc này mới phát hiện ra Hoắc Quyết đang ngồi trên đầu thuyền ở trước mặt, trên tay vẫn cầm trường thương, trên khoe miệng mang theo một vết máu.

Lá cờ bay đến phía trước, bị cây thương của Hoắc Quyết cản lại, thuận thế xoay chuyển, lại ném trở về.

Kẻ đó phi thân lên trước, một chân điểm nhẹ lên đám thi thể, lẳng không nắm chặt lấy cán cờ, lao thẳng về phía Hoắc Quyết.

Không đợi Tịch Đình Vân nhìn rõ, hai người đã giao chiến một chỗ.

Không ngờ ở Nam Cương còn có một cao thủ như thế này.

Tịch Đình Vân nhìn hai người giao chiến không chớp mắt, đồng thời âm thầm suy đoán lai lịch của người này, nếu như hắn thực sự có thể đánh thắng Hoắc Quyết, có lẽ có thể thay Hoắc Quyết nghiền chiến A Cửu.

Y bên này vừa tính toán chu toàn, bên kia đã thấy được thắng thua.

Kẻ đó bị Hoắc Quyết đá ngang một cái bay vượt khoảng cách hai con thuyền, rơi thẳng xuống chiếc thuyền vừa rồi!

Cho dù là như thế, nhưng Hoắc Quyết cũng không dễ chịu hơn là bao, há miệng nôn ra một ngụm máu.

Có điều kẻ đó cũng không còn khí thế như trước nữa, nằm bẹp trên boong thuyền, một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Tịch Đình Vân còn đang cảm thấy thất vọng, chợt nghe Hoắc Quyết nói: “Dù ta.”

Tịch Đình Vân ngẩng đầu, gặp ngay ánh mắt của Hoắc Quyết.

Thắng bại đã phân, lập trường không cần thiết phải lung lay.

Tịch Đình Vân nhổm lên khỏi mặt nước, xoay người trèo lên thuyền, cong lưng cúi hắt.

Hoắc Quyết nói: “Thả thuyền nhỏ xuống.”

Tịch Đình Vân cười lấy lòng nói: “Thuyền nhỏ đã bị găm đầy tên, không thể dùng được nữa rồi.”

Hoắc Quyết liếc hắn một cái, khoe miệng như tức giận, nhưng rất nhanh đã đè nén xuống, “Đuôi thuyền lớn có.”

Tịch Đình Vân cố ý dúi hắt lão đà lão đảo đi đến đuôi thuyền lớn, quả nhiên nhìn thấy con thuyền nhỏ được buộc ở đuôi thuyền, lập tức thả một chiếc xuống.

Hoắc Quyết không đợi y lên thuyền, tự thả người xuống thuyền trước, chỉ là động tác không còn được nhanh nhẹn như lúc trước. Hắn thấy Tịch Đình Vân vẫn đứng ở chỗ cũ mắt tha thiết nhìn mình, nhú nhú mày nói, “Xuống đi.”

Tịch Đình Vân lúc này mới nhảy xuống thuyền.

Hoắc Quyết đưa mái chèo cho y.

Tịch Đình Vân cố ý làm khó nói: “Nhìn người khác chèo thuyền thì tôi còn có thể, chứ bản thân...”

Bốp.

Tịch Đình Vân trợn trừng mắt.

Hoắc Quyết vừa dùng mái chèo đánh vào mõng y một cái.

Nhìn thấy Hoắc Quyết lại định giơ tay, y cực kỳ thức thời đưa hai tay ra đón lấy mái chèo, lẳng lặng lùa vào nước.

“Đi về phía trước.”

Phía trước?

Càng đi về phía trước càng đến gần đại bản doanh của Na Phi Long đó...

Tịch Đình Vân lặng lẽ chèo thuyền.

8. Chương 7

CHƯƠNG 7

Đầu thạch vắn lộ (7) – Mắc bẫy từ lúc nào vậy nhỉ?

Thuyền đi vào một nhánh của sông Thanh Hoa, hai bên bờ đỉnh núi san sát, cây cỏ mọc dày đặc, trùng trùng chim hót, đầy vẻ an nhàn, trên trời phía đỉnh núi, vệt trời bay thành đàn, bên thuyền dưới nước, cá bơi thành hàng.

Tịch Đình Vân hít vào mấy hơi thở trong lành của cỏ cây nơi rừng núi, trong chốc lát cảm thấy tinh thần rất thoải mái, vui vẻ. Hoắc Quyết giữa đường bỏ thuyền, con thuyền nhỏ thuận nước xuôi dòng.

Tịch Đình Vân thấy Hoắc Quyết bước nhanh lên núi, tính toán trong giây lát, cũng tung thân đi theo sau.

Thế núi trắc trở, cỏ cây um tùm, không lối nào có thể đi.

Tịch Đình Vân chỉ có thể nhìn thấy vật hồng y như cánh bướm, thoát ẩn thoát hiện giữa khe hở nhỏ hẹp của đám cành lá cây khô.

Không biết đã đi được bao lâu, Hoắc Quyết đột nhiên dừng lại.

Tịch Đình Vân vì để tránh bị lạc mất, bám theo rất sát, trong lúc gấp gáp trở tay không kịp, suýt nữa thì tông phải lưng hắn, cũng may một bàn tay nắm kịp lấy cành cây khô khiến thân thể y nghiêng đi một chút, cho dù như thế, vai vẫn bị cọ nhẹ vào lưng Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết không hề động đậy, làm như không nhận thấy.

Tịch Đình Vân nhìn thấy sắc mặt của hắn ngưng trọng, hỏi dò: “Vương gia?”

Hoắc Quyết nói: “Người đi trước đi.”

Tịch Đình Vân tim đánh thịch một cái, cười lấy lòng nói: “Tôi không biết đường, sợ sẽ lạc mất.”

Hoắc Quyết nói: “Cứ đi thẳng về phía trước, ta sẽ đi theo sau.”

Tịch Đình Vân cười khan nói: “Tôi không phân biệt được rõ trước sau trái phải.”

Sắc mặt Hoắc Quyết trầm xuống.

Không biết có phải ảo giác hay không, Tịch Đình Vân phát giác sắc mặt Hoắc Quyết từ lúc này đã không dễ coi cho lắm.

“Người không đi, ta giết người.” Hoắc Quyết lạnh lùng nói.

Tịch Đình Vân trong lòng càng cảm thấy bất an. Trải qua việc ở trên sông, có thể khẳng định chắc chắn Hoắc Quyết không định mượn dao giết người, ý đồ khơi dậy bất hòa giữa Na Phi Long và Thiên Cơ phủ, vậy thì khả năng còn lại chỉ có một, trước mặt có long đàm hổ huyết nào đó, Hoắc Quyết muốn đem mình ra làm đá dò đường.

“Vẫn chưa đi?” Cây thương trong tay Hoắc Quyết khê cọ lên mặt đất, đâm vào một hòn đá, phát ra một tiếng đánh gọn.

Đây không nghi ngờ gì, rõ ràng là một kiểu cảnh cáo, một kiểu uy hiếp.

Tịch Đình Vân run run hai vai một chút, làm ra vẻ chấp nhận số phận đi về phía trước. Việc đến nước này chỉ có thể đi một bước, nhìn một bước mà thôi.

Y đi cực kỳ chậm, dường như muốn đợi Hoắc Quyết đuổi theo sau, thế nhưng y đi hết cả một tuần trà vẫn không thấy phía sau có động tĩnh gì. Bó tay chờ chết không phải là nguyên tắc làm người của y, Tịch Đình Vân tính đi tính lại, quyết định quay đầu lại.

Lúc quay lại y đi nhanh hơn, chỉ một lúc là đến được chỗ Hoắc Quyết dừng chân. Y vốn cho rằng, thời gian dài như vậy, Hoắc Quyết không đuổi theo thì là đi khỏi, tuyệt không thể nào vẫn còn ở chỗ cũ, nhưng việc ở trước mắt khiến y ngẩn người.

Hoắc Quyết lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, trong đôi mắt hắc bạch phân minh có buồn bực, có tức giận, còn có một thoáng ngưng ngưng rất khó nhận biết.

Một nửa nhánh cây to bằng ngón tay cái đang cắm vào đuôi sam dựng đứng của hắn, lại thấy bên cạnh hắn chỉ còn lại một nửa nhánh cây, Tịch Đình Vân có thể đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì. Y dự liệu biết bao nhiêu khả năng, lại không ngờ đến một khả năng đơn giản nhất:

Đuôi sam dựng đứng của Hoắc Quyết bị móc vào cành cây, không muốn để người khác nhìn thấy.

Nhìn thấy ánh mắt càng lúc càng dữ tợn của hắn, Tịch Đình Vân nghĩ, nếu như y còn không mở miệng thì rất có thể kết cục sẽ giống như nhánh cây kia. “Có thể hay không...” “Y cười lấy lòng, đi lên phía trước, “Để tôi thử một chút?”

Hoắc Quyết trong tay cầm thương, ánh mắt có chút lưỡng lự, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng gật đầu.

Tịch Đình Vân thở phào một cái, bước nhanh tới trước.

Hoắc Quyết ngẩng đầu nhìn y một cái.

Tịch Đình Vân mới chú ý Hoắc Quyết hóa ra thấp hơn mình một chút, chỉ là đuôi sam của hắn quá mức uy vũ, bản thân mới từ trước đến nay chưa từng phát hiện ra.

Một đầu cành cây vẫn chưa hoàn toàn len vào trong tóc, nhìn không rõ rốt cuộc như thế nào, Tịch Đình Vân không dám nặng tay, hai người lần chần một lúc lâu, vẫn không khá hơn chút nào.

“Không bằng gỡ đuôi sam ra?” Tay y giơ lên một lúc lâu, cũng có chút tê mỏi.

Hoắc Quyết liếc nhìn y, “Có chải lại được không?”

Tịch Đình Vân nhìn phần dưới chính tề và phần trên rối tung của đuôi sam, do dự không đáp.

Hai người cứ đứng nguyên suốt một lúc, mới nghe thấy Hoắc Quyết trầm giọng, nói: “Gỡ đi.”

Tịch Đình Vân giở dịch dung, cũng giở hóa trang chải chuốt, có điều kiểu đuôi sam dựng đứng này từ lúc sinh ra tới giờ y rất ít nhìn thấy, thế nên phải tốn chút thời gian nghiên cứu. Hoắc Quyết đã ngồi xuống, đuôi sam rõ ràng trước mắt y, hai tay Tịch Đình Vân lần mò trên đuôi sam của Hoắc Quyết một lúc, thuộc nằm lòng cách bện rồi mới cẩn thận gỡ đuôi sam ra.

Hoắc Quyết lạnh lùng nhìn tóc mình từng chút từng chút một rũ xuống, đến tận khi trước mặt xuất hiện nửa đoạn cành cây bị cây thương chém đứt.

Tịch Đình Vân cầm nhánh cây và chải tóc, nói: “Vương gia, xong rồi.”

Hoắc Quyết cắt chải vào trong ngực, cúi đầu, không nói lời nào bước về phía trước.

Tịch Đình Vân nhìn theo thiếu niên xoa tóc, vội vàng mà đi, vừa định cất bước đi theo, liền thấy Hoắc Quyết đột ngột dừng bước quay đầu lại, chau mày nói: “Không đi?” Tóc xanh phấp phới, khuôn mặt như đào lê, xinh đẹp vô cùng, không lời nào tả xiết.

Hồ hấp của Tịch Đình Vân tạm ngừng, đến lúc thấy sắc mặt của đối phương có vẻ bực bội mới thanh tỉnh lại, vội vàng hấp tấp đuổi theo.

Hoắc Quyết tiếp tục dẫn đường ở phía trước, tóc đen áo đỏ, như yêu mị trong rừng, thoát trước thoát sau, thoát ẩn thoát hiện, chỉ là không xa khỏi phạm vi xung quanh Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân lúc đầu còn có chút căng thẳng, thấy hần không có ác ý, bèn lặng lẽ tiến lên trước.

Đi tiếp được mấy dặm, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, không lâu sau, quả nhiên nhìn thấy một dòng thác từ trên núi cao trăm trượng đổ xuống, bọt nước tung tóe.

Hoắc Quyết đi vòng đến bên cạnh dòng thác, bắt đầu đàm thương vào, trèo lên.

Tịch Đình Vân sửng sốt, “Vương gia...” Có điều tiếng gọi quá nhỏ, bị tiếng nước nhấn chìm, đợi đến lúc y định mở miệng lần nữa, Hoắc Quyết đã trèo được hơn ba trượng. Y hết cách, chỉ biết vận khinh công, thuận theo vết chân của Hoắc Quyết từng chút từng chút trèo lên.

Nơi này đá ẩm, nhưng lối lồm rờ ràng, cẩn thận bước lên chỗ lồi ra thì không sợ trượt chân.

Tịch Đình Vân khó khăn lắm mới tới được giữa sườn núi, ngẩng đầu lên nhìn, đã không thấy bóng dáng Hoắc Quyết đâu, trong lòng nhất thời hoảng hốt, hai mắt gắng hết sức nhìn ra xa, lúc sau nhìn thấy ống tay áo màu đỏ vươn ra ở sau đầu ngọn thác, nhìn kỹ một lúc, quả nhiên là áo bào đỏ của Hoắc Quyết.

Y thở phào một cái, nhảy hai ba bước mà lên, chỉ thấy một cửa động rộng bằng ba bốn người xếp hàng ngang xuất hiện đằng sau thác, phía trên miệng động có một tảng đá lớn lồi ra, khiến cho thác nước chảy cách xa mấy xích, mà không chảy sát miệng động, vừa hay tiện bề ra vào.

Tịch Đình Vân hít một hơi, tung thân nhảy vào cửa động.

Trong động tối om, sau không nhìn thấy đáy, hần lần mò tiến lên trước mấy trượng, vẫn không nhìn thấy Hoắc Quyết, đành phải mở miệng gọi.

Tiếng gọi trong động đập vào vách, dội trở lại, mà không thấy tiếng trả lời, quả thực có vài phần thê lương.

Bước chân Tịch Đình Vân dừng lại, tính toán một chút, cuối cùng vẫn quyết định tiến lên trước.

Động càng lúc càng tối đen, tiếng nước càng lúc càng xa, Tịch Đình Vân nín thở, lặng lẽ đi lên thật lâu, mới nhìn thấy phía trước có một một chút ánh sáng. Người ở trong bóng tối đã lâu, nhìn thấy ánh sáng luôn không khỏi vui mừng, Tịch Đình Vân cũng không ngoại lệ, không dè dặt nữa, bước đi cũng nhanh hơn, điểm sáng càng lúc càng gần lại.

Gần đến cửa động, tiếng chim, hương hoa lọt vào tai vào mũi.

Tịch Đình Vân vươn đầu ra, nhìn xuống, dưới cửa động rộng khoảng hơn bốn năm trượng vuông, sương khói lượn lờ, trông như tiên cảnh, thuận tay cầm lấy hòn đá ném xuống dưới, chỉ nghe thấy tòm một tiếng, rơi vào trong nước.

Thì ra là một suối nước nóng.

Tịch Đình Vân tung thân nhảy xuống, rơi vào trong suối nước nóng, nước suối nóng bỏng khiến cho y rùng hết cả người, có chút thở không ra hơi.

“Vương gia?”

Y gọi vài tiếng, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Suối nước nóng rất lớn, y bơi một mình một lúc mới nhìn thấy một con đường nhỏ ẩn sau đám cây rừng.

Tịch Đình Vân lên bờ, vốn cứ nghĩ sẽ cảm thấy lạnh, ai ngờ nhiệt độ thân thể không những giảm mà còn tăng, khắp người đều ra mồ hôi, ngay cả đi lại cũng cảm thấy người mềm nhũn, vô lực.

Mắc bẫy từ lúc nào vậy nhỉ?

Y vừa lặng lẽ đi trên con đường mòn vừa âm thầm vận công.

Đến cuối con đường, rộng mở sáng sủa, thì ra là một vùng đất lồi, bốn bên là núi bao quanh. Bên núi đối diện con đường có xây một trúc lâu rất tinh xảo, cao ba tầng. Bên cạnh trúc lâu có một dòng thác nhỏ nhỏ, tiếng nước rất nhỏ, đổ xuống giữa con suối, lững lờ chảy quanh khu đất lồi.

Thật là một nơi phúc địa cách biệt với thế giới bên ngoài, hẻo lánh, yên tĩnh.

Nhưng để nhìn được một lần, cái giá phải trả không khỏi quá lớn.

Tịch Đình Vân lúc nóng lúc lạnh, như bị bệnh lại như trúng độc, đến một cách dữ dội, không thể để tâm đến Hoắc Quyết mất tích một cách thần bí được nữa, liền ngồi xuống đất khoanh chân vận công thổ nạp.

Muốn biết giờ giấc trong núi thì phải quan sát nhật nguyệt. Đêm sắp tới, sao đã đầy trời.

Tịch Đình Vân đổ mồ hôi liên tiếp mấy lần, cuối cùng, đến lúc hồi phục trạng thái bình thường, mở mắt ra, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy sao đầy trời, nhật nhưng không thừa.

Trúc lâu có treo hai đèn ***g trắng, ở giữa có một vệt hồng y phấp phới.

Tịch Đình Vân miễn cưỡng đứng dậy, bước lên phía trước vài bước, liền nhìn thấy có hai thứ bay tới.

Nếu như Hoắc Quyết muốn giết y thì tuyệt không dùng đến loại ám khí vướng víu như vậy.

Tịch Đình Vân không chút do dự tiếp lấy, phát hiện ra là một miếng thịt dê to, một hũ rượu.

“Đa tạ vương gia.” Tay y lén búng một chút vào chiếc nhẫn trên tay, chiếc nhẫn bắn ra một cây kim bạc rất nhỏ, không một tiếng động cắm vào trong thịt, sau đó lay lay rượu một chút, nhìn thấy màu kim bạc không đổi, mới yên tâm ăn uống.

Ăn đến một nửa, thân thể đột nhiên lại lúc lạnh lúc nóng, bụng dưới như có một ngọn lửa đang bùng lên, Tịch Đình Vân đột nhiên hiểu được mình đã mắc phải bẫy gì rồi.

9. Chương 8

CHƯƠNG 8

Đầu thạch vắn lộ (8) – Phương Hoành Tà là hy vọng cuối cùng của Trang Triều.

Đã không phải là trúng độc, vậy thì khả năng còn lại chỉ có một.

Tịch Đình Vân ngẫm nghĩ một lúc, dứt khoát thả lỏng chân khí đang cố áp chế ở đan điền ra, quả nhiên, nhiệt lưu ngay lập tức xông ngược lên trên, tuần hoàn không dứt trong cơ thể. Y cố gắng chịu đựng khó chịu, đứng lên, đột nhiên thấy Hoắc Quyết nhảy từ trên trúc lâu xuống, nhàn nhà đi đến trước mặt y.

Hoắc Quyết xoa tóc, ít đi một chút khí thể ngạo mạn đè ép người khác, nhưng lại thêm một chút âm trầm cao thâm khó dò.

“Vương gia...” Tuy không biết vì sao hắn lại lặng im không nói lời nào, chăm chăm nhìn mình, nhưng Tịch Đình Vân vẫn nhận thấy được một tia nguy hiểm, thân thể không dấu vết lùi lại, nhưng lại bị hắn nắm lấy cổ tay, kéo vào trong lòng, bàn tay còn lại lần mò xuống nửa thân dưới của y. (wa >.<) tịch="" đình="" vân="" trong="" lòng="" vô="" cùng="" hoảng="" hốt,="" hai="" vai="" trâm="" xuống,="" cổ="" tay="" như="" lươn,="" giãy="" thoát="" khỏi="" bàn="" tay="" của="" hân,="" bước="" chân="" thuận="" thể="" trượt="" sang="" một="" bên.="" chiêu="" này="" là="" phương="" hoành="" tà="" trong="" lúc="" nhàn="" rồi="" dạy="" cho="" y,="" không="" ngờ="" lại="" dùng="" trong="" lúc="" này.="" hoắc="" quyết="" thấy="" y="" giãy="" thoát,="" cũng="" không="" truy="" kích,="" thu="" tay="" lại="" nói:="" “diêm="" dương="" xuân="" vô="" dụng="" với="" người.="" tịch="" đình="" vân="" bình="" tĩnh="" lại,="" mặc="" cho="" hoắc="" quyết="" là="" vì="" mục="" đích="" gì,="" ít="" nhất="" hân="" vẫn="" không="" có="" ý="" định="" giết="" mình,="" nếu="" không="" cần="" gì="" phải="" phí="" công="" lắt="" léo="" dẫn="" mình="" tới="" tận="" nơi="" này.="" hoắc="" quyết="" gật="" gật="" đầu,="" như="" thể="" đang="" khăng="" định="" suy="" đoán="" của="" mình,="" “người="" là="" tịch="" đình="" vân.="" tịch="" đình="" vân="" không="" nói="" lời="" nào.="" tử="" sa="" phu="" nhân="" mất="" tích="" đã="" nhiều="" năm,="" giang="" hồ="" đồn="" rằng="" nàng="" đã="" sớm="" hương="" tiêu="" ngọc="" vẫn.="" y="" dựa="" vào="" dáng="" vẻ="" mấy="" năm="" trước="" của="" nàng,="" bắt="" chước="" lại="" cảnh="" lần="" đầu="" gặp="" nhau="" của="" nàng="" và="" hạ="" cô="" phong="" là="" để="" gọi="" lại="" tình="" cũ="" và="" thương="" tiếc=""

của=" là=" cô=" phong,=" hạ=" cô=" phong=" nhận=" ra=" y=" là=" việc=" tất=" nhiên.= " võ=" nữ=" tử=" và=" họa=" cơ=" không=" chỉ=" quen=" biết=" nhau=" mà=" còn=" đã=" từng=" thân=" mặt=" là=" điều=" y=" không=" ngờ=" tới,=" họa=" cơ=" dựa=" vào=" điểm=" này=" mà=" đoán=" ra=" thân=" phận=" của=" y=" cũng=" là=" việc=" rất=" hợp=" lý.= " thể=" nhưng=" tương=" tiên=" sinh=" của=" tiểu=" thiên=" phủ,=" người=" này=" là=" do=" y=" đã=" phí=" biết=" bao=" tâm=" huyết=" dựng=" lên.= " để=" cho=" người=" này=" sống=" động=" như=" thật,=" y=" thậm=" chí=" còn=" nghĩ=" ra=" bối=" cảnh=" xuất=" thân,=" quá=" trình=" trưởng=" thành,=" sở=" trường,=" sở=" thích=" và=" cả=" những=" động=" tác=" nhỏ=" đã=" thành=" thói=" quen=" của=" trưởng=" tiên=" sinh,=" thực=" sự=" không=" có=" lý=" nào=" lại=" bị=" người=" khác=" phát=" hiện=" ra.= " tịch=" đình=" vân=" lần=" này=" gặp=" phải=" đã=" kích=" không=" nhỏ,=" ngay=" cả=" sự=" khó=" chịu=" của=" thân=" thể=" cũng=" không=" còn=" để=" tâm=" tới.= " hoặc=" quyết=" đường=" như=" nhìn=" ra=" những=" gì=" y=" đang=" nghĩ,=" giải=" thích:= " "từ=" lúc=" người=" hiện=" thân=" ở=" bình=" tiêu=" thành,=" ta=" liền=" bắt=" đầu=" lưu=" ý=" đến=" mỗi=" một=" người=" ở=" bên=" cạnh=" mình.= " tịch=" đình=" vân=" cụp=" mi,=" không=" thừa=" nhận=" cũng=" không=" phủ=" nhận.= " hoặc=" quyết=" nói:= " "ta=" vốn=" cho=" rằng=" người=" là=" họa=" cơ=" hoặc=" là=" võ=" nữ=" tử.= " tịch=" đình=" vân=" im=" lặng=" một=" lúc=" lâu=" mới=" nói:= " "tại=" sao=" lại=" đoán=" là=" tôi?"=" hoặc=" quyết=" đáp:= " "dương=" tổng=" quản=" tìm=" kiếm=" tiểu=" thiên=" phủ=" một=" thời=" gian=" dài,=" từ=" đầu=" đến=" cuối=" không=" hề=" tìm=" thấy=" tung=" tích=" của=" nó,=" người=" xuất=" hiện=" quá=" đáng=" nghi.= " tịch=" đình=" vân=" hỏi:= " "nếu=" như=" tôi=" không=" phải=" thì=" sao?"=" hoặc=" quyết=" đáp:= " "không=" thể=" nào=" không=" phải.= " được=" tính=" của=" điểm=" dương=" xuân=" cực=" mạnh,=" sau=" khi=" có=" thêm=" rượu=" và=" thịt=" dê,=" phát=" tác=" càng=" nhanh.= " người=" bình=" thường=" tuyệt=" không=" thể=" không=" có=" chút=" phản=" ứng=" nào.= " tịch=" đình=" vân=" nói:= " "có=" thể=" vân=" công=" để=" không=" chế.= " hoặc=" quyết=" nói:= " "ta=" đã=" thử=" qua.= " "thể=" nào?"=" hoặc=" quyết=" trầm=" mặc=" rất=" lâu,=" so=" với=" số=" thời=" gian=" lúc=" trước=" tịch=" đình=" vân=" trầm=" mặc=" cộng=" lại=" còn=" lâu=" hơn,=" "dùng=" tay=" giải=" quyết.= " tịch=" đình=" vân:= " ".....=" có=" lẽ=" nên=" có=" ai=" đó=" nhắc=" nhở=" hần,=" không=" phải=" mỗi=" câu=" hỏi=" đều=" nhất=" định=" phải=" trả=" lời.= " hoặc=" quyết=" nói:= " "nếu=" như=" cảm=" thấy=" khó=" chịu,=" người=" có=" thể=" ngồi=" dưới=" thác=" nước.= " tịch=" đình=" vân=" vượt=" đi=" mồ=" hôi=" trên=" trán,=" "không=" cần.= " so=" với=" được=" tôi=" trúng=" phải,=" tôi=" càng=" hiểu=" kỳ=" với=" mục=" đích=" chuyến=" đi=" lần=" này=" của=" vương=" gia=" hơn.= " hoặc=" quyết=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" trời.= " tịch=" đình=" vân=" không=" biết=" hần=" đang=" nhìn=" cái=" gì,=" ngẩng=" đầu=" theo,=" lại=" nghe=" thấy=" hần=" nói=" ở=" bên=" tai:= " "không=" nói=" cho=" người=" biết.= " tịch=" đình=" vân=" ngạc=" nhiên,=" cúi=" đầu=" xuống.= " hoặc=" quyết=" nhìn=" chăm=" chăm=" vào=" cổ=" y,=" mặt=" đầy=" vẻ=" hiểu=" kỳ.= " tịch=" đình=" vân=" không=" nhận=" được=" sờ=" sờ=" cổ,=" phát=" hiện=" diện=" cụ=" sau=" khi=" bị=" ngâm=" suốt=" nước=" nóng,=" đã=" bị=" nhấn=" nhúm=" lại.= " "ta=" có=" thể=" giúp=" người=" gỡ=" nó=" xuống.= " hoặc=" quyết=" nói,=" mặt=" đầy=" vẻ=" nghiêm=" túc,=" nhưng=" ánh=" lửa=" nhảy=" múa=" trong=" đáy=" mắt=" đã=" bán=" đứng=" tâm=" tình=" háo=" hức=" muốn=" thử=" của=" hần.= " tịch=" đình=" vân=" lại=" lùi=" về=" sau=" nửa=" bước=" nói:= " "không=" cần.= " hoặc=" quyết=" không=" vui,=" "người=" định=" đeo=" cái=" mặt=" giấy=" đầu=" ấy=" đi=" qua=" đi=" lại=" à?"=" tịch=" đình=" vân=" nói:= " "cũng=" không=" phải=" làm=" từ=" giấy=" đầu.= " "chương=" mất!"=" "tôi=" chỉ=" cần=" một=" góc=" bên=" cạnh=" suối=" nước=" nóng=" để=" nghĩ=" ngơi=" là=" được=" rồi.= " "nơi=" đó=" cũng=" thuộc=" địa=" bàn=" của=" ta.= " hoặc=" quyết=" lúc=" vô=" lý=" thì=" không=" ai=" vô=" lý=" bằng.= " tịch=" đình=" vân=" trầm=" ngâm=" nói:= " "vương=" gia=" đồng=" ý=" thả=" tôi=" đi?"=" hoặc=" quyết=" không=" trả=" lời=" thẳng=" vân=" đề,=" "không=" phải=" người="

muốn=" tìm=" người=" chặn=" đứng=" được=" a=" cừu=" hay=" sao?"=" tịch=" đình=" vân=" tất=" nhiên=" không=" hề=" ngày=" thơ=" cho=" rằng=" hân=" nói=" thể=" là=" vì=" muốn=" giúp=" đỡ,=" hân=" chỉ=" là=" đang=" ném=" mỗi=" câu=" mà=" thối=" "ta=" phi=" thị=" thua=" rồi,=" vương=" gia=" chưa=" chắc=" có=" thể=" thắng,=" "khử=" khử,=" hoặc=" quyết=" phát=" ra=" hai=" tiếng=" cười=" quái=" dị,=" xoay=" người=" đi=" một=" đoạn=" về=" phía=" trúc=" lâu,=" lại=" dừng=" lại=" quay=" đầu=" lại,=" như=" thể=" thắc=" mắc=" vì=" sao=" tịch=" đình=" vân=" không=" đi=" theo=" tịch=" đình=" vân=" nói:= "nơi=" đó=" là=" địa=" bàn=" của=" vương=" gia,=" hoặc=" quyết=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" trời,=" "thu=" xếp=" xong=" rồi=" thì=" đến,=" như=" thể=" câu=" nói=" đó=" là=" đang=" nói=" với=" trời,=" trúc=" lâu=" chỉ=" có=" hai=" chiếc=" đèn=" ***g,=" giấy=" trắng=" tỏa=" ra=" ánh=" sáng=" cam,=" một=" trái=" một=" phải=" treo=" trên=" hành=" lang,=" lúc=" tịch=" đình=" vân=" lên=" lầu,=" hoặc=" quyết=" đang=" cầm=" một=" chiếc=" lược,=" ngẩng=" người=" nằm=" nghiêng=" dưới=" đèn=" ***g,=" "vương=" gia,=" y=" đứng=" cách=" xa=" ba=" xích,=" vừa=" đứng=" ở=" ngoài=" tầm=" chiếu=" sáng=" của=" đèn=" ***g,=" ánh=" đèn=" chiếu=" tới=" y=" phục=" của=" y,=" mà=" che=" khuất=" khuôn=" mặt,=" hoặc=" quyết=" quay=" đầu=" qua,=" "lại=" đây,=" tịch=" đình=" vân=" bước=" đến,=" ngẩng=" đầu=" lên,=" vàng=" trán=" rộng,=" gò=" má=" đầy=" đặn,=" một=" đôi=" mắt=" không=" cười=" mà=" như=" cười,=" tuy=" không=" hề=" anh=" tuấn,=" nhưng=" hết=" sức=" hài=" hòa=" đáng=" mến,=" khiến=" người=" ta=" gặp=" một=" lần=" liền=" khó=" có=" thể=" quên,=" hoặc=" quyết=" hỏi:= "đây=" là=" mặt=" của=" người?"=" tịch=" đình=" vân=" đáp:= "văn=" tư=" tư,=" hoặc=" quyết=" hỏi:= "văn=" tư=" tư=" của=" thiên=" cơ=" phù?"=" tịch=" đình=" vân=" đáp:= "đúng=" vậy,=" hoặc=" quyết=" ngồi=" dậy,=" vẽ=" mặt=" không=" vui,=" "là=" do=" người=" không=" có=" mặt=" mũi=" nào=" nhìn=" người=" khác,=" hay=" là=" bản=" vương=" không=" xúng=" nhìn=" thấy=" mặt=" của=" người?"=" tịch=" đình=" vân=" không=" tự=" ti=" cũng=" không=" kiêu=" ngạo=" đáp:= "là=" tôi=" không=" có=" mặt=" mũi=" nào=" gặp=" người=" khác,=" "vì=" sao?"=" "khắp=" thiên=" hạ=" đều=" biết,=" mặt=" của=" vương=" gia=" chỉ=" chấp=" nhận=" mỹ=" nhân,=" "khuôn=" mặt=" này=" cũng=" chỉ=" có=" thể,=" "trên=" người=" tôi=" chỉ=" còn=" lại=" một=" khuôn=" mặt=" như=" thể=" này=" thôi,=" thân=" là=" thiên=" diện=" hồ,=" trên=" người=" y=" vẫn=" luôn=" có=" sẵn=" mấy=" khuôn=" mặt,=" có=" điều=" vừa=" rồi=" mới=" phát=" hiện=" ra,=" có=" vài=" tấm=" diện=" cụ=" ngâm=" trong=" nước=" bị=" biến=" dạng,=" trong=" những=" tấm=" còn=" lại=" có=" thể=" dùng=" được=" có=" tư=" sắc=" nhất=" chỉ=" có=" văn=" tư=" tư,=" chỉ=" sợ=" bản=" thân=" văn=" tư=" tư=" nếu=" biết=" được=" điều=" này=" sẽ=" kinh=" hoàng=" đến=" rớt=" cả=" cảm,=" hoặc=" quyết=" nghĩ=" ngợi=" một=" chút,=" tìm=" ra=" một=" ví=" dụ=" có=" thể=" phản=" bác=" được,=" "đương=" tổng=" quản=" không=" đẹp,=" tịch=" đình=" vân=" thở=" dài=" nói:= "đáng=" tiếc=" tôi=" không=" phải=" tổng=" quản=" của=" nam=" cương=" vương=" phủ,=" tôi=" là=" tổng=" quản=" của=" hoàng=" cung=" đại=" nội,=" hoặc=" quyết=" nói:= "khuôn=" mặt=" này=" không=" thích=" hợp=" với=" người,=" tịch=" đình=" vân=" nghiêng=" đầu,=" hai=" mắt=" nghịch=" ngợm=" chớp=" chớp=" vài=" cái,=" một=" người=" trầm=" ổn=" đột=" nhiên=" trở=" nên=" hoạt=" bát,=" "vương=" gia,=" vậy=" ngài=" cảm=" thấy=" khuôn=" mặt=" như=" thể=" nào=" thì=" thích=" hợp=" với=" tôi?"=" vừa=" rồi=" còn=" cảm=" thấy=" ánh=" mặt=" tách=" biệt=" hoàn=" toàn=" với=" da=" mặt,=" trong=" chốc=" lát=" đã=" như=" nhập=" làm=" một,=" không=" thể=" chê=" bai=" thêm=" gì=" nữa,=" hoặc=" quyết=" càng=" cảm=" thấy=" khó=" chịu,=" như=" thể=" ăn=" phải=" thứ=" gì=" không=" nên=" ăn=" vậy,=" ngay=" cả=" ánh=" mặt=" cũng=" trở=" nên=" âm=" trầm,=" "cảnh=" đêm=" trong=" núi=" đẹp=" như=" tranh,=" chẳng=" trách=" vương=" gia=" muốn=" xây=" tòa=" lầu=" này=" để=" lưu=" lại=" nghỉ=" ngơi,=" lưu=" luyện=" quên=" về,=" tịch=" đình=" vân=" ngồi=" xuống=" bên=" cạnh=" hân,=" hoặc=" quyết=" nói:= "chưa=" từng=" thấy=" sông=" núi,=" sao=" có=" thể=" vẽ=" nên=" bức=" tranh=" sơn=" thủy,=" phong=" cảnh=" đẹp=" như=" tranh=" đúng="

là=" ngược=" đời=" tịch=" đình=" vân=" khê=" ngạc=" nhiên,=" sau=" đó=" gât=" đầu=" nói=" "lời=" của=" vương=" gia=" rất=" đúng."=" hoặc=" quyết=" nói=" "a=" cừ=" khiêu=" chiến=" cao=" thủ,=" là=" để=" nghiê=" cứu=" võ=" nghệ,=" thắng=" thua=" tùy=" vào=" thiên=" mệnh,=" tìm=" cao=" thủ=" để=" chặn=" chân=" hấn=" đúng=" là=" chuyện=" ngược=" đời=" "việc=" này=" liên=" quan=" đến=" thể=" diện=" của=" trang=" triều."=" "là=" thua=" rồi=" mà=" không=" chịu=" thừa=" nhận."=" tịch=" đình=" vân=" hỏi=" đây=" ý=" sâu=" xa:=" "vương=" gia=" thực=" sự=" cho=" ràng=" a=" cừ=" là=" vì=" nghiê=" cứu=" võ=" học=" mà=" đến?"=" hoặc=" quyết=" hỏi:=" "người=" nghĩ=" thể=" nào?"=" tất=" nhiên=" là=" vì=" muốn=" khiêu=" chiến=" với=" phương=" hoành=" tà.==" mũi=" kiếm=" ấy=" ngay=" từ=" đầu=" đã=" nhắm=" vào=" thiên=" cơ=" phủ=" ở=" kinh=" đô.==" nếu=" như=" không=" phải=" vì=" vậy,=" trường=" sinh=" tử=" đã=" không=" xuống=" núi,=" nếu=" không=" phải=" vì=" vậy,=" tạ=" phi=" thị=" đã=" không=" ứng=" chiến,=" nếu=" không=" phải=" vì=" vậy,=" võ=" lâm=" đã=" không=" phải=" lo=" lắng=" bắt=" an=" suốt=" bấy=" lâu=" nay!==" đáng=" tiếc,=" đáp=" án=" này=" không=" thể=" nói=" ra,=" cho=" dù=" cả=" thiên=" hạ=" trong=" lòng=" đều=" hiểu=" rõ=" ràng,=" cũng=" không=" thể=" nói.==" nếu=" nói=" ra=" rồi,=" thì=" sẽ=" thành=" ra=" phương=" hoành=" tà=" sợ=" chết.==" tịch=" đình=" vân=" ngẩng=" đầu,=" tướng=" tượng=" câu=" trả=" lời=" của=" văn=" tư=" tư=" khi=" gặp=" phải=" câu=" hỏi=" này,=" buột=" miệng=" nói:=" "tỷ=" võ=" cầu=" thân."=" gió=" núi=" hiu=" hiu.==" hoặc=" quyết=" phá=" võ=" im=" lặng,=" "người=" là=" đang=" thuyết=" phục=" ta=" và=" hạ=" cô=" phong=" đi=" tương=" thân?"=" một=" câu=" nói=" hết=" sức=" nhẹ=" nhàng,=" không=" kinh=" sợ=" không=" tức=" giận,=" cảm=" giác=" như=" đang=" uống=" một=" bát=" nước,=" tịch=" đình=" vân=" tự=" cảm=" thấy=" vậy.==" nếu=" là=" văn=" tư=" tư,=" tiếp=" theo=" nhất=" định=" sẽ=" thao=" thao=" bắt=" tuyệt=" nịnh=" bợ=" hoặc=" quyết=" một=" trảng,=" hết=" sức=" nghiê=" tức=" khăng=" định=" cách=" nói=" của=" hấn,=" đồng=" thời=" nâng=" hành=" động=" đó=" cao=" đến=" mức=" thiên=" hạ=" đại=" nghĩa.==" thời=" gian=" tịch=" đình=" vân=" ở=" cùng=" với=" hoặc=" quyết=" tuy=" không=" dài,=" nhưng=" cảm=" thấy=" rằng=" vào=" lúc=" này=" mà=" thuận=" theo=" lối=" suy=" nghĩ=" của=" văn=" tư=" tư=" thì=" tuyệt=" không=" phải=" là=" việc=" tốt.==" "tôi=" là=" con=" dân=" của=" trang=" triều,=" tất=" nhiên=" là=" hy=" vọng=" trang=" triều=" thắng."=" y=" trả=" lời=" hết=" sức=" đúng=" tiêu=" chuẩn.==" hoặc=" quyết=" nghịch=" chiếc=" lược=" trong=" tay,=" thản=" nhiên=" đáp:==" "phương=" hoành=" tà=" đã=" cứu=" trang=" triều=" bao=" nhiêu=" lần=" như=" vậy=" rồi,=" lần=" này=" cũng=" sẽ=" thể=" thôi."=" tịch=" đình=" vân=" trong=" lòng=" chột=" căng=" thẳng,=" "chủ=" phủ=" không=" phải=" người=" trong=" giang=" hồ."=" phương=" hoành=" tà=" đã=" không=" còn=" có=" thể=" coi=" là=" một=" con=" người=" nữa,=" mà=" là=" một=" trụ=" cột,=" một=" trụ=" đá=" đơn=" độc=" chống=" đỡ=" trang=" triều.==" năm=" đó=" bắc=" mán=" xâm=" lược,=" trang=" triều=" binh=" bại=" như=" núi=" đổ,=" phương=" hoành=" tà=" áo=" manh=" ngựa=" trần,=" đơn=" độc=" tiến=" vào=" doanh=" trại=" địch,=" lấy=" ba=" thành=" đã=" rơi=" vào=" tay=" địch=" đổi=" lấy=" bình=" yên=" tạm=" thời=" cho=" trang=" triều.==" cho=" dù=" sau=" đó=" có=" phải=" mang=" tiếng=" xấu=" là=" bán=" nước,=" nhưng=" những=" người=" có=" học=" thức=" đều=" biết,=" đối=" với=" một=" trang=" triều=" lung=" lay=" sắp=" đổ=" mà=" nói,=" có=" thể=" nghị=" hòa=" đã=" là=" điều=" vô=" cùng=" may=" mắn!==" cho=" dù=" là=" như=" thế,=" trang=" triều=" sau=" cuộc=" chiến=" cũng=" chỉ=" là=" miễn=" cưỡng=" kéo=" dài=" sự=" sống=" trước=" khi=" chết=" mà=" thối,=" thiên=" tử=" thu=" tô=" thuế=" bữa=" bãi,=" triều=" đình=" yếu=" dần,=" tham=" quan=" đây=" đấy,=" dân=" không=" sống=" nổi,=" vết=" lở=" loét=" lâu=" năm=" nào=" có=" thể=" trị=" được=" trong=" một=" sớm=" một=" chiều.==" thiên=" cơ=" phủ=" xuất=" sắc=" hơn=" người,=" giám=" sát=" bách=" quan,=" dựa=" theo=" tình=" hình=" thực=" tế=" mà=" đề=" ra=" biện=" pháp=" giải=" quyết,=" chống=" đỡ=" tòa=" nhà=" trang=" triều=" khổng=" lồ=" khối=" sự=" sụp=" đổ!==" khắp=" thiên=" hạ=" đều=" biết,=" phương=" hoành=" tà=" là=" hy=" vọng=" cuối=" cùng="

của="" trang="" triều="" hấn="" không="" chỉ="" là="" chủ="" phủ="" của="" thiên="" cơ=""
phủ,="" mệnh="" quan="" triều="" đình,="" hơn="" nữa="" còn="" là="" niềm="" tin="" cuối=""
cùng="" của="" thiên="" hạ="" vào="" trang="" triều="" các="" nước="" chư="" hầu="" đang=""
đội,="" đội="" phương="" hoành="" tà="" ngã="" xuống,="" một="" khi="" phương="" hoành=""
tà="" ngã="" xuống,="" thiên="" hạ="" nhất="" định="" sẽ="" khó="" lửa="" nổi="" lên="" tứ=""
phương,="" vì="" vậy="" hấn="" không="" thể="" xuất="" chiến,="" tuyệt="" đối="" không="">

10. Chương 9

CHƯƠNG 9

Đầu thạch vấn lộ (9) – Mộng chỉ là mộng, cho dù là mở mắt, hay là nhắm mắt.

Cũng may Hoắc Quyết lại không truy vấn điểm này, như thể đã chấp nhận câu trả lời gương gao của y. Hai người im lặng một lúc lâu, đợi đến lúc Tịch Đình Vân nghĩ ra đề tài thì Hoắc Quyết đã một tay cầm lược, một chân thò ra ngoài trúc lâu, khò khò ngủ.

Tịch Đình Vân lặng lẽ ngồi một lúc, sau đó đứng dậy vào trong phòng tìm một tấm thảm để đắp cho hấn.

Hoắc Quyết mở mắt.

Tịch Đình Vân giải thích, nói: “Nửa đêm sẽ lạnh.”

Hoắc Quyết hí mắt nhìn y, đột nhiên ngồi dậy, đẩy y ngã xuống.

Tịch Đình Vân ngã xuống sàn, trong mắt tràn đầy hoảng hốt.

Hoắc Quyết vẫn mặc kệ y, đợi y nằm yên, đầu mới lập tức dựa vào, đầu tiên là gối lên ngực y, lại cảm thấy quá cứng, điều chỉnh vị trí một chút, nằm lên bụng y.

Tịch Đình Vân eo nhỏ, bụng mềm, nằm lên trên cực kỳ thoải mái.

Hoắc Quyết hài lòng cọ cọ một chút, kéo thảm đắp lên rồi ngủ.

.....

Đã đến đây rồi thì an phận vậy thôi.

Tịch Đình Vân không làm gì được, chỉ biết gối lên cánh tay, nhìn trời.

Ngày hôm sau, Hoắc Quyết dậy, một mình chạy đến thác nước rửa mặt.

Tịch Đình Vân lúc này mới chậm chậm vận động tay chân, tướng ngủ của Hoắc Quyết rất tốt, gần như cả đêm không động dậy, y làm gối, tất nhiên cũng không thể động dậy, thế nên lúc này toàn thân không chỗ nào là không tê mỏi.

Hai người rửa mặt xong, Hoắc Quyết dẫn Tịch Đình Vân đi tham quan trúc lâu.

Tịch Đình Vân mới biết, tuy rằng trúc lâu này nhỏ, nhưng lại rất đầy đủ tiện nghi. Trong nhà kho chất đầy hoa củ quả, dưới tầng hầm còn có cả đá khối.

Hoắc Quyết cầm giỏ trúc, lựa những thứ mình thích ăn, sau đó đưa cho Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân ngây người nhận lấy giỏ trúc.

Hoắc Quyết tranh thủ lúc y còn chưa phản ứng lại, cầm theo một hũ rượu và một chiếc cần câu, đứng đờ đờ ra khỏi cửa.

Đợi khoảng hai tiếng sau hấn mang một con cá nhỏ về, trong trúc lâu đã tỏa ra mùi thơm của cơm.

Tịch Đình Vân sắp cơm trên bàn, thuận tay nhận lấy con cá hấn mang về, tìm một cái chậu gỗ thả vào, “Mời vương gia dùng.” Y đưa đũa cho Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết không khách sáo, nhận lấy đũa, bắt đầu ăn.

Một bữa cơm hết sức hòa hợp.

Đến buổi chiều, Hoắc Quyết cầm lấy thương đi luyện công.

Tịch Đình Vân chính đại quang minh đứng xem. Võ công của y tuy không thể liệt vào hàng tuyệt đỉnh thiên hạ, nhưng nhân quang thì đúng là như vậy.

Hoắc Quyết luyện võ cực quái, không luyện hoàn chỉnh một bộ võ công mà không ngừng luyện cùng một chiêu thức, hơn nữa lại là một chiêu thức vô cùng đơn giản.

Tịch Đình Vân vẫn nghĩ Hoắc Quyết ăn mặc quái dị, thích mặc áo đỏ, lại luôn háo thắng, tính cách nhất định khác xa người thường, võ công hoa lệ lập dị lại bất thường, sau khi tiếp xúc mới biết Hoắc Quyết tuy rằng cao ngạo, nhưng lại không giống Hạ Cô Phong khó tiếp cận, khiến cho người khác khó bề hạ thủ. Sự cao ngạo của hắn chỉ là vẻ bề ngoài, tuy rằng dưới vẻ ngoài đó ẩn chứa những gì còn cần được khai quật, nhưng không giống như bên ngoài thành Bình Tiều, băng tuyết phủ ngàn năm. Chính như võ công của hắn, nhìn qua thì thấy thanh thế cực lớn, kỳ thực chiêu nào chiêu nấy đều rất thực dụng, tuyệt không hề lắt léo.

Hoắc Quyết đột nhiên thu thương, quay đầu nhìn y.

Tịch Đình Vân mỉm cười đưa chén trà trong tay ra.

Hoắc Quyết một hơi uống hết.

Tịch Đình Vân nói: “Vương gia không sợ tôi bỏ thuốc vào trong trà để báo thù việc ngày hôm qua sao?”

“Cũng chỉ là dùng tay giải quyết, sao phải lo.” Hoắc Quyết quay ngược thương lại cắm trên đất, sau đó lấy một cây lược từ trong ngực ra đưa cho y.

Tịch Đình Vân không hiểu gì, nhận lấy.

Hoắc Quyết hỏi: “Người biết chải tóc không?”

Thực ra sau khi quan sát và sờ mó, đuôi sam dựng đứng cũng không phải là chuyện khó, chỉ là nhìn thấy bộ dạng đầu tóc tả tơi loạn của Hoắc Quyết nhiều rồi, Tịch Đình Vân không muốn hồi tưởng lại bộ dạng của hắn lúc trước.

Hoắc Quyết thấy y do dự, cho rằng y không làm được, an ủi nói: “Giống như người thôi.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Trâm vẫn còn chứ?”

Hoắc Quyết móc trong ngực ra, đưa cho y, rồi ngồi xuống đất.

Tịch Đình Vân ngồi quỳ, giúp hắn chải tóc.

Chất tóc của Hoắc Quyết cứng, tuy rằng đen nhánh, nhưng lại dễ buộc, Tịch Đình Vân chải rất cẩn thận, việc này bình thường chỉ cần đưa tay hai ba nhát là được rồi thì y lại phải tốn thời gian khoảng một nén hương mới buộc xong.

Hoắc Quyết kéo lọn tóc bị bung rũ xuống, chau mày hỏi: “Sao không buộc cả lên?”

Tịch Đình Vân mặt không đổi sắc, nói dối, “Tóc của vương gia vừa cứng lại vừa nhiều, một cái trâm không giữ hết được.”

Hoắc Quyết vuốt mồ hôi trán nói: “Nóng lắm.”

Tịch Đình Vân vào bếp lấy cái quạt lò đưa cho hắn.

Hoắc Quyết: “.....”

Đến giờ cơm tối, Tịch Đình Vân tự giác đi nấu cơm, trong thức ăn có con cá mà Hoắc Quyết câu được lúc trưa.

Sau đó mấy ngày, việc này đã trở thành thói quen của họ. Gần đến giờ cơm, Tịch Đình Vân nhất định sẽ bận rộn ở trong bếp. Buổi chiều, Hoắc Quyết luyện công, Tịch Đình Vân liền đưa trà tiếp nước, sau đó cũng không ngại ngần gì mà thưởng thức.

Hai người cùng ăn cùng ở, như thể hai người bạn lâu năm. (Hai vợ chồng già =)~)

Hoắc Quyết không nhắc đến nguyên nhân đến nơi này, Tịch Đình Vân cũng không hỏi.

Tịch Đình Vân không thúc giục Hoắc Quyết ứng chiến, Hoắc Quyết cũng làm như không biết.

Giống như hai người bạn họ vốn đã ở nơi núi non cách biệt với thế giới bên ngoài này, hưởng thụ những ngày tháng nhàn nhã dễ chịu như thần tiên.

Tịch Đình Vân không thể không thừa nhận, cho dù trong nửa tháng này y có một nửa thời gian nghĩ ngợi xem làm thế nào để có thể khiến Hoắc Quyết ra ứng chiến, nhưng cũng có một nửa thời gian hoàn toàn quên đi mất việc này. Nếu như mục đích Hoắc Quyết mang y đến nơi này là để y vui vẻ đến quên đi mọi lo nghĩ, rõ ràng không phải không hề có chút tác dụng.

Có một lần tỉnh giấc giữa đêm khuya, bên cạnh là khuôn mặt ngủ say không chút phòng bị của Hoắc Quyết, trên đầu là bầu trời sao rộng lớn không giới hạn, bốn bề là cảnh sắc núi cao nước trong, giờ phút này, y hy vọng biết bao bản thân không phải là Tịch Đình Vân Thiên Diện Hồ, mà là Tịch Đình Vân, chỉ là Tịch Đình Vân thôi. Trong lòng không yên, cả đêm không ngủ được, y cứ mở mắt đến tận lúc trời sáng. Hoắc Quyết tỉnh dậy, y nghe bản thân buột miệng kêu lên:

“Vương gia.”

Mộng chỉ là mộng, cho dù là nhắm mắt, hay là mở mắt.

Nếu như nói Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết ở trong núi đã tiến gần đến với thần tiên, thì Bình Chủ đến từ thế giới bên ngoài chắc chắn là tục nhân của trần thế.

Hắn không chỉ người tục, mà ngay cả lễ vật cũng rất tục.

Hắn mang đến hai rương hoàng kim.

“Vương gia.” Khuôn mặt của Bình Chủ cũng rất dễ nhìn, trắng trẻo, có học, tuấn tú, không giống người Nam Cương mà giống như một thư sinh vào kinh dự thi hơn, nhưng dáng người hắn cao lại gầy, lại thích mặc áo rộng, mang lại cho người ta ảo giác yếu đuối đến dễ dàng bị gió thổi bay.

Hoắc Quyết ngồi trên trúc lâu, dựa vào vai của Tịch Đình Vân, mắt nhìn trời xanh, như thể đang ngăn người.

Bình Chủ tính tình dễ chịu, lặng lẽ ngồi xuống, không để tâm, tự nói: “Na Phi Long mấy hôm nay sống không dễ chịu lắm. Dương tổng quản nói hắn bức hiếp ngài, mang theo Xá Quang, chọn ra mấy trại dưới tay hắn. Na Phi Long có đầu mà không có não, có lẽ hắn trước kia chưa từng ý thức được thực lực chân chính của Nam Cương vương phủ, bây giờ biết thì đã quá muộn rồi, đã đến nước chó cùng nhảy tường rồi, muốn liên thủ với Bàng Tiểu Đại. Bàng Tiểu Đại là cậu của Nhan Sơ Nhất, hắn ra tay, Nhan Sơ Nhất tất nhiên cũng sẽ vào cuộc.” Hắn thở dài một cái, “Sáu bộ lớn của Nam Cương cấm rẽ đã nhiều năm, quan hệ hết sức phức tạp, chạm đến một nhánh là động tới toàn thể, vương gia thật sự đã chuẩn bị tốt cả rồi chứ?”

Ánh mắt của Hoắc Quyết cuối cùng cũng coi như quét đến mặt hắn.

Bình Chủ dường như lần đầu tiên nhìn thấy kiểu tóc khác ngoài kiểu đuôi sam dựng đứng của hắn, đơ ra một lúc, không hề giấu giếm sự kinh diễm, “Vương gia nếu như đích thân mở miệng muốn sát nhập các bộ khác, bọn họ nhất định sẽ vào dưới trướng của ngài.”

Hoắc Quyết hỏi: “Người muốn giết Nhan Sơ Nhất à?”

Bình Chủ không một chút do dự đáp: “Đúng. Chỉ cần vương gia tiếp tục gây sức ép cho Na Phi Long, hắn và Bàng Tiểu Đại nhất định sẽ liên thủ với nhau, Nhan Sơ Nhất không thể bàng quan đứng nhìn. Đến lúc đó, ta xin nghe theo sự sai bảo của vương gia, không quan tâm tới hiệp ước của sáu bộ mà khiêu chiến với Nhan Sơ Nhất!”

Hoắc Quyết hỏi: “Lý do là?”

Bình Chủ đáp: “Vương gia chỉ cần biết ta không thể không giết hắn là được rồi.”

Hoắc Quyết đáp: “Ừm.”

Bình Chủ lộ vẻ mặt vui mừng: “Vương gia đồng ý rồi sao?”

“Kỳ thực,” Hoắc Quyết chậm chậm nói, “Việc của vương phủ, ta từ trước tới nay đều không quản lý.”

Bình Chủ nhướn mày: “Lời vương gia nói là có ý gì?”

Hoắc Quyết đáp: “Ta chỉ muốn biết hung thủ giết Họa Cơ là ai.”

Bình Chủ sững sốt hỏi: “Vương gia nghi ngờ Na Phi Long?”

Hoắc Quyết đáp: “Na Phi Long có một thủ hạ tên là Tháp Tháp Khởi, sở trường dùng móc câu.”

Bình Chủ trầm ngâm nói: “Trong thiên hạ, người sử dụng móc câu tuy không nhiều, nhưng cũng không ít. Vương gia làm như vậy, chắc chắn phải có nguyên nhân khác.”

Hoắc Quyết đáp: “Dương tổng quản đã chất vấn về người đó, Na Phi Long nói là đã chết. Sau việc đó, có người nói rằng đã từng thấy hắc xuất hiện ở vùng phụ cận sông Thanh Hoa.”

Bình Chủ đáp: “Ồ?”

Hoắc Quyết nói: “Dương tổng quản lại phái người đi hỏi, người được hỏi đó lại chết rồi.”

Bình Chủ nói: “Xem ra, mười phần có tám chín phần là Na Phi Long rồi.”

Hoắc Quyết đáp: “Vốn là thế.”

“Chẳng lẽ bây giờ vương gia lại có đối tượng hoài nghi mới?”

“Có.”

“Ai?”

“Người.”

Bình Chủ cười thật lâu sau mới dừng lại được. “Vương gia quả thật rất thích nói đùa.”

Hoắc Quyết nhìn Tịch Đình Vân, thản nhiên hỏi: “Ta đang nói đùa sao?”

Tịch Đình Vân đáp: “Vương gia rõ ràng không phải người có khiếu hài hước.”

Bình Chủ thu lại nét cười hỏi: “Vương gia tại sao lại nghi ngờ ta?” hắc hắc xong, phát hiện không ai đáp lời, bởi vì người cần trả lời đang nhìn chăm chăm một người khác và quan tâm tới một việc hoàn toàn khác.

Hoắc Quyết nhìn chăm chăm Tịch Đình Vân, chau mày hỏi: “Ta không phải là người có khiếu hài hước à?”

11. Chương 10

CHƯƠNG 10

Đầu thạch vấn lộ (10) – Lúc đến hai tay trống không, lúc đi tay áo gió lộng.

Tịch Đình Vân cũng giống như Bình Chủ, không hiểu hắc tại sao lại cố chấp vấn đề này như vậy, nhưng vẫn suy nghĩ kỹ rồi trả lời: “Thời gian tôi và vương gia quen biết vẫn còn ngắn ngủi...”

Hoắc Quyết quay đầu nhìn Bình Chủ, hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

Bình Chủ phản ứng rất nhanh, khóe mắt khẽ liếc qua Tịch Đình Vân trước việc dị thường mà vẫn bình tĩnh, nói tiếp: “Vương gia tại sao lại nghi ngờ ta?”

Hoắc Quyết đáp: “Không phải ngươi muốn giết Nhan Sơ Nhất hay sao?”

Bình Chủ đáp: “Vương gia không phải cho rằng ta thần thông quảng đại đến mức nhìn trước được tương lai, có thể đoán được nhất cử nhất động của vương gia và Na Phi Long, vì thế mà lợi dụng cái chết của Họa Cơ mà mở đầu cho việc bố trí móc ly gián quan hệ của sáu bộ để mà quang minh chính đại giết Nhan Sơ Nhất đấy chứ? Vương gia quả thật rất thích nói đùa, ta nếu như có được khả năng như vậy, sao không dứt khoát tìm cái cố giết luôn người phụ nữ bên cạnh Nhan Sơ Nhất, để hắc tìm đến ta?”

“Ngại hiệp ước của sáu bộ.”

Bình Chủ im lặng thật lâu mới nói: “Nếu là người ngoài, ta tuyệt sẽ cho rằng không đáng phải giải thích, nhưng vương gia đã hỏi, ta liền trả lời một lần. Không phải là ta.”

Ánh mắt của Hoắc Quyết quét qua mấy cái rương bên cạnh gã.

Bình Chủ giãn mày nói: “Chỉ là chút lễ mọn, không đáng coi là kính ý.”

Bình Chủ tặng Hoắc Quyết vàng khiến Tịch Đình Vân có chút không ngờ tới. Nam Cương giàu có, Nam Cương vương gia sao có thể để mất tới hai rương vàng nhỏ nhỏ này?

“Đây là tiền đặt cọc.” Bình Chủ nói, “Vẫn còn ba xe nữa đợi sau khi việc thành công thì dâng tặng ngài.”

Hoắc Quyết nói: “Vương phủ không thiếu tiền.”

Bình Chủ cười nói: “Có ai lại ngại tiền nhiều? Huống chi ta nghe nói sau khi vương phi mất tích, Huống gia và vương phủ đoạn tuyệt qua lại. Huống gia nắm giữ mạch máu vận chuyển hàng hóa với bên ngoài, vương phủ cho dù không thiếu tiền cũng nên tích góp một ít, tốt cho dự định về sau.”

Hoắc Quyết nói: “Trong sáu bộ, ngươi và Huống Chiêu giàu có nhất. So với việc trả công, thêm vào số tài sản đã có không phải càng tốt hơn sao?”

Nghe thấy kẻ khác uy hiếp cướp đoạt, Bình Chủ vẫn bình thản như cũ, “Lý do là?”

Hoắc Quyết nói: “Ngươi đã giết Họa Cơ.”

Mặt Bình Chủ rớt cuộc sa sầm, nói: “Ta đã nói rồi, không phải ta.”

Hoắc Quyết ngẩng đầu nhìn trời, “Quan trọng sao?”

Quần áo trên người Bình Chủ rất giản dị, không nhìn ra thân phận thủ lĩnh một trong sáu bộ, nhưng màu sắc trên khuôn mặt thay đổi liên tục, hết sức thú vị, sau khi im lặng tận một tuần trà, mỗi tay kẹp một rương đi ra ngoài.

Hoắc Quyết nói: “Đợi đã.”

Bình Chủ không quay đầu, “Vương gia muốn báo thù ngay tại đây sao?”

Hoắc Quyết nói: “Để rương lại.”

Bình Chủ hết sức bức mình, ném hai cái rương xuống đất, rút từ trong ngực ra một thiết phiến (quạt sắt), chỉ về phía Hoắc Quyết, “Bình Chủ bất tài, xin lĩnh giáo bản lĩnh muốn giữ đồ lại của vương gia!”

Hoắc Quyết đưa tay ra nắm lấy đai lưng của Tịch Đình Vân.

Tuy rằng đã quen với kiểu chốc chốc lại khiến cho người khác ngạc nhiên của Hoắc Quyết, Tịch Đình Vân vẫn vô thức kẹp chân giữ quần.

Hoắc Quyết rút một cái, đai lưng xoẹt một tiếng bị rút ra khỏi vòng eo của Tịch Đình Vân, lướt đến cây trường thương đang nằm trên mặt đất, đai lưng cuốn lấy trường thương, trở về trên tay hắn.

Bình Chủ lùi về sau hai bước, sắc mặt ngưng trọng.

Hoắc Quyết đưa cả thương và đai lưng cho Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân nghĩ, nếu như không phải bây giờ trên mặt y đang đeo một tấm diện cụ thì về mặt lúc này của y nhất định không thể nào trầm ổn như thế này được. “Vương gia.” Y nhận lấy đai lưng, thông thả buộc lại.

Hoắc Quyết nhét thương vào tay y. “Nhớ mang vàng về đây.”

Tịch Đình Vân tuy rằng chưa từng giao thủ cùng Bình Chủ, nhưng võ công của thủ lĩnh sáu bộ cũng đã ít nhiều nghe qua. Ngoại trừ Nhan Sơ Nhất được mệnh danh là cao thủ số một của sáu bộ ra, Bình Chủ, Bàng Tiểu Đại và Xá Quang võ công xấp xỉ nhau, xếp hàng thứ hai, thế nhưng ‘được xếp hàng đầu trong danh sách những cao thủ nhất lưu’ chỉ cách ‘vượt trên cả cao thủ nhất lưu’ có mấy bước chân. Tịch Đình Vân tự

biết bản thân nhiều nhất cũng chỉ xếp cuối danh sách những cao thủ nhất lưu, không cần cọ sát cũng biết nhất định sẽ bại.

Y cầm thương nhảy xuống đất, hướng về phía Bình Chủ cung tay.

Bình Chủ nói: “Quạt của ta không giết những người không có tên tuổi, xưng tên đi!”

Tịch Đình Vân nói: “Văn Tư Tư.” Cứ như thế này, danh tiếng của mấy vị danh nhân trong Thiên Cơ phủ chỉ sợ sẽ bị hủy hoại trong tay y. Võ Nữ Tử vì sắc mà vong, Văn Tư Tư vô công tầm thường... Y hoàn toàn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khóc không được, cười cũng không xong của mấy người đó khi nghe thấy những tin tức này.

Bình Chủ động dung, hỏi: “Văn Tư Tư của Thiên Cơ phủ?”

Ánh mắt hần lóe sáng, nhìn qua Hoắc Quyết, ra vẻ đã hiểu. Võ Nữ Tử và Họa Cơ cùng lúc bị giết hại, Văn Tư Tư vốn cùng một nóc với Võ Nữ Tử, đích thân đến Nam Cương điều tra phá án cũng là điều hợp tình hợp lý. Trước mặt y, Hoắc Quyết tất nhiên sẽ phải quan tâm đến vụ án này, những lời vừa rồi hần chèn ép người quá đáng cũng là có nguyên do cả.

Điều khiến người khác ngạc nhiên nhất là không biết từ lúc nào Thiên Cơ phủ và Nam Cương vương phủ đã bắt tay với nhau, rõ ràng trước khi Võ Nữ Tử ra đi từng ác đấu một trận với Nam Cương vương, luận hiềm nghi, Hoắc Quyết vì yêu sinh hận, cũng có động cơ.

Hần lúc đầu còn tưởng đã hiểu rõ được tất cả, nghĩ kỹ hơn một chút thì lại thấy sự việc càng khó hiểu hơn, không thể không chau mày.

Tịch Đình Vân nói: “Xin chỉ giáo.”

Thương vẫn là tua đỏ vân rồng, người lại không phải Hoắc Quyết.

Bình Chủ chậm rãi mở thiết phiến, trong mắt tinh quang sáng ngời, đánh giá khắp trên dưới người Tịch Đình Vân, như thể đang tìm sơ hở. Có điều Tịch Đình Vân cứ đứng như vậy, là có thể thấy rõ y không giỏi dùng thương, không những không giỏi dùng thương, mà còn không biết dùng thương, cách cầm thương đó cũng không đúng.

Hần cũng lười tìm hiểu động cơ Hoắc Quyết cho mượn thương, chỉ biết rằng đây là một cơ hội tốt.

Quạt vừa xuất thủ, đã là tuyệt học thành danh của Bình Chủ: Kinh thiên thập cửu thức!

Kinh thiên thập cửu thức đúng như tên gọi, quả là kinh thiên động địa.

Tịch Đình Vân giương mắt nhìn.

Phiến ảnh che trời như hoa đào nở, từng đóa từng đóa nở rộ, thẳng mặt mà đổ xuống, không chừa một kẽ hở.

Cây thương trong tay vô thức múa lên, dùng như gậy.

Hoa nở đến cán thương, bắn ra, tách thành càng nhiều bông nhỏ hơn. Kinh thiên thập cửu thức không chỉ dùng lại ở thập cửu thức, thập cửu thức này chỉ là đoạn mở đầu, lúc nó gặp phải trở lực có thể lại biến hóa ra thập cửu thức nữa, cứ như thế không bao giờ dứt, vô cùng vô tận.

Tịch Đình Vân bị vây trong hoa lao, không còn chút sức lực nào để trở tay, mới biết võ công của Bình Chủ hơn cả dự liệu rất nhiều, đã xếp vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh!

Nhìn thấy thế đến của thiết phiến như thủy triều, sắp nuốt gọn Tịch Đình Vân, liền nghe thấy từ trên trúc lâu, giọng nói của thiếu niên ngây ngô nhưng vẫn không mất đi nhuệ khí: “Người thua thì ta liền đồng ý.”

Thiết phiến nửa đường gượng gạo thu về.

Tịch Đình Vân thấy thời cơ trước mắt không thể bỏ lỡ, trường thương đánh xuống, đập nhẹ lên vai của Bình Chủ.

Bình Chủ mỉm cười với y, nhân cơ hội thoát ra khỏi vòng chiến, nói: “Ta nhận thua.”

Tịch Đình Vân quay đầu lại.

Hoắc Quyết ngồi trên lầu hai, hai chân vắt vẻo ngoài trúc lâu, đung đưa, liền va vào vai y. Hắn hỏi: “Vừa rồi là Kinh thiên thập cửu thức?”

Bình Chủ nói: “Đúng vậy.”

Hoắc Quyết gật đầu nói: “Người có thể đi được rồi.”

Bình Chủ cẩn thận hỏi lại: “Vương gia đồng ý rồi?”

Hoắc Quyết nói: “Ta sẽ nói với Dương tổng quản.”

Bình Chủ cúi đầu nhìn rương, như thể đang cân nhắc xem một lời hứa không hề có chút thành ý như vậy có xứng đáng đổi lấy hai rương vàng hay không.

Hoắc Quyết không để ý đến hắn nữa, cúi đầu hỏi Tịch Đình Vân: “Tối nay ăn gì?”

Tịch Đình Vân nói: “Ăn chay.”

Mặt Hoắc Quyết chảy xuống.

Tịch Đình Vân nói: “Hết thịt rồi.”

Sắc mặt của Hoắc Quyết có thể so với đáy nồi.

Bình Chủ để vàng lại, đi khỏi.

Sau khi hắn đi, sắc mặt Hoắc Quyết mới thả lỏng, lại hỏi: “Rốt cuộc là ăn gì?”

Tịch Đình Vân thở dài đáp: “Thực sự là hết thịt rồi.”

Mặt của Hoắc Quyết lại chảy xuống, lặng lẽ nhảy xuống khỏi trúc lâu, chạy vào con suối nhỏ, đến tận lúc chạng vạng mới cầm theo hai con cá quay trở về. Tịch Đình Vân làm canh cá, sắc mặt của hắn mới dần dần dễ chịu hơn.

Sáng sớm, mặt trời mới nhô lên.

Hoắc Quyết dậy từ rất sớm.

Tịch Đình Vân giúp hắn bện tóc, vừa định đi vào bếp, lại nghe thấy hắn nói: “Đi thôi.”

Tịch Đình Vân dừng bước nhìn hắn.

Hoắc Quyết thuận tay cầm lấy thương, đi ra ngoài.

Tịch Đình Vân ngẩn ra một lúc mới hiểu hắn bảo đi là đi khỏi nơi này. Y vô thức hỏi: “Không thu xếp gì sao?”

Hoắc Quyết quay đầu nhìn y: “Thu xếp cái gì?”

Tịch Đình Vân bị hỏi cảm bật.

Lúc đến hai tay trống không, lúc đi tay áo gió lộng.

Y quay đầu lại nhìn trúc lâu. Trúc lâu tinh xảo vẫn y nguyên như lúc đầu mới đến, nhưng đã không còn xa lạ như lúc đến nữa. Thời gian nửa tháng qua, đủ để làm người ta quen thuộc với một nơi, sinh ra sự lưu luyến. Nhưng nơi này nói cho cùng vẫn không thuộc về y.

Y không biết tại sao Hoắc Quyết lại mang mình đến nơi này, nhưng biết rằng cơ hội như thế này chỉ có một lần mà không thể có lần thứ hai.

Tịch Đình Vân nhè nhẹ, cẩn thận khép lại cửa nhà bếp, như thể khép lại một đoạn ký ức.

Thuận theo đường cũ mà ra khỏi núi.

Con thuyền nhỏ lấy được từ tay thích khách không biết đã trôi theo dòng nước đến nơi nào, nhưng trên sông lại có một con thuyền rất lớn đang đỗ. Thuyền cao mười mấy trượng, như một thứ đồ sộ nhưng vô dụng, ép nước sông chỉ còn là một dải nhỏ hẹp.

Tịch Đình Vân xuất thân đại nội, nhìn nhiều biết rộng, nhưng cũng lần đầu nhìn thấy một con thuyền to như vậy.

Trên thuyền rất nhanh đã thả thang xuống, mười mấy vị mỹ nhân mặc cung trang, xách đèn lần lượt bước xuống thang, đi đến trước mặt Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân xếp thành hàng, sau đó tách làm hai bên, khụy gối cung nghênh.

Hoắc Quyết ngẩng đầu nhìn chỗ khác.

Một tràng cười to, vang từ xa lại gần, lát sau, một nam tử mặc áo bào xanh lam xuất hiện trên đầu thuyền, dáng vẻ tràn đầy ý cười: “Đến cả cữu cữu mà cũng không thèm để ý sao?”

12. Chương 11

CHƯƠNG 11

Lộ kiến bất bình (1) – Ta ngưỡng mộ vương gia đã lâu.

Thiên hạ này, người dám tự xưng là cữu cữu của Nam Cương vương chỉ có một người: Huống Chiêu của Huống gia, một trong thủ lĩnh sáu bộ mà thôi.

Tịch Đình Vân mặt không chút biểu cảm theo sau Hoắc Quyết lên thuyền. Sau khi trải qua những việc như thích sát trên sông, Bình Chủ dâng tiền..., y tất nhiên không ngại thẹn cho rằng quan hệ giữa các bộ của Nam Cương hòa thuận như một nhà. Nếu như những lời Bình Chủ nói là đúng, vậy thì vị gia chủ của Huống gia này với Nam Cương vương phủ mình tranh ám đấu như lửa với trà, xuất hiện vào lúc này, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Huống Chiêu khoảng ba mươi mấy tuổi. Trán rộng, cằm hẹp, hai gò má đầy đặn, màu da như màu đào chín, trong trắng có đỏ, có chút mùi son phấn, ngay cả lúc nói chuyện cũng toát ra từng luồng từng luồng hương thơm. “Ngoại sanh ngoan, mau gọi cữu cữu xem nào, hai năm không gặp trông có vẻ vẫn khỏe mạnh quá nhỉ.” (Ngoại sanh: cháu ngoại gọi mình là cậu.)

Hoắc Quyết vốn đi phía trước, nhìn thấy tay Huống Chiêu đang vươn ra, lập tức vụt lướt người về phía sau Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân nhìn chăm chăm vào hai hàm răng trắng lóa mắt đang lộ ra của Huống Chiêu, chỉ có thể gượng gạo ôm quyền.

Huống Chiêu không để bụng, thu tay lại, đáp lễ: “Ta lại không hề biết Văn sư gia của Thiên Cơ phủ lại là bạn tốt của A Quyết đây.”

Văn Tư Tư trên danh nghĩa mang danh là sư gia của Thiên Cơ phủ, thực tế lại là nhân vật số hai Thiên Cơ phủ, Huống Chiêu biết được diện mạo của hắn cũng không phải việc đáng ngạc nhiên. Tịch Đình Vân không phủ nhận cũng không khẳng định, nói: “Ta ngưỡng mộ vương gia đã lâu.”

Huống Chiêu cười nói: “A Quyết thành danh mới chỉ là chuyện của hai năm trước, không ngờ kinh động đến cả Thiên Cơ phủ.”

Tịch Đình Vân ha ha cười một cái, “Vương gia thiếu niên anh hùng, nhất cử nhất động tất nhiên cả thiên hạ đều quan tâm.”

Huống Chiêu hết sức tán đồng, gật đầu nói: “Tỷ tỷ ngày hôm đó xuất giá gặp được A Quyết, ta đã biết nó tuyệt đối không phải người tầm thường. Đáng tiếc, hiện giờ tỷ tỷ không rõ tung tích, tỷ tuy không có con nối dõi, nhưng vẫn luôn coi A Quyết như con mình sinh ra, nếu như có thể nhìn thấy thành tựu của A Quyết như hiện nay, nhất định sẽ vui mừng không thôi.”

Hoắc Quyết đột nhiên hừ lạnh một tiếng, không nặng không nhẹ, vừa đủ để hai người đang trò chuyện nghe rõ mồn một.

Huống Chiếu làm như không nghe thấy, cười ha ha, làm động tác mời, “Trên thuyền đã chuẩn bị ít rượu đậm bạc, xin hãy nể mặt.”

Tịch Đình Vân lúc đi vào phía trong cố ý đi chậm lại một chút, Hoắc Quyết quả nhiên lại chạy lên phía trước.

Trong khoang thuyền, trải thảm da cáo, đặt bàn làm từ gỗ tử đàn, đốt hương long diên (long diên: nước dãi rồng), rèm cửa ngọc trai, nhả nhạn mà không mất đi vẻ hoa lệ.

Mỹ nhân mặc cung trang nổi bước đi vào, đầu cúi gối khuyu, hai tay bưng khay làm từ ngọc đen. Trên khay, ly rượu bạch ngọc, bình rượu bạch ngọc trắng sáng như tuyết, hương thơm của rượu phảng phất toát ra từ miệng bình, khiến cho người ta ngửi thấy đã thèm.

Ngay cả Tịch Đình Vân vốn không phải người ham thích rượu, cũng cảm thấy miệng lưỡi khô rát.

Huống Chiếu tự tay rót rượu, “Đây là hảo tửu của Nam Cương, gọi là Tỷ muội hoan, cũng có điểm tuyệt diệu tương tự như Nữ nhi hồng, chỉ là rượu này là do tỷ muội của tân nương cất, vừa là chúc phúc cho tân nương được gả cho một lang quân như ý, vừa là cầu mong cho bản thân cũng sớm có ngày tìm được chốn về như tân nương vậy. Người ta vẫn nói gái ngoan không gả hai lần, do vậy mỗi một thiếu nữ chỉ có thể cất một vò rượu như thế này, cực kỳ quý giá. Nghe nói trong rượu còn trộn lẫn một ít hương diên của thiếu nữ (diên: nước bọt), cực kỳ thanh liệt hương thuần (rượu mát, thanh, thơm, lại nồng), mời Văn công tử thưởng thức.”

Tịch Đình Vân cúi đầu nhìn rượu, mang theo nét cười, nói: “Huống thủ lĩnh quả thật rất có điểm phúc.”

Huống Chiếu nói: “Diễm phúc gì chứ, chỉ là nhờ vào gia tài mà thôi, không như A Quyết tuổi nhỏ mà đã làm được việc lớn, vị cao quyền trọng, nữ tử nguyên chết vì nó cộng lại có thể lấp đầy cả sông Thanh Hoa ấy chứ. Nói ngay con gái nuôi A Thiếu của ta, từ nhỏ đã cao ngạo, nhưng nhìn thấy A Quyết rồi thì liền ngoan ngoãn như mèo vậy, đáng tiếc a, tướng mạo hơi bình thường một chút, không thể so được với Họa Cơ cô nương phong hoa tuyệt đại, tài nghệ vô song.”

Lời vừa nói dứt, thuyền liền khê chấn động.

Huống Chiếu chau mày: “Chuyện gì vậy?”

Mỹ nhân mặc cung trang run rẩy chạy vào, “Đại nhân, A Thiếu tiểu thư quăng móc câu mắc vào đuôi thuyền, đang đập lên dây thừng để đi lên.”

“Ồ nháo!” Huống Chiếu vừa đứng dậy, liền nghe thấy một giọng nói thanh thúy kêu lên: “Ai hồ nháo?”

Thái độ Huống Chiếu mềm đi một chút, hết cách nói: “A Thiếu, không phải con đã hứa với mẹ con ở nhà ngoan ngoãn học thêu thùa hay sao?”

Sau tấm rèm ngọc trai thấp thoáng một bóng người, nhưng lại chưa bước ra, chỉ cách tấm rèm, cười khanh khách: “Con cũng có hứa là học bao lâu đâu.”

Huống Chiếu nói: “Mẹ con sẽ tức giận đấy.”

A Thiếu nói: “Mẹ sẽ chỉ giận cha thôi.”

Huống Chiếu cười khổ.

“A Quyết ca ca,” Giọng nói của A Thiếu đột nhiên dịu dàng như mật, “Một năm mười tháng mười ba ngày không gặp rồi, huynh có nhớ muội không?”

Một người con gái đếm đến từng ngày hai người xa cách một cách rõ ràng như vậy, có thể thấy đã khắc sâu hình ảnh người con trai đó vào lòng, ngay cả Tịch Đình Vân cũng không thể không động dung.

Hoắc Quyết nghiêng đầu, như thể đang nhìn tấm rèm ngọc trai.

Chuỗi mình châu khe khẽ lay động, thầm lặng biểu đạt tâm tình muốn gặp người mình thương mà cố giữ gìn phép tắc của người con gái.

Hoắc Quyết cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Cô là ai?”

Tầm rèm lạnh canh vang lên, một thiếu nữ mình mệ như hoa chống nạnh đi ra, tuy rằng không bằng Họa Cơ phong tình vạn chủng, nhưng cũng rất yêu kiều đáng mến, “Hoắc Quyết, huynh không có lương tâm!”

Hoắc Quyết lười biếng nói: “Ta cũng không phải nương của cô.” (Hoắc Quyết chơi chữ)

A Thiểu chuyển động nhãn châu, đột nhiên cười lên: “Nếu như cô còn, cô nhất định sẽ bảo huynh rất xinh đẹp.”

Sắc mặt Hoắc Quyết sa sầm.

Huống Chiếu làm điệu không khí, nói: “Được rồi, hai đứa không gặp là nhớ nhau, cứ gặp rồi là lại cãi cọ, khiến người ta phát đau đầu.”

“Ai nhớ chứ.” A Thiểu ngồi sát bên Hoắc Quyết, đưa tay cướp lấy chén rượu ở trước mặt hắn, “Không được phép uống rượu nữ nhân khác cất.”

Hoắc Quyết nhìn về phía Huống Chiếu, “Chốc nữa ta xuống thuyền.”

Huống Chiếu nói: “Đi đâu, ta tiễn người.”

Hoắc Quyết nói: “Chỗ mà ông không đi.”

Huống Chiếu buồn bã nói: “Sau khi tỷ tỷ mất tích, chúng ta đã lâu rồi không qua lại, xa lạ rồi, ngay cả chuyện âm ỉ như tranh chấp giữa người và Na Phi Long cũng biết muện như vậy. Nếu như sớm hơn một chút, nào có để các người náo loạn đến mức độ này.”

Hoắc Quyết nói: “Ông muốn xin cho hắn?”

Huống Chiếu mặt chảy ra, nói: “Người là ngoại sanh của ta, hắn chặn sông giết người, ta muốn đòi mạng hắn còn không kịp, sao có thể cầu xin giúp hắn được!”

Câu trả lời như vậy lại khiến Tịch Đình Vân có chút ngạc nhiên. Lúc trước y nghe những lời Bình Chủ nói, cho rằng Huống Chiếu và Nam Cương vương phủ quan hệ không tốt, gặp phải chuyện như vậy, cho dù không phải thấy rơi xuống giếng còn ném đá thì cũng là bàng quan, không giúp đỡ, nhưng nghe ngữ khí của Huống Chiếu, lại giống như đang đứng về phía Hoắc Quyết?

Hoắc Quyết vẫn không có thái độ gì, chỉ im lặng chờ đợi những câu tiếp theo.

Huống Chiếu nói: “Ai~, chỉ trách ta nhận được tin quá muộn, nhưng người cứ yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ không để yên như thế đâu. Ta đã mời những thủ lĩnh khác của sáu bộ tộc ở Tỏa Cẩm sơn trang, nhất định cần phải nói rõ với người.”

Hoắc Quyết trầm mặc rất lâu, mới hỏi: “Lúc nào?”

Huống Chiếu nói: “Ngày mười tám tháng sau.”

Hoắc Quyết đứng dậy đi ra ngoài.

“Huynh đi đâu đó?” A Thiểu vô thức nắm lấy tay hắn, nhưng ngay cả một góc áo cũng không nắm được.

Hoắc Quyết hồng y như mây, trong nháy mắt đã lướt đi mấy xích, bước ra ngoài thuyền.

Tịch Đình Vân ôm quyền hướng về Huống Chiếu: “Cáo từ.”

Huống Chiếu nói: “A Quyết tuổi còn nhỏ, thỉnh thoảng cũng có lúc trẻ con, bạn bè của nó không nhiều, khó mà quen biết được một người như Văn huynh đệ, vẫn xin chăm sóc nó nhiều nhiều.”

Tịch Đình Vân nói: “Huống thủ lĩnh khách sáo rồi. Vương gia võ công cao cường, tính cách lại hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, cả quảng đường, người được chiếu cố là tôi mới phải.”

Huống Chiếu ha ha cười, nói: “Như vậy thì ta yên tâm rồi.”

Hắn tiến một đoạn, nói nói cười cười với Tịch Đình Vân, không khí hết sức hòa hợp. Đến trên bờ, một đứa trẻ có dáng vẻ mục đồng dắt theo hai con ngựa một trắng một đỏ lặng lẽ đứng một bên.

Hoắc Quyết bực mình nhìn Tịch Đình Vân, như thể đang trách y đi quá chậm chạp.

Tịch Đình Vân chỉ có thể nhanh lên vài bước, vừa đến bên cạnh, liền nhìn thấy A Thiệu đột nhiên nhảy lên lưng ngựa trắng, cười hi hi với Hoắc Quyết nói: “A Quyết ca ca, huynh muốn đi đâu, ta cũng đi cùng!”

Hoắc Quyết quay đầu nhìn chằm chằm Huống Chiếu.

Huống Chiếu vốn định giả vờ không nhìn thấy cho xong chuyện, nhưng bị nhìn như vậy, muốn đứng ngoài cuộc cũng không được, chỉ có thể gạt nhẹ, nói: “A Thiệu, xuống ngựa!”

A Thiệu nói: “Con muốn đi cùng A Quyết ca ca.”

Huống Chiếu nói: “A Quyết ca ca có chính sự cần phải làm.”

A Thiệu đáp: “Con có thể giúp A Quyết ca ca.”

“Lại hồ nháo.”

Hai người nói qua nói lại, không nhanh cũng không chậm.

Tịch Đình Vân nhìn ra một số điều. Rất rõ ràng, A Thiệu to gan với Hoắc Quyết như vậy nhất định có hơn một nửa là xuất phát từ sự ngầm đồng ý của Huống Chiếu, nghĩ lại, việc cô ta lên thuyền chắc cũng đã được sắp xếp từ trước, nếu không làm gì có thể trùng hợp nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo đến như thế.

Hoắc Quyết đột nhiên nâng thương tấn công về phía A Thiệu.

A Thiệu kinh ngạc, nhưng không né không tránh.

Hoắc Quyết rung cổ tay một cái, cán thương đập nhẹ vào vai A Thiệu, đánh cô ngã xuống.

A Thiệu ngã xuống đất, tứ chi giơ lên trời, thảm hại không chịu nổi, lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn, chỉ ngậy ra nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Hoắc Quyết, đến lúc Huống Chiếu kinh hô một tiếng, mới oa một tiếng khóc ầm ĩ.

Hoắc Quyết cũng không thêm quan tâm, tự ý lên ngựa, một tay cầm thương, một tay nắm dây cương, chạy về phía trước.

Hắn cười ngựa đỏ, ngựa trắng mà A Thiệu “nhường cho” tất nhiên sẽ trống. Tịch Đình Vân nhìn theo bóng dáng Hoắc Quyết rời đi, lại nhìn A Thiệu đang ngồi trên mặt đất khóc lóc náo loạn không thôi, ngượng ngùng ôm quyền hướng Huống Chiếu, mới phi thân lên ngựa, lên tinh thần đuổi theo.

13. Chương 12

CHƯƠNG 12

Lộ kiến bất bình (2) – Ta làm tướng công của người.

Ngựa là ngựa tốt, một ngày có thể chạy cả trăm dặm.

Hoắc Quyết vẫn cứ đi thẳng về phía tây, ngày đêm không nghỉ.

Cứ thế liên tiếp ba ngày, Tịch Đình Vân sống không bằng chết.

Cũng may, đến sáng sớm ngày thứ tư, Hoắc Quyết cuối cùng cũng dừng lại.

“Từ đây đi xuống mười dặm nữa là đến vương lăng của Nam Cương vương.”

Tịch Đình Vân ngạc nhiên.

Phía trước, đường và trời nối liền nhau, trên trời mờ mịt, dưới đất mênh mang, không thấy bóng người cũng không thấy thôn trang, chỉ thấy cỏ dại đua theo gió lạnh, hết sức thê lương.

Hoắc Quyết nói: “Hôm nay là ngày giỗ của phụ vương.”

Tịch Đình Vân nói: “Tôi đi chuẩn bị đồ cúng.”

“Không cần.” Hoắc Quyết bước lên phía trước, quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái, sau đó xoay người lên ngựa, “Phụ vương không thích những thứ dung tục.”

Tịch Đình Vân nhìn thấy hần cưỡi ngựa, thông thả quay lại lối cũ, thật lâu sau mới phản ứng lại, mấy ngày hôm nay hần chạy ngày chạy đêm chỉ là vì ba cái dập đầu này.

Hoắc Quyết cười ngựa rất chậm, dường như đang chờ Tịch Đình Vân đuổi theo, “Phụ thân của ngươi còn tại thế không?”

Tịch Đình Vân đáp: “Không biết.”

Hoắc Quyết nghi hoặc nhìn y một cái.

Tịch Đình Vân giải thích: “Năm mười ba tuổi tôi vào cung, lúc đó thì vẫn còn.”

Hoắc Quyết trầm mặc một lúc, nói: “Không muốn tìm ông ta sao?”

“Ông ấy bắt đắc dĩ mới phải làm vậy.” Tịch Đình Vân nhìn về phía trước con đường, ngữ điệu bình thản như đang nói về chuyện của người khác, “Gặp nhau chỉ càng thêm ngượng ngùng.”

Hoắc Quyết nghiêng đầu đánh giá y một lúc, đột nhiên nói: “Ta muốn xem mặt của ngươi.”

Tịch Đình Vân nói: “Có thể đổi lấy một điều kiện không?”

“Ứng chiến?”

“Vương gia anh minh.”

Hoắc Quyết nói: “Ta không thể rời khỏi Nam Cương, ít nhất là trước mắt không thể.”

Tịch Đình Vân đáp: “Trong một năm này, tôi đồng ý đợi.”

“Chỉ có một năm?”

“A Cừu chỉ đợi có một năm thôi.”

“Hạ Cô Phong thì sao?” Hoắc Quyết hỏi, “Ngươi không đợi hần sao?”

Tịch Đình Vân kẹp bụng ngựa một chút, sâu xa nói: “Là ngài ấy đang đợi tôi.”

Cách ngày mười tám tháng sau vẫn còn hơn hai mươi ngày nữa, từ đây đi Tỏa Cầm sơn trang vẫn còn thừa thời gian.

Tịch Đình Vân vốn tưởng Hoắc Quyết sẽ quay lại Nam Cương vương phủ một chuyến, nhưng thấy hần trên đường du sơn ngoạn thủy, không nhanh cũng không chậm, mới hiểu hần định trực tiếp đi thẳng đến sơn trang luôn.

Truyền thuyết liên quan đến Tỏa Cầm sơn trang y đã nghe qua một ít. Nghe nói nơi đó vốn không gọi là Tỏa Cầm sơn trang, mà là nơi trước khi Nam Cương vương phi xuất giá trú ngụ. Một lần vương phi giận dữ Nam Cương vương đã quay về sơn trang, Nam Cương vương mấy lần viết thư xin lỗi nhưng đều vô ích, chỉ còn nước đích thân đến. Để thể hiện thành ý, Nam Cương vương đã mời mười hai vị cầm sư đánh đàn suốt một đêm ở bên ngoài sơn trang, một khúc “Phượng Cầu Hoàng”, cuối cùng cũng làm mỹ nhân cảm động, từ đó, nơi này đổi tên thành Tỏa Cầm sơn trang, Tỏa Cầm, khóa lại tiếng đàn động lòng người đêm đó, cũng là khóa lại thâm tình của Nam Cương vương dành cho vương phi.

Chỉ đáng tiếc, câu chuyện tuy đẹp, nhưng kết cục của người trong câu chuyện lại khiến người khác xót xa. Nam Cương vương phi mất tích không rõ nguyên nhân, Nam Cương vương chết một cách ly kỳ, Tỏa Cầm sơn trang không còn ai ở, nhà cửa hoang vắng, cuối cùng được Huống gia thu hồi.

Tịch Đình Vân nghe Hoắc Quyết nói hồi nhỏ hần từng đến Tỏa Cầm sơn trang, sợ sẽ gợi dậy chuyện cũ đau lòng của hần, nói chuyện không khỏi dè dặt, nhưng sau khi quan sát mất ngày liền phát hiện khi nhắc đến Tỏa Cầm sơn trang Hoắc Quyết cũng không có biểu hiện gì khác thường, mới yên tâm.

Hai mươi ngày nhanh chóng sắp hết.

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân đã đến khu vực gần sơn trang, cách ngày tụ hội còn năm ngày.

Hoắc Quyết đột nhiên đề nghị: “Ta muốn dịch dung.”

Tịch Đình Vân kinh ngạc hỏi: “Vương gia muốn dịch dung thành ai?”

“Khiến người khác không nhìn ra hành tung là được.”

Tịch Đình Vân thở phào một cái, nói: “Khuôn mặt mỗi người không giống nhau, diện cụ cũng không giống. Diện cụ không dễ làm, trong tay tôi bây giờ không có dụng cụ, thời gian ngắn quá cũng không thể làm được. Nếu như chỉ là để người khác không nhìn ra hành tung thì không cần tỉ mỉ như thế, chỉ cần thay đổi một chút là có thể rồi.”

Hoắc Quyết hiểu kỳ nhìn y.

“Tôi ra ngoài chuẩn bị ít đồ, vương gia xin đợi một lúc.”

Tịch Đình Vân thay đổi bộ mặt khác, đi ra khỏi nhà trọ, mất hơn bốn giờ đồng hồ mới quay trở lại. Lúc y vào phòng, phát hiện Hoắc Quyết vẫn ngồi ở trên ghế, tư thế vẫn giống hệt như lúc y đi khỏi.

“Người nói đợi một lúc.” Hoắc Quyết nhìn y, không rõ là vui hay giận, chỉ là nhàn nhạt trần thuật.

Tịch Đình Vân há miệng, lời nói ra lại là xin lỗi.

Hoắc Quyết gật gật đầu, coi như cho qua chuyện này, “Người mua những gì rồi?”

Tịch Đình Vân bày từng thứ từng thứ ra, đa số là trang phục của đủ kiểu đủ loại người, có nam có nữ có già có trẻ.

Hoắc Quyết nhắc một bộ đồ của nữ giới lên: “Người đã từng dịch dung thành Tử Sa phu nhân?”

Tịch Đình Vân ngắc đầu đánh giá hần, “Vương gia muốn hóa trang thành phụ nữ?” Với dung mạo của Hoắc Quyết, muốn dịch dung thành phụ nữ mà không cần dùng diện cụ cũng không khó, chỉ là dung mạo của hần quá xuất chúng, hóa trang thành phụ nữ càng khiến người khác chú ý, làm hỏng mất ý định tránh tai mắt người khác lúc ban đầu.

“Không, ta muốn xem người mặc trang phục nữ giới.” Hoắc Quyết chọn lấy một bộ quần áo vải bố thô, ước thử lên người, “Ta làm tướng công của người.”

Tịch Đình Vân sửng sốt không nói nên lời.

Hoắc Quyết không để tâm, nói tiếp: “Chúng ta có thể cải trang thành người bán rau hoặc ông chủ hàng nấu mì vào thành.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Vương gia biết nấu mì sao?”

Hoắc Quyết hỏi ngược lại: “Người không biết à?”

Bốn mắt nhìn nhau.

Thật lâu, Tịch Đình Vân mới đành chịu thua trước ánh mắt cố chấp của hần, “Tôi biết.”

Hoắc Quyết nói: “Nếu như người không thích, chúng ta có thể bán rau. Người bán rau không nhất định phải biết trồng rau.”

“Bán rau gì?”

.....

Lại một lần nữa bốn mắt nhìn nhau.

Tịch Đình Vân trầm tư chốc lát, nói: “Nếu như vương gia không ngại thì chúng ta có thể bán kẹo hồ lô.”

Hoắc Quyết hỏi: “Kẹo hồ lô ở đâu ra?”

Tịch Đình Vân đứng dậy, mở cửa sổ ra, tay chỉ chỉ phía dưới lầu.

Bên đường vừa hay có một người đang đứng bán kẹo hồ lô.

Hoắc Quyết nghiêng đầu, “Bán kẹo hồ lô nuôi nổi gia đình không?”

“Ít nhất không nuôi được một đứa con.”

Hoắc Quyết nhướn mày.

“Phụ thân tôi bán kẹo hồ lô mà sống.”

Hoắc Quyết nhìn Tịch Đình Vân, thấy thần sắc y vẫn như bình thường, nhẹ giọng nói: “Người nhất định rất thích ăn.”

“Trước khi vào cung chưa từng ăn bao giờ.”

Hoắc Quyết hạ thấp mi, suy nghĩ: “Chúng ta bán mì đi.”

“..... Được.”

Trần Giang Liễu kẻ bên một nhánh của dòng Thanh Hoa, dựa núi kề sông, cư dân nơi này tự cung tự cấp, tự tìm được niềm vui trong cuộc sống đó. Bình thường trò giải trí họ thích nhất không nằm ngoài việc vào lúc rảnh rỗi, kể lại câu chuyện tình yêu đẹp dễ động lòng người của Nam Cương vương và chủ nhân sơn trang với những du khách ở ngoài vùng đến tham quan Tỏa Cầm sơn trang, sau đó phát biểu một tràng cảm thán xót xa cho kết cục đáng thương cảm của họ.

Trong số đó có một vị tiên sinh trưởng phòng (làm công việc quản lý sổ sách, thu chi cho một thương gia hoặc hộ giàu có) tên là Lam Tang Tử nói hay nhất, giọng kể truyền cảm, êm ái dễ nghe, khiến du khách nghe như bị mê hoặc, lâu dần, ngay cả công việc trưởng phòng cũng không làm nữa, chỉ dựa vào kể chuyện mà sống, vẫn có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Lúc này, hắn đang ngồi tại một quầy mì, vừa ăn bát mì ngọt mà ông chủ ở vùng ngoài tặng nhân ngày đầu khai trương, vừa hoa chân múa tay kể chuyện.

“Nam Cương vương là người như thế nào chứ? Cầm sư mời đến nào có thể chỉ là người tầm thường, trong mười hai vị có sáu vị xuất thân từ Kinh Hồng Các.” Lam Tang Tử nói mà mặt mày vô cùng biểu cảm, đang định kể đến cao trào thì thấy ông chủ mì trước mặt chẳng chút hào hứng, lau lau bàn, có vẻ tâm trí đang bay cao bay xa, hắn không vui nói: “Ông chủ, sao không hỏi gì vậy?”

Chủ tiệm quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt ngơ ngác, “Hỏi gì cơ?”

“Hỏi Kinh Hồng Các là gì ấy.”

Chủ tiệm hỏi: “Là gì thế?”

Lam Tang Tử cực kỳ mất hứng, ngại một nỗi ăn của người thì phải biết điều, nói tiếp: “Kinh Hồng Các là cánh cửa mà tuyệt đại mỹ nhân khắp thiên hạ tranh nhau muốn bước vào! Một khi đã vào được Kinh Hồng Các, liền có nghĩa là người đã là tuyệt đại giai nhân sắc nghệ song toàn được cả thiên hạ công nhận. Nghe nói ba ngàn giai nhân trong hậu cung của hoàng đế, đủ tư cách vào Kinh Hồng Các chỉ có đúng một người. Thế mà Nam Cương vương có thể một lúc mời được cả sáu vị cầm sư, điều này cần thể diện cỡ nào chứ!”

Chủ tiệm “Ồ” một tiếng.

Lam Tang Tử thấy hắn chỉ chú ý nhìn vợ mình, cố ý đến gần nói nhỏ bên tai hắn: “Nếu như người nhìn thấy mỹ nhân của Kinh Hồng Các rồi thì, hắc hắc, chỉ sợ những dung chi tục phấn khác không còn có thể lọt vào mắt người được nữa.”

Người phụ nữ đang cặm cụi nấu mì quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Nét cười của Lam Tang Tử chợt cứng lại, rụt đầu rụt cổ quay về ghế ngồi.

Chủ tiệm hỏi lại: “Người gặp bọn họ rồi à?”

“Ai? Cầm sư Kinh Hồng Các? Tôi làm gì có phúc khí đến thế, có điều ông anh họ của tôi đã từng gặp, sau khi hắn ta về liền tiếp ba ngày đều không nhắc nổi chân, xem ra cả người đều mềm nhũn ra rồi.”

Chủ tiệm lại tiếp tục lau bàn.

“Người đừng có không tin nhé.” Lam Tang Tử húp một ngụm canh thật to, chùi miệng, “Thiên hạ đệ nhất hoa thuyền chắc là người phải biết chứ?”

Chủ tiệm hỏi: “Cái gì?”

“Ha! Nam Cương tiểu vương gia người chắc cũng biết chứ?”

“Ừm, biết.”

“Chủ thuyền của thiên hạ đệ nhất hoa thuyền đó đợt trước đã khiến cho tiểu vương gia của chúng ta mê mẩn tới mức hồn bay phách lạc đó, nghe nói đến tận bây giờ vẫn còn ngớ ngẩn ngẩn ngẩn.”

Bình.

Tiếng muôi gõ vào thành nồi.

Chủ tiệm và Lam Tang Tử đều quay đầu ra nhìn.

Người phụ nữ đó coi như không có chuyện gì, bưng bát mì mới nấu xong ra.

Lam Tang Tử hỏi: “Tôi vừa nói đến chỗ nào rồi ấy nhỉ?”

Chủ tiệm mặt không chút biểu cảm đáp: “Tiểu vương gia ngớ ngẩn ngẩn ngẩn.”

“Đúng là như vậy đấy, ngớ ngẩn ngẩn ngẩn luôn!”

“.....”

14. Chương 13

CHƯƠNG 13

Lộ kiến bất bình (3) – Chúng ta làm mì lạnh đi?

“Vị chủ nhân của hoa thuyền đó chính là từ Kinh Hồng Các mà ra!”

Lam Tang Tử tự cho rằng mình đã nói ra một điều rất đáng kinh ngạc, cảm hất lên trời.

Chủ tiệm hỏi người phụ nữ: “Chúng ta thật không thu tiền của hần hả?”

Người phụ nữ quay đầu cười một cái, tuy rằng quần áo mặc trên người rất giản dị, nhưng cũng có vài nét duyên dáng. “Khai trương là việc đại cát mà, không thu tiền, chỉ xin tiền sinh nói vài câu may mắn để lấy may cho tiệm thôi!”

Lam Tang Tử cười cười, đang định mở miệng nói, liền nghe chủ tiệm thản nhiên nói: “Hần chỉ biết nói ngớ ngẩn ngẩn ngẩn thôi.”

Lam Tang Tử: “.....”

Lam Tang Tử mắt sạch hứng thú, bỏ lại mấy câu may mắn kiểu như làm ăn phát đạt, tiền vào như nước rồi đi mất.

Chủ tiệm nói với người phụ nữ: “Người vừa cười.”

Người phụ nữ giả vờ không hiểu hỏi: “Cười cái gì?”

“Lúc ngớ ngẩn ngẩn ngẩn ấy, người đã cười.” Chủ tiệm hừ nhẹ một cái, mặt vẫn chảy ra như cũ.

Người phụ nữ nói: “Làm gì có.”

“Muôi rót xuống nồi.” Chủ tiệm vạch mặt.

Ánh mắt người phụ nữ lảng tránh, biện hộ: “Mì nóng quá mà.”

Chủ tiệm hỏi: “Mì nóng lắm à?”

Người phụ nữ gạt đầu: “Nóng lắm.”

Chủ tiệm nghĩ ngợi một chút: “Chúng ta làm mì lạnh đi?”

.....

Thế là, tiệm mì trở thành tiệm bán mì lạnh.

Tuy chỉ là một tiệm mới mở, nhưng việc làm ăn của hai vợ chồng chủ tiệm rất tốt.

Tiệm mì đối diện với sông, bên bờ gió thổi hiu hiu, ngồi xuống nghỉ chân, uống một bát nước mì, ăn một miếng mì lạnh, nghe một khúc hát dân gian Nam Cương do bà chủ tiệm mì hát méo mó cả giọng điệu, như thể một mẻ của cả một ngày đã được đền đáp.

“Hai vị chắc không phải là người bản địa?”

Người hỏi là vị khách thứ ba mươi ba của tiệm.

Chủ tiệm nhớ rất rõ, bởi vì hắn đã rửa hết ba mươi hai cái bát.

Người phụ nữ cười hi hi bưng mì đến bằng hai tay, sau đó mới lau lau tay lên y phục, cười nói: “Người thôn Ngõa Loan, lúc đầu định đến thành Kinh Dương kiếm miếng cơm. Đi qua chỗ này, nhìn thấy nơi này rất đẹp, người dân ở thị trấn cũng rất thân thiện, lại nghe nói trấn Giang Liễu sắp có hội lớn, rất nhiều người đến, tôi và tướng công mới lần chần ở đây mấy ngày để thử tay nghề, nếu như làm ăn tốt, thì ở lại đây luôn, không đi thành Kinh Dương nữa.”

“Tiểu tẩu tử thích nơi đây ư?” Người khách vừa ăn mì, vừa nói chuyện mà vẫn rất ưu nhã tự nhiên.

“Hi hi, vừa đến đã thích rồi, nghe nói a,” nàng nói, đồng thời đưa ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn một cái về phía ông chủ vừa rửa bát xong đang cúi đầu lau tay, “đôi vợ chồng nào sống ở nơi đây đều có thể bên nhau đến đầu bạc răng long đó.”

“Ô? Có chuyện như thế sao?”

“Đúng vậy, nghe nói là linh hồn lão Nam Cương vương trên trời phù hộ.”

“Đều là con dân Nam Cương, lão Nam Cương vương sao lại phân biệt đối xử thế nhỉ?”

“Nam Cương vương coi như đã làm thần tiên rồi, cũng chỉ có một đôi mắt, một đôi tai, Nam Cương rộng lớn như vậy, ngài ấy làm sao chăm lo hết cho được. Nhưng ở đây thì khác, có vương phi nương nương mà, ngài ấy nhất định sẽ chăm lo thật sát sao.”

“Vương phi mất tích từ rất lâu rồi.”

“Nơi đây là nhà, nhất định sẽ có lúc phải quay về thăm mà.” Người phụ nữ hết sức lạc quan.

Người khách cười, “Nói cũng có lý, một người cho dù đi đến nơi đâu, nơi nhớ thương nhất nhất định vẫn là nhà.”

“Nghe khẩu âm của khách quan cũng không giống người bản địa.”

“Ta đến từ Tuyên Nghị thành.”

Người phụ nữ nói: “Đó cũng là một nơi rất tốt, nghe nói người dân ở đó rất giàu có sung túc.”

Người khách đáp: “Thiên hạ này, nơi nào có vùng đất mà người người đều giàu có sung túc thì chắc không phải lo cái ăn cái mặc rồi.”

Người phụ nữ động dung, nói: “Thế thì thật tốt quá rồi. Tôi và tướng công rời quê hương đi kiếm sống cũng là vì không muốn phải lo lắng về miếng cơm manh áo nữa mà.”

Người khách mỉm cười khe khẽ, đặt đũa xuống, một tay cầm bát lên, uống hết canh trong bát, rồi lấy khăn tay ra lau lau khóe miệng, mới cười đứng dậy, nói: “Tay của ông chủ đẹp thật.”

Người phụ nữ mặt không đổi sắc, đáp: “Huynh ấy vốn là người đọc sách, nhà có một mảnh ruộng vườn nho nhỏ, huynh ấy đọc sách, tôi trồng rau, cũng coi như sống được qua ngày. Bây giờ thì không được như thế nữa rồi, chỉ có thể cùng nhau đi bán mì mà thôi. Khách quan, ba mươi chính.”

Người khách hỏi: “Mì ta ăn chỉ có mì và rau cũng cần ba mươi chinh sao?”

“Còn có nước.” Chủ tiệm từ nãy đến giờ không nói câu nào đột nhiên bật ra một câu.

Người phụ nữ che miệng cười, ngằm tặng cho người khách một ánh mắt như sóng nước mùa thu, “Tôi và tướng công mở tiệm mì còn tốn một chút tiền vốn, vẫn xin khách quan chiếu cố nhiều nhiều.”

“Có lý.” Người khách móc túi tiền ra, sau đó đếm từng chinh từng chinh một, đếm đủ ba mươi chinh rồi thì đưa cho nàng.

Người phụ nữ vừa định thu tay về, lại nghe thấy người khách nói “Đợi đã.” Hắn lại lấy thêm một chinh nữa đặt vào tay nàng, nói “Đồng này là tiền thưởng.”

Người phụ nữ cười tít mắt, nói: “Khách quan thật là một người hào phóng.”

Người khách cười nói: “Bởi vì tên của ta là Bànng Tiểu Đại.”

Người phụ nữ nói: “Thật là một cái tên đẹp, đại tiểu thông cật (To hay nhỏ đều có thể xử lý công bằng, đều có thể chấp nhận), nhất định làm việc gì cũng đều được nhiều người ủng hộ.”

“Xin nhận lời hay ý đẹp của tỹ.”

Bànng Tiểu Đại đi từ trong quán ra, trên đường liền có bốn năm người vây lấy.

“Bànng đại nhân, chủ nhân nhà chúng tôi có lời mời.”

Bànng Tiểu Đại thông thả hỏi: “Chủ nhân nhà các người họ Bình?”

“Bànng đại nhân nhân lực thật tinh tường.”

“Hắn có phải có rất nhiều lời muốn nói với ta không?”

Người đến gần ra một lúc, nói: “Chủ nhân nhà chúng tôi rất nhớ mong Bànng đại nhân, tất nhiên có rất nhiều lời muốn nói.”

“Vậy có phải đi qua giờ cơm không?”

Người đến nói: “Chủ nhân đã chuẩn bị rượu bạc (đơn sơ, giản dị), xin đại nhân hãy nể mặt.”

Bànng Tiểu Đại lắc đầu nói: “Không tốt.”

Người đến hỏi: “Không tốt chỗ nào?”

Bànng Tiểu Đại nói: “Chỉ uống rượu thôi sẽ có hại cho sức khỏe, không tốt. Ta muốn ăn mì.”

Người đến cười nói: “Bànng đại nhân nếu muốn ăn mì, tất nhiên sẽ có mì.”

“Ta muốn ăn mì do bọn họ nấu.” Bànng Tiểu Đại giơ tay chỉ, vừa đứng chỉ trúng chủ tiệm đang rửa bát.

Người đến ném một ánh mắt cho những người còn lại.

Những người đó xông lên. Một người lấy ra một đỉnh bạc nói: “Chúng tôi mua tiệm mì này.”

Chủ tiệm chậm rề rề ngẩng đầu, sau đó lại quay ra nhìn người phụ nữ. (Bạn Quyết nghe lời vợ thế =))~)

Người phụ nữ nhìn đỉnh bạc, do dự một chút, vẫn cứ nhận lấy bạc, sau đó nói với chủ tiệm: “Tướng công, chúng ta đi thôi.”

Chủ tiệm nói: “Bát vẫn chưa rửa xong.”

Người phụ nữ nói: “Bát đấy không phải là của chúng ta nữa rồi, rửa làm gì nữa?”

Chủ tiệm đứng dậy nói: “Có lý.”

Người đó thấy họ muốn đi, vội cản ngay trước mặt, “Chúng tôi nói mua tiệm là mua luôn cả hai người.”

Người phụ nữ ngạc nhiên, ngơ ngác quay ra nhìn chủ tiệm.

Chủ tiệm nói: “Không bán.”

Người phụ nữ lưu luyến móc đỉnh bạc vẫn còn chưa kịp âm lên từ trong túi tiền ra, đưa cho người kia.

Người đó lại móc tiếp hai đỉnh bạc giống như đỉnh kia, đưa cả ba cho người phụ nữ.

Người phụ nữ nhìn chủ tiệm.

Chủ tiệm nói: “Chúng tôi không bán thân.”

Người đó nói: “Chỉ là mời hai vị đến chỗ chúng tôi làm hai bát mì mà thôi.”

Người phụ nữ nói nhỏ với chủ tiệm: “Rất hời đó.”

Chủ tiệm thì thầm: “Ai biết được họ là người như thế nào chứ.”

Bàng Tiểu Đại quay lại, đẩy người cản đường ra, cười nói: “Đã là do ta mời hai vị đi, tất nhiên sẽ bảo đảm an toàn cho cả hai vị.”

Chủ tiệm hỏi: “Người mời?”

Bàng Tiểu Đại gật đầu nói: “Ta mời.”

Chủ tiệm xòe tay ra: “Thành ý đâu?”

Bàng Tiểu Đại điếng người. (Mặt dày lv quá bá đạo ==))~)

Đợi đến khi người ở bên cạnh cực biết điều, đưa thêm ba nén bạc nữa.

Người phụ nữ không đợi chủ tiệm mở miệng đã nhận lấy, cực kỳ cẩn thận cho cả sáu nén bạc vào trong túi tiền. Có điều túi tiền quá nhỏ, nén bạc quá to, không cho hết được vào, nàng có chút hiếu kỳ nhìn người vừa đưa bạc, như thể đang nghĩ xem tại sao bọn họ lại nhét được hết vào.

Chủ tiệm đột nhiên vươn tay ra, bốc lấy hai nén bỏ vào ngực.

Người phụ nữ trừng mắt nhìn hắn, “Không được lén đi mua rượu uống đâu đấy.”

Chủ tiệm nói: “Khi nào về trả lại cho nàng.”

(Ôi~ Vợ chồng kiểu mẫu thế XD~ *Lăn lộn*)

Người phụ nữ mới hài lòng gật đầu.

Người đưa ra lời mời tiến đến, “Bàng đại nhân mời.”

Người đến đông, nhà trọ ở trấn Giang Liễu ăn lên làm ra. Ăn lên làm ra nhất trong số đó không thể không kể đến nhà trọ Bình An, bởi vì trong nhà trọ Bình An có viện lạc, ngoại trừ nhà chính, đông tây mỗi phía đều có một sương phòng (sương phòng: phòng phụ ở hai bên trước mặt một gian nhà chính), có cây che mát, yên ắng tĩnh mịch. Có điều số lượng viện lạc chỉ có hạn, tất cả có hai viện.

Nơi Bình Chủ ở là một trong số đấy.

Trong viện có một cây táo gai, dưới gốc cây có đặt một chiếc bàn thấp hình vuông, bên cạnh bàn có hai chiếc ghế.

Bình Chủ ngồi xuống một chiếc, nhìn chăm chú vào chiếc ghế còn lại, đến tận khi Bàng Tiểu Đại đi vào, mới đứng dậy đón tiếp, “Bàng huynh, một năm không gặp, vô cùng mong nhớ, mạo muội mời đến, xin huynh hãy lượng thứ.”

Bàng Tiểu Đại cười nói: “Bình hiền đệ nói gì thế, nhận được lời mời của đệ, ngu huynh ta mừng còn không kịp.”

Hai người cùng ngồi vào chỗ, thân thiết dị thường.

“Hai vị này là...” Ánh mắt của Bình Chủ lướt đến trên người hai vợ chồng tiệm mì đang đứng đằng sau hắn.

Bàng Tiểu Đại nói: “Họ là ông chủ và bà chủ tiệm mì.”

Bình Chủ kinh ngạc nói: “Bàng huynh mở tiệm mì ư?”

Bàng Tiểu Đại đáp: “Không, là tiệm mì của đệ đó.”

Bình Chủ: “.....”

Qua giải thích một lượt, Bình Chủ mới biết thì ra mình đã mua một tiệm mì không đáng đồng tiền. Hắn đánh giá bọn họ một chút, cười nói: “Bàng huynh nhân quang vốn rất tinh tường, hai vị này nhất định có chỗ không tầm thường, không biết phải xưng hô thế nào?”

Chủ tiệm không đáp.

Người phụ nữ dùng cùi trở cẩn thận huých hắn một cái.

Hắn mới không nhanh không chậm đáp: “Trương Tam.”

.....

Thực là một câu trả lời không chút thành ý.

Tịch Đình Vân cải trang thành người phụ nữ lặng lẽ cúi đầu nhìn giày.

15. Chương 14

CHƯƠNG 14

Lộ kiến bất bình (4) – Nương tử, nàng không giữ đạo làm vợ.

Cho dù tên có là Trương Tam, thì vẫn phải xuống bếp nấu mì.

Tịch Đình Vân đứng trước bếp lò trong nhà bếp của nhà trọ nấu mì, Hoắc Quyết ngồi ở ngoài cửa nhìn hỏa kế (người giúp việc) bổ củi.

Anh chàng hỏa kế này chân tay nhanh nhẹn, hai ba nhát đã có thể bổ từng khúc từng khúc gỗ to thành những thanh củi nhỏ.

Hoắc Quyết nói: “Đạo pháp của ngươi không tệ.”

Hỏa kế cười nói: “Bổ củi mười mấy năm rồi, có gì mà đáng gọi là đạo pháp chứ.”

“Rất tinh chuẩn.”

“Cảm ơn, này, huynh có muốn thử một chút không?” Hỏa kế nhiệt tình mời.

Hoắc Quyết nói: “Ta chỉ biết rửa bát thôi.”

Hỏa kế: “.....”

Tịch Đình Vân bưng khay ra, “Tướng công, đi thôi.”

Hỏa kế nhìn thấy Hoắc Quyết hai tay trống không lẻo đẻo theo sau, rất không thuận mắt, “Huynh là đàn ông con trai, sao lại để nương tử bưng mì?”

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết cùng lúc dừng bước, quay đầu lại.

Tịch Đình Vân phản ứng rất nhanh, cười khe khẽ, đưa khay qua, “Tướng công, làm phiền huynh rồi.”

Hoắc Quyết không nói lời nào nhận lấy, tiếp tục đi về phía trước.

Hỏa kế nhìn theo bóng dáng “u ám” của hắn, hài lòng cười, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Lúc Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân bước vào viện, Bình Chủ và Bàng Tiểu Đại đang luận tửu.

Bình Chủ nói: “Thiên hạ này tứ đại danh tửu, Vị ương tuyết, Nhất nguyệt xuân, Ngũ cốc tửu, Tỷ muội hoan, nếu như có thể thưởng thức hết tất cả, thì cuộc đời này không còn gì luyến tiếc nữa rồi!”

Bàng Tiểu Đại nói: “Vị ương tuyết không ra được khỏi kinh đô, Nhất nguyệt xuân không giữ được quá một tháng, Bình Chủ nếu như muốn thưởng thức, nhất định phải đích thân đến kinh đô và Giang Nam.”

Bình Chủ ngán ngẩm thở dài, “Giang Nam còn có thể được, kinh đô... trừ phi có một ngày Nam Cương vương quân lâm thiên hạ.”

Tay cầm chén rượu của Bàn Tiểu Đại chợt khựng lại.

Bình Chủ hỏi: “Bàn huynh sợ ư?”

Bàn Tiểu Đại cười nói: “Sợ cái gì, ngôi vị thủ lĩnh này của ta cũng không phải là chức quan do hoàng đế phong cho.” Hắn nhìn đến Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân đứng ở bên cạnh được một lúc, “Ta nghĩ thấy mùi mì đã thềm, mau mau bưng lên đây.”

Mì ngâm trong nước đã có chút trương, nhưng vẫn rất ngon miệng, ngay cả người đã ăn nhiều sơn hào hải vị như Bình Chủ cũng không nhịn được mà gật đầu tán thưởng.

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân vốn định đi, ai biết được Bình Chủ lại cho người bê hai cái ghế đến, mời họ ngồi xuống.

Tịch Đình Vân biểu hiện cực kỳ bất an, cứ chốc chốc lại giật giật tay áo của Hoắc Quyết, như thể muốn nói lại không dám nói, không nói nhưng lại rất muốn nói.

Hoắc Quyết nhìn thấy cái mặt nhăn nhó của y, cuối cùng mới mở miệng nói: “Có phải bụng khó chịu không?”

Tịch Đình Vân đỏ mặt tía tai, ngượng ngùng nói: “Vâng.”

Bình Chủ phát phát tay, lập tức có người dẫn y đi đến phía trước.

Hoắc Quyết ngồi xuống.

Đợi đến lúc Tịch Đình Vân đi ra từ nhà xí, phát hiện trước mặt Hoắc Quyết có thêm một cái bàn thấp, phía trên có đặt điểm tâm và rượu.

“Đồ được thưởng.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân nói cảm ơn một lượt.

Bình Chủ nói: “Nghe khẩu âm của các người không giống người bản địa.”

Bàn Tiểu Đại nói: “Thật là trùng hợp, ta cũng từng hỏi câu đấy.”

“Ồ?”

“Họ đến từ thôn Ngọa Loan, hiền đệ đã từng nghe qua chưa?”

“Hiểu biết hạn chế.” Bình Chủ nâng chén rượu nhấp một ngụm, cười đầy ý tứ sâu xa.

Hoắc Quyết nói: “Phía tây trấn Duyên Bình, vào núi Định Loạn, đi về phía nam vài dặm là đến.”

Bình Chủ hỏi: “Vậy sao lại dời đến đây?”

Tịch Đình Vân bèn đem lý do đối phó với Bàn Tiểu Đại lúc trước thế này thế kia thế kia kể lại một lần.

Bình Chủ chau mày nói: “Trong lãnh địa Nam Cương của ta lại có chuyện ăn không no bụng sao? Trấn Duyên Bình, núi Định Loạn... chỗ này có lẽ là thuộc quyền của Na Phi Long?”

Bàn Tiểu Đại không quan tâm, vẫn uống rượu.

“Lão gia thôn chúng tôi là Giả Tư Văn.” Tịch Đình Vân nói rất lưu loát.

Bình Chủ nói: “... Cái tên rất hay.”

Bàn Tiểu Đại cười tít mắt chuyển đề tài, “Tên của Bình hiền đệ không phải càng hay hơn sao, Bình Chủ Bình Chủ, cả đời làm chủ.”

Bình Chủ ha ha cười, “Chỉ cần Bàn huynh không hiểu nhầm thành đệ muốn tảo bình chủ tử là được rồi.” (Tảo bình: quét sạch)

Bàng Tiểu Đại nói: “Hiền đệ nói gì thế, ở Nam Cương... ai dám làm chủ tử của hiền đệ?”

Bình Chủ nắm lấy chén rượu, nét cười lạnh dần.

“Đúng vậy, hiền đệ trong lòng ôm ấp chí lớn, là ngay cả hoàng đế cũng không để trong mắt.” Bàng Tiểu Đại không quan tâm, nói tiếp.

Bình Chủ nói: “Đệ ăn bát cơm của Nam Cương vương, trời cao hoàng đế xa, đệ cần gì phải để trong mắt? Bàng huynh mới thật sự là ôm ấp trí lớn trong lòng, một bên có ngoại sanh ngoan Nhan Sơ Nhất, một bên kết giao Na Phi Long, không tốn công sức mà vẫn thu được một nửa Nam Cương vào trong túi của mình, đệ tự cảm thấy hổ thẹn không bằng.”

Bàng Tiểu Đại kinh ngạc nói: “Hiền đệ nghe đâu những lời bịa đặt như thế?”

Bình Chủ nói: “Bàng huynh là đang phủ nhận quan hệ với Nhan Sơ Nhất?”

Bàng Tiểu Đại cười lớn nói: “Nhan Sơ Nhất cái tên ngoại sanh này, cho dù ta muốn phủ nhận, chỉ sợ tỷ tỷ cũng không cho. Nói đến Na Phi Long, lần gặp gần đây nhất cũng là một năm trước, lần đó hiền đệ cũng có mặt, còn cùng hân chén qua chén lại, nói chuyện hết sức vui vẻ, nếu nói là kết giao, ca ca ta thế nào cũng phải xếp sau hiền đệ.”

Bình Chủ nói: “Nếu đã nói như thế, Bàng huynh và Na Phi Long không có giao tình gì?”

“Chỉ là quen biết qua loa thôi.”

“Vậy Bàng huynh thấy thế nào về việc hân hành thích vương gia?”

Bàng Tiểu Đại sững sốt lắp bắp nói: “Hành thích vương gia? Chuyện này ai nói vậy?”

Bình Chủ hỏi: “Bàng huynh không biết sao?”

Bàng Tiểu Đại nói: “Không ai nói cho ta biết cả.”

Bình Chủ trong lòng mắng hồ ly, ngoài miệng lại nói: “Xem ra Huống huynh quên không nói rồi. Na Phi Long thích sát vương gia trên sông Thanh Hoa, nơi đó máu chảy thành sông, xác người phơi đầy đồng hoang, may mà trời xanh phù hộ, vương gia võ công cao cường, mới có thể tránh được một kiếp. Có điều Na Phi Long phạm phải một việc đại nghịch như vậy, thế nào cũng cần phải có thuyết pháp.”

“Trên sông sao lại xác người phơi đầy đồng hoang?”

“... Chỉ là hình dung đã chết rất nhiều người.”

“Vương gia chỉ có một thôi mà.”

“Nhưng mà ngài ấy không chết.” Bình Chủ như thể cảm thấy cách nói này không đủ kính trọng, liền vội vàng bổ sung, “Vừa nãy đệ nói rồi, vương gia võ công cao cường, thoát được một kiếp.”

“Ồ.” Bàng Tiểu Đại nói: “Hiền đệ là nói, Huống huynh lần này triệu tập là vì thuyết pháp?”

Bình Chủ hắc hắc cười hai tiếng: “Sau khi thuyết pháp, tất nhiên là tác pháp rồi.” (tác pháp: thực hiện pháp luật)

Bàng Tiểu Đại nói: “Chuyện lớn như vậy, nên do đích thân vương gia định đoạt.”

“Huống huynh là cậu của vương gia, chỗ vương gia không cần huynh đệ ta phải phí tâm lo nghĩ. Đệ vì nghĩ đến tình huynh đệ giữa hai chúng ta mà nhắc nhở huynh, những lời bóng gió bên ngoài thật giả khó phân, đệ chỉ nghe mà thôi, đệ vẫn tin thái độ làm người của Bàng huynh. Rơi vào trong tay của vương gia, vương gia nghĩ thế nào, thì cũng là việc huynh đệ chúng ta cũng không thể làm gì được.”

Bàng Tiểu Đại khí định thần nhàn cung tay, “Cảm ơn hiền đệ đã nhắc nhở, không thì ta vẫn còn mù mờ không biết gì cả.”

“Nói hay lắm nói hay lắm.” Nét cười của Bình Chủ khẽ khượng lại, bởi vì đâu đó có tiếng ngáy vang lên. Tuy rằng rất khẽ, nhưng ở khoảng cách quá gần, khiến cho người ta khó mà bỏ qua. Hân quay đầu nhìn về phía hai vợ chồng tiệp mị cả buổi không có động tĩnh gì.

Tịch Đình Vân khe khẽ đẩy Hoắc Quyết một cái.

Hoắc Quyết mơ màng mở mắt.

Tịch Đình Vân nhỏ giọng nói: “Đại nhân đang nhìn, huynh mau ngồi thẳng lên.”

Hoắc Quyết ngồi thẳng lên, còn ngáp một cái.

Bình Chủ hỏi: “Tối qua không ngủ được sao?”

Hoắc Quyết nói: “Cũng được.”

Bình Chủ nói: “Nhưng mà ngươi rất buồn ngủ.”

Hoắc Quyết nói: “Chán thì buồn ngủ thôi.”

Bình Chủ cười nói: “Ngươi là đang chê ta chán hay chê Bàng Tiểu Đại?”

“Tất nhiên là ta rồi.” Bàng Tiểu Đại nói “Giọng của hiền đệ như vàng anh, lời hay tuôn ra như châu ngọc, sao có thể chán nghe được?”

.....

Bình Chủ tự nhận da mặt mình không mỏng, nhưng trước mặt Bàng Tiểu Đại vẫn kém vài li, cho nên hấn đỏ mặt.

Tịch Đình Vân cười lấy lòng nói: “Đúng vậy, giọng nói của đại nhân quả thực rất dễ nghe.”

Hoắc Quyết trừng mắt nhìn y một cái, “Nương tử, nàng không giữ đạo làm vợ.”

Tịch Đình Vân ủy khuất cúi đầu, đáp: “Tướng công, thiếp chỉ là nói thế thôi.”

Hoắc Quyết nói: “Xuất giá tòng phu.”

Tịch Đình Vân nói: “Mì đều là do thiếp nấu.”

Hoắc Quyết nói: “Ta rửa bát đó.”

“Không bằng ngày mai đổi lại đi?”

“.....”

Cuộc đối thoại của hai người rơi vào mắt Bình Chủ và Bàng Tiểu Đại, nghiêm nhiên là cái đánh yêu mắng thương giữa một người chồng đang ghen tức với một người vợ đang nũng nịu coi như chỗ không người. (Bụi *Lại lẩn lộn tiếp* =))~)

Bình Chủ ho khan một cái nói: “Hai vị đã thành chủ tiệm mì dưới danh nghĩa của ta rồi phải không?”

Hoắc Quyết nói: “Qua hôm nay thì không phải nữa.”

Bình Chủ hỏi: “Sao lại như thế?”

“Chúng tôi chỉ bán một ngày.”

Bình Chủ nhìn về phía thủ hạ.

Thủ hạ gật đầu.

Bình Chủ cười nói: “Ta muốn trọ ở đây mấy ngày, không bằng cùng mời hai vị ở lại, tiền công cũng tính như hôm nay.”

Hoắc Quyết nhìn lên “Sáu mươi lạng?”

Bình Chủ đứng người.

Thủ hạ lại gật gật đầu, chỉ là lần này gật đầu xong, mắt một mực nhìn xuống giày.

Bình Chủ đáp: “Được, đúng sáu mươi lạng.”

Hoắc Quyết nhìn Tịch Đình Vân.

Trên mặt Tịch Đình Vân lộ ra vẻ tham lam, khe khẽ giật giật tay áo Hoắc Quyết, giữ kẽ nói: “Tướng công cứ quyết.”

Hoắc Quyết nghĩ một lát, nói: “Chúng tôi buổi chiều mới đến, là nửa ngày sáu mươi lạng.”

Bình Chủ: “.....” (Gặp phải phường ăn cướp rồi anh ơi =))))~)

Hoắc Quyết nói: “Một ngày là một trăm hai mươi lạng.”

Bình Chủ mỉm cười nói: “Ta tính theo canh giờ, một ngày làm ba canh giờ, một canh giờ là hai mươi lạng. Hôm nay hai người vẫn thiếu hai canh giờ nữa.”

Hoắc Quyết lại nhìn Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân tức đến nỗi đập một cái vào vai hắn, như thể đang trách hắn suốt ngày chỉ biết đòi tiền.

Hoắc Quyết nói: “Thành giao.” (Thành giao: Giao dịch thành công. Bạn này rõ sợ vợ ^o^)

Bình Chủ hỏi: “Một ngày ba canh giờ?”

“Ừm.” Hoắc Quyết lại thở dài một cái, “Nương tử yêu tiền.”

Tịch Đình Vân ngượng ngừng cúi đầu.

16. Chương 15

CHƯƠNG 15

Lộ kiến bất bình (5) – Nam nhân Trang Triều có thể chết vì người mình thích, chứ không thể chết vì bộ da mình thích.

Đông gia ăn mì hết hơn một canh giờ, còn lại một canh giờ công chỉ biết tiếp tục bày tiệm ra bán.

Người tới ăn mì không ngớt.

Tay nghề nấu mì của Tịch Đình Vân càng lúc càng nhanh nhẹn, động tác rửa bát của Hoắc Quyết lại càng lúc càng chậm.

Đến giờ Hợi (9 giờ đến 11 giờ đêm), mì lạnh, tiệm lạnh, đêm càng lạnh.

Ông chủ và bà chủ cuối cùng mới dọn tiệm.

Hai người thu dọn xong đồ đạc, kê vai quay về, phương hướng là nhà trọ nho nhỏ đã thuê cách đây không xa.

Trước cửa nhà trọ có một con đường không lớn cũng không nhỏ, khoảng chưa đến hai trượng, bây giờ lại bị một cái lều to màu đỏ chặn lối.

Hai bên lều có đốt đuốc, phía trước rắc đầy những cánh hoa màu hồng, giã lên trên, như thể giã một tấm thảm mềm mại.

Đình.

Một tiếng gõ thanh thúy êm tai vang lên.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Đình đình.

Lại là hai tiếng.

Đình đình đình.

Ba tiếng cuối này gấp gấp hơn, như đang thúc giục.

Hoắc Quyết nói: “Nàng có buồn ngủ không?”

Tịch Đình Vân ngáp một cái, nói: “Tướng công, cái lều to này chắn đứng đường đi của chúng ta rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Thế nên không phải là một con chó tốt.”

Rầm.

Giống như một tiếng đập bàn cực kỳ giận dữ.

Qua một lúc, bên trong phát ra tiếng sột soạt, một cẳng chân trắng như bạch ngọc, không chút tỳ vết từ trong khe hở của rèm vươn ra, giẫm lên cánh hoa, ngón chân nghịch ngợm kẹp lấy một cánh hoa, rồi trong chốc lát lại rút về.

Hoắc Quyết lạnh lùng nói: “Thì là là một tên tàn phế không có tay.”

“Có phải tàn phế hay không, sao người không thử vào trong xem xem!” Giọng nữ lạnh lạnh, cho dù có xen một chút oán khí, cũng giống như đang nũng nịu.

“Tàn phế thì có gì đáng xem?”

“Hoắc Quyết!”

Hoắc Quyết hỏi Tịch Đình Vân: “Hoắc Quyết là ai?”

Tịch Đình Vân đáp: “Chắc là một người họ Hoắc tên Quyết?”

“Nàng có quen không?”

“Thiếp quen tướng công là được rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Nhưng mà cô ta đang chặn cửa nhà chúng ta.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Có cần báo quan không?”

Hoắc Quyết nói: “Không biết lão gia của trấn có quân hay không.”

“Các người còn muốn thì thảo ngoài đó đến bao giờ?” Người ở bên trong không nhin được nữa, “Muốn về nhà thì mau vào đi.”

Hoắc Quyết nhìn Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân cúi đầu nhìn mặt đất, như thể đang nói trong thầm lặng người đó không phải vì mình mà tới.

Hoắc Quyết cuối cùng cũng vén rèm lên.

Một nữ nhân nằm trên tháp mặc ngọc, thân thể đầy đà trắng bóc, càng sáng ngời như ngọc trên nền mặc ngọc, lọn tóc nâu sậm nửa che đi bộ ngực, nụ hoa trước ngực như ẩn như hiện, nếu như nói cơ thể này tăng lên một chút thì quá béo, giảm đi một chút thì quá gầy, đầy đặn vừa phải, thì khuôn mặt của nàng càng đẹp tới vô cùng.

Vẻ đẹp của Tử Sa phu nhân, đẹp ở nhu mì.

Vẻ đẹp của Họa Cơ, đẹp ở phong vận.

Mà vẻ đẹp của nữ nhân trước mặt, đẹp ở chỗ không thể chê bai được gì.

Hoắc Quyết quét mắt một cái, “Lều của người không có chỗ ra khác.”

Nữ nhân kiêu ngạo nâng cao cằm nói: “Sao người không dám nhìn ta?”

Hoắc Quyết nói: “Bởi vì người không mặc quần áo.”

Nữ nhân cười nói: “Tại sao không mặc quần áo thì không dám nhìn?”

Hoắc Quyết nói: “Bởi vì nương tử của ta sẽ ghen.”

Nữ nhân khinh thường quét mắt qua dung mạo tầm thường của Tịch Đình Vân, “Vậy sao người không để cho cô ta ghen càng ác hơn chút nữa?”

“Bởi vì không có người như vậy để chọn.”

Nữ nhân đột ngột ngồi dậy, hất mái tóc dài lên, như cố ý lại như vô ý ưỡn ngực lên, hỏi: “Người khẳng định?”

Hoắc Quyết ngay cả trả lời cũng lười.

Nữ nhân nói: “Từ lâu đã nghe nói trong mắt Hoắc Quyết vương gia chỉ chứa được thiên hạ tuyệt sắc như Họa Cơ, do vậy cho đến nay chỉ có hai người lọt vào mắt xanh của ngươi. Một là Họa Cơ của Thiên hạ đệ nhất hoa thuyền, một là Linh Lung Tước vũ cơ trong phủ ngươi. Không biết vị mỹ nhân người to đáng cao bên cạnh này lại là ai đây?”

Hoắc Quyết im lặng.

“Tại sao đến nói cũng không dám nói?”

Tịch Đình Vân thấy Hoắc Quyết vẫn như cũ không nói lời nào, mở miệng nói: “Người cô hỏi là Hoắc Quyết, tại sao lại nhìn tướng công tôi?”

Nữ nhân nói: “Vương gia mày rậm, mắt sắc, mặt vuông, mũi to vẫn là vương gia. Người khác có thể không nhìn ra, nhưng ta không phải là người khác.”

Tịch Đình Vân nỗ lực tìm kiếm trong đầu nhân vật có thể coi là phù hợp với nữ nhân trước mặt. Với mỹ mạo của nàng ta, nhất định không thể không có chút tiếng tăm. Mắt y chợt lóe sáng, nhớ ra một người.

Tế Yêu công chúa. (công chúa eo nhỏ)

Công chúa của tiểu quốc Vũ Nhiên ở biên giới Nam Cương, nghe đồn vị công chúa này tám tuổi đã xinh đẹp đến mức cả nước phải kinh ngạc. Mười ba tuổi khiến cho đại tướng trong triều vì cô mà thần hồn điên đảo, trong lúc đóng quân ở ngoài đã lén hồi kinh, do đó mà bị chém đầu. Mười lăm tuổi đi sứ nước láng giềng, khiến cho quốc vương hoàng tử nước láng giềng phụ tử bất hòa. Mười bảy tuổi Vũ Nhiên vương chiêu thân (mời người đến kết thông gia), làm cho trong triều nội loạn, cuối cùng bức cho Vũ Nhiên vương phải ngừng việc chiêu thân lại.

Thật đúng là hồng nhan họa thủy.

Nàng ta xuất hiện ở đây tất nhiên không phải là ngẫu nhiên.

Tịch Đình Vân hạ thấp mi, rõ ràng không muốn mình bị cuốn vào vòng thị phi này.

Hoắc Quyết nói: “Người có phải là người khác hay không, hay là người có phải là người hay không, đều không quan trọng, người đang chắn mắt cửa nhà chúng ta.”

Nữ nhân đứng dậy, quả nhiên là eo lưng thon gọn xinh xắn.

“Ta tên Tế Yêu.” Nàng cười hết sức quyến rũ, nhưng nhân thần lại giương cao, xung đột này trên thân nàng không những không khiến người ta cảm thấy mâu thuẫn, mà ngược lại càng tăng thêm mị lực.

Hoắc Quyết đột nhiên đi đến trước cái bàn bên cạnh tháp mặc ngọc, cầm cái cây sắt, đỉnh cũng không giống đỉnh, mà gậy cũng không giống gậy, quay người đi đến một bên cửa doanh trướng, cầm cây gậy sắt chọc vào doanh trướng một cái, chỉ nghe xoạc một cái, cái lều rách tạch mở ra một lỗ.

Tế Yêu công chúa vừa kinh ngạc vừa tức giận, “To gan! Hoắc Quyết ngươi...” Nàng từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến có nam nhân nào mà có thể không nhìn đến vẻ đẹp của nàng!

Hoắc Quyết thuận tay xé ra, trước khi Tế Yêu công chúa đuổi kịp đã một chân vọt ra khỏi doanh trướng, móc chìa khóa mở cửa vào nhà.

Tịch Đình Vân vừa định nhắc chân đi theo, lại bị Tế Yêu công chúa quay lại giữ chặt lấy.

“Cô muốn làm gì tôi?” Tịch Đình Vân kinh sợ mở to mắt.

Tế Yêu công chúa cười lạnh, nói: “Ở đây chỉ có ta và ngươi hai người, người không cần phải diễn kịch nữa đâu, Tịch Đình Vân Tịch đại tổng quản!”

Sắc mặt Tịch Đình Vân khôi phục vẻ thản nhiên, như thể đang nhìn nàng mà cũng như thể đang nhìn vào khoảng không.

Tế Yêu công chúa giơ tay lên, ngón tay khẽ vuốt qua má Tịch Đình Vân, “Nếu như không phải đã biết trước, quả thật thật giả khó phân.”

Tịch Đình Vân nói: “Vũ Nhiên công chúa vì sao giá lâm Đại Trang thế?”

“Ta vì Nam Cương vương mà tới.”

Tịch Đình Vân nói: “Tôi không phải Nam Cương vương.”

“Người tất nhiên không phải, người chỉ là một nam nhân không dùng được mà thôi.” Tay của nàng đột nhiên sờ xuống phía dưới, bị Tịch Đình Vân một tay giữ lại.

Tế Yêu công chúa nhân cơ hội dựa vào lòng y, khúc khích cười nói: “Có phải vì phía trước của người không dùng được nữa nên mới chuyển thành dùng phía sau?”

Tịch Đình Vân nhìn xuống, thản nhiên nhìn chăm chăm nàng ta.

Tế Yêu công chúa nhẹ nhàng lấy lưỡi liếm lên cằm y, giọng nói dịu dàng: “Người có muốn biết, sao ta nhìn ra người không?”

Tịch Đình Vân nói: “Không muốn.”

“Người không muốn có phải vì người đã biết rồi không?” Tế Yêu công chúa hai tay ôm lấy eo y, cả người dán lên người y, đôi môi như cố ý lại như vô ý lướt qua má y, nhẹ giọng nói, “Hoắc Quyết đang lợi dụng người. Hắn mang theo người bên người, lại để người dịch dung cho, là để ngầm thể hiện cho sáu bộ biết thân phận của người và giao tình với hắn, cho thấy rằng quan hệ giữa hắn và triều đình không hề vì cái chết của Họa Cơ và Võ Nữ Tử mà thay đổi.”

Tịch Đình Vân nói: “Công chúa tự trọng.”

“Sợ cái gì?” Tế Yêu công chúa như khiêu khích, nhướn mày, “Người cũng không thể làm gì được ta.” (Thiếu giai hả con kia == Đi khiêu khích thái giám.)

“Tôi có thể đấy.”

“Người có thể?” Tế Yêu công chúa như thể nghe được một câu chuyện buồn cười nhất thế gian, cười ngặt nghẽo.

Nhưng tiếng cười nhanh chóng bị cắt đứt.

Tịch Đình Vân hất tay một cái.

Tế Yêu công chúa ngồi bệt trên mặt đất, không thể tin nổi nhìn y, “Người lại dám đẩy ngã ta?”

Tịch Đình Vân mặt không đổi sắc, nói: “Tôi đã nói rồi, tôi có thể.”

Tế Yêu công chúa trừng mắt, ác độc mắng nhiếc: “Người chẳng qua chỉ là một con chó thiên chết tiết!”

“Cô sai rồi, tôi vẫn chưa chết.” Tịch Đình Vân xoay người, cực kỳ phong độ vạch ra lối đi lúc này Hoắc Quyết đã xé ra, đi vào cánh cửa vẫn còn để mở, sau đó đưa tay đóng lại. Từ đầu đến cuối đều không nhìn nàng ta một cái.

Người thuận theo gió mà thổi vào trong doanh trướng.

Tế Yêu công chúa xích thân lỏa thể ngồi trên mặt đất, mặt không chút biểu cảm nhìn hắn.

Hắn cười, cởi áo ngoài ra, khoác lên thân nàng, “Công chúa cẩn thận kéo cảm lạnh.”

Tế Yêu công chúa mặc cho áo trượt xuống khỏi ngực, “Chẳng lẽ người không thích nhìn thân thể của ta?”

“Thích.”

Tế Yêu công chúa cười, “Thích như thế nào?”

“Không chỉ thích nhìn, mà còn muốn sờ.”

Xem ra không hiểu phong tình chỉ có người khác. Cho dù là nam nhân Trang Triều, cũng khó có thể chống lại mị lực của nàng. Tể Yêu công chúa đắc ý vén lọn tóc lên, nghiêng đầu nhìn hắn, nét cười vừa ngây thơ lại vừa quyến rũ, “Vậy người có chịu chết vì ta không?”

“Không.” Hắn trả lời rất nhanh.

Tể Yêu công chúa mặt đổi sắc hỏi: “Tại sao không?”

Hắn đáp: “Nam nhân Trang Triều có thể chết vì người mình thích, chứ không thể chết vì bộ da mình thích.”

“Người là nói ta chỉ có bộ da này?” Tể Yêu công chúa cực kỳ tức giận.

“Xem ra tìm người mê hoặc Hoắc Quyết, vốn đã là một sai lầm.” Hắn thản nhiên xoay người. “Ta rút lại lời vừa rồi, lúc người tức giận, ngay cả bộ da cũng không có.”

17. Chương 16

CHƯƠNG 16

Lộ kiến bất bình (6) – Thiên Diện Hồ Tịch Đình Vân là bằng hữu của ta.

Tịch Đình Vân vào nhà, đèn trong nhà bếp đang sáng.

Hoắc Quyết đang ngồi chồm hổm trước bếp nhóm lửa, thành quả không tốt lắm.

Tịch Đình Vân nhận lấy thanh củi hắn đưa qua, hai ba cái đã nổi được lửa nấu nước.

Hoắc Quyết đứng sau lưng nhìn y bận rộn, nhẹ giọng nói: “Những lời cô ta nói đều là sự thật.”

Tịch Đình Vân đẩy nắp nồi lên.

“Người xuất hiện ở Bình Tiêu Thành, Họa Cơ xuất hiện ở Nam Cương, đều cùng một lúc.”

“Lúc đầu vốn định chứng minh Họa Cơ không phải là do tôi cải trang, không ngờ muốn giấu lại càng lời đuôi ra.” Tịch Đình Vân thở dài nói.

“Sau đó Vô Nữ Tử xuất hiện, chết thảm cùng với Họa Cơ trên hoa thuyền.” Hoắc Quyết nói xong, nhìn Tịch Đình Vân không chớp mắt.

Tịch Đình Vân lúc đầu là ngạc nhiên, sau đó như hiểu ra, cười khổ nói: “Nếu như vương gia không phải hung thủ, vậy tất nhiên sẽ nghĩ ngờ tôi rồi.”

Hoắc Quyết lại không hề phủ nhận, “Vô Nữ Tử chết thảm trên lãnh địa Nam Cương, ta thân là Nam Cương vương không có lời nào để giải thích. Thiên Cơ phủ nếu như lấy đây làm cớ gây khó dễ, ta sẽ vô cùng bị động.”

Tịch Đình Vân theo mạch suy nghĩ của hắn, gật đầu, nói: “Không sai, đặc biệt là trước đó vương gia và Vô Nữ Tử còn phát sinh xung đột nhỏ.”

Hoắc Quyết nói: “Sau đó, Dương tổng quản nhận được tin tức về Tiểu Thiên phủ.”

“Vào lúc như thế nhận được tin tức kiểu này, rõ ràng không phải một cái bẫy thì cũng là mồi câu.” Về mặt của Tịch Đình Vân càng lúc càng khổ sở, chân chính là một sai lầm, tất cả mọi tính toán đều sai lầm.

Hoắc Quyết nói: “Dương tổng quản điều tra Trương Viễn, phát hiện đích thực có người như vậy.”

Tịch Đình Vân ôm trán thở dài nói: “Tất nhiên tôi bị bại lộ ngay từ lúc đó rồi.” Thiên hạ này, có thể cải trang giống y hệt một người tồn tại thật trên đời, ai cũng sẽ nghĩ ngay đến Thiên Diện Hồ.

“Ta mang theo người ở bên cạnh, một là để chứng minh mình trong sạch, hai là để tránh những khiêu khích gây chia rẽ.”

Hoắc Quyết nói chuyện từ trước đến nay đều rất ngắn gọn súc tích, chưa từng giải thích dài dòng. Tịch Đình Vân biết lúc này hẳn bày tỏ, là sợ những lời của Tế Yêu công chúa làm lung lay mối quan hệ mỏng manh mà hài hòa giữa hai người.

“Ta nhờ người cùng ta dịch dung thành vợ chồng, đích thực là muốn nói cho kẻ khác biết rằng, Thiên Diện Hồ là bằng hữu của ta.” Hoắc Quyết dường như sợ y mất lòng tin đối với tay nghề dịch dung của mình, giải thích: “Thuật dịch dung của người dù có kỳ diệu đến thế nào, cũng không thể ngăn được ta ám thị cho kẻ khác biết thân phận của mình.”

Tịch Đình Vân đáng tiếc nói: “Tôi biết.”

Hoắc Quyết trầm mặc một lúc mới hỏi: “Người không trách ta?”

Tịch Đình Vân nói: “Vương gia còn nhớ mục đích chuyến đi này của tôi chứ? Quan hệ giữa vương gia và triều đình có vững chắc mới có thể xuống núi tương trợ, tôi vui mừng còn không kịp.”

Hoắc Quyết hỏi: “Cho dù biết sẽ bị cuốn vào phân tranh của Nam Cương?”

“Nam Cương vương nhận sắc phong của triều đình Đại Trang, về công về tư, tôi đều có thể coi như đứng về phía vương gia.”

“Về tư?” Hoắc Quyết nhìn y, vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm.

Nhưng Tịch Đình Vân biết, hẳn không chút biểu cảm không phải vì không hề có chút cảm xúc gì, mà là vì đồ dịch dung khiến hẳn không thể thể hiện ra bất kỳ biểu cảm sinh động nào, “Vương gia vừa rồi không phải đã nói, tôi là bằng hữu của ngài hay sao?”

“Người đúng là vậy.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Vương gia không sợ hung thủ giết Họa Cơ đúng là đến từ triều đình hay sao?”

“Không thể là người.”

Tịch Đình Vân động dung. Ở cùng với Hoắc Quyết bấy lâu nay, y tất nhiên biết Hoắc Quyết không thích nói dối. “Cũng không thể là vương gia.” Y nói.

Hoắc Quyết nhếch nhếch khóe miệng, có thể coi như cười.

“Nước sôi rồi.” Tịch Đình Vân xoay người.

Vẫn là tiệt mì.

Vẫn là bán mì lạnh.

Vẫn là ông chủ lạnh lùng, bà chủ nhiệt tình. Khách lại gấp đôi ngày hôm qua.

Bà chủ tiệm bận rộn đến mức không có thời gian để ngâm nga, ông chủ rửa bát đến tối sầm cả mặt, thế nhưng khách nhân vẫn cứ tăng lên, hơn nữa còn một lúc thêm đến sáu người.

Một nữ ba nam.

Nữ tử che mặt, tấm màn mỏng như cánh ve hiển nhiên không che nổi thiên tư tuyệt sắc của nàng, càng không thể che nổi ánh mắt như lang như hổ của những nam nhân bên cạnh.

“Công chúa, ngài muốn ăn gì?” Nam tử mặc áo bào màu lam nhanh nhẹn lấy khăn tay ra giúp nàng ta lau bàn ghế.

Nữ tử tất nhiên là Tế Yêu công chúa.

Nàng ta thủng thẳng ngồi xuống, chống cằm nhìn bóng lưng của Hoắc Quyết, cười tủm tỉm nói: “Ta muốn ăn lười của ông chủ.”

Nam tử áo lam đen mặt, ăn lười quả thật là một cách nói rất khiến người ta liên tưởng xa xôi.

Nam tử hoàng bào bên cạnh hẳn cười ha ha nói: “Không biết là muốn ăn hấp cách thủy, nấu, hay là nướng đây?”

Tế Yêu công chúa nói: “Ăn sống.”

Đại hán áo đen bị đẩy đến trước mặt công chúa, lập tức vác đao đứng lên: “Xin công chúa đợi cho một lúc, tôi sẽ đi cắt ngay!” Nói rồi quả nhiên định đi.

Nam tử áo lam chau mày nói: “Tam đệ, hồ nháo cái gì?! Còn không ngồi xuống?”

Bị giáo huấn ngay trước mặt mỹ nhân, cực kỳ mất mặt. Đại hán áo đen đỏ bừng mặt, sờ sờ gáy nói: “Đại ca, huynh không nghe thấy công chúa nói muốn ăn sao?”

Nam tử hoàng bào cười nói: “Đúng vậy, công chúa muốn ăn, tam đệ mau đi mau đi!”

Một thanh trường kiếm từ bên cạnh nhảy ra, cản tay hắn lại.

Đại hán giật mình thu tay lại, nhìn hai người vừa đột ngột nhảy ra.

Đây là một cặp huynh đệ, một người mắt lệch (Tà Nhân), một người miệng méo (Oa Chủy), tướng mạo hết sức kỳ quái.

Đại hán áo đen cực kỳ tức giận nói: “Mấy tên mồm méo mắt lệch này ở đâu ra mà dám nhúng tay vào việc của ông nội người!”

“Tam đệ, không được vô lễ!” Lần này đứng dậy là lão nhị hoàng bào. Hắn hướng về phía cặp huynh đệ đó, ôm quyền, nói: “Từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh huynh đệ Hà Tây, không ngờ hôm nay có duyên gặp mặt. Thất kính thất kính.”

Đại hán áo đen tuy rằng thô lỗ, nhưng cũng không phải người không biết trời cao đất dày, nghe nói vậy cũng ôm quyền theo.

Tà Nhân cười nói: “Nói hay lắm nói hay lắm. Điều nghe nói Tam Đao Khách dưới gốc hoa lê không phải huynh đệ nhưng còn hơn cả huynh đệ, hôm nay gặp được quả nhiên danh bất hư truyền.”

Câu nói này như đánh vào mặt, rõ ràng hồi kính lại sự ngạo mạn vô lễ vừa rồi của hắn.

Nam tử hoàng bào cười khan hai tiếng, nói: “Hai vị không phải luôn theo sát hai bên Bình Chủ đại nhân sao? Sao lại có mặt ở nơi đây?”

Tà Nhân nói: “Nhận lệnh của Bình Chủ đại nhân, ở đây canh giữ tiệm.”

Hoàng bào nam tử kinh ngạc hỏi: “Cửa tiệm này là của Bình Chủ đại nhân sao?”

Tà Nhân nói: “Không sai.”

Nam tử áo lam vội vàng đứng dậy nói: “Thật là có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn rồi. Tam đệ, còn không mau xin lỗi?”

Nam tử áo đen cúi đầu xin lỗi.

Tà Nhân nói: “Được rồi, kẻ không biết không có tội.”

“Hừ.” Tế Yêu công chúa đột nhiên hừ lạnh.

Oa Chủy nắm lấy tay Tà Nhân nói: “Nàng ta... đẹp.”

Tế Yêu công chúa quay đầu nhìn hắn, “Vậy người có chịu giết một người cho ta không?”

Oa Chủy vừa định đồng ý, liền nghe thấy Tà Nhân hét to một tiếng: “Tiểu đệ, sao đệ lại trốn buổi luyện công sáng nay?”

Oa Chủy bị hét cho ngây người, ngẩn ra nhìn hắn.

Tịch Đình Vân mang hai bát mì ra, một trái một phải đưa cho họ, “Khách quan, mì của các ngài xong rồi đây.”

Tà Nhân nhân cơ hội thoát khỏi, kéo theo Oa Chủy vào một góc ngồi.

Tế Yêu công chúa cười lạnh mấy tiếng, đứng dậy quay đầu đi mất.

Nam tử áo lam vô thức cản lại.

Tế Yêu công chúa nói: “Người muốn làm gì?”

Nam tử áo lam hồi thần, cười lấy lòng nói: “Mì vẫn chưa ăn mà.”

“Ta chỉ muốn ăn lười, không ăn được lười của hắc thì ăn lười của người, người chịu không?” Nàng ta ngạo mạn nhìn hắc.

Sắc mặt nam tử áo lam đại biến.

Nam tử hoàng bào làm dịu không khí nói: “Hay là chúng ta đi ăn lười trâu? Lười trâu béo ngậy, chắc chắn sẽ rất ngon.”

Tế Yêu công chúa cười nói: “Người mời ta ăn lười trâu nhiều lắm, sao đến lượt các người?”

Ba huynh đệ mặt đều biến sắc.

Tế Yêu công chúa đi đến đằng sau Oa Chủ, vươn ngón tay nhẹ nhẹ chọc vào gáy hắc.

Oa Chủ không hiểu gì quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt của nàng ta lóe lên một cái.

“Ta muốn ăn lười trâu, người có mời không?”

“Mời.”

“Vậy còn không đi?” Tế Yêu công chúa nắm lấy cánh tay của hắc kéo đi, Oa Chủ lập tức đuổi theo.

Tà Nhân há hốc miệng, cuối thở dài một cái, tiếp tục cúi đầu ăn mì.

Tịch Đình Vân hiếu kỳ hỏi: “Huynh không đuổi theo sao?”

“Bình Chủ lệnh cho tôi canh giữ tiệm.”

Tịch Đình Vân nói: “Có lời vừa rồi của huynh, sẽ chẳng còn ai dám phá tiệm nữa đâu.”

Lời của y vừa dứt, liền thấy một tảng đá từ trên trời rơi xuống, khiến cho bếp lò của tiệm mì tan tác.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết trong nháy mắt đã trốn ra ngoài tiệm mì, những người khách khác đều lũ lượt rời đi, chỉ còn Tà Nhân vẫn ngồi ở chỗ cũ, chậm rãi ăn mì, ngay cả nước sôi từ nồi bắn lên người cũng như không thấy gì.

“Ha ha ha...”

Một tràng cười như tiếng chuông bạc vang lên.

Tế Yêu công chúa đứng trên đường, tay phải túm lấy thanh niên mặc cẩm y, ánh mắt nhìn về phía Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết đầy vẻ khiêu khích.

Thanh niên cẩm y ngáp một cái, nói: “Xin lỗi, trượt tay.”

Oa Chủ phần nộ nhìn trừng trừng về phía thanh niên cẩm y nói: “Buông, nàng, ra!”

Thanh niên cẩm y cười hi hi nói: “Không buông không buông, ta không buông đấy.”

“Người...”

“Tiểu đệ!” Thấy Oa Chủ định động thủ, Tà Nhân liền ngăn lại.

Tà Nhân đứng dậy, cung tay về phía thanh niên cẩm y, nói: “Thủ lĩnh đại nhân đại giá quang lâm, thứ cho chúng tôi đã không đón tiếp từ xa.”

18. Chương 17

CHƯƠNG 17

Lộ kiến bất bình (7) – Chúng tôi có thể mang gà về không?

Thanh niên cảm y cười nói: “Thật ngại quá, thủ hạ định mang ghế đến cho ta ngồi, ai ngờ trượt tay. Để thể hiện sự hối lỗi, ta sẽ đặt một bàn tiệc ở Vọng Nguyệt lâu mời các vị.”

Tà Nhân nói: “Thủ lĩnh đại nhân quả thật chuẩn bị rất chu toàn.”

Thanh niên cảm y mặt không đổi sắc nói: “Người đi trên đường lớn, nào có thể không trượt tay chứ. Chuẩn bị chu toàn một chút lúc nào cũng tốt hơn. Người chắc sẽ nể mặt ta chứ?”

Tế Yêu công chúa hờn dỗi nói: “Kiếm hai tên mất lịch thiệp méo thế này đi, thật là làm hỏng cả cảnh quan.”

Thanh niên cảm y gật đầu, nói: “Công chúa có thể không đi.”

Bàn tay Tế Yêu công chúa đang túm lấy hần ta khẽ dùng lực, ngón tay chọc chọc vào eo hần, “Chẳng lẽ người không lưu luyến ta chút nào sao?”

Thanh niên cảm y cúi thấp đầu, chăm chú nhìn nàng ta một cái, cười nói: “Có chứ.”

Tế Yêu công chúa chợt cảm thấy một trận hàn ý. Thanh niên đang cười, thế nhưng nụ cười của hần không đến đáy mắt, thậm chí nàng cảm thấy hần nhìn mình lại giống như đang nhìn một miếng thịt, một miếng thịt không khác gì miếng thịt gà thịt cá đặt trên thớt.

Đợi đến lúc nàng hoàn hồn, người đã đến trước cửa Vọng Nguyệt lâu, hai bên còn có Tà Nhân Oa Chủ, còn có vợ chồng ông chủ tiệm mì.

“Tại sao bọn họ cũng ở đây?” Tế Yêu công chúa hỏi.

Thanh niên cảm y mỉm cười nói: “Bởi vì ta phá hỏng tiệm mì của họ.”

Tế Yêu công chúa nhón gót, gác cằm lên vai hần, “Từ trước đến nay ta chưa từng biết là Nhan Sơ Nhất lại là người hiểu đạo lý đến thế đâu đấy.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Xem ra công chúa vẫn chưa hiểu hết ta rồi.”

“Ô? Chưa hiểu ở chỗ nào?” Tay của nàng ta vươn vào trong vạt áo của Nhan Sơ Nhất, nhẹ nhàng nhéo ngực hần.

Hai người coi như chẳng có người đi vào đại sảnh của tử lâu, cửa tử lâu đóng lại, đại sảnh tối lại.

Tế Yêu công chúa nghi hoặc hỏi: “Tại sao phải đóng cửa?”

Nhan Sơ Nhất đáp: “Để tiện giết người.”

Trong mắt Tế Yêu công chúa lóe lên vẻ vui mừng, “Người thật là xấu xa, ta còn tưởng người thật sự muốn mời bọn họ uống rượu chứ.”

“Ta thực sự mời bọn họ uống rượu.”

“Nhưng người nói muốn giết người.”

“Ta cũng thực sự muốn giết người.”

“Ý gì...” Hai mắt Tế Yêu công chúa đột ngột trợn trừng, không thể tin nổi nhìn Nhan Sơ Nhất gần trong gang tấc vẫn đang cười tủm tỉm, sau đó cúi đầu nhìn xuống eo mình.

Nhan Sơ Nhất chậm rề rề rút chủy thủ ra, mặc cho máu tươi từ thi thể của nàng ta bắn lên y phục mình.

“Giết người và mời người uống rượu vốn không phải hai việc mâu thuẫn nhau.” Nhan Sơ Nhất đẩy thi thể của nàng ta ra, đưa chủy thủ cho người hầu, sau đó cúi ngoại y ra, mặc vào một tấm ngoại y giống hệt về kiểu dáng và màu sắc.

Oa Chủ đột ngột kêu lên một tiếng, cả người lao đến thi thể của nàng, Tà Nhân kéo hần ra, lại bị hần dùng lực hất ra.

Nhan Sơ Nhất mỉm cười nói: “Không ngờ lệnh đệ lại là một người si tình.”

Tà Nhân thở dài nói: “Tôi cũng không ngờ tới.”

“Chúng ta lên lầu thôi.” Nhan Sơ Nhất nhẹ nhàng bước qua bên người Oa Chủ, nhắc chân bước lên cầu thang.

Tà Nhân quay đầu lại tìm người, phát hiện Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết đã không còn ở chỗ cũ.

Tứ phương lầu, quan sát được tứ phương. Trước lầu có sông, lấp lánh ánh phản quang,

Lúc Nhan Sơ Nhất lên đến nơi, Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết đã tự động ngồi xuống bên bàn, hai đôi mắt nhìn chăm chăm vào khối thịt nướng đỏ trước mắt.

“Hai vị mời dùng.” Nhan Sơ Nhất nói xong, đĩa của Hoắc Quyết liền nhắc lên.

Tịch Đình Vân vừa cầm đĩa lên, đã thấy Hoắc Quyết gấp một miếng thịt nướng đỏ to nhất về phía mình.

“Cảm ơn tướng công.” Y ngượng ngùng che miệng cười.

“Hai vị một đôi tình thâm, thật khiến người ta ngưỡng mộ.” Nhan Sơ Nhất tự rót rượu.

Tịch Đình Vân cúi đầu nói: “Khiến ngài phải chê cười rồi.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Ta nếu như có một nương tử hiền thực như tỷ, cũng nhất định sẽ sẵn sàng quan tâm từng li từng tí.”

Hoắc Quyết ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào hân. (Bụi: Bạn ghen rồi đó nha =))~)

Một khuôn mặt hết sức bình thường, nhân thần lại cực kỳ sắc bén.

Nhan Sơ Nhất nói: “Đáng tiếc a, quân tử bất đoạt nhân sở ái, ta chỉ có thể nhìn trắng mà than thở thôi, than thở rằng không gặp được nhau lúc chưa xuất giá.” Hân nói rồi nâng chén rượu uống cạn, sau đó lại rót một chén nữa, nói: “Không biết tẩu tử còn muối muối nào chưa xuất giá không?”

Tịch Đình Vân cười lấy lòng nói: “Nhân phẩm của ngài như thế này, cho dù có, cũng với không tới a.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Có phải tên là Địch Thông không?”

Địch Thông chính là Thiên Lý Nhân của “Hậu cung Tam Thiên”.

Tịch Đình Vân không hiểu hỏi: “Địch Thông là ai?”

Nhan Sơ Nhất cười ha ha nói: “Phải a, Địch Thông là ai? Ta đột nhiên nghĩ ra cái tên đó, thật là không thể hiểu nổi.”

Ở dưới đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Một lúc sau, sàn nhà chấn động một cái, một quả lưu tinh chùy to bằng quả dưa hấu, từ lầu một phá thủng sàn nhà lầu hai, thủng một lỗ lớn. Lưu tinh chùy rất nhanh bị kéo trở lại, lại một lần nữa. Liên tục sáu lần, lầu hai còn thừa lại một nửa sàn gỗ, nửa kia là một lỗ thủng to đùng, cảnh quan phía dưới nhìn không sót một tí nào, từ dưới nhìn lên, cũng có thể nhìn thấy trần nhà của lầu hai.

Bàn ăn ở phía sàn nhà còn lại.

Nhan Sơ Nhất cười nói: “Bình huynh sắp xếp một bàn tiệc to thật.”

Bình Chủ xuất hiện ở phía dưới tấm sàn bị phá thủng, kêu người sắp bàn ghế ra, cười tủm tỉm ngồi xuống, “Ta không mời mà đến, chỉ sợ không được hoan nghênh, chỉ biết tự bỏ tiền túi ra sắp một bàn. Nhan đại nhân nếu như nể mặt, xin ở trên lầu lộ mặt một chút. Nếu như không ngại hoặc không vấn đề gì, cũng coi như chúng ta ăn một bữa cơm ở cùng một tửu lâu.”

Nhan Sơ Nhất chống bàn cười lớn, một lúc lâu sau mới lau khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Bình Chủ a Bình Chủ, người nói xem ta làm thế nào để có thể quên được người chứ?”

Một câu nói hết sức đơn giản, nhưng lại khiến sắc mặt Bình Chủ đại biến, một tay nắm chặt góc bàn, bẻ xuống một miếng, sau đó ném lên trên, rơi vào trong chén rượu của Nhan Sơ Nhất.

Nhan Sơ Nhất chớp chớp mắt, mặt không đổi sắc uống một chút, “Hảo tửu.”

Bình Chủ cười lạnh nói: “Rượu gỗ uống có gì ngon?”

Nhan Sơ Nhất nói: “Gỗ không ngon, nhưng bàn tay đã chạm vào gỗ...”

Rầm.

Tiếng đập bàn ở lầu dưới cắt đứt lời Nhan Sơ Nhất sắp nói.

Hoắc Quyết hỏi Tịch Đình Vân: “Nương tử, ăn no chưa?”

Tịch Đình Vân uống một ngụm nước canh, vỗ vỗ má, liều mạng gật đầu.

Nhan Sơ Nhất thấy bọn họ muốn đi, vội vàng níu kéo nói: “Hai vị, ta còn chưa động đũa.”

Hoắc Quyết nói: “Chúng ta ăn no rồi.” Ánh mắt đầy rõ ràng đang nói, người có động đũa hay không cũng chẳng liên quan.

Nhan Sơ Nhất nói: “Nhưng tôi vẫn chưa làm trọn trách nhiệm của chủ nhà.”

Tịch Đình Vân ngượng ngùng hỏi: “Chúng tôi có thể mang gà về không?”

“... Xin cứ tự nhiên.”

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân hài lòng xuống lầu.

Thi thể của Tế Yêu công chúa và Oa Chủ không còn thấy nữa. Tà Nhân vẫn còn đấy, đứng ngay sau lưng Bình Chủ, nhìn thấy bọn họ thì khẽ gật đầu một chút, coi như chào hỏi.

Bình Chủ khôi phục lại bình tĩnh, mang theo ý cười, nói: “Ở chỗ ta cũng còn, có muốn thêm một chút nữa không?”

Hoắc Quyết nhìn Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân do dự nói: “Nhiều ăn không hết, để lại thì cũng phí.”

Bình Chủ gật đầu nói: “Đúng vậy. Do vậy phần này của ta và phần ở trên tay của các người, chỉ có thể chọn một.”

Tịch Đình Vân không biết làm thế nào, nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết nói: “Trước tiên nhìn xem màu sắc của hân thể nào đã.”

Tịch Đình Vân hoang mang gật đầu, nói: “Tướng công nói đúng.”

Hai người lại thực sự đứng ở bên bàn Bình Chủ đánh giá màu sắc của thức ăn.

Bình Chủ: “.....” Đây không phải là lần đầu tiên hân bị người khác đem ra so sánh, nhưng lại là lần đầu tiên căng thẳng và bối rối như thế này.

Hoắc Quyết nói: “Không có gì khác nhau cả.”

Tịch Đình Vân nói: “Làm sau, tươi mới hơn trên lầu.”

“Không hân.” Nhan Sơ Nhất cười tủm tỉm, đi xuống. “Những món ăn này được làm cùng với thức ăn ở trên kia, chỉ là làm nhiều quá, thừa ra, ông chủ định để lại cho mình, không ngờ, lại lọt vào mắt xanh của Bình Chủ đại nhân.”

Bình Chủ nói: “Nếu nói như vậy, ta là được lấy hào quang của người rồi.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Người muốn đổi như thế nào?”

Bình Chủ hỏi: “Người muốn ta đổi như thế nào?”

“Không bằng...” Nhan Sơ Nhất thông thả nói: “Lưỡng thanh?” (Hoàn thành việc buôn bán, thuê mướn)

Bình Chủ ha ha cười, ngay sau đó sầm mặt lại, nói: “Năm mơ.”

Cửa có một người đi vào, quỳ một chân xuống, nói: “Na Phi Long đến rồi.”

Bình Chủ hạ đũa xuống, “Xem ra không ăn cơm được rồi.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Không, nên là, lại có thêm một bữa cơm có thể ăn rồi.”

Nam Cương vốn không phải lãnh thổ Trang Triều, nó chỉ là sáu tiểu quốc dựa vào tiền triều, đại đế khai quốc Trang Triều hận bọn họ xuất chiến thay tiền triều, do vậy mới phái đại tướng khai quốc đến chinh phạt. Đại tướng khai quốc không phụ sự sai sử, rất nhanh chóng đánh cho sáu bộ chiếm lĩnh Nam Cương lúc đó tan tác. Đại đế sợ đại tướng công cao hơn chủ, lại phái võ tướng đến phân chia công lao, khiến cho đại tướng rất bất mãn, một bên tìm lý do giết chết võ tướng đến phân chia công lao, vừa thả thủ lĩnh sáu bộ đi, lấy cớ khó trấn áp sáu bộ, thủ vệ biên cương, kỳ thực là nắm giữ binh mã, tự phong mình thành vương.

Đại đế trong lòng hận vô cùng, nếu như không có thủ hạ, không có tướng lĩnh cùng ngài gánh vác, chỉ sợ lúc thiên hạ mới lập lên, hàng trăm việc đang chờ chấn hưng, thực sự không thể lại nổi can qua, chỉ có thể chịu đựng cục tức này, phong hẳn làm Nam Cương vương.

Từ đó trở đi, Nam Cương vương đời này qua đời khác canh giữ Nam Cương. Tuy là vương thần, nhưng quan hệ với triều đình hết sức mỏng manh.

19. Chương 18

CHƯƠNG 18

Lộ kiến bất bình (8) – Thì ra vương gia sợ nhột.

Để tránh lưỡng bại câu thương, triều đình tranh thủ lúc địch sơ hở mà tấn công, Nam Cương vương đời thứ nhất đã không đuổi tận giết tuyệt sáu bộ. Sáu bộ nhân cơ hội quy thuận, nghỉ ngơi dưỡng sức. Cứ như vậy chung sống hòa bình qua mấy đời, đến đời lão vương gia, xung đột giữa sáu bộ và Nam Cương vương ngày càng kịch liệt, thường xuyên xảy ra xô xát, triều đình liên tục ra mặt chỉ lối kéo các bộ, trong đó đặc biệt là Na Phi Long.

Chiến sự trước mắt không thể tránh né, nhưng Nam Cương vương lại đột nhiên chết rất ly kỳ.

Tịch Đình Vân buông Hạ Cô Phong mà nắm lấy Hoắc Quyết, ngoại trừ là do điều kiện Hạ Cô Phong đưa ra quá hà khắc, càng bởi vì Hoắc Quyết cần sự nâng đỡ của triều đình hơn Hạ Cô Phong.

Trong số các thủ lĩnh lục bộ, Huống Chiêu và Hoắc Quyết tuy trên danh nghĩa là cậu cháu, nhưng không tồn tại tình cảm giữa cậu và cháu.

Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất việc không liên quan đến mình, nên không quan tâm, ngày thường cách núi xem tranh đấu, thấy có cơ hội tốt thì tranh thủ nhảy vào kiếm trác.

Na Phi Long nhiều lần khiêu khích Nam Cương vương, như thể có ý muốn thế chỗ hẳn.

Bình Chủ thái độ mập mờ, giữ một khoảng cách nhất định.

Xá Quang là người duy nhất trong sáu bộ theo phái bảo vương (theo Nam Cương vương), nằm cuối lục bộ, tài lực nhân lực đều không thể sánh với năm bộ kia, chỉ có thể dựa vào Nam Cương vương phủ.

Nam Cương vương phủ tuy rằng kinh doanh tích lũy nhiều năm, nhưng gặp phải sự liên thủ của lục bộ cũng không nắm chắc phần thắng.

Từ lúc Nam Cương vương mất, quan hệ giữa Nam Cương vương phủ và lục bộ lại lần nữa lâm vào cục diện căng thẳng, không ngờ Na Phi Long lại dám gan to che trời, chạy đến hành thích Hoắc Quyết. Nếu cứ như vậy, bất kể có thành công hay không, thế lực của Nam Cương nhất định phải sắp xếp lại.

Nếu như Hoắc Quyết chết, Nam Cương vương quần long mất đầu. Các bộ nhất định sẽ tiêu diệt triệt để Nam Cương vương phủ trước khi triều đình có bất cứ hành động nào.

Hoắc Quyết nếu như chưa chết, nhất định sẽ không thể bỏ qua cho Na Phi Long. Các bộ sẽ bỏ xe giữ tướng, mượn danh nghĩa tảo phạt mà phân chia miếng bánh đó, sát nhập phần lãnh thổ của Na Phi Long dưới lá cờ của mình, tăng cường thực lực của các bộ. Huống Chiêu nhanh chân hơn cả, triệu tập đại hội ở Tỏa Cầm sơn trang, chính là để thực hiện âm mưu này.

Thế nhưng điều khiến Tịch Đình Vân suy nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi là: tại sao Huống Chiếu lại mời cả Hoắc Quyết đến. Nếu như Hoắc Quyết có mặt, sẽ chỉ khiến cho đại hội khó kiểm soát hơn.

Bất kể là vì nguyên nhân gì, y cũng đã theo Hoắc Quyết, Bình Chủ và Nhan Sơ Nhất bước vào đại môn của Tỏa Cầm sơn trang.

Ở Nam Cương, Tỏa Cầm sơn trang rất nổi tiếng, nhưng bản thân sơn trang vẫn luôn có chỗ khác biệt với những nơi khác. Tịch Đình Vân ở trong hoàng cung đã lâu, nhãn giới không tầm thường, chỉ nhìn một cái có thể biết được lúc xây dựng sơn trang đã không tốn nhiều tâm huyết vật tư và sức lực, hết sức hiếm thấy, không xứng chút nào với tài lực to lớn của Huống gia.

Dòng người đi được nửa đường, đã thấy Huống Chiếu chạy ra nghênh đón. “Bình huynh, Nhan huynh, đã lâu không gặp, vẫn khỏe cả chứ?”

“Nhờ phúc.”

Nhan Sơ Nhất và Bình Chủ hành động nhất trí.

Huống Chiếu cười nói: “Không ngờ hai vị thực sự đến, điều này thực sự phá vỡ lời đồn đại hai vị bất hòa rồi.”

Bình Chủ nói: “Hiếm khi Nhan đại nhân mời cơm, lại không dự bị phần của ta, ta chỉ còn biết mặt dày đến gõ cửa xin ít cơm thừa thôi, chỉ là như thế mà thôi.”

Huống Chiếu nói: “Cái này là Nhan huynh không tốt rồi.”

Nhan Sơ Nhất hi hi cười nói: “Lúc ta và Bình Chủ đại nhân ăn cơm riêng, tất nhiên không thể gọi người ngoài đến nhìn được.”

Huống Chiếu hơi ngạc nhiên.

Bình Chủ lạnh mặt nói: “Nghe nói Na Phi Long đến rồi?”

Huống Chiếu nói: “Đến rồi, giờ đang ngồi trong hoa đình. Các vị, mời.” Hắn quay người đi phía trước, ánh mắt bất động thanh sắc quét qua Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân, mà không hề dừng lại.

Hoa đình có hoa, còn có hương.

Hoa là hoa nhài, hương là hương hoa nhài.

Một hán tử đen xanh ngồi giữa những đóa hoa nhài màu trắng, hết sức gây chú ý.

“Na thủ lĩnh đã phải đợi lâu rồi.” Huống Chiếu cười ôm quyền. Chỉ bằng một tiếng xưng hô đã có thể phân rõ thân sơ.

Na Phi Long cũng không để bụng, tùy ý khum tay nói: “Bình lão đệ, Nhan lão đệ.”

Bình Chủ và Nhan Sơ Nhất cười tí mắt, đáp lễ.

“Bọn họ là ai?” Na Phi Long chỉ vào Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân.

“Khách của Nhan đại nhân.”

“Thủ hạ của Bình Chủ đại nhân.”

Bình Chủ và Nhan Sơ Nhất hai miệng cùng cất tiếng. Hai người nói xong, còn nhìn nhau một cái.

Nhan Sơ Nhất ha ha cười nói: “Bình Chủ đại nhân nói rất đúng.”

Bình Chủ nói: “Các người còn chưa nhìn thấy Na Phi Long đại nhân sao?”

Tịch Đình Vân giật giật góc áo Hoắc Quyết đi lên trước, hành lễ gượng gạo.

Hoắc Quyết nắm ngược lại tay y, lại bị khê giằng ra, đang nghi hoặc, liền cảm thấy Tịch Đình Vân dùng ngón tay vẽ lên lòng bàn tay của hắn, vẽ từng nét từng nét.

Hoắc Quyết đột ngột hất tay y ra, ôm quyền nói: “Na Phi Long đại nhân.”

Na Phi Long gạt đầu cho có, nói với Huống Chiếu: “Hướng lão đệ, chúng ta nên bàn chính sự đi thôi.”

Hướng Chiếu nói: “Không vội không vội, chúng ta đợi những người khác đến đủ rồi nói.”

“Vẫn còn phải đợi những người khác? Xá Quang là con chó theo đuôi Nam Cương vương, đợi hấn làm gì? Có Nhan Sơ Nhất ở đây rồi, đợi hay không đợi Bàng Tiểu Đại không phải cũng giống nhau cả sao?”

Nhan Sơ Nhất cười nói: “Chỉ có trưởng bối làm chủ cho vãn bối, chứ vãn bối làm sao làm chủ cho trưởng bối được?”

Na Phi Long nói: “Thôi đi. Bàng Tiểu Đại nhất mực nghe theo lời người.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Thật là oan uổng quá. Ngài ấy uống rượu say, nghe lén chuyện không phải là do ta xúi giục mà.”

Na Phi Long thấy Hướng Chiếu không nói gì, dè thấp giọng nói: “Chuyện năm đó, người không muốn để Hoắc Quyết biết chứ?”

Hướng Chiếu thu khóe mắt lại, mỉm cười với Bình Chủ và Nhan Sơ Nhất, nói: “Ba vị từ xa tới đây, ôn lại chuyện cũ một lúc cũng tốt.”

Bình Chủ quay đầu nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết kéo tay Tịch Đình Vân quay người đi mất.

Đến bên ngoài, lại không có ai để hỏi thăm, mặc cho bọn hấn đi lung tung trong sơn trang.

Tịch Đình Vân đứng trên cầu, nhìn dòng nước lặng lẽ gợn lên dưới cầu, cười nói: “Tướng công, nếu như chúng ta cũng có thể sống trong ngôi nhà to như thế này thì thật tốt ha.”

“Nam Cương vương phủ còn to hơn đây.”

Tịch Đình Vân ngạc nhiên.

Hoắc Quyết nói: “Trong nước còn có cá.”

Tịch Đình Vân đột nhiên tiến lại gần hấn.

Ánh mắt Hoắc Quyết trong giây lát trở nên thâm trầm.

Tịch Đình Vân thuận tay nắm lấy bàn tay hấn, ngón tay như lúc trước khe khẽ vờn nhẹ trong lòng bàn tay.

Thân thể Hoắc Quyết chợt cứng lại, đột ngột giữ chặt lấy bàn tay không an phận kia.

Tịch Đình Vân cười nhẹ nói: “Thì ra vương gia sợ nhột.”

“Ừ.” Hoắc Quyết gạt đầu.

Hấn thừa nhận một cách thẳng thắn như thế lại khiến cho Tịch Đình Vân không tiện trêu đùa, ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: “Na Phi Long đã dịch dung.”

Hoắc Quyết nhướn mày. Tịch Đình Vân tuyệt đối là người kiệt xuất trong những cao thủ về dịch dung trong thiên hạ, y nói Na Phi Long đã dịch dung, thì nhất định hấn đã dịch dung.

Tịch Đình Vân nói: “Có điều, tôi không dám chắc hấn có phải là Na Phi Long thật hay không.”

Hoắc Quyết thản nhiên nhìn dòng nước hồ dưới cầu, “Có gì khác nhau sao?”

Tịch Đình Vân ngẫm nghĩ một lát rồi cười, nói: “Đúng vậy. Một người nhất định phải chết thì chết giả hay chết thật cũng chẳng có gì khác nhau. Chỉ là hấn chết thật thì tốt.” Một khi Na Phi Long chết, trong chốn lất địa bàn sẽ bị các bộ khác phân chia, đến lúc đó Na Phi Long đã chết đó là thật hay là giả, Na Phi Long thật đã chết hay là còn sống cũng chẳng còn ai quan tâm.

Giờ Tuất. (Từ 7 giờ đến 9 giờ.)

Tỏa Cầm sơn trang.

Đèn đuốc như rồng, tiếng cười đùa như sấm.

Tiệc đã mở được gần một canh giờ, vẫn đang say sưa.

Huống Chiêu dựa vào tuyết sắc giai nhân bên cạnh, sắc mặt đỏ hồng, hai mắt mê li, có vẻ như đã say.

Nhan Sơ Nhất cười tủm tỉm ôm lấy mỹ nhân bên người, người một chén ta một chén mớm rượu.

Bình Chủ từ đầu đến cuối không động vào một giọt rượu nào, chỉ lặng lẽ uống trà.

Na Phi Long say thê thảm nhất, người bò cả ra bàn, rượu từ khóe miệng tí tách tí tách nhỏ xuống. trong miệng thỉnh thoảng còn bật ra mấy câu vô nghĩa.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết ngồi ở góc phòng. Hoắc Quyết một tay chống má, Tịch Đình Vân dựa vào vai hắn, hai người hết sức tự nhiên đánh một giấc.

Không phải ai cũng thích việc ăn ăn uống uống không biết mức độ.

Một bóng người đi qua trước mặt Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân.

Hoắc Quyết mở mắt ra, nhìn một chút, lại nhắm mắt vào.

Nhìn thấy người mới tới, hai con mắt vốn còn nhắm mắt mở của Huống Chiêu chợt sáng lên, lão đảo đứng lên, nói: “Bàng huynh đệ!”

Bàng Tiểu Đại khừ khừ cười, lao lên, cách bàn ôm lấy vai hắn, nói: “Huống huynh đệ.”

Hai người cùng nhau cười lớn.

“Huynh đến muộn rồi, trước tiên phạt ba bát!” Huống Chiêu mò ra được một cái bát từ trên bàn.

Tịch Đình Vân đã tỉnh, nhìn thấy cái bát đó, lẩm bẩm nói: “Chúng tôi lấy cái đó làm chậu mà.”

Bàng Tiểu Đại nhìn cái bát đó cũng phải bối rối, cười khỏ, nói: “Hảo huynh đệ, huynh không phải muốn thấy ta mất mặt đấy chứ?”

Nhan Sơ Nhất nói: “Cứu cứu sợ gì chứ, nhiều nhất là chạy đến phòng của Huống huynh nghe lén chuyện thôi mà.”

Bàng Tiểu Đại khổ sở nói: “Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, còn nhắc đến làm gì?”

Huống Chiêu nhét bát vào tay hắn, một tay ôm lấy hũ rượu, liền mạng đổ rượu vào đó, “Đúng vậy đúng vậy, những chuyện cũ đó, nói đến làm gì, Bàng Tiểu Đại sẽ làm những chuyện mới ngay ấy mà!”

Bàng Tiểu Đại đang định từ chối, liền nghe thấy một giọng nói sang sảng hô hoán từ bên ngoài: “Huống lão đại thật là hào sảng, cả một tên canh cửa cũng không có, chẳng lẽ không sợ ta đến trộm mất bảo bối của nhà các người sao?”

Huống Chiêu khừ khừ cười lớn, nói: “Nếu lão Xá muốn, chỉ việc đến lấy, nói gì mà trộm hay không trộm!”

“Ha ha ha...” Cùng với tiếng cười hào sảng, thân hình to lớn của Xá Quang xuất hiện trong tầm mắt, sau lưng còn có cả một người trung niên mập mạp.

20. Chương 19

CHƯƠNG 19

Lộ kiến bất bình (9) – Hắn nói, người nằm trên long tháp là bằng hữu của ta.

Huống Chiêu vội vàng đứng dậy, nói: “Lão Xá thể diện thật đáng nể, lại có thể mời được cả Dương đại tổng quản đi cùng huynh.”

Xá Quang khừ khừ cười, vươn tay ôm lấy vai Dương Vũ Hi, kéo lên phía trước, nói: “Nếu như Dương đại tổng quản đã chú ý đến chỗ nhỏ của ta, để ta làm người đi cùng cũng không thành vấn đề a!”

Nhan Sơ Nhất cười, nói: “Nam Cương vương không có mặt, mọi việc cứ theo ý Dương đại tổng quản, mấy người chúng ta không phải đều là đi theo sao?”

Dương Vũ Hi vội vàng đáp: “Chư vị thủ lĩnh làm tôi tổn thọ rồi!”

Huống Chiếu nói: “Hai vị đến vừa hay. Bàng huynh đệ đến muộn, phải phạt ba bát, Dương tổng quản và lão Xá đến muộn hơn, ta không nói nữa, hai vị cứ tự nhiên.” Hắc vừa nói, vừa lấy từ gầm bàn ra cái bát còn to hơn vừa này.

Bàng Tiểu Đại vừa nhìn thấy cái bát đó, không nói hai lời liền giật lấy cái bát lúc trước, uống ngay.

Xá Quang sững sốt: “Huống lão đại, người đổi sang uống rượu bằng chậu từ bao giờ thế?”

Huống Chiếu đáp: “Chư vị khiến ta đợi ở sơn trang khổ sở quá thể! Khó khăn lắm mới đợi được, sao có thể không làm gì thú vị một chút chứ?”

Dương Vũ Hi cười khỏ đáp: “Tửu lượng của tôi không tốt lắm.”

Huống Chiếu lấy một cái bát còn to hơn.

Dương Vũ Hi cười cũng không cười nổi nữa.

Xá Quang ho khan một tiếng, nói: “Kỳ thực, hôm nay Dương tổng quản đến là có việc muốn nói.”

Huống Chiếu đáp: “Đúng vậy, chính sự cấp bách.”

Dương Vũ Hi vội vàng định gạt đầu, liền nghe thấy hắc chậm rì rì nói tiếp: “Nói xong hãy uống, càng yên tâm hơn.”

“Cái này,” Ánh mắt Dương Vũ Hi liếc khắp bốn phía một vòng, mới nói: “Kỳ thực lần này tôi đến, là để tìm vương gia nhà tôi.”

Huống Chiếu kinh ngạc hỏi: “A Quyết chẳng lẽ không ở cùng Dương tổng quản?”

Dương Vũ Hi nói: “Vương gia vân du bốn phương, hành tung bất định, tôi nhận lệnh của vương gia canh giữ vương phủ, rất lâu rồi chưa gặp được vương gia. Nghe nói Huống thủ lĩnh mở đại hội ở đây, mời thủ lĩnh sáu bộ, đoán rằng có lẽ vương gia cũng sẽ tới, do vậy mới đến để hầu hạ.”

Huống Chiếu vẻ mặt ngưng trọng, “Hay là đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Vũ Hi nói: “Quốc vương Vũ Nhiên gửi thư đến, nói là Tế Yêu công chúa không rõ ngày, sẽ đến Nam Cương.”

“Tế Yêu công chúa?” Huống Chiếu kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ là vị Tế Yêu công chúa xinh đẹp nhất Vũ Nhiên đó ư?”

Dương Vũ Hi nói: “Đúng vậy.”

Bình Chủ cười nhạt một tiếng, ánh mắt ý tứ sâu xa nhìn Nhan Sơ Nhất ở đối diện.

Nhan Sơ Nhất ôm mỹ nhân trong lòng, cười hết sức vô tư.

Huống Chiếu hồi thần, nói: “Công chúa Vũ Nhiên đại giá quang lâm Nam Cương là chuyện lớn, ta sẽ dặn dò thủ hạ, toàn lực truy tìm tung tích của A Quyết. Được rồi, chính sự đã nói xong, chúng ta lại nói về chủ đề chính đi, nói tiếp về ba bát rượu nào.”

“Hả?”

Vào thu, đêm hơi lạnh.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết nghỉ lại trong sơn trang, ở cùng với thủ hạ của Bình Chủ. Phòng ở cách xa nhau, nằm ở hướng tây, hướng về phía đông, mở cửa sổ ra là nhìn thấy hồ nước. Trăng giữa tháng rất tròn, hồ nước nâng vầng trăng, sóng ánh sáng.

Tịch Đình Vân ngồi bên cửa sổ, ánh mắt thản nhiên đánh giá Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết cởi bỏ ngoại bào, tháo giày, đang định lên giường, thấy y vẫn ngồi yên chỗ cũ, mới ngừng lại hỏi: “Người ngủ ở trong hay ngủ ở ngoài.”

Tịch Đình Vân đáp: “Tôi không buồn ngủ.”

“Ngủ ở bên trong nhé.” Hoắc Quyết vỗ vỗ giường, ý mời rất rõ ràng.

Tịch Đình Vân mỉm cười nói: “Thực sự tôi không buồn ngủ.”

Hoắc Quyết nói: “Nhưng mà nường tử buồn ngủ rồi.”

Tịch Đình Vân nhe răng.

“Mời nường tử nghỉ ngơi.” Lúc Hoắc Quyết kiên quyết thì cứng rắn vô cùng.

Tịch Đình Vân do dự trong chốc lát, đi đến bên giường, tháo giày, mặc nguyên quần áo nằm trên giường.

Hoắc Quyết cũng không để ý, ngày đó bọn họ ngủ ở tiểu lâu cũng là như thế này. Thế nhưng tiểu lâu rộng rãi, không chật hẹp như chiếc giường này, cho dù có nằm như thế nào, hai người cũng vẫn phải dán vào nhau.

“Người căng thẳng lắm sao?” Hắc hỏi.

Tịch Đình Vân hàm hồ đáp một tiếng, nhắm mắt lại, giả vờ như đã ngủ say.

Hoắc Quyết đột nhiên vươn tay nắm lấy tay Tịch Đình Vân, nhưng lại bị y giật mình giăng ra.

Hoắc Quyết khẳng định: “Người rất căng thẳng.”

Tịch Đình Vân lặng im không đáp thật lâu, chậm rãi nói: “Hoàng thượng si mê phi tử của tiên đế.”

Tuy rằng không biết tại sao y lại kể ra một chuyện không phải ai cũng biết trong hoàng thất, nhưng Hoắc Quyết vẫn cứ rửa tay lắng nghe như cũ, “Tư thông rồi?”

“Chưa từng. Phi tử đã chết từ lâu.”

“Ồ.”

“Chuyện này đã thành nỗi khắc khoải của hoàng thượng, sau khi kế vị vẫn giữ mãi trong lòng. Năm mười bốn tuổi, thuật dịch dung của tôi có chút thành tựu, hoàng thượng lệnh cho tôi dịch dung thành phi tử, vào thăm cung.”

Hoắc Quyết chợt hiểu y muốn nói gì, thân thể thả lỏng bỗng chốc khẽ căng thẳng.

Tịch Đình Vân làm như không cảm thấy, vẫn nói: “Tôi nằm trên giường, không ngừng bắt chước giọng điệu và tư thái của phi tử, cho đến khi...”

“Người không muốn nói có thể không nói.” Hoắc Quyết ngắt lời y.

“Cho đến khi Phương Hoành Tà đến.” Tịch Đình Vân không để ý, nói tiếp, “Hắc nói, hoàng thượng, người nằm trên long tháp là bằng hữu của ta.”

Tuy rằng chưa từng thấy mặt Phương Hoành Tà, nhưng Hoắc Quyết vẫn có thể phác họa ra tình cảnh lúc đó.

“Kỳ thực chưa có chuyện gì xảy ra cả.” Tịch Đình Vân chậm rãi ngồi dậy, “Chỉ là, sợ giường.”

So với nói là sợ giường, không bằng nói là sợ người còn lại ở trên giường, sợ khoảng thời gian sợ hãi bắt an khi nằm trên long tháp. (tháp: giường nhỏ hẹp, dài.)

Hoắc Quyết lặng lẽ ngồi dậy.

Tịch Đình Vân xuống giường, lại trở lại ngồi trên chiếc ghế cạnh giường.

Hoắc Quyết đột nhiên hỏi: “Đổi lại là Phương Hoành Tà thì sao?”

Tịch Đình Vân cười, “Tật xấu của người đó so với tôi chỉ nhiều hơn chứ không ít đi đâu.”

Nếu nói ngủ bên cửa sổ có cái lợi, thì một trong số đó chính là khi có người gõ cửa, tỉnh giấc rất nhanh.

Tịch Đình Vân quay đầu nhìn về phía giường.

Trong phòng tối om, nhìn không rõ ràng, nhưng y vẫn có thể biết Hoắc Quyết đã tỉnh.

“Mở cửa sổ ra.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân mở hé cửa sổ, thấp thoáng nhìn thấy có bóng đen đứng đối diện hồ nước.

Hoắc Quyết xuống giường ăn mặc chỉnh tề, đẩy cửa mà ra.

Tịch Đình Vân hơi chần chừ, đi theo ra ngoài.

Hoắc Quyết dường như dự liệu được y sẽ quay lại, cho nên ở cửa đợi, thấy y ra rồi mới rón rén đến đầu bên kia của cửa sổ. Tuy rằng trước sau căn nhà chỉ có mấy bước chân, nhưng phía ngoài căn phòng của họ là hồ nước, đi đường vòng cũng tốn một chút thời gian.

May rằng Huống Chiếu vì để thể hiện sự khảng khái, đã không bố trí thị vệ đi tuần, bọn họ cả đường không gặp một ai.

Khó khăn lắm mới đến được bên kia hồ, Tịch Đình Vân mới nhìn rõ người đó thì ra là Xá Quang. Nói như vậy, trong Tỏa Cầm sơn trang này, chẳng có ai là không biết thân phận của họ rồi, chỉ là biết trong lòng nhưng không nói ra mà thôi.

Xá Quang hướng về phía Hoắc Quyết, ha ha cười, hai bàn tay so so một cách quái dị trên mặt, như thể đang chế giễu bộ dạng dịch dung của hắn.

Hoắc Quyết giơ tay gõ một cái xuống đầu hắn.

Xá Quang kinh ngạc há hốc mồm, mắt liếc về phía Tịch Đình Vân, như thể ngộ ra điều gì gật gật đầu, sau đó cười ngu, quay đầu chạy về hướng đông.

Hoắc Quyết nắm lấy tay Tịch Đình Vân, đuổi theo sau.

Sơn trang quả thực không có thị vệ, nhưng xung quanh phòng của các thủ lĩnh lục bộ vẫn bố trí người mà họ mang đến.

Tịch Đình Vân lúc đầu còn tưởng bọn họ muốn đến phòng của Nhan Sơ Nhất, khê kinh ngạc, sau đó nhận ra chỉ là đi ngang qua, mục đích đích thực của bọn họ là Dương Vũ Hi đại tổng quản. Thị vệ bên cạnh hắn như thể bị mù cả, mắt mở trừng trừng nhìn ba người họ đường đường chính chính đi vào, vẫn người nào làm việc người đó.

Càng khiến cho người ta ngạc nhiên hơn là, phòng của Dương đại tổng quản vẫn sáng đèn.

Xá Quang đột nhiên tăng nặng tiếng bước chân.

Không lâu sau, cửa kéo kẹt mở ra, Dương Vũ Hi đứng trong cửa, nhẹ giọng nói với Xá Quang: “Mau vào đi.”

Hoắc Quyết hướng Dương Vũ Hi gật gật đầu. sau đó dựa vào sự yểm hộ từ tiếng bước chân của Xá Quang, rón rén mò đến dưới cửa sổ bên ngoài phòng.

Xá Quang vào phòng, cửa phòng lại đóng lại.

Trong lòng Tịch Đình Vân lúc này đã sáng tỏ. Chuyện đêm nay, Xá Quang và Dương Vũ Hi là một nhóm, vậy cũng có nghĩa là, trong phòng còn có người.

Quả nhiên, Xá Quang vừa vào trong, liền vang lên một giọng nam thô khàn, “Xá lão đệ, cuối cùng cũng xem như gặp được người rồi!”

Tịch Đình Vân giở dịch dung, tự nhiên cực kỳ để ý giọng nói của người khác. Tiếng nói này vừa vào tai, y lập tức nhớ ra thân phận của người này: Na Phi Long. Tuy rằng không chắc chắn mười phần có phải là người mình đã gặp lúc chiều tối hay không, thế nhưng giọng nói của hắn giống đến nỗi người nhà nghề như Tịch Đình Vân cũng khó có thể phân biệt.

Xá Quang nói: “Na lão ca, sao lại nói như thế? Chúng ta không phải vừa mới gặp mặt hay sao?”

“Người đang nói đến người đang ngụ ở trong viện tử ư?” Na Phi Long tức giận nói “Hắn là đồ giả!”

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết nhìn nhau.

Hoắc Quyết giơ ngón tay ra định viết vào lòng bàn tay của y, sau đó nhớ ra chuyện hồi chiều tối Tịch Đình Vân muốn ám thị cho hắn biết Na Phi Long đã dịch dung mà viết vào lòng bàn tay hắn, lại thu ngón tay lại, nắm chặt lấy tay y.

Tịch Đình Vân làm sao biết được suy nghĩ lúc này của hắn, cho rằng hắn đau đầu vì chuyện của lục bộ, bèn mỉm cười có vẻ như an ủi.

Nụ cười của y không phát ra tiếng, nhưng nụ cười của Xá Quang lại phát ra tiếng.

Xá Quang ha ha cười một lúc lâu mới dừng lại, “Na lão ca, người bịa chuyện càng lúc càng hay đấy.”

“Người không tin ta?” Na Phi Long cuống lên.

Ý cười của Xá Quang thu lại, lười biếng nói: “Có phải người tiếp theo sẽ nói, người muốn giết Vương gia trên sông Thanh Hoa không phải là người?”

21. Chương 20

CHƯƠNG 20

Lộ kiến bất bình (10) – Để cho ngài thỉnh thoảng có thể cười một chút.

Giọng nói của Na Phi Long trầm xuống, “Nếu như là ta, thì cứ để ta không được chết một cách dễ dàng.”

Câu chuyện nói đến đây liền rơi vào cục diện gượng gạo.

Dương Vũ Hi hóa giải cục diện, nói: “Na thủ lĩnh một mình giữa đêm hôm từ xa đến, đã đủ thể hiện thành ý rồi. Xin Na thủ lĩnh hãy nói rõ đầu đuôi ngọn ngành.”

Na Phi Long thở một hơi thật dài, nói: “Nói ra, cũng đều là do ta sai. Do ta trong một lúc sơ sẩy, không suy xét kỹ nên đã rơi vào cái bẫy mà bọn người xấu giăng ra, mặc dù đã thoát được dưới sự bảo hộ của thuộc hạ thân tín, nhưng vẫn bị trọng thương. Vốn định dưỡng thương xong mới quay lại trả thù, đáng tiếc bọn giặc đã nhân cơ hội đó, dịch dung thành ta, thế chỗ, còn làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo thích sát vương gia! Ta suy đi nghĩ lại, quyết định tìm vương gia nói cho rõ ràng, ai ngờ nghe được tin Huống Chiêu tập hợp mọi người ở Tỏa Cầm sơn trang định thảo phạt ta, để tránh cho vương gia mắc phải kế ly gián của tiểu nhân, ta mới mạo hiểm đến đây!”

Dương Vũ Hi nói: “Nếu đúng như lời Na thủ lĩnh nói, vậy thì Na Phi Long giả đang ở trong sơn trang, Na thủ lĩnh chỉ cần trước mặt mọi người đứng đối diện hắn, nhất định có thể khiến hắn hiện nguyên hình, sao lại phải bỏ gần cầu xa?”

Na Phi Long im lặng thật lâu.

Xá Quang hắc hắc cười nói: “Hay là sợ người nhiều, khê hờ của người cũng nhiều, cho nên không dám?”

“Xá lão đệ, ta có chỗ nào đắc tội với người mà người lại dồn ép ta như vậy?”

Mặc dù không nhìn thấy được mặt, nhưng chỉ qua giọng nói Tịch Đình Vân cũng có thể tưởng tượng ra được sắc mặt khó coi của hắn lúc này.

Xá Quang đáp: “Vậy vương gia có chỗ nào không phải với người mà người lúc nào cũng đối đầu với ngài ấy?”

Na Phi Long lại không lập tức trả lời.

Xá Quang liền tiếp cười lạnh.

Na Phi Long lại thở dài một cái đáp: “Lúc trước là ta tin nhầm những lời bịa đặt, cho rằng vương gia định đem cả Nam Cương tặng cho hoàng đế Trang Triều.”

“Ồ đâu ra những lời bịa đặt vô căn cứ như vậy?”

Xá Quang đang định chửi rửa, liền bị Dương Vũ Hi bình thản ngắt lời: “Quả nhiên là những lời bịa đặt vô căn cứ, thiên hạ đều biết Nam Cương thuộc lãnh thổ của Trang Triều, sao lại có chuyện dâng Nam Cương tặng cho hoàng đế Trang Triều được chứ?”

Na Phi Long nói: “Nói tóm lại, chuyện trước kia là do ta không thấu đáo. Lần này ta tới đây, một là để nói rõ mối vương gia sự trong sạch của mình, hai là tiết lộ phản đồ thực sự cấu kết với triều đình Trang Triều.”

Xá Quang càng cười lạnh nhiều hơn, “Nếu như ta không nhớ nhầm, gần gũi với triều đình nhất không phải là Na thủ lĩnh người sao?”

Lần này Dương Vũ Hi cũng không chõ miệng vào.

Na Phi Long giận đến mức nhảy dựng lên, “Nếu như ta cấu kết với triều đình, cứ để cho trời đánh ta tan xương nát thịt! Thôi rồi thôi rồi, mắt mặt đến mức độ này rồi, ta cũng không sợ nói thẳng. Các người nói ta gần gũi với triều đình, chẳng qua là vì ta có quan hệ làm ăn buôn bán với thương nghiệp trong hoàng cung, lại nhận được cái biển cái gì mà Lao Tử Quan. Nhưng gốc rễ tất cả những cái đấy không phải là do ta làm. Không sợ các người cười nhạo, cho Na Phi Long ta ra chiến trường giết địch ta cũng không sợ, nhưng bắt ta ngồi xuống dự tính đàm phán làm ăn đúng là muốn cái mạng của ta. Trước kia những chuyện này đều là đường đệ Na Vị Tân của ta chủ trì, hắn nói tin đồn ta gần gũi với triều đình là truyền tử trong Nam Cương vương phủ ra. Ai, chỉ trách ta bất cẩn, trước nay chưa từng nghi ngờ, cho đến lúc hắn và người ngoài cùng... Thôi đi, không nói nữa.”

Xá Quang nói: “Đừng không nói nữa a, ta đang nghe hết sức nhập tâm mà.”

“.....”

Dương Vũ Hi nói: “Chẳng lẽ phản đồ mà Na thủ lĩnh nói chính là Na Vị Tân?”

Na Phi Long cười khẩy đáp: “Hắn nhiều nhất chỉ là chân tay thôi, vẫn không thể nghĩ ra được kế hoạch kín kẽ đến như vậy đâu.”

Dương Vũ Hi hỏi: “Vậy thì, theo ý của Na thủ lĩnh là?”

“Sau lưng hắn có ít nhất hai người. Một là hoạn quan triều đình, tinh thông thuật dịch dung, mới rời kinh đô cách đây không lâu.”

Một câu nói miêu tả qua loa của Na Phi Long vào tai Tịch Đình Vân còn hơn cả kinh lôi cửu thiên!

Xá Quang trầm giọng nói: “Chẳng lẽ người người nói là Thiên Diện Hồ Tịch Đình Vân?”

Na Phi Long đáp: “Ngoại trừ hắn, còn có ai có thể cải trang giống y đúc ta như thế? Cho dù không phải là bản thân hắn, thì cũng sẽ là đồ đệ hoặc thủ hạ.”

Xá Quang hắc hắc cười lạnh hai tiếng rất khó hiểu.

Dương Vũ Hi bất động thanh sắc, hỏi: “Không biết người kia Na thủ lĩnh nói là ai?”

Na Phi Long đáp: “Người đó, ha ha, chúng ta không phải đang đứng trong sơn trang của người đó hay sao?”

Xá Quang biết rõ còn cố nói: “Thì ra người muốn nói đến vương phi, vương phi mất tích đã lâu, người thật biết chọn người mà đổ vạ.”

Na Phi Long trầm giọng nói: “Người cho rằng vương phi vì sao mà mất tích, hừ hừ, hừ hừ.” Hai tiếng hừ hừ, rất có ý vị của người kể chuyện đến điểm mấu chốt.

Dương Vũ Hi vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ Na thủ lĩnh biết vương phi đang ở đâu?”

Na Phi Long nói: “Lão vương gia coi vương phi như trân như bảo, không những phái mười hai hộ vệ thân tín, còn âm thầm phái hộ vệ ẩn của vương phủ đi theo, nếu như không phải là người cực kỳ gần gũi, sao có thể vô thanh vô tức dắt vương phi đi mất?”

Ý trong lời nói của hắn, chẳng phải người dắt vương phi đi mất là ca ca của vương phi Huống Chiếu hay sao?

Tay của Tịch Đình Vân bị nắm chặt lấy, mượn ánh lửa yếu ớt hắt ra từ trong cửa sổ nhìn Hoắc Quyết, chỉ nhìn thấy đầu hắn dựa vào tường, sắc mặt cứng lạnh, trong đôi mắt nhem lên hai ngọn lửa bập bùng.

Y sợ Hoắc Quyết trong chốc lát phần nộ làm kinh động Na Phi Long, không kèm được khe khẽ lắc lắc tay.

Hoắc Quyết khẽ rung mình, quay đầu nhìn y, trong mắt thoáng nét mơ hồ, nhưng rất nhanh hồi thần, khe khẽ gạt đầu, sau đó lại tiếp tục nghiêng đầu lắng nghe.

Mặc dù chỉ là phản ứng vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến Tịch Đình Vân gợn lên trong lòng từng đợt sóng nhỏ. Vừa rồi, Hoắc Quyết đã quên bên cạnh còn có mình sao? Nếu như không phải cực kỳ tin tưởng, thì một người có thân phận như Hoắc Quyết sao có thể khinh suất đến mức lơ đãng khi có người bên cạnh được? Nhất là khi Na Phi Long vừa ám thị bản thân có mưu đồ bất chính với Nam Cương, chẳng may mình thật có mưu đồ đó, nhân cơ hội hắn không phòng bị gì mà tấn công, chẳng phải là hắn sẽ phải bó tay chịu trời hay sao?

.....

Không. Có lẽ chỉ là vì việc này đã khiến hắn quá mức kinh ngạc.

Tịch Đình Vân định thần lại, tiếp tục nghe ngóng.

Dương Vũ Hi nói: “Việc này không phải chuyện nhỏ, Na thủ lĩnh có bằng chứng gì không?”

Na Phi Long đáp: “Nếu như ta có bằng chứng, thì đã tố cáo hắn với lão vương gia từ lâu rồi! Đáng tiếc, lão vương gia bị hắn che giấu quá kỹ, căn bản không tin lời ta nói, cho nên mới rơi vào kết cục như thế này!”

Xá Quang bất ngờ vỗ tay nói: “Tuyệt lắm tuyệt lắm.” Đêm khuya vắng lặng, hắn cũng sợ động tĩnh quá lớn khiến cho người khác hoài nghi, chỉ vỗ hai cái liền thu tay, “Na lão ca, ta thật sự đã coi thường ngươi rồi, trước kia sao lại không phát hiện ra ngươi kể chuyện không những có đầu có đuôi lại thu hút người nghe đến thế cơ chứ?”

“Ta dù không có bằng chứng, nhưng không sợ đối chất cùng Huống Chiêu. Ta rơi vào thảm cảnh ngày hôm nay cũng đều là do hắn đem lại, ha, nếu như ta rơi xuống địa ngục, cũng tuyệt không để hắn có thể chạy lên thiên đường!” Những lời này hắn nói, nộ khí oán khí hỏa khí hợp làm một, ngay cả Xá Quang cũng không dám dính tới lời nguyền rủa của hắn, một mực im lặng.

Dương Vũ Hi nói: “Ở đây chắc có hiểu lầm gì đó, nếu như có thể nói rõ trước mặt Huống thủ lĩnh thì sẽ là tốt nhất.”

Na Phi Long nói: “Sau khi nói rõ xong, ta xin Dương tổng quản đại diện cho vương gia, trả lại trong sạch cho ta.”

Dương Vũ Hi ha ha cười nói: “Dương mỗ nhất định sẽ dựa vào sự thật để nói.”

Na Phi Long nói: “Có Dương tổng quản, coi như ta đã có thể yên tâm rồi.”

Dương Vũ Hi hỏi: “Không biết tối nay Na thủ lĩnh ngụ ở đâu?”

“Tòa Cầm sơn trang có rất nhiều phòng, ta chọn bữa một phòng để ngụ là được rồi.”

“Nếu như Na thủ lĩnh không chê, không bằng nghỉ lại tại viện này, ngày mai cũng tiện cùng đi.”

“Như thế làm phiền rồi.”

Xá Quang ngáp một cái nói: “Các người cứ từ từ nói tiếp đi, ta phải đi ngủ rồi.”

Hắn đẩy cửa đi ra, xoay tay khép cửa lại, Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân nhân cơ hội đó khom người nhảy ra.

Đến bên ngoài viện, Hoắc Quyết dừng bước chân, thần sắc âm lãnh. Xá Quang rất nhanh đuổi kịp, nhỏ giọng nói: “Vương gia, ngài xem...” Nói được nửa chừng, hắn do dự nhìn về phía Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân thức thoir nói: “Tôi hơi buồn ngủ, đi trước đây, hai vị mời.” Trí nhớ của y rất tốt, đi theo đường cũ về lại phòng, nằm xuống trên giường, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Ngủ được nửa giấc, y nghe thấy động tĩnh ở ngoài cửa, miễn cưỡng mở mắt, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Hoắc Quyết đi vào

cửa, liền lật người, rất nhanh lại ngủ tiếp, đến tận lúc sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, y mới phát hiện tối qua mình lại có thể vô thức ngủ trên giường, mà Hoắc Quyết co ro hai chân, rụt vào trên chiếc ghế tối qua y ngồi, vẫn đang ngủ say.

Y nhìn chăm chăm quá lâu, đến nỗi Hoắc Quyết không thể không mở mắt nhìn cho rõ ràng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tịch Đình Vân ngượng ngùng ngồi dậy nói: “Xin lỗi.” Do y không quen ngủ hai người trên một chiếc giường, khiến Hoắc Quyết phải ngủ trên ghế.

Hoắc Quyết nhìn chăm chú y một cái, nói: “Có thể giúp ta một chút không?”

“.....Xin cứ nói.”

“Giúp ta kéo thẳng chân ra.” Hoắc Quyết chau mày nói, “Tê rồi.”

Sau khi kéo thẳng chân ra Tịch Đình Vân còn định giúp hấn xoa bóp cơ, xương, ai ngờ Hoắc Quyết trực tiếp dùng chân khì truyền tới các kinh mạch ở phần chân, một lúc là xong.

“Kỳ thực, luyện công thể này cũng không tệ.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân biết hấn muốn cho mình khỏi gượng gạo, không kềm được cảm kích, mỉm cười.

Hoắc Quyết lại quay mặt đi, ngậy người nhìn cái cây ngoài cửa sổ.

“Vương gia.”

“Tôi giúp ngài dịch dung lại nhé?”

“Sao thế?”

“Để thỉnh thoảng ngài có thể cười một chút.” Y hàm súc thừa nhận bản thân lúc đầu đã ăn bớt nguyên vật liệu.

“.....Được.”

22. Chương 21

CHƯƠNG 21

Bình địa phong ba (1) – Biết người biết ta, đánh trăm trận không phải lo lấy một lần.

Sau khi ăn sáng cùng các thủ hạ khác của Bình Chủ, hai người họ được Bình Chủ gọi ra viện trước.

Hôm qua vào sơn trang, Tịch Đình Vân đã ghi nhớ hết những cảnh sắc ven đường vào trong óc, hôm nay nhìn lại, lại thấy cảnh sắc đã hoàn toàn đổi khác. Ngọn giả sơn bình thường không có gì đặc sắc bị đục đẽo muôn ngàn vẻ kỳ lạ, hết sức thú vị, dựng sừng sững giữa hồ nước cá vàng. Mái Lãnh Đình sơn đỏ tươi, nhìn từ xa xa, như một đám mây bốc lửa từ trên trời rơi xuống.

Đến gần rồi, các nhân vật trong đình nhìn rõ không sót một ai.

Nhan Sơ Nhất: “Hồng vận đương đầu, thật là dấu hiệu tốt.” (Bạn này ý bảo mái hiên màu đỏ mang lại điềm may.)

Bình Chủ xê dịch ly rượu đi một chút, tránh khỏi miệng hũ rượu Nhan Sơ Nhất vươn tới, quay đầu nhìn Huống Chiêu, nói: “Hướng huynh thật là bản lĩnh, chỉ trong một đêm mà có thể thần không biết quỷ không hay sửa chữa nơi này lại như mới.”

Hướng Chiêu đáp: “Để Bình huynh chê cười rồi, muội ta đi khỏi đã lâu, sơn trang vẫn dễ hoang phế đến tận bây giờ, là do ta không trông coi chu đáo. Bình thường muội ấy rất thích náo nhiệt, nếu như nhìn thấy chư vị tới làm khách, không biết sẽ vui mừng đến mức nào.”

Bình Chủ hỏi: “Vương phi vẫn chưa có tung tích gì sao?”

Huống Chiếu cười khỏ đáp: “Ngày đó lão vương gia đã tìm và hỏi hết lần lượt tất cả những người biết chuyện và những người không biết chuyện, có liên quan hay không có liên quan, đáng tiếc không thể lần được manh mối gì.”

Bàng Tiểu Đại nói: “Nghe nói vương phi mất tích trên đường từ sơn trang về Nam Cương vương phủ.”

“Đúng vậy. Trước khi mất tích mấy ngày ta còn nhận được thư của tỷ ấy, nói là hoàng đế tặng vài công phẩm đến cho vương gia, đợi sau khi về phủ sẽ gửi qua, ai ngờ...” Huống Chiếu bi thương nhắm mắt lại.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết đi đến bên cạnh Bình Chủ.

Bình Chủ gật gù đầu với bọn họ, rồi cũng không để ý nữa.

“Ha ha, Huống lão đại thú vị thật, mới sáng bảnh mắt đã mời chúng ta đến uống rượu!” Giọng nói của Xá Quang sang sảng, bước chân nhanh nhẹn, vừa nói vừa đi, trong chốc lát đã vào đến đình, chọn chỗ ngồi gần Bình Chủ ngồi xuống, sau khi cung tay với mọi người, cầm lấy ly rượu của Bình Chủ một hơi uống cạn, cười nói: “Hoàn hồn tửu này đến thật đúng lúc.”

Huống Chiếu sắc mặt khôi phục lại như bình thường, nói: “Lão Xá hôm qua ngủ ngon không?”

“Ngon chứ!” Xá Quang nói: “Nhớ đến có một người ở chỗ này, tay ngứa ngứa đến phát hoảng.”

Huống Chiếu không ngờ được hắn nói thẳng thắn đến vậy, cười cười nói: “Nếu như ngươi muốn luyện tay, trong sơn trang này có rất nhiều người, ngươi cứ tùy ý chọn. Có điều bọn họ là người ta khổ công bồi dưỡng, ngươi hạ thủ lưu tình, đừng đánh hỏng mất đấy.”

Xá Quang đáp: “Hắc hắc, Xá Quang ta tuy không dám nhận là võ công cao cường, nhưng hiểu đạo lý, ai là người xấu ai là người tốt, hai con mắt ta nhìn cực kỳ rõ! Ý tốt của Huống lão đại ta xin nhận, oan có đầu nợ có chủ, ta cho dù có thô lỗ đến mấy cũng sẽ không giận cá chém thớt đâu.”

Huống Chiếu nói: “Có vài lời nói ra thì tốt.”

Bàng Tiểu Đại nói: “Sao không thấy Na huynh nhỉ?”

Huống Chiếu đáp: “Ta đã phái người đi mời, có thể đã trễ nải rồi.”

Những người khác cười ha ha tiếp tục nói những chủ đề khác.

Tịch Đình Vân lén nhìn Hoắc Quyết, sợ hắn tối qua ngủ trên ghế, đứng sẽ tê chân.

Hoắc Quyết lộ vẻ nghi hoặc.

Tịch Đình Vân len lén kéo gấu áo của hắn, kéo nhích hắn vào trong nửa bước. Như vậy, cột đình sẽ ở ngay sau lưng hắn, có thể đứng dựa vào. (Hiện thể a~ :> hí hí)

Hoắc Quyết nhìn y, khóe miệng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười đầu tiên từ sau khi dịch dung.

Rõ ràng chỉ là một khuôn mặt hết sức phổ thông, Tịch Đình Vân lại dường như nhìn thấy dáng dấp của thiếu niên đuôi sam hướng lên trời vô cùng ngạo mạn lúc ban đầu đã tan đi lớp băng sương.

“Đại nhân!” Một thị vệ vội vàng vàng chạy vào, đến trước đình liền dừng lại đột ngột, ôm quyền, nói: “Chư vị đại nhân xin thứ lỗi, tiểu nhân có việc cần bẩm báo với đại nhân.”

Huống Chiếu khẽ chau mày, dường như không thể nhận ra, đứng dậy vừa đi ra ngoài vừa nói xin lỗi.

Thị vệ đó ghé vào bên tai của hắn to nhỏ vài câu, mà hắn sắc mặt khẽ biến, hỏi: “Người đang ở đâu?”

“Vẫn ở bên ngoài, tiểu nhân đã cho người trông coi.” Thị vệ nói.

Huống Chiếu quay đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Xá Quang hỏi: “Huống lão đệ, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Dù sao huynh đệ chúng ta đều ở đây, có chuyện gì chúng ta cùng bàn bạc.”

Huống Chiếu trầm giọng nói: “Hạ nhân phụng mệnh đi mời Na Phi Long, lại phát hiện hắn chết ở trong phòng.”

“Cái gì?”

Những người khác mặt đều lộ vẻ kinh hoàng.

Tịch Đình Vân trong lòng kinh hoàng, càng lưu ý đến sắc mặt của mọi người. Thủ lĩnh của các thế lực lớn tại Nam Cương giờ phút này đều đang ở Tỏa Cầm sơn trang, hung thủ sợ là chỉ nằm trong số những người này!

“Trước tiên chúng ta xem xem rồi hãy nói.” Bànng Tiểu Đại cũng rất kinh ngạc, chỉ là từ trước đến nay hắn ta hỷ nộ không thể hiện trên nét mặt, so sánh với người khác, có thể coi là rất bình tĩnh.

Huống Chiếu gật đầu, đi trước dẫn đường.

Xá Quang nhanh chân chạy theo, sau đó là Bànng Tiểu Đại, Bình Chủ đi cuối cùng. Nhan Sơ Nhất vốn đi sớm hơn hắn một bước, nhưng lại cố ý đi chậm để cùng sánh vai với hắn. “Bình Chủ đại nhân tối qua ngủ ngon chứ?”

Bình Chủ đáp: “Không bằng người đêm đêm sanh ca phong lưu khoái hoạt.”

Nhan Sơ Nhất cười nói: “Bình Chủ đại nhân quả là tri kỷ số một của ta ở kiếp này, đối với chuyện của ta... mọi thứ đều rõ như lòng bàn tay.”

Bình Chủ đáp: “Bình pháp có nói, biết người biết ta, đánh trăm trận không phải lo đến một lần.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Câu nói đó ta chỉ dùng trên tình trường thôi.”

Bước chân Bình Chủ chợt khựng lại, đợi Nhan Sơ Nhất đi được hai ba bước mới lại nhấc chân đi theo.

Cuộc đối thoại của hai người Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết đi phía sau nghe rõ mồn một.

Hoắc Quyết bất ngờ hỏi: “Nàng thấy sao?”

Tịch Đình Vân trong chốc lát chưa hòa nhập được, “Thấy gì cơ?”

Hoắc Quyết im lặng suốt mấy bước chân liền, mới chậm rề rề nói: “Bình pháp ấy.”

Tịch Đình Vân lo lắng, trong đầu nảy lên một ý nghĩ mông lung, lại cảm thấy không đúng, trần trở suốt đến tận lúc đứng trước cửa viện lạc nơi Na Phi Long ở.

Đám người Huống Chiếu một bước đi vào trước, Bình Chủ đứng ở ngoài cửa, khiến cho ngoài phòng trong phòng đều ách tắc.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết đứng sau lưng Bình Chủ, thấp thoáng nhìn được trên bàn có một người đang nằm ngửa, y phục chính là bộ tối qua Na Phi Long mặc vào dự tiệc.

Huống Chiếu nói: “Không thể ngờ, trong Tỏa Cầm sơn trang của ta lại có thể xảy ra việc như vậy!” Chư vị yên tâm, Huống Chiếu ta nhất định sẽ làm rõ cho mọi người.”

Bànng Tiểu Đại nói: “Na Phi Long ăn mặc chỉnh tề như vậy, rất giống như cả đêm không ngủ nhỉ.”

Nhan Sơ Nhất nói tiếp: “Hoặc cũng có thể chết trước lúc cởi đồ lên giường ngủ.”

Bình Chủ hỏi: “Tại sao không phải là hắn mặc nguyên đồ mà ngủ?”

Nhan Sơ Nhất quay đầu nhìn hắn, liên tiếp gật đầu, nói: “Có lý, có lý.”

Ba người bọn họ tuy rằng đang bàn luận về nguyên nhân cái chết của Na Phi Long, nhưng thái độ lại rất vui vẻ, hài lòng, hoàn toàn là đáng về việc không liên quan gì đến mình, dường như sự kinh ngạc lúc nghe tin đã biểu đạt hết sạch suy nghĩ và cảm nhận của bọn họ về cái chết của Na Phi Long.

Huống Chiếu nói: “Ta nghĩ, việc này giao cho quan phủ giải quyết là tốt nhất.”

Bànng Tiểu Đại cười nói: “Chỗ chúng ta không phải có một vị quan phủ hay sao?” Hắn nhìn về phía Xá Quang.

Xá Quang đứng bên cạnh thi thể của Na Phi Long, mũi chân hướng thẳng đỉnh đầu của Na Phi Long, cúi đầu đánh giá thi thể đến xuất thần, ngay cả ánh mắt của những người khác đều tập trung hết về phía mình dường như cũng không có cảm giác gì.

“Có phải lão Xá phát hiện ra cái gì rồi không?” Huống Chiếu hỏi.

Xá Quang đáp: “Ta đang nghĩ xem hắn đã chết như thế nào.”

Huống Chiếu nói: “Đợi ta giao vụ này cho quan phủ rồi, quan phủ nhất định sẽ tra rõ gốc rễ ngọn ngành.”

Bàng Tiểu Đại hỏi: “Dương tổng quản đâu rồi?”

Huống Chiếu đáp: “Vẫn chưa dậy, có điều ta đã phái người đi mời rồi.”

Tịch Đình Vân nghe vậy, bất động thanh sắc nhìn Hoắc Quyết một cái. Lúc này Dương tổng quản không có mặt là một điều cực kỳ không hay, chẳng may người khác lợi dụng cơ hội này mà đạt được sự đồng thuận, vậy nước bắn lên vương phủ, lúc đó ngay cả một người nói hộ cũng không có.

Xá Quang nói: “Dương tổng quản cũng đã lớn tuổi rồi...”

Lời hắn nói được một nửa thì ngừng, chỉ vì Dương tổng quản đã vội chạy vào viện tử, “Ai nói ta lớn tuổi rồi thế?”

Mọi người quay đầu định cười, nhưng rất nhanh liền sững sờ.

“Dương tổng quản.” Huống Chiếu bị chèn ép ở sâu trong phòng đi ra, cũng sững sờ theo.

Sau lưng Dương Vũ Hi, Na Phi Long đang đường đường chính chính đứng đó, quay lưng lại với mặt trời, sống động, chân thật.

Bàng Tiểu Đại thản nhiên nói: “Xem ra Na thủ lĩnh đã giở một trò đùa nho nhỏ với chúng ta rồi.”

Na Phi Long không ngừng cười lạnh, “Còn là một trò đùa khiến cho rất nhiều người thất vọng nữa!”

Huống Chiếu nói: “Cho dù là như thế nào, thì vẫn là một vụ án mạng, ta thấy vẫn nên phái người đi báo quan phủ, chứ vị, xin hãy đợi ở hoa đình một lát, đợi tôi giải quyết xong việc này.”

“Huống huynh thông thả nào.” Nhan Sơ Nhất nói, “Hai vị Na thủ lĩnh, chúng ta vẫn chưa phân ra thật giả mà.”

Na Phi Long nhăn mày, nói: “Nhan Sơ Nhất, câu nói này của ngươi là có ý gì?”

Nhan Sơ Nhất nói: “Chính là... ta không tin ngươi là Na Phi Long thật.”

Na Phi Long sầm mặt.

Huống Chiếu hòa giải, nói: “Vừa hay chúng ta cũng nhìn xem xem thi thể này rốt cuộc là ai.” Hắn khụy gối xuống, ngón tay捏捏 phần mặt của thi thể, sau đó lần mò ở bên cạnh từng li từng tí.

Tịch Đình Vân đứng xem ở bên cạnh. Thi thể này chính xác là Na Phi Long đã được dịch dung đó, nhưng thủ pháp hết sức cao minh. Thuật dịch dung nếu như làm cẩn thận, có thể gói cả người trong một tấm da, như vậy không những không sợ tắm rửa, ngay cả cho người khác lần mò khắp người cũng khó phân được thật giả. Thi thể trên mặt đất rõ ràng là loại đất, tay của Huống Chiếu lần mò thẳng xuống dưới, ngay cả vạt áo cũng vươn vào, vẫn không thể tìm được mép da dán lên.

Bàng Tiểu Đại mặt không biểu cảm gì, lẩm bẩm: “Kỳ lạ thật, kỳ lạ thật.”

Sắc mặt của Na Phi Long đã trở nên hết sức khó coi.

23. Chương 22

CHƯƠNG 22

Bình địa phong ba (2) – Không cần để ý.

Nếu như không lần ra dấu vết dịch dung trên thi thể thì bị kiểm tra tiếp sẽ chính là Na Phi Long đang sống sờ sờ.

Tay Huống Chiêu đã lần đến phần eo của thi thể.

Rõ ràng biết thi thể đang nằm trên mặt đất không phải mình, nhưng nhìn thấy một thi thể mang khuôn mặt của mình nằm trên mặt đất, bị sờ tới sờ lui trước ánh mắt nhìn chăm chăm của bao nhiêu người thực sự vẫn cực kỳ ngượng ngùng.

Quần áo trên người thi thể càng lúc càng ít, mặt Na Phi Long cũng càng lúc càng đỏ hơn, đến lúc tay của Huống Chiêu lần đến đai lưng, hần rút cuộc cũng mở miệng, “Sao không dùng dao rạch ra thử xem?” Nếu thật sự là dán một lớp da, rạch lên mặt là có thể biết ngay.

Huống Chiêu vẫn chưa nói, đã nghe thấy Bàng Tiểu Đại nói: “Na thủ lĩnh một đời anh hùng, vô tội, chết không chút giá trị đã khiến người ta xì xào, sao có thể để ngài ấy chết không toàn thây?” Câu này nghe có vẻ như hần đối với Na Phi Long tình thâm ý trọng, nhưng nếu như Na Phi Long không chết, mà còn đứng lù lù trước mặt hần, thì những câu nói này nghe lại có ý vị khác.

Na Phi Long lại không hề tức giận, “Hần chết vì vết dao trên bụng, có thể xuống tay ở đó. Bàng thủ lĩnh nhiều lần ngăn cản, phải chăng là đang chột dạ?”

Bàng Tiểu Đại chậm rãi rì rì “ồ” một tiếng, nói: “Thì ra dịch dung lại có thể đến tận bụng, Bàng mỗ được mở mang tầm mắt rồi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Huống Chiêu đã cởi dây đai quần ra, kéo quần xuống vài thốn (1 thốn khoảng 3 milimet), vừa đủ lộ ra vết thương, máu đã đông lại, tỏa ra từng luồng tanh hôi. Huống Chiêu lấy từ trong ngực ra một chủy thủ, vạch vết thương ra, một lúc lâu, tách ra được một lớp da giả mỏng như tờ giấy.

“Hừ hừ!” Na Phi Long cố ý phát ra hai tiếng cười lạnh.

Nhan Sơ Nhất nói: “Thật không chờ nổi đến lúc nhìn thấy bộ mặt thật, hy vọng không phải Na thủ lĩnh sợ lạnh, cho nên mới phải khoác một tấm da giả để giữ ấm.”

Tịch Đình Vân cảm thấy rất thú vị. Nhớ đến lúc ở trúc lâu Bình Chủ đã từng nói, Na Phi Long thích sát thất bại, dựa dẫm vào Bàng Tiểu Đại, nhưng bây giờ xem ra, hai người dường như đối lập như nước với lửa.

Bình Chủ cúi đầu xem Huống Chiêu rạch lớp da đó ra từng chút một, vẻ mặt như có suy nghĩ gì đó.

Da cuối cùng cũng rạch đến cầm, ánh mắt của mọi người đều trở nên sắc bén.

Huống Chiêu lại càng thêm cẩn thận, dùng đúng thời gian một nén hương mới rạch ra hoàn toàn.

“Quả nhiên là hần!” Na Phi Long giận dữ dẫm vào khung cửa.

Huống Chiêu trầm ngâm nói: “Nếu như ta nhìn không lầm, hình như hần là đệ đệ của Na thủ lĩnh?”

Na Phi Long nói: “Đường đệ, Na Vị Tân!”

Tịch Đình Vân có nhớ tới qua hần đã nói qua, người phản bội hần chính là Na Vị Tân. Nếu như nói hần phản bội Na Phi Long là để thế chỗ, vậy thì chạy đến Tỏa Cầm sơn trang là để làm gì? Trơ mắt nhìn Na Phi Long không còn đường nào để đi không phải càng tốt hơn sao? Chẳng lẽ việc kiểu như hồi tội, hần cũng muốn thế chỗ? Hoặc là, có mục đích khác?

Nhan Sơ Nhất nói: “Ta nghe nói, diện cụ có thể có hai tầng, thậm chí nhiều hơn.”

Nếu như ánh mắt có thể kết thành mũi tên, thì có lẽ hần lúc này đã thủng lỗ chỗ dưới cung của Na Phi Long.

Huống Chiêu dường như không kiên nhẫn được nữa, dứt khoát dùng chủy thủ vạch một đường trên mặt thi thể, ngón tay lần mò trên miệng vết thương một lúc lâu, nói: “Không có.”

Nhan Sơ Nhất bất ngờ cười rộ lên.

Na Phi Long bất mãn hỏi: “Người cười cái gì?”

Nhan Sơ Nhất đáp: “Cười chúng ta đường đường là thủ lĩnh sáu bộ lại mất từng ấy thời gian để xác định thân phận của một người như thế.”

Na Phi Long nói: “Tịch Đình Vân rời kinh, năm chữ đó chẳng lẽ không đủ để giải thích tất cả sao?”

Nhan Sơ Nhất lắc lắc đầu, ánh mắt như có như không quét qua Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân, cười nhạt nói: “Tịch Đình Vân danh xưng Thiên Diện Hồ, chứ không phải là Thiên Thủ Hồ (thủ: tay), tài nghệ dịch dung của hắn có cao cỡ nào cũng chỉ là một người mà thôi.”

Na Phi Long nói: “Hắn là một người, nhưng đằng sau hắn cả cả đại nội, cả một triều đình.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Nếu như thuật dịch dung dễ học như thế, người người đều có thể lấy mạo thay đào, thiên hạ đã đại loạn từ lâu. Học dịch dung, ba thứ: thiên phú, kiên nhẫn và tướng mạo phù hợp thiếu một cái là không thể được.”

Na Phi Long nói: “Người xem ra biết rất rõ.”

“Bởi vì sự phụ của ta cũng là một cao thủ dịch dung.”

Ánh mắt Na Phi Long nhìn hắn chột thay đổi.

“Đáng tiếc,” Nhan Sơ Nhất thở dài một cái, nói: “Ta quá anh tuấn, không thể học được.”

“.....”

Huống Chiếu ho khan một tiếng, nói với Na Phi Long: “Dù sao hắn cũng là đường đệ của Na thủ lĩnh, vậy xin Na thủ lĩnh hãy quyết định xem nên giải quyết thế nào.”

Bàng Tiểu Đại nói: “Thì thể không phải Na Phi Long, nhưng cũng không có nghĩa người kia nhất định là Na Phi Long.”

Na Phi Long sát khí hoàn toàn bộc lộ. Hắn lại không phải dạng hiền lành, bị hai người Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất làm khó suốt từ nãy đến giờ lửa giận đã tích đầy một bụng, nhin được đến bây giờ chẳng qua là vì bây giờ không như trước kia, không dám làm loạn gây thù chuốc oán.

Tịch Đình Vân chú ý thấy ánh mắt của hắn và Huống Chiếu thoáng chạm nhau.

“Khửu khửu, như lời Nhan huynh vừa nói, dịch dung không phải là chuyện dễ dàng, Na Vị Tân là đường đệ của Na thủ lĩnh, ngoại hình của hai người vốn đã có vài nét giống nhau, ngày thường cũng thường xuyên qua lại, mới có thể đóng giả không một chút sơ hở nào. Nếu muốn tìm một người thứ hai giống như thế, tuyệt đối không phải chuyện dễ. Nếu không, mấy người chúng ta làm thế nào để chứng minh thân phận thật của mình bây giờ? Chẳng phải là náo loạn đến mức ai cũng tự đẩy mình vào chỗ khó sao?” Huống Chiếu nói, “Theo ta thấy, việc điều tra hung thủ, tốt hơn hết là giao cho quan phủ đi.”

Những người khác nghe hắn nói như vậy cũng không tiện truy cứu đến cùng.

Na Phi Long lạnh giọng nói: “Nói đi nói lại, còn không phải là việc do triều đình gây ra hay sao!”

Nhan Sơ Nhất cười hừ hừ, không hề che giấu ý trào phúng.

Na Phi Long nói: “Ta biết chư vị đến Tỏa Cầm sơn trang là vì chuyện gì, dù gì mọi người cũng đều ở cả đây, ta sẽ nói rõ ràng luôn!” Hắn nói lại một lần nữa câu chuyện tối qua đã kể với Dương Vũ Hi và Xá Quang.

Dương Vũ Hi và Xá Quang cho dù tối qua đã nghe qua, hôm nay vẫn ra vẻ như lần đầu nghe thấy, thần sắc thay đổi theo từng câu từng lời của hắn, hết sức nhập thần.

Sau khi hắn kể xong, Nhan Sơ Nhất nói: “Xem ra Na Vị Tân chết rất đúng lúc.”

Na Phi Long cảm hận nói: “Ta còn ngại hắn chết quá sớm! Ta hận không thể tự tay lột da cắt xương rút gân hắn để thỏa nỗi hận trong lòng!”

Huống Chiếu nói: “Việc này quả thật là không thể ngờ được! Nếu đã như vậy, vậy thì cái chết của Na Vị Tân khiến cho người ta quá mức nghi hoặc.”

Khóe miệng của Nhan Sơ Nhất khẽ động đập, như nhớ ra cái gì, nhưng lại nhin xuống.

Huống Chiếu thấy những người khác không nói gì nữa, liền phái người đến nha môn báo án, sau đó mời những người khác đến hoa đình nói chuyện.

Bình Chủ đi được vài bước, đột nhiên quay đầu nói với Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân: “Các người đứng ở đây đợi, nếu như bên nha môn có tin tức gì thì lập tức bẩm báo.”

Tịch Đình Vân tuy không biết hắn có ý định gì, nhưng vẫn nghe theo.

Huống Chiếu cũng để lại vài gia đình trông coi thi thể, chỉ là thi thể xích lõa nửa người, da giả lại xé được một nửa, nhìn đến liền thấy vừa cổ quái vừa dữ tợn. Bọn gia đình đều không muốn ở lại trong phòng, chỉ còn lại Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân hai người bầu bạn với thi thể.

Tịch Đình Vân lặng lẽ ngồi một lúc, nhân lúc gia đình ở ngoài không chú ý, nói nhỏ: “Trong lòng ngài chắc đã chấm được ai rồi?”

Tất nhiên là chỉ hung thủ.

Hoắc Quyết hạ thấp mắt, lúc lâu sau mới gật đầu.

Tịch Đình Vân hơi ngạc nhiên, gật đầu nói: “Như thế thì tốt rồi.” Y tuy rằng hiểu kỳ hung thủ là ai, nhưng hiểu rõ lập trường và thân phận của mình tuyệt không nên hỏi. Mặc dù y nhận nhiệm vụ là mời hắn xuống núi đối phó A Cừu, cũng không thể thay đổi sự thật là y nghe theo mệnh lệnh của triều đình, nếu như can thiệp quá sâu vào sự vụ của Nam Cương, đối với Hoắc Quyết hay đối với mình đều tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Y đột nhiên cười lên, nói: “Đường như Na Phi Long rất ghét tôi.”

Đôi mày của Hoắc Quyết khẽ chau lại, mang theo vài phần bất khuất và coi thường, thản nhiên nói: “Không cần để ý.”

Độp.

Một mũi tên cắm vào trên cánh cửa, trên đó còn buộc một tờ giấy nhỏ.

Gia đình hoảng loạn, “Có thích khách!”

Lúc mũi tên bắn tới Hoắc Quyết đã nhích ra đến cửa, chỉ là phát hiện mũi tên chỉ nhằm thị uy, không định hại người, cho nên mới không giơ tay ngăn tên, mặc cho nó cắm vào khoảng giữa đầu hai tên gia đình.

Thị vệ gần đấy chạy lại, vừa tìm kiếm thích khách, vừa bảo vệ sự an toàn của bọn họ.

Gia đình báo cáo với Huống Chiếu, Huống Chiếu rất nhanh chạy tới, nhìn thấy trên mũi tên có gắn tờ giấy nhỏ, sắc mặt khẽ biến, lên trước một bước lấy giấy xuống, mở ra, thần sắc lo lắng bất chợt biến thành cổ quái, mặt đầy vẻ không thể hiểu nổi.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Bình Chủ đi tới.

Huống Chiếu hỏi: “Bình huynh sao lại đến đây?”

Bình Chủ đáp: “Ta đi giải quyết, thuận đường đến xem vợ chồng Trương Tam.”

Huống Chiếu hỏi: “Trương Tam?”

Bình Chủ chỉ Hoắc Quyết không có chút tự giác “Trương Tam” gì cả.

Huống Chiếu không để tâm lắm, “ồ” một tiếng, cúi đầu nhìn tờ giấy.

Bình Chủ nhìn tờ giấy trong tay hắn, hỏi: “Chẳng lẽ Huống huynh có phát hiện gì rồi?”

Huống Chiếu đưa tờ giấy cho hắn, cười khỏ nói: “Bình huynh tự xem thì tốt hơn.”

Sau khi Bình Chủ đọc tờ giấy, cũng hết sức sửng sốt, thất thanh nói: “Sao... sao có thể như thế được? Không phải A Cừu trở về Cầu Hạ rồi sao? Sao có thể hạ chiến thư với Huống huynh?”

24. Chương 23

CHƯƠNG 23

Bình địa phong ba (3) – Nhất định có một ngày, người sẽ phải tháo bỏ lớp nguy trang vì ta.

Huống Chiêu vẽ mặt mờ mịt.

Bình Chủ thăm dò hỏi: “Huống huynh có qua lại gì với A Cừu sao?”

Huống Chiêu cười khổ đáp: “Ta ngay cả hần là nam hay nữ cũng không biết thì qua lại cái gì?”

Bình Chủ nói: “Nghe nói hần là nam.”

Huống Chiêu nói: “Lẽ ra hần phải khiêu chiến Bình huynh mới phải.”

Bình Chủ đáp: “Huống huynh nói đùa rồi. Ngay cả Tạ Phi Thệ cũng thua dưới tay hần, thiên hạ này chỉ có vài người xứng làm đối thủ của hần mà thôi.”

Huống Chiêu nói: “Ta không biết thiên hạ này có mấy người xứng làm đối thủ của hần, ta chỉ biết, ta không nằm trong số đấy.” Tinh lực nửa đời của hần đã tiêu tốn hết vào việc tiêu tiền như thế nào rồi, võ công có tiếng là tầm tầm, nếu như sắp xếp thứ tự của sáu đại thủ lĩnh dựa vào võ công, hần nhất định kính bởi vị trí cuối cùng.

Bình Chủ trầm ngâm nói: “Còn có vương gia.”

Huống Chiêu ngẩn người.

“Vương gia năm mười hai tuổi đánh bại kiếm khách Tử Vân, một trong mười kiếm khách đứng đầu thiên hạ, mười bốn tuổi đơn thương độc mã khiêu chiến Mân Hà của đệ nhất bang Hà Yến bang, mười lăm tuổi chiến thắng đệ tử đắc ý nhất của Bạch Điện lão nhân, Quân Phi Hùng đệ nhất cao thủ vùng Hà Đông, chiến công chồng chất, tiếng tăm hiển hách, cùng với Bình Tiêu thành chủ được liệt thành Bắc Nam lưỡng đại tuyệt thế cao thủ. Nếu như A Cừu đến Nam Cương, tất nhiên là để gặp mặt vương gia rồi.”

Huống Chiêu nói: “Người là nói, vì ta là cữu cữu của A Quyết nên A Cừu mới thông qua ta bức A Quyết ứng chiến?”

Bình Chủ đáp: “Cũng có khả năng.”

Huống Chiêu tuy rằng cảm thấy hoang đường, nhưng cũng không nghĩ ra được lý do nào hợp lý hơn, chỉ biết cười khổ nói: “Chiêu ném gạch dụ ngọc này sử dụng thật không có đầu óc, chỉ sợ ta không làm nổi gạch, mà lại bị gạch ném cho vỡ đầu chảy máu.”

Bình Chủ nói: “Vừa hay các vị thủ lĩnh và Dương tổng quản đều làm khách ở đây, một cái đầu không bằng hai cái đầu, nói không chừng sẽ thu hoạch được gì đó.”

Huống Chiêu không còn cách nào khác, thở dài.

Những người khác nghe được chuyện này cũng hết sức khó hiểu.

Nhan Sơ Nhất hỏi: “Người gửi thư đã tìm được chưa?”

Huống Chiêu lắc đầu.

Nhan Sơ Nhất nói: “Nếu như người đến đúng là A Cừu, thì chỉ sợ hộ vệ có tăng gấp mười lần cũng không đuổi kịp hần.”

Xá Quang xem nhẹ ha ha cười lớn, nói: “Từ lâu đã nghe nói A Cừu của Cửu Hạ này võ công cao cường, nhưng chưa từng có duyên gặp mặt, lần này ta nhất định phải nhìn cho kỹ, xem xem Huống lão đại đánh hần tới bởi hoa lá như thế nào.”

Huống Chiêu như xin tha khum tay, nói: “Lão Xá a lão Xá, người tha cho ta lần này đi, bây giờ ta đã hồn bay phách lạc, lo lắng bất an lắm rồi!”

Gia đình vào bẩm báo nha môn đã phái người đến kiểm tra thi thể.

Huống Chiếu đang đau cả đầu vì việc chiến thư, nào có tâm tình để ý đến chuyện này nữa, không kiên nhẫn hươ hươ tay, nói: “Để bọn họ mang thi thể đi đi.”

Bàng Tiểu Đại đột nhiên nói: “Đã có ai từng nhìn thấy chữ của A Cừ chưa?”

Mọi người nhìn nhau.

Huống Chiếu đưa chiến thư cho hắn.

Bàng Tiểu Đại nhận lấy xem, khừ khừ cười nói: “Nét chữ tiểu Khải tinh tế, đẹp đẽ thế này, thật rất tiết kiệm giấy.”

Hai mắt Nhan Sơ Nhất đột nhiên sáng lên, khóe miệng cũng thoáng ý cười.

Bình Chủ hoàn hồn, nói: “A Cừ xuất thân từ Cửu Hạ, sao có thể viết được thành thực nét chữ tiểu Khải tinh tế đẹp đẽ đến vậy?”

Dương Vũ Hi chậm rãi nói: “Nghe nói A Cừ hạ chiến thư đều là lấy tiền ra thuê người qua đường viết hộ, nhưng trước nay chưa từng nghe nói ngoài võ công ra hắn còn luyện chữ.”

Bàng Tiểu Đại nói: “Giả mạo một bức thư không phải là dễ dàng hơn nhiều so với giả mạo một người sao?”

Huống Chiếu nói: “Nói như vậy, bức thư này là giả?”

Bàng Tiểu Đại nói: “Còn nhớ lúc A Cừ đánh bại đệ nhất cao thủ của Trang Triều, từng nói rằng, sẽ có một ngày hắn phải đánh bại Phương Hoành Tà dưới kiếm của mình.”

Huống Chiếu đột nhiên ngộ ra: “Đúng vậy. Bình Đỉnh sơn ở gần kinh đô, cách Nam Cương hàng ngàn dặm xa xôi. A Cừ đã nhắm vào Phương Hoành Tà, đương nhiên không có lý nào lại bỏ gần đòi xa.” Nghĩ như vậy, thần thái của hắn thả lỏng được vài phần. Có điều hắn vốn là người đa nghi, dù thế nào cũng không hoàn toàn an tâm.

Trong những người có mặt, duy nhất một người từ đầu đến cuối vẫn tin tưởng sâu sắc bức thư đấy là giả, chính là Tịch Đình Vân.

Cũng không phải y nhìn ra khe hở đó sớm hơn Bàng Tiểu Đại, mà là vì biết rõ A Cừ một đường về Cửu Hạ không hề lọt khỏi mắt của Dịch Thông. A Cừ lúc nào khởi hành, lúc nào nghỉ ngơi, nghỉ chân ở đâu, lúc nào luyện kiếm, lúc nào ăn cơm... tất cả các chi tiết này mỗi ngày đều được gửi đến Thiên Cơ phủ không sót một cái nào. Thậm chí đến hành tung của hắn khi về Cửu Hạ cũng vẫn ở dưới mí mắt của Phương Hoành Tà.

Tịch Đình Vân nhớ mình đã từng hỏi Phương Hoành Tà, tại sao không nhân cơ hội tiêu diệt A Cừ. Võ công hắn có cao vẫn chỉ là một người, chỉ cần Phương Hoành Tà gặt đầu, cao thủ của Thiên Cơ phủ và đại nội sẽ ngày đêm không nghỉ đuổi theo hành thích A Cừ, cho đến khi hắn tinh bì lực kiệt, tâm lực tiêu tụy mà chết.

Câu trả lời của Phương Hoành Tà là: “Thắng chi bất võ.” (Thắng đối phương bằng thủ đoạn không chính đáng.)

Nhưng Tịch Đình Vân biết, đó không phải là câu trả lời thực sự. Phương Hoành Tà không có gia thế, không có chỗ dựa có thể chỉ vịn vịn trong vài năm quyền khuynh triều dã, tuyệt không chỉ dựa vào sự ủng hộ của hoàng đế. Thắng chi bất võ bốn chữ đấy cũng không thể trối buộc được Phương Hoành Tà. (Ý nói, bạn Tà không phải người coi trọng việc có sử dụng thủ đoạn hay không.)

“Nàng đang nghĩ gì thế?” Giọng nói của Hoắc Quyết kéo lại sự chú ý của Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân bất động thanh sắc, hồi thần, phát hiện đám người Huống Chiếu đã đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Hoắc Quyết kéo y ra ngoài, ra ngoài viện tử thì đi theo đường khác với bọn họ.

Tịch Đình Vân không nhịn được, hỏi: “Chúng ta đi đâu đấy?”

Hoắc Quyết đáp: “Một nơi yên tĩnh.”

Tịch Đình Vân nghĩ hắn có lời muốn nói riêng với mình, liền im lặng đi theo. Ai ngờ được Hoắc Quyết đi thẳng ra ngoài sơn trang, đi vào nhà trọ trên trần, tự ý lên lầu, mở cửa của một phòng trọ.

Trong phòng không một bóng người, chỉ có trên bàn đặt một tay nải.

Hoắc Quyết đóng cửa bắt đầu cởi đồ.

Tịch Đình Vân như hiểu ra một chút, “Vương gia định xuất hiện bằng diện mạo thật sự sao?”

Hoắc Quyết trực tiếp cởi hết phần trên, quay đầu nhìn y, “Ngươi thì sao?”

Tịch Đình Vân đáp: “Tất nhiên là theo vương gia rồi.”

“Diện mạo thật?”

“...Sợ làm mất mắt vương gia.”

Hoắc Quyết bắt ngờ quay người đẩy y một cái.

Tịch Đình Vân ngạc nhiên, thân thể vô thức lùi về sau một bước. Vì Hoắc Quyết vào phòng cởi đồ quá nhanh, y sau khi vào phòng mới đi được hai bước đã dừng lại rồi, lúc này lùi xuống, gót chân liền chạm vào bậc cửa.

Không đợi y phản ứng, thân thể Hoắc Quyết đã ép đến.

Mặc dù cả Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân đều biết hai khối thịt trước ngực Tịch Đình Vân là giả, Hoắc Quyết vẫn cẩn thận cách một khoảng cho phép.

“Vương gia?”

Tịch Đình Vân cúi đầu nhìn hai bả vai trần của hắn một cái, lại ngẩng đầu nhìn hắn.

Hoắc Quyết nhìn y chăm chăm, đôi mắt lúc nào nhìn đến cũng thấy rạng ngời dường như muốn cố chấp nhìn xuyên vào tim y. “Nhất định có một ngày, ngươi sẽ phải tháo bỏ lớp nguy trang vì ta.”

Tịch Đình Vân chậm rãi đáp: “Nếu như đó là điều kiện trao đổi của vương gia, thì không phải không thể.”

Hoắc Quyết cup mi, lúc lâu sau mới quay trở lại bên bàn, cởi quần, thay đồ.

Tịch Đình Vân lặng yên nhìn hắn mặc lại bộ áo bào màu đỏ bắt mắt, đeo lên hai khuyên tai to, khôi phục hình dạng lúc đầu mình gặp. Vẫn là cùng một người, ngay cả khuôn mặt cũng vẫn như thế, vẫn chưa gỡ xuống tấm diện cụ dày đó, nhưng Tịch Đình Vân thế nào cũng không thể tưởng tượng ra bộ dáng lúc Hoắc Quyết rửa bát.

“Ngài thích màu đỏ ư?”

“Bắt mắt.”

“Khuyên vàng?”

“Bắt mắt.”

“Đuôi sam xung thiên?”

“Bắt mắt.”

Tịch Đình Vân dường như đã hơi hiểu được lý do thực sự của thiếu niên khi ăn mặc thành kiểu khiến thể nhân phải chú ý.

Hoắc Quyết quay đầu nói: “Muốn người nhìn không thấy mình nhìn thấy mình, thì cần phải khác biệt với mọi người.”

Tịch Đình Vân dường như nhìn thấy được cảnh thiếu niên mất cha bị buộc phải đứng trước mặt đám hổ đám sói, che giấu nỗi kinh hoàng, nỗ lực bước lên bậc thang cao hơn nữa, gánh vác cả vương phủ trên vai mình.

Đột nhiên cảm thấy một Hoắc Quyết bên đuôi sam xung thiên khiến người ta không thể dời mắt hơn một Hoắc Quyết thả tóc.

Tịch Đình Vân mỉm cười nói: “Để tôi giúp ngài chải tóc.”

Hoắc Quyết chau mày, hỏi: “Không phải người nói người không biết sao?”

Tịch Đình Vân đáp: “Lúc đó tôi không phải là Tịch Đình Vân.”

“.....Được.”

Tịch Đình Vân trước tiên nhẹ nhẹ bôi nước thuốc lên vật dịch dung trên mặt hắn, thuận tiện bôi một ít được cao lên mặt hắn.

Cánh mũi Hoắc Quyết động dậy một chút: “Cái gì thế? Thơm quá.”

Tịch Đình Vân nói: “Được cao tôi tự chế, để tránh dịch dung lâu ngày, da mặt nổi mụn.”

Hoắc Quyết nghĩ một lát, nói: “Da của người nhất định rất trơn tru.”

Tịch Đình Vân đứng dậy đi về đằng sau hắn, nhẹ nhàng thả tóc hắn ra, lấy lược chải cho mượt, mới bắt đầu bện lên trên.

“Bện chặt.”

Hoắc Quyết ngừng một lát, lại nói: “Tránh bị rơi xuống.”

Tịch Đình Vân hiểu kỳ hỏi: “Từng rơi xuống sao?”

Hoắc Quyết trầm mặc một lúc lâu, miễn cưỡng gật đầu.

Tịch Đình Vân tưởng tượng ra cảnh đó, tay cầm tóc hắn khe khẽ run.

“Người đang cười.” Hoắc Quyết bình thản trần thuật.

Tịch Đình Vân đáp: “Đâu có.”

Hoắc Quyết nói: “Có.”

Tịch Đình Vân đang định tìm cơ để giấu giếm, liền nghe thấy Hoắc Quyết nói: “Có phải lần này người lại định nói do tóc ta quá nóng không?”

25. Chương 24

CHƯƠNG 24

Bình địa phong ba (4) – Sở thích của mỗi người đều không giống nhau.

Trên đường truyền đến tiếng binh binh bang bang, càng lúc càng gần.

“Bắt lấy chúng nó!”

Vài tên nha dịch hét lên, từ đầu đường bên kia chạy lại, trước mặt bọn họ, hai đao khách luồn lách qua đám đông nhanh như bay. Đám đông chen chúc trên đường cản trở bước chân của nha dịch, đồng thời cũng khiến cho đường chạy trốn của họ không dễ dàng.

Hai tốp rất nhanh lướt qua dưới cửa sổ, chạy thẳng ra đầu còn lại.

Tịch Đình Vân nhẹ nhàng đóng cửa sổ, nói: “Tòa Cầm sơn trang thật không yên bình.”

Hoắc Quyết dường như không chút hứng thú gì với chuyện ở bên ngoài, soi gương vuốt vuốt tóc, “Hình như thấp hơn trước kia rồi.”

Tịch Đình Vân đáp: “Bởi vì ngài cao hơn rồi.”

Hoắc Quyết không nói lời nào, đứng dậy, đi đến trước mặt Tịch Đình Vân, lặng im dùng ánh mắt so sánh một chút, sau đó như buộc tội mà trừng y một cái.

Tịch Đình Vân bối rối nói: “Không rõ lắm đâu.”

Hoắc Quyết hỏi: “Người định dùng khuôn mặt của ai?”

Tịch Đình Vân nghĩ ngợi một lúc, nói: “Vương gia không ngại có một người đi theo như tôi chứ?”

“....Xấu thì miễn.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Cũng may tôi biết dịch dung.”

Hoắc Quyết liếc y một cái, “Sở thích của mỗi người đều không giống nhau.”

“Vương gia thích mắt to hay mắt nhỏ?”

“Không to cũng không nhỏ.”

“Giống như vương gia sao?”

“Giống như người.”

“Vương gia làm sao biết được mắt của tôi to nhỏ thế nào?”

“Sao người biết ta không biết được mắt của người to nhỏ thế nào?”

.....

Tịch Đình Vân cười khổ nói: “Tôi nhận thua.”

Hoắc Quyết hài lòng đi đến bên bàn, ngồi xuống, rót một chén trà, khí định thần nhàn nhìn y.

Tịch Đình Vân đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Tôi tạm thời tránh đi vậy.”

“Đợi đã.” Hoắc Quyết chau mày, bưng chén trà chậm rãi đứng lên, “Ta ở ngoài đợi người.”

Tịch Đình Vân dừng bước, mặt đầy vẻ thụ sủng nhược kinh nói: “Đa tạ vương gia.”

Lúc Hoắc Quyết đi ngang qua người y, bất ngờ giơ tay ra vuốt lên mặt y một cái, “Đừng bày ra vẻ mặt khiến người ta cảm thấy chán ghét.”

“.....”

Thời gian một nén hương qua đi.

Tịch Đình Vân bước ra khỏi phòng, đã trở thành một người thanh niên có diện mạo tầm tầm, không bắt mắt, chỉ có điều trang phục là một tấm trường bào lụa trắng do thủ hạ của Hoắc Quyết chuẩn bị cho, nhìn thế nào cũng không giống như quần áo cho người theo hầu.

Y cười khổ nói: “Có thể làm việc dưới trướng của vương phủ, quả là vinh hạnh.”

Hoắc Quyết nói: “Rất đẹp.”

“Trang phục hay là mặt?”

Hoắc Quyết ngồi dậy, cầm trường thương đi xuống cầu thang, “Thân hình.”

Vẫn là Tỏa Cầm sơn trang.

Nhưng được thủ lĩnh sáu bộ ra cửa nghênh tiếp.

Huống Chiêu cười to, vỗ vỗ vào vai Hoắc Quyết, “A Quyết, cuối cùng thì ngươi cũng đã đến! Cữu cữu không gặp được ngươi trong lòng mãi không yên.”

“Vương gia.” Bàng Tiểu Đại cung tay hành lễ.

Nhan Sơ Nhất, Bình Chủ, Na Phi Long đều hành lễ theo.

Huống Chiêu nhìn thấy, không biểu lộ gì, nói: “Nơi này vốn là nơi mẹ ngươi ở, cứ coi như nhà của mình, không cần khép nép.”

Dương Vũ Hi đột nhiên bước lên trước một bước, “Vương gia.”

Hoắc Quyết nói, “Đều miễn lễ cả đi.”

“Tạ vương gia.”

Đồng loạt đáp lại.

Tịch Đình Vân mắt nhìn, tâm hoài nghi. Lúc bọn họ là vợ chồng Trương Tam, những điều nhìn thấy, nghe thấy rõ ràng là Na Phi Long bị thủ lĩnh năm bộ còn lại bài xích, tại sao thay đổi thân phận rồi, Huống Chiếu lại trở thành kẻ không hợp đàn?

Huống Chiếu rót cuộc vẫn là hồ ly tu luyện nhiều năm, cực kỳ hiểu rõ làm thế nào để trải đường đi xuống cho mình, nụ cười vẫn không đổi, nói: “Ta đã chuẩn bị dạ tiệc đón tiếp ngươi rồi đấy!”

“Cửu cửu vất vả rồi.” Hoắc Quyết mỉm cười nhẹ.

Trong lòng Huống Chiếu khê bất an.

Đoàn người đi vào sơn trang.

Lần này, Huống Chiếu bố trí tiệc rượu ở bên ngọn giả sơn, làn gió trong lành từ mặt hồ thổi qua, hơi chút ẩm ướt và se lạnh.

Bàn tròn lớn, ngồi tám người vẫn còn thừa chỗ.

Tịch Đình Vân đứng sau Hoắc Quyết, cầm bình châm tửu.

Bên bàn tiệc, chủ yếu nói về phong hoa tuyết nguyệt, như thể Na Phi Long giả đó chưa từng xuất hiện, như thể Na Vị Tân chưa từng chết, như thể chiến thư của A Cửu chưa từng bắn vào Tỏa Cầm sơn trang.

Sau khi tan tiệc, Huống Chiếu đặt biệt sắp xếp hẩn nghỉ ở Lộ Anh các nơi vương phi từng ngụ, vừa hay ngay gần chỗ ông ta ở.

Lộ Anh các.

Màu sơn đỏ tươi mới, như có người muốn giấu giếm sự tan hoang của viện lạc mà cố ý sơn lên.

Hoắc Quyết bước đến trước cửa, do dự không cử động.

“Triều ẩm mộc lan chi trụ lộ hề, tịch xan thu cúc chi lạc anh...” Tịch Đình Vân khê ngâm, nói, “Vương phi nhất định là một tuyệt thế giai nhân siêu phàm thoát tục.” Ngữ khí y chân thành, không hề một chút gì là coi khinh, bất kính. (“Ăn hoa rụng bên nhành thu cúc, Uống sương sa dưới gốc mộc lan” Câu trên nằm trong bài Ly tao của Khuất Nguyên, phần dịch thơ là của Nhượng Tống – nguồn : wiki)

Lúc lâu sau.

Hoắc Quyết vươn tay đẩy cửa, “Đúng vậy.”

Góc gần cửa đặt hai cái giá, trên mỗi giá đều có một khay bằng ngọc bích, trên mỗi khay đều có một hạt dạ minh châu to bằng nắm tay. Tịch Đình Vân vốn đã nhìn quen nhiều kỳ trân dị bảo ở trong hoàng cung, hai mắt lúc này cũng không khỏi sáng lên.

Hoắc Quyết đi đến bên bàn, đốt đèn ***g lên.

Đèn ***g có tám góc, mỗi góc đều gắn một hạt trân châu cỡ bằng cái móng tay, hạt nào hạt nấy đều tròn trĩnh, sáng bóng. Trên giấy có vẽ một bức tranh mỹ nhân, thân hình mảnh mai, tư thái duyên dáng.

Tịch Đình Vân vẫn đứng ở bên ngoài, cười nói: “Vương gia nghỉ ngơi sớm, tiểu nhân xin cáo từ.”

Hoắc Quyết nói: “Đợi đã.”

Bước chân Tịch Đình Vân dừng lại.

Hoắc Quyết hỏi: “Ngươi ngủ ở đâu?”

Tịch Đình Vân đáp: “Tất nhiên là phòng của hạ nhân rồi.”

Hoắc Quyết chỉ vào chiếc giường nhỏ ở phòng ngoài, nói: “Người theo hầu ngủ ở đây.”

Tịch Đình Vân ngạc nhiên, nói: “Tôi sợ làm bẩn mắt khuê phòng của vương phi.”

Hoắc Quyết nói: “Bà ấy sẽ không để ý đâu.”

Tịch Đình Vân thấy hần nói thế, đành phải bước vào.

Hoắc Quyết quay người đi vào phòng trong, một lúc sau mới nói: “Ta muốn tắm rửa.”

“Vâng.” Những việc này đối với Tịch Đình Vân mà nói, đều đã làm đến quen cả rồi. Trước khi làm đại nội tổng quản, những việc bẩn thỉu, mệt nhọc, tạp nham gì y cũng đều đã làm qua. Cho dù được Bách Biến Lão quái thu làm đệ tử cũng không thay đổi, cho đến tận khi y trở thành truyền nhân duy nhất học thành xuất sư trong số mười đệ tử.

Ra ngoài tiểu viện, liền nhìn thấy một hàng gia đình đang đứng ngoài đợi sai bảo, có thể thấy Huống Chiêu đã quan tâm Hoắc Quyết đến mức độ nào, biết hần không thích bị làm phiền, nên dặn bọn họ đứng ngoài đợi lệnh. Tịch Đình Vân ngoại trừ dặn dò họ đun nước, còn dặn họ nấu thêm chút đồ ăn đêm. Làm xong việc, vừa quay đầu đã thấy Dương Vũ Hi và Xá Quang đi về phía này.

“Dương tổng quản, Xá đại nhân.” Y hành lễ.

Dương Vũ Hi hơi nghiêng người, cười ha ha nói: “Không dám không dám.”

Tịch Đình Vân ngẩng đầu, phát hiện Xá Quang đang hiếu kỳ nhìn chăm chăm vào mặt mình, không khỏi lộ vẻ sợ hãi, “Xá đại nhân?”

Xá Quang nhỏ giọng hỏi Dương Vũ Hi: “Y đúng là Tịch Đình Vân à?”

Dương Vũ Hi nói: “Y đi theo vương gia, vậy nên đúng là thế.”

Tịch Đình Vân: “.....” Có lẽ Hoắc Quyết nói đúng, bây giờ, y đã không cần phải ngại trang nữa, bởi vì cho dù ngại trang như thế nào, trong mắt của mọi người y vẫn là mình.

Xá Quang chắc chắn nói: “Nói thật, tối hôm qua ta vẫn còn bán tín bán nghi ấy! Nếu như không phải đã nhìn thấy thuật dịch dung của Na Phi Long giả, ta vẫn không thể tin được trên thế gian này lại có người có thể tùy ý cải trang thành người khác.”

Tịch Đình Vân nói: “Cũng không phải bất cứ ai đều có thể.”

Xá Quang hỏi: “Ồ, ví dụ như?”

Tịch Đình Vân đáp: “Ít nhất là trẻ sơ sinh, tôi chẳng thể nào cải trang được.”

Xá Quang nghe thế bật cười to: “Người thú vị hơn lời đồn nhiều, ta thích người rồi đấy!”

Tịch Đình Vân ngậy người, liền nghe thấy Dương Vũ Hi hỏi: “Vương gia đang ở trong phòng sao?”

“Vâng.” Tịch Đình Vân đang định dẫn bọn họ vào, liền thấy Hoắc Quyết đã đi ra.

“Vương gia!” Xá Quang cười nói, “Khuôn mặt này của ngài thuận mắt hơn nhiều rồi.”

Hoắc Quyết đáp: “Người thì chẳng thuận mắt tí nào.”

Xá Quang bị dội cho gáo nước lạnh, chỉ còn biết ủ dột sờ sờ mũi.

Dương Vũ Hi nói: “Vương gia, chúng ta vào trong nói chuyện.”

“Ừ.”

Nói là vào trong phòng, nhưng không phải khuê phòng của vương phi, mà là sương phòng bên cạnh dành cho khách.

Tịch Đình Vân đốt đèn lên, rót trà, vừa định đi, liền bị Hoắc Quyết kéo lại.

Xá Quang kinh ngạc nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau của bọn họ, nghi hoặc nhìn Dương Vũ Hi.

Dương Vũ Hi tất nhiên cũng nhìn thấy rồi, nhưng lại làm như không thấy gì, “Vương gia chắc cũng biết, thi thể của Na Vị Tân vị người của nha môn mang đi không lâu thì bị cướp mất ở trên đường.”

Hoắc Quyết: “Ồ.”

Xá Quang hỏi: “Vương gia chẳng lẽ không hiểu kỳ chút nào sao, bọn họ đoạt thi thể để làm gì? Có phải hay không là người đó căn bản không phải Na Vị Tân, mà là người khác? Thuật dịch dung đã thần kỳ như vậy, dán một lớp da giả lên một lớp da giả cũng không phải là chuyện khó.”

Hoắc Quyết và Dương Vũ Hi nhìn về phía Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân lắc đầu nói: “Người đó thực sự là Na Vị Tân.”

Đại sư dịch dung cũng đã nói như vậy, Xá Quang tất nhiên không còn lời nào để nói, “Vậy thì tại sao? Chẳng lẽ trên thi thể đó còn có điều kỳ lạ, không thể cho người khác biết?”

26. Chương 25

CHƯƠNG 25

Bình địa phong ba (5) – Người hầu phải phục vụ tắm rửa.

Dương Vũ Hi hỏi: “Tiếp theo vương gia định sẽ thế nào?”

Hoắc Quyết đáp: “Ngồi yên quan sát sự việc chuyển biến.”

Trước khi đến, Dương Vũ Hi và Xá Quang đã đồn rất nhiều điều để nói, nhưng trước mặt Tịch Đình Vân vẫn giữ lại vài phần, nói chuyện vu vơ một lúc liền đứng dậy cáo từ. Vừa đúng lúc gia đình mang nước nóng lên, Hoắc Quyết quay về phòng tắm rửa, Tịch Đình Vân không tiện quay về phòng, bèn ở lại phòng khách. Bận rộn cả một ngày, rốt cuộc cũng đã có chút thời gian suy ngẫm kỹ càng.

Hôm nay xảy ra ba việc:

Na Phi Long giả là Na Vị Tân, đã chết.

A Cừu hạ chiến thư với Huống Chiêu, là giả.

Thi thể Na Vị Tân giữa đường vận chuyển, bị cướp.

Nhìn thoáng qua, việc thứ nhất có liên quan với việc thứ ba, việc thứ hai thì xảy ra không đầu không đuôi. Nghĩ kỹ, Tỏa Cầm sơn trang tề tựu các thế lực lớn ở Nam Cương, người ngoài dù có ăn tìm hùm gan báo cũng không dám làm loạn ở địa bàn này. Dám làm loạn, chỉ có thể là kẻ có âm mưu.

Ngoài ra, vẫn còn hai việc nữa khiến cho người ta phải suy ngẫm.

Một là cái chết của Họa Cơ và “Võ Nữ Tử”.

Việc kia là sự xuất hiện và biến mất rồi lại “xuất hiện” của Tế Yêu công chúa.

Nam Cương gió cuộn mây vần, dường như đang bị một bàn tay vô hình nào đó nhào nặn.

Tịch Đình Vân gơ ngón trỏ và ngón giữa của tay phải lên, khe khẽ day trán. Đây là động tác quen thuộc mà mỗi khi Phương Hoành Tà gặp phải vấn đề hóc búa hay làm, lần này y làm, cũng cảm thấy được hiệu quả hóa giải của nó, dường như tất cả những việc phức tạp không đầu không đuôi đều bị lôi về một chỗ, bị xoay chuyển theo đầu ngón tay, dần dần kéo thành một đường thẳng...

Y giật mình ngồi thẳng!

Một sợi dây mơ hồ đang dần liên kết những việc xảy ra trong ngày lại với nhau, dần dần khiến nước rút đi, để lộ một góc của tảng đá.

Na Vị Tân chết rồi, chết không đối chứng. Việc Na Phi Long nói chắc hẳn cấu kết với triều đình, việc hành thích Hoắc Quyết là xuất phát từ việc hai bên hợp mưu, cộng thêm bản thân rời kinh và thuật dịch dung của Na Vị Tân, triều đình tất nhiên sẽ bị lôi xuống nước! Sau đó, thi thể của Na Vị Tân bị cướp mất trong tay nha dịch, càng chứng minh sau Na Vị Tân có kẻ đứng sau, từng giây từng phút đều đang quan sát động tĩnh từ Tỏa Cầm sơn trang.

Đây là thứ nhất, thứ hai, A Cừu khiêu chiến Huống Chiếu, nhìn qua thì có vẻ là một trò đùa hết sức hoang đường, nhưng suy nghĩ kỹ hơn, võ công của Huống Chiếu kém cỏi, tuyệt không thể là đối thủ của A Cừu. Nhưng không ứng chiến, Huống Chiếu về sau sẽ rất khó đứng vững trên giang hồ. Hoắc Quyết là ngoại sanh của hắn, muốn bảo vệ thanh danh và tính mệnh của cữu cữu, cách duy nhất có thể làm đây là giành đánh bại A Cừu trước khi cuộc quyết đấu giữa A Cừu và Huống Chiếu diễn ra!

Với tính cách của A Cừu, chỉ cần nhận được chiến thư, cho dù thân đang ở đâu, cũng nhất định sẽ đi ngàn vạn dặm để thực hiện hẹn ước. Lúc đó, còn có ai để tâm xem chiến thư hẹn Huống Chiếu là thật hay giả nữa.

Cho nên bất kể chiến thư của A Cừu là thật hay giả, nếu như có thể khiến cho Hoắc Quyết trước khi ngày hẹn quyết đấu đến, công khai khiêu chiến A Cừu, như vậy, mục đích của kẻ đứng sau tấm màn liền đạt được!

.....

Tịch Đình Vân nghĩ đến đây, toàn thân đã ứa mồ hôi lạnh.

Nếu như nói lời nói một phía của Na Phi Long vẫn khiến người ta bán tín bán nghi, vậy thì người được lợi từ chiến thư giả chỉ có triều đình. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy quan hệ giữa Huống Chiếu và Hoắc Quyết không thân thiết lắm, ngay cả y cũng không chắc bản thân có sử dụng thủ đoạn này hay không.

Cửa khe khẽ bị mở ra.

Hoắc Quyết khoác hồ tắm ngoại bào, đứng bên cửa, mái tóc ướt sũng nhỏ nước thành một đường.

“Đến người rồi đây.” Hắn nói.

Tịch Đình Vân thu lại suy nghĩ, đứng dậy cười cười, đi ra ngoài, “Làm phiền ngài rồi.”

“Người đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ xem khi nào thì vương gia tắm xong.”

“Tại sao người không tự mình vào xem.” Hoắc Quyết nói, “Người hầu phải phục vụ tắm rửa mà.”

Tuy là đại nội tổng quản, nhưng Tịch Đình Vân kỳ thực chưa từng hầu hạ tắm rửa. Từ ngày hôm đó được Phương Hoành Tà kéo ra khỏi long tháp của hoàng đế, giữa y và hoàng đế liền ngăn cách bởi một tấm màn vô hình, trọng dụng nhưng không thân cận. Những việc riêng tư như tắm rửa, y vẫn luôn đứng ngoài cửa hầu hạ. Do vậy, nghe thấy Hoắc Quyết nói như vậy, Tịch Đình Vân hơi ngạc nhiên, sau đó liền gật đầu nói: “Được.”

Hoắc Quyết nghiêng đầu nhìn y, lúc lâu sau mới hỏi: “Người biết hầu hạ tắm rửa thế nào không?”

Tịch Đình Vân đáp: “Thêm nước đưa đồ?”

Hoắc Quyết cười.

Tịch Đình Vân hai mắt khê dao động. Một Hoắc Quyết đã hồi phục diện mạo trước kia luôn vô ý khiến người ta kinh diễm.

Vào phòng, bên ngoài gian vẫn đặt một thùng nước nóng còn sạch.

Hoắc Quyết nói: “Người tắm đi.”

Tịch Đình Vân nói: “Không dám bắt kính trong phòng của vương phi! Tôi sẽ ra phòng khách.”

“Không cần, trước nay bà ấy vẫn không để ý mấy lễ tiết dung tục này.” Hoắc Quyết chủ động đóng cửa, đứng bên thùng gỗ nhìn y.

Tịch Đình Vân hỏi: “Nếu như tôi không tắm, vương gia có đá tôi ra khỏi cửa hay không?”

Hoắc Quyết không có ý lựa chọn, cởi ngoại bào, xắn tay áo nói: “Ta giúp người tắm.”

“Không cần!” Tịch Đình Vân vô thức lùi sau nửa bước, đứng cách Hoắc Quyết cái thùng tắm, nhìn nhau, “Thân thể tàn bại, không dám làm bẩn đôi mắt của vương gia.”

“.....” Hoắc Quyết hạ ống tay áo xuống, nhẹ giọng nói, “Nước lạnh rồi rất dễ bị cảm lạnh, người nghỉ ngơi sớm nhé.”

“Vâng.” Tịch Đình Vân đưa mắt tiến hẳn đi vào gian trong, cởi giày lên giường, thân thể căng thẳng mới khẽ thả lỏng, nhưng vẫn không dám hoàn toàn yên tâm. Tắm vẫn mặc tiết khổ, vào trong thùng rồi mới cởi ra, tắm rửa qua loa, không quá nửa tuần trà liền đứng dậy mặc quần đi đổ nước. Lúc trở lại, tiết khổ vắt trên lưng ghế đã khô rồi.

Dùng nội công hong khô quần áo vượt quá khả năng người thường có thể làm được, trong phòng này vừa hay có một người.

Y ngậy người, mặt lập tức đỏ bừng.

Ngày hôm sau, nha môn tìm đến cửa, nói về việc thi thể bị cướp mất.

Theo thường lệ, việc nhỏ như thế này để quản gia phái người đi là được. Nhưng lần này không như thế, lần này đã kinh động đến Huống Chiêu.

Đợi đến lúc Hoắc Quyết nhận được tin tức mới biết được Văn Tư Tư đã đích thân đến rồi.

Là nhân vật thứ hai của Thiên Cơ phủ, sự xuất hiện của hắn tất nhiên sẽ dậy sóng lớn.

Nói đến Văn Tư Tư, Hoắc Quyết không khỏi nhìn về phía Tịch Đình Vân. Lúc ngụ ở trúc lâu, Tịch Đình Vân đã từng cải trang hắn.

Tịch Đình Vân biết hắn đang nghĩ gì, cười nói: “Lần này không phải tôi.”

Hoắc Quyết nói: “Hắn rất quen thuộc với người.”

Tịch Đình Vân nhất thời không biết nên trả lời thế nào, do dự một lúc mới nói: “Người tôi quen biết không nhiều.” Kỳ thực y và hắn không thể nói là quen thuộc. Y là đại nội tổng quản, số lần đi Thiên Cơ phủ không nhiều, thời gian có hạn, gặp Văn Tư Tư lại càng ít, chỉ là so với người trong hoàng cung, giao tình giữa y và Văn Tư Tư tốt hơn.

Nhìn thấy Hoắc Quyết mà kinh diễm, không có liên quan gì đến việc đã xem qua tranh vẽ hay chưa.

Ngay cả Văn Tư Tư vốn là người kín đáo, lần đầu nhìn thấy Hoắc Quyết cũng khó tránh khỏi hai mắt sáng lên.

“Vương gia.” Chỉ thất thần trong giây lát, hắn nhanh chóng đứng dậy hành lễ.

Hoắc Quyết gật đầu.

Văn Tư Tư nói: “Mạo muội làm phiền, mong vương gia lượng thứ.”

Hoắc Quyết nói: “Nơi này là địa bàn của cữu cữu.”

Huống Chiêu cười nói: “Văn sư gia là cánh tay đắc lực của Phương phủ chủ, ngày bận trăm công nghìn việc, sao lại có hứng thú đến thăm Tỏa Cầm sơn trang nho nhỏ này của ta thế?”

Văn Tư Tư đáp: “Mục đích ta đến đây, vương gia và Huống thủ lĩnh có lẽ rất rõ ràng.”

Huống Chiêu nét cười khẽ cứng lại, quay đầu nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết mặt không đổi sắc.

Văn Tư Tư nói tiếp, “Tất nhiên là vì cái chết của Vô Nữ Tử.”

Tịch Đình Vân hạ thấp mắt, trong lòng đã nổi lên phong ba.

Huống Chiêu bất an, động dậy người, mắt không ngừng nhìn về phía Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết thản nhiên hỏi: “Người đã tìm ra hung thủ chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Ô.”

“Vương gia thì sao? Đã có manh mối gì chưa?”

“Hung thủ sử dụng móc câu.”

“Đã nghe nói qua.”

“Hết rồi.”

Văn Tư Tư cười nói: “Nghe nói nhân giới của vương gia rất cao, nếu như không phải tuyệt sắc mỹ nhân thì sẽ không lấy. Thế nhưng thiên hạ này người có thể nhận bốn chữ tuyệt sắc mỹ nhân lại cực kỳ hiếm hoi. Ngay cả một nơi như Kinh Hồng Các, cũng chỉ có ba người có thể lọt vào mắt xanh của vương gia mà thôi.”

Hoắc Quyết không nói gì.

Văn Tư Tư nói: “Tôi còn nghe người ta nói thế này. Nói rằng vương gia và Vô Nữ Tử ghen tỵ lẫn nhau, để lấy lòng mỹ nhân mà trở mặt thành thù.”

Huống Chiêu cười ha ha nói: “Theo như ta biết, muốn khiến A Quyết động tâm, còn khó hơn lên trời, tin tức của Văn sư gia không chính xác rồi.”

Văn Tư Tư nhìn Hoắc Quyết nói: “Nói như vậy, chuyện vương gia và Vô Nữ Tử thi điểm huyết, Vô Nữ Tử nhận thua đánh đàn, là bịa đặt sao?”

Hoắc Quyết nói: “Là thật.”

Văn Tư Tư lấy một cái quạt cỡ bằng bàn tay từ trong ống tay áo ra, chậm rãi mở ra, thông thả phe phẩy, “Nếu như ta thỉnh Nam Cương vương trong vòng mười ngày giao nộp hung thủ giết hại Vô Nữ Tử, thì có quá vô lý không?”

Huống Chiêu chau mày.

Hoắc Quyết đột ngột đứng dậy, lạnh lùng nhìn Văn Tư Tư, nói: “Nếu như ta thỉnh Vô Nữ Tử của Thiên Cơ phủ vĩnh viễn không xuất đầu lộ diện, thì có quá vô lý không?”

Văn Tư Tư phe phẩy quạt, không hề tức giận, nói: “Hắn chết trên sông Thanh Hoa, thiên hạ đều biết.”

Tịch Đình Vân trong lòng sợ hãi. Chẳng lẽ hắn định để Vô Nữ Tử cả đời không xuất đầu lộ diện thật sao?

Hoắc Quyết nhìn hắn, thông thả nói: “Được.”

Văn Tư Tư hài lòng mỉm cười, nói: “Lời hứa của vương gia giá ngàn vàng, Văn mỗ ngóng trông.”

27. Chương 26

CHƯƠNG 26

Bình địa phong ba (6) – Tại sao ta phải học?

Nếu như nói sự xuất hiện của Văn Tư Tư làm người ta phải suy nghĩ, thì việc Bàn Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất rời đi lại là việc hợp tình hợp lý.

Đại hội lần này trên danh nghĩa là chất vấn Na Phi Long, thực tế là để chia rẽ các thế lực của hắn, bây giờ lại bị Na Phi Long thật giả làm náo loạn, vở kịch chia chác lớn này đã không thành, những người khác có ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đám người Bình Chủ cũng lần lượt rời đi, đến cuối cùng, chỉ còn lại Hoắc Quyết, Dương Vũ Hi và Tịch Đình Vân ở lại sơn trang cùng với Huống Chiêu.

Huống Chiêu chiêu đãi ăn uống rất chu đáo.

Tịch Đình Vân tuy rằng còn nghi hoặc, nhưng vì Văn Tư Tư đã xuất hiện, cộng thêm sự suy đoán lúc trước của mình, tự giác tránh né, không hỏi Hoắc Quyết bất cứ câu nào về dự định tiếp theo nữa. Đến tận nửa đêm, trong lúc mơ màng, y nghe thấy có tiếng động, vừa định dậy đi xem xét, liền bị một bàn tay bịt chặt lấy miệng.

Mùi hương quen thuộc khiến y khẽ an tâm.

Hoắc Quyết ghé vào tai y, nhẹ giọng nói: “Đừng phát ra tiếng động.” Dội y gật đầu mới buông tay ra.

Mượn ánh sáng trong đêm, Tịch Đình Vân nhìn thấy trong phòng có thêm hai người nữa, vóc dáng tương tự như mình và Hoắc Quyết, trong lòng dường như đã hiểu ra điều gì.

“Vương gia định minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương?” Y buột miệng hỏi, hỏi xong mới thấy hối hận.

Hoắc Quyết gật đầu với người thanh niên.

Một thanh niên trong đó lấy ra một tay nải, trong tay nải có ba đến bốn viên dạ minh châu, mặc dù không thể chiếu sáng toàn bộ căn phòng, nhưng có thể chiếu sáng một khoảng bằng bàn tay. Trong tay nải đều là những vật dụng dịch dung phổ biến trên giang hồ.

Tịch Đình Vân bắt động thanh sắc nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết nói: “Để bọn họ ở lại trong phòng, giống giống một chút là được rồi.”

Tịch Đình Vân thầm thở phào một cái.

Thuật dịch dung của Bách Biến Lão quái độc đáo thiên hạ tất nhiên sẽ có đạo lý độc đáo thiên hạ, các môn đạo trong đó cũng giống như tuyệt học võ công của các môn phái, đều là bí mật bất truyền. Đây cũng là lý do vì sao y lại cất giấu nguyên liệu khi dịch dung cho Hoắc Quyết. Nếu như cải trang hai người giống hệt dáng vẻ của y và Hoắc Quyết, không thể không bị tiết lộ tay nghề độc môn. Một câu giống giống một chút của Hoắc Quyết, liền giải quyết được nỗi khổ phải suy đông nghê tây của y.

Nếu như vạn bất đắc dĩ, y không muốn làm trái ý Hoắc Quyết, khiến cho giữa hai người đều cảm thấy không vui.

Mượn ánh sáng của dạ minh châu, y nhanh nhẹn dịch dung hai người thành mình và Hoắc Quyết, rồi bảo họ mặc trang phục tương tự, trong phòng đã có thêm hai cặp song sinh.

Hoắc Quyết gật đầu với “Hoắc Quyết”.

“Hoắc Quyết” hào sảng ngồi xuống, nói với “Tịch Đình Vân”: “Rót trà.”

“Tịch Đình Vân” hơi mỉm cười, cầm ấm rót trà.

“Hoắc Quyết” hài lòng gật đầu.

Tịch Đình Vân nghi hoặc hỏi: “Bình thường chúng ta vẫn hay như thế này sao?”

Hoắc Quyết đáp: “Không cần nói.”

Tịch Đình Vân nghĩ ngợi hai cái, mới hiểu được ý hẩn nói rằng lúc hẩn muốn uống trà, không cần nói mình cũng đã rót rồi.

Hai người trước khi đến cũng đã luyện tập qua rồi, nhưng vẫn chỉ là bề ngoài. Tịch Đình Vân lại chỉ điểm vài chỗ, đến khi hai người đi đứng, nói chuyện có sáu phần tương tự rồi mới hài lòng. Y hỏi Hoắc Quyết, “Vương gia còn gì muốn sửa đổi hay không?”

Hoắc Quyết nói: “Có thể thân mật hơn một chút.”

Tịch Đình Vân: “.....”

“Hoắc Quyết”, “Tịch Đình Vân” đồng thanh đáp: “Rõ.” Hai cái ghé đầu nhích gần vào giữa, vai kề sát vai.

Tịch Đình Vân: “.....”

Màn đêm tối đen như mực phủ lên hai người đang lén lút rời khỏi sơn trang.

Tịch Đình Vân đi theo sau Hoắc Quyết, lặng lẽ vòng quanh trần mấy vòng, mới xoay người bay lên nóc nhà của một hộ dân, thuận theo mái hiên mà đến hậu viện của một nhà.

Trên nóc nhà còn đặt hai bộ quần áo, Hoắc Quyết giành trước, cởi áo ngoài ra, thay đồ. Tịch Đình Vân không hiểu ra làm sao, cũng thay quần áo theo. Đến lúc mặc xong, y mới kinh ngạc phát hiện ra điều không

hợp lý, bởi vì hai bộ quần áo trên người họ rõ ràng đều là trang phục của nữ, cái này thì không nói làm gì, nhưng sao lại còn hở ngực lộ lưng cơ chứ!

Hoắc Quyết đưa hai bức tranh kèm theo dụng cụ dịch dung đưa cho hắn, mặt đầy vẻ chờ đợi.

Tịch Đình Vân không nói được lời nào, quan sát kỹ bức tranh một lúc lâu, mới nói: “Dung mạo của vương gia..... trong thời gian ngắn chỉ có thể dịch dung được ba bốn phần tương tự mà thôi.” Kỳ thực, không thể trách tay nghề dịch dung của y không điêu luyện, có trách thì chỉ có thể trách dung mạo của người con gái trong bức tranh quá bình thường, mà ngũ quan của Hoắc Quyết lại quá mức nổi bật, nếu như cần dịch dung giống đến bảy tám phần, ít nhất phải mất năm, sáu canh giờ, hơn nữa bên người phải có đủ dụng cụ y thường dùng.

Hoắc Quyết nói: “Được.”

Tịch Đình Vân không còn cách nào khác đành phải bắt tay vào dịch dung.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong mặt của Hoắc Quyết, Tịch Đình Vân mới bắt đầu thuận tay vẽ vẽ bôi bôi lên diện cụ của mình.

Hoắc Quyết chau mày hỏi: “Không cần tháo diện cụ xuống sao?”

Tịch Đình Vân đáp: “Không cần, khuôn mặt này vốn đã có vài phần giống, sau khi dịch dung hóa trang lên là đã giống đến bảy tám phần rồi.”

Quả nhiên, sau khi dịch dung xong, đối chiếu với bức họa, khuôn mặt của Tịch Đình Vân vẫn có vẻ giống hơn.

Hoắc Quyết chỉ chỉ ngực.

Tịch Đình Vân chọn lấy hai miếng đệm, nhét vào, lại nhét vào ngực mình hai miếng, sau đó cười khổ: “Thời gian tôi theo vương gia không dài, thời gian sử dụng cùng một khuôn mặt còn ngắn hơn.”

Hoắc Quyết nói: “Ta cho phép người dùng khuôn mặt vốn có ra đường.”

Tịch Đình Vân lần này không còn như trước, lấy cớ là dung mạo xấu xí gì đó, mà nói rất thành thật: “Đối với chuyên gia dịch dung, nếu như nhìn thấy dung mạo thật của người đó, liền có thể lần ra giấu vết của việc dịch dung từ dung mạo thật của anh ta. Từ đó về sau, anh ta có dịch dung thành cái dạng gì đi nữa cũng có thể lần ra.” Ý trong lời nói có nghĩa là, không khác gì khe hở trong chiêu thức của cao thủ võ công.

Hoắc Quyết nói: “Ta không phải cao thủ dịch dung.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Vương gia thông minh hơn người, chỉ diễn qua mấy lần, liền có thể không thầy mà tự học được rồi.”

“Tại sao ta phải học?” Hoắc Quyết thu thập đồ đạc xong, quay đầu đi ra phía ngoài.

Tịch Đình Vân: “.....” Vị Nam Cương vương này, không phải đã xem mình như thủ hạ của cậu ta rồi đấy chứ? Nghĩ lại cũng đúng, dạo gần đây cậu ta sai bảo mình rất tự nhiên.

Tịch Đình Vân cười khổ đi theo.

Đi đến lầu các bên trong viện, ngửi thấy từng luồng hương nồng đậm bay đến, y liền đoán ra được đây là nơi nào.

Hoắc Quyết rẽ vào một gian phòng, cũng không đốt đèn, mà móc một viên dạ minh châu nhỏ từ trong ngực ra để chiếu sáng. Trong phòng có hai chiếc giường, Hoắc Quyết chỉ vào một chiếc, nói: “Ngủ đi.”

Tịch Đình Vân tuy rằng đầy một bụng nghi vấn, nhưng nhìn thấy Hoắc Quyết nói xong liền nằm lăn ra chiếc giường còn lại, ngủ thẳng, cũng không tiện hỏi nữa, chỉ biết mặc nguyên quần áo mà ngủ. Lần này ngủ rất thoải mái, đến tận ngày hôm sau Hoắc Quyết gọi y mới tỉnh dậy.

Hai người bưng nước rửa mặt xong, Hoắc Quyết liền dắt y đến đại sảnh.

Trong đại sảnh thưa thớt có năm sáu cô gái đang đứng, ai ai cũng ăn mặc diêm dúa, nhưng mặt mũi lại hết sức buồn khổ.

Một người đàn bà khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đứng trước mắt bọn họ, thấy Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân đến trễ, tức giận nói: “Đã là giờ nào rồi! Còn không mau đến đứng!”

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân đi đến đó đứng.

Người đàn bà lúc này mới hài lòng, nói: “Tôi qua mấy người các người đều không tiếp khách nào, hôm nay không cần ăn cơm sáng nữa, theo lệ cũ, đi đến phòng luyện tập.”

Đám con gái vẽ mặt khổ sở đáp lời, chậm rì rì đi ra hậu viện.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết cũng cùng đi theo.

Hậu viện rất rộng, hợp thành một chữ khẩu lớn () phía đông phía tây đều có nhà ở.

Tịch Đình Vân nhìn thấy trong đám lá rậm rạp của cây đại thụ phía trước gian phòng phía đông có bóng người lấp ló, lúc đưa mắt nhìn chăm chú hơn thì bóng người đó đã trốn kỹ rồi. Y suy nghĩ một chút, cảm thấy bóng người đó rất quen thuộc, dường như là.....

“Còn không đi vào!” Người đàn bà gầm lên một tiếng.

Hoắc Quyết kéo tay y một cái, khiến y thoát khỏi luồng suy nghĩ.

Sau khi bọn họ đi vào phòng, người đàn bà cầm cái roi trên bàn lên, gõ gõ mấy cái, nói: “Hôm nay chỉ cần kêu không tốt một tiếng, thì cả cơm trưa cơm tối đều bị cắt phần.” Bà ta nói xong, xoay người ra khỏi cửa, đóng lại cánh cửa phòng nặng nề.

Tịch Đình Vân còn đang không hiểu chuyện gì, đã nghe thấy mấy cô gái bên cạnh bắt đầu rên rĩ.

“.....” Kêu mà bà ta nói không phải là.... đấy chứ?

Quả nhiên, các cô người nào người nấy đều rên rĩ hết sức gợi cảm, có cao có thấp, đây trầm kia bổng, như thể.....phiên vân phục vũ.

Tịch Đình Vân không hiểu gì nhìn Hoắc Quyết, chỉ thấy hắn vẽ mặt vẫn bình tĩnh tiến sát vào tường, lần mò thật lâu, lấy một cục gạch xuống. Lỗ hổng trên tường vừa hay thông đến một phòng khác.

Tịch Đình Vân thấy hắn ra hiệu cho mình nhìn vào, liền tiến lại gần xem.

Chỉ thấy đối diện lỗ hổng có một văn sĩ áo dài đang ngồi, chỉ nhìn một cái, y lập tức có thể xác định, người này đang sử dụng một thuật dịch dung hết sức cao tay.

Để tránh đối phương chú ý đến ánh nhìn chăm chú của mình, y rất nhanh đã rút đầu về, gật gật đầu với Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bức họa, nhắm mắt dưỡng thần.

Tịch Đình Vân không thể không bội phục hắn, trong không gian... đầy những tiếng kêu hét lằng lộn này mà vẫn có thể giữ vẻ bình tĩnh, tự nhiên.

28. Chương 27

CHƯƠNG 27

Bình địa phong ba (7) – Người biết hung thủ giết Họa Cơ là ai sao?

Thời gian một nén hương nháy mắt trôi qua.

Tường truyền đến một động tĩnh rất khẽ, nếu như không phải Hoắc Quyết đột nhiên mở mắt, Tịch Đình Vân tuyệt đối không chú ý đến. Y liếc nhìn lỗ hổng trên tường một cái thì thấy bên cạnh văn sĩ áo dài đó có thêm một người.

Người đó đeo khăn che mặt bằng sa mỏng, chỉ có thể đoán là nữ giới qua cách ăn mặc và vóc dáng.

Tịch Đình Vân thấy có chút quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

“Người khẳng định nơi này rất an toàn?” Người con gái hỏi, tiếng nói bị đè thấp một cách thận trọng, lẫn vào trong những tiếng kêu la trong phòng, rất khó phân biệt.

“Yên tâm, bọn họ nhất định sẽ không ngờ được ta lại quay trở lại đây, càng không nghĩ được ta lại chọn nơi này để gặp mặt người. Người chưa từng nghe nói, nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất sao?” Văn sĩ có lẽ cảm thấy nơi này cực kỳ an toàn, hơn nữa rất tự tin với sự dịch dung của mình, do vậy càng không để ý thay đổi giọng nói.

Tịch Đình Vân hai mắt sáng lên, đã đoán ra được phần nào thân phận thật sự của văn sĩ này.

Người con gái nói: “Nói ngắn gọn đi, người muốn gì?”

Văn sĩ đáp: “Một chữ thôi, tiền.”

Người con gái hỏi: “ Bao nhiêu?”

“Năm trăm vạn lượng.” (Năm trăm vạn = năm triệu)

“Chỉ có năm trăm ngàn lượng.”

Văn sĩ cười lạnh: “Người nghĩ ta đang xin cơm à? Đừng tưởng rằng ta không biết hắc ở thượng du sông Thanh Hoa lập ra năm cửa ải, tiền mãi lộ hai năm nay thương nhân phải giao nộp không chỉ dừng lại ở con số đó.”

“Kiếm tiền đều dựa vào bản lĩnh của mỗi người. Nếu như người có bản lĩnh thì cũng lập cửa ải thu tiền mãi lộ là được.”

Văn sĩ cảm hận nói: “Chỉ hận năm đó Nam Cương vương thu mất lãnh địa trên sông Thanh Hoa của nhà ta, thu tiền kiểu gì được?”

“Đấy là việc của người.”

“Nhưng bây giờ đã là việc của chúng ta rồi.” Văn sĩ bình ổn lại, thông thả nói: “Người nghĩ xem, nếu như Hoắc Quyết biết được việc vương phi mất tích có liên quan đến chúng ta, hắc sẽ làm sao nhỉ!”

Người con gái hỏi: “Người nghĩ hắc sẽ tin người sao?”

“Nếu như hắc sẽ không tin, thì các người cần gì phải mất kiên nhẫn mà đến đây giao dịch với ta?”

“Ta đến ấy à, là vì.....” Giọng nói của người con gái bất ngờ trở nên nhỏ đến không thể nghe thấy nữa.

Lưng cô ta đối diện với tường, Tịch Đình Vân không thể nhìn thấy cử động khẩu hình của cô, chỉ thấy loáng thoáng cánh tay văn sĩ động đậy, một lúc lâu mới cười thầm, nói: “Thì ra là các người, ra là các người...”

Người con gái nói: “Dù sao người cũng đã biết rồi, vậy thì cũng tiết kiệm được năm trăm ngàn lượng.”

Cô ta nhích bước đến bên bàn ngồi, Tịch Đình Vân vừa hay nhìn thấy được mặt của văn sĩ. Hắc đã dịch dung, không thể nhìn được sắc mặt thế nào, chỉ có thể nhìn thần thái mà phán đoán được tâm tình hiện giờ của hắc, vừa mất hết tinh thần, vừa khủng hoảng, cực kỳ phức tạp. “Rốt cuộc các người muốn gì?”

Người con gái đáp: “Người lần này lấy đào thay lê, ve sầu thoát xác sử dụng hết sức đẹp mắt, lúc về liền có thể tiếp tục yên ổn làm đại thủ lĩnh của người.”

“Sau đó thì sao?”

“Tạm thời không có sau đó.”

“Tạm thời?” Văn sĩ cười lạnh, nói: “Ý trong lời nói là ta tiếp tục làm một con rối, lúc gọi thì ra, phát tay thì đi.”

“Ngày việc thành công, tất có cái lợi của người.” Người con gái ngừng một chút, dường như cảm thấy câu này mình nói có chút sáo rỗng, lại nói, “Năm trăm ngàn lượng ta trước tiên đưa cho người.”

Văn sĩ nói: “Các người nghĩ mới tốt làm sao, các người chiếm phần ngon, đất nòi thì ta gánh. Đáng tiếc a đáng tiếc, Hoắc Quyết lại không phải là cha của hắc, muốn dùng mỹ nhân kế, ít nhất phải dùng người có tư sắc như Họa Cơ mới được!”

Người con gái từ nãy đến giờ ba lan bắt kinh (gặp sóng lớn vẫn không sợ hãi) ngữ khí bất ngờ trầm xuống, nói: “Điều này không cần người phải lo.” Sắc mặt của cô ta đột ngột có biến đổi lớn, “Mật đạo này người còn nói với ai nữa?”

Văn sĩ nở nụ cười đầu tiên từ lúc hai người gặp mặt, “Chẳng lẽ các người thật sự tưởng rằng ta chỉ dựa vào một mình các người hay sao?”

Người con gái lại không hề tỏ ra kích động tức giận như tưởng tượng, mà thản nhiên nói: “Chúng ta đều ngồi trên một con thuyền, thuyền lật, ai cũng không thể có kết cục tốt đẹp. Điều khác biệt là, người nhà to nghiệp to thì chỉ bị ướt giày, kẻ bị mất đế... thì chỉ có thể chôn thân đáy sông mà thôi.”

Văn sĩ ha ha cười nói: “Hiền chất nữ (cháu gái) hiểu nhầm điều gì rồi thì phải. Người đến là thân tín của ta, ta để hấn ẩn thân trong sơn trang, có bất kỳ động tĩnh gì đều báo lại cho ta. Nếu như người không tin, thì cứ để hấn đi ra xem xem là rõ.”

“Điều này không cần.” Người con gái chậm rãi nói: “Sau lưng người, người muốn làm gì đấy là chuyện của người, chỉ có điều này, không được phép xâm phạm lợi ích của phụ thân, nếu không hậu quả tự chịu.”

Cô nói xong, không đợi văn sĩ phản ứng lại, đã thoát cái đi về phía cửa.

Tịch Đình Vân nghe thấy tiếng mở cửa đóng cửa ở bên kia vách tường vang lên rất khẽ, nghĩ rằng nhất định người con gái đã đi khỏi bằng lối cửa chính. Y không hỏi thắc mắc, động tĩnh lúc cô ta đến rõ ràng không phải là âm thanh như vậy, đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy âm thanh khe khẽ rất quen thuộc vang lên. Y nhìn qua lỗ hồng, văn sĩ đang di chuyển đá lát trên mặt đất ra, một người từ dưới đất trời lên.

Liên tưởng đến mật đạo mà người con gái đó nói, Tịch Đình Vân liền hiểu ra ngay.

Vừa rồi người con gái nhất định đã chú ý đến việc mật đạo lại có người đến, cho nên mới cảnh cáo như vậy, lại sợ đi từ mật đạo sẽ chạm mặt với người mới đến, mới to gan đi ra từ cửa chính.

Nhìn rõ người vừa từ mật đạo đi ra, Tịch Đình Vân liền sửng sốt. Y quay đầu nhìn Hoắc Quyết, mới phát hiện từ nãy đến giờ, Hoắc Quyết vẫn luôn nhìn khuôn mặt nghiêng của mình, không hề động đậy.

Đối với tính nhẫn nại và khả năng nhẫn nại của Hoắc Quyết, từ lần y đi ra ngoài suốt hai canh giờ trở lại mà vẫn thấy hấn không động đậy gì, y đã biết được một chút, do vậy lần này không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ là thức thời nhường chỗ trống lại cho hấn.

Trên vách tường đang diễn vở nội bộ Nam Cương âm mưu ám đấu, y là người ngoài, xem nhiều cũng chẳng ích gì.

Hoắc Quyết chậm rãi thu hồi ánh mắt, khéo mắt khẽ liếc lỗ hồng trên tường một cái.

Tịch Đình Vân nghĩ rằng sẽ nhìn thấy biểu cảm cực kỳ kinh ngạc gì đó trên khuôn mặt hấn, ai ngờ được rằng thần sắc của hấn vẫn không thay đổi chút nào, như thể người ngồi bên vách tường bên kia không liên quan gì đến hấn.

Tịch Đình Vân âm thầm buồn rầu. Theo lý mà nói, mặt của hấn lần này nên năng động một chút mới đúng. Y bên này vẫn còn lẩn tránh vì vài chuyện con con, bên kia đã bàn đến chuyện lớn.

“Người là Văn tiên sinh?” Người trôi lên từ lòng đất là Nhan Sơ Nhất.

Văn sĩ nói: “Không sai, ta chính là Văn tiên sinh.” Giọng nói trầm thấp vang lên, hoàn toàn khác với vừa rồi.

“Người nói người biết hung thủ giết Họa Cơ là ai phải không?”

“Đúng vậy, ta biết.”

Nhan Sơ Nhất lại không hề vội vàng hỏi đáp án, mà tỉ mỉ đánh giá hấn hai lượt, “Làm sao ta biết được thật giả thế nào?”

Văn sĩ đáp: “Phải hay không phải, người tự rõ.”

“Nói như vậy, vụ làm ăn này ta sẽ không thiệt sao?”

“Nếu như người không tin, tất nhiên sẽ là thiệt. Nếu như người tin, liền cảm thấy giá rất bèo.”

“Ồ?”

“Bởi vì nếu như ta không nói cho người biết, người tuyệt đối sẽ không ngờ được hung thủ là hần!”

Nhan Sơ Nhất cười rộ, “Như lời người nói, nếu như người có cho ta biết hung thủ là một gã tổ tiên ba đời trước bán đậu phụ thối thì ta cũng phải tin thôi. Bởi vì, nếu như không tin thì ta sẽ chịu thiệt mà.”

Văn sĩ nói: “Nếu như ta nói cho người biết hung thủ là ai, tất nhiên sẽ nói cho người biết động cơ của hần.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Ví dụ như, Họa Cơ không ăn đậu phụ thối, làm cho đối phương cảm thấy cực kỳ nhục nhã?”

“Nhan thủ lĩnh!” Văn sĩ tức giận, nói: “Nếu như người không muốn biết, chỉ cần đi khỏi! Không cần phải ở lại đây gây phiền hà!”

Nhan Sơ Nhất cười nói: “Cần gì phải tức giận thế, tôi chỉ nói thế thôi, cũng không nói là không mua.” Hần lấy từ trong ống tay áo ra một tờ ngân phiếu đưa cho hần, “Nhìn xem, ngay cả bạc ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Văn sĩ nhận lấy ngân phiếu, nhìn qua, sắc mặt trầm xuống, “Năm nghìn lượng?”

Nhan Sơ Nhất nói: “Tiền trao cháo múc là tốt, đáng tiếc hàng của Văn tiên sinh lại giấu trong bụng, ta đành phải đưa ra một nửa trước, đợi đến khi Văn tiên sinh nôn ra rồi, ta lại đưa nốt phần còn lại.”

“Sao ta tin người được?”

“Ta đã tin người rồi.” Hần chỉ vào năm nghìn lượng trong tay văn sĩ.

Văn sĩ thoáng trầm ngâm một chút mới nói: “Nhan thủ lĩnh chắc đã nghe qua thiết tí kim câu Thôi Lạt?” (thiết tí: tay sắt; kim câu: móc câu vàng)

“Ông ta đúng là sử dụng trường câu, đáng tiếc, năm năm trước đã chết rồi, hơn nữa trước nay chưa từng nhận đồ đệ.”

“Không thu đồ đệ là vì ông ta có một đứa con trai.”

Nhan Sơ Nhất chau mày, nói: “Ông ta cả đời say mê luyện công, không thể không thiếp, đào đâu ra con trai?”

Văn sĩ nói: “Nhưng ông ta có một sư nương.”

Nhan Sơ Nhất sững sờ.

Văn sĩ nói: “Ông ta say mê luyện công, không thể không thiếp là bởi vì ông ta thông gian với sư nương, bị sư phụ ông ta đánh không chút nể nang. Sư nương của ông ta lúc đó đã mang thai, tìm mọi cách sinh đứa con ra, đưa đến cho Thôi Lạt. Thôi Lạt lúc đó vì báo thù sư phụ, đã trộm không ít bí kíp võ công của các danh gia võ học. Ông ta tự biết bản thân nhiều kẻ thù, không dám mang con trai theo bên người, chỉ có thể gửi nuôi ở dưới quê nhà, mỗi năm thăm một lần, thuận tiện truyền thụ võ công.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Người là nói, hung thủ là con trai hần?”

Văn sĩ đáp: “Hần tên là Thôi Hậu.”

Nhan Sơ Nhất hí mắt lại.

Văn sĩ nói: “Đúng vậy, hần chính là một trong hai đại tổng quản đặc lực của nhà họ Huống, Thôi Hậu.”

29. Chương 28

CHƯƠNG 28

Bình địa phong ba (8) – Hôm nay chúng ta vẫn phải tiếp khách.

Nhan Sơ Nhất cười, “Có chút thú vị đấy.”

Văn sĩ nói: “Còn về nguyên do hắc giết Họa Cơ, với trí tuệ của Nhan thủ lĩnh, chắc không cần ta phải nói nhiều.”

Nhan Sơ Nhất móc từ trong tay áo ra một tấm ngân phiếu khác, mỉm cười nói: “Ta bỏ tiền ra, không phải để mua cái không nói mà tự biết.”

Văn sĩ nhận lấy ngân phiếu, sắc mặt hơi vui mừng, “Bao nhiêu năm nay, sách lược nhà họ Huống đối phó với Nam Cương vương vẫn luôn trước sau như một, lấy mỹ nhân để khống chế Nam Cương vương phủ. Bọn họ đã quá ngây thơ. Lão vương phi gả cho lão Nam Cương vương bao nhiêu năm mà không có một mụn con, Nam Cương vương trước sau như một chỉ có người kế thừa duy nhất là Hoắc Quyết, từ điểm này có thể nhìn ra sự đề phòng của ông ta đối với Huống gia. Hoắc Quyết lại càng dứt khoát hơn, từ đầu đến cuối đều không mắc câu.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Vương gia tầm nhìn cao, ai ai cũng biết.”

“Vậy sao? A Thiểu thua Họa Cơ, chẳng lẽ công chúa Tế Yêu cũng không bằng sao? Hoắc Quyết không vừa lòng là thủ đoạn của Huống gia!”

“Điều này có liên quan gì đến cái chết của Họa Cơ?”

Văn sĩ nói: “Hoắc Quyết không vừa mắt A Thiểu, lại nhìn trúng Họa Cơ, chẳng lẽ điều này không thể trở thành nguyên nhân cái chết của nàng ta sao?”

Nhan Sơ Nhất làm ra vẻ như đã hiểu ra: “Thì ra là thế.”

Văn sĩ hỏi: “Nhan thủ lĩnh giờ này đã thấy một nghìn lượng không tiêu tốn một cách vô ích rồi chứ?”

Nhan Sơ Nhất lắc đầu nói: “Không, ta cảm thấy cực kỳ không đáng.”

Văn sĩ thay đổi sắc mặt, nói: “Ồ?”

“Lời người nói chẳng qua chỉ là lời một phía, những lời như vậy hiện giờ ta cũng có thể nghĩ ra đến bảy tám kiểu, mà hung thủ không người nào giống người nào.”

“Thôi Hậu đúng là một cao thủ sử dụng móc câu, điều này không có gì phải nghi ngờ.”

“Nhưng mà, tại sao hung thủ lại nhất định phải là cao thủ sử dụng móc câu?” Nhan Sơ Nhất thông thả nói, “Đối phó với một mỹ nhân sức trời gà không chặt như Họa Cơ, bất kỳ ai biết võ công đều có thể sử dụng móc câu.”

Văn sĩ ha ha cười lạnh, nói: “Người chớ quên, bên cạnh nàng ta còn có một Võ Nữ Tử.”

“Tên đó có phải là Võ Nữ Tử thật không?”

Văn sĩ nói: “Nếu như không phải là Võ Nữ Tử, thì tại sao Văn Tư Tư lại phải ngàn dặm xa xôi chạy đến Nam Cương?”

“Hoàn toàn ngược lại, bởi vì người chết không phải Võ Nữ Tử, nên Văn Tư Tư mới phải ngàn dặm xa xôi chạy đến Nam Cương.”

Câu nói này ý tứ cực kỳ sâu xa, văn sĩ trước tiên sửng sốt, sau đó vô thức cử động khóe miệng, định phản bác, nhưng không biết nên bắt đầu phản bác từ chỗ nào. Không sai, nếu như Võ Nữ Tử thực sự chết tại Nam Cương, Văn Tư Tư trở thành tâm phúc duy nhất còn lại bên người Phương Hoành Tà, hẳn ta sao lại có thể giống trống mỗ cờ thâm nhập hiểm cảnh.

“Có lẽ Văn Tư Tư không phải Văn Tư Tư.”

Nhan Sơ Nhất nói: “Văn tiên sinh được xưng tụng không gì không biết, vậy thì xin hỏi, ngài cho rằng Văn Tư Tư này có phải là Văn Tư Tư hay không?”

Văn sĩ đáp: “Ta còn chưa từng gặp hẳn.”

“Chẳng lẽ Văn tiên sinh gặp hung thủ rồi? Văn tiên sinh chưa từng gặp hung thủ lại biết hung thủ là ai, theo lý mà nói cũng chưa gặp Văn Tư Tư mà vẫn có thể phân biệt thật giả.” Những lời này hấn nói cực kỳ ghê gớm, dồn ép khiến cho văn sĩ không nói được lời nào.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Đám con gái sau khi ngủ dậy chưa được giọt nước thấm họng đã phải la hét cả buổi đồng loạt thở phào, ngừng lại.

Tịch Đình Vân hoảng hốt, nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc quyết đưa lại về phía y một ánh mắt ý bảo yên tâm.

“Được rồi, la hét cả buổi sáng, gà trống cũng phải khản cả cổ rồi.” Tú bà mở cửa, cười lạnh “Nếu như không muốn chịu hình phạt thế này nữa, sau này cố gắng làm việc cho ta.”

“Vâng.” Đám con gái ngoan ngoãn đáp lời.

“Ra ngoài hết đi.” Tú bà kiêu ngạo xoay người đi ra ngoài.

Tịch Đình Vân thấy bọn họ đi rồi, vừa định đi theo, liền nghe thấy cách vách vang lên tiếng gầm trầm thấp, ngay sau đó là tiếng đánh nhau!

Chẳng lẽ Nhan Sơ Nhất và văn sĩ đó đánh nhau rồi?

Bước chân của y vừa dừng, lại bị Hoắc Quyết kéo một cái, cùng nhau đi ra ngoài.

Âm thanh cách vách lớn như vậy, tú bà tất nhiên không thể nào vẫn không nghe thấy, đành phải kêu to gọi nhỏ, không lâu sau, đám đánh thuê bèn xông lên phá cửa. Bên trong, Nhan Sơ Nhất đã không còn thấy bóng dáng, chỉ có người văn sĩ trợn trừng mắt nằm trên đất, chết không nhắm mắt. Bên người hấn lộ ra một vết đao đen xì.

“Ai da, má của tôi ơi! Đây là ai thế, sao lại chết ở đây chứ! Còn ngầy ra đây làm gì. Mau, mau đi báo quan đi!” Tú bà vừa giậm chân vừa thét lên.

Đám con gái sợ hãi hoảng loạn kêu ầm lên.

Bọn họ vừa kêu, tú bà lại càng bức mình hơn, phất tay nói: “Mấy bà cô ơi, lặng yên một chút cho ta nhờ! Chuyện này mà đồn ra ngoài, chuyện làm ăn của ta làm thế nào được nữa? Các người trước tiên về phòng đi, ta không gọi không được phép ra ngoài!”

Đám con gái lúc này mới đi về phòng, vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu lại.

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân đi theo bọn họ, rất nhanh liền quay về căn phòng hôm qua nghỉ ngơi.

Về đến phòng, trong óc Tịch Đình Vân chất đầy một đống nghi vấn.

Ví dụ như, người văn sĩ đó có phải là người mà bản thân đoán hay không, người giết hấn ta có phải là Nhan Sơ Nhất hay không, người con gái lúc trước là ai, hung thủ giết Họa Cơ có phải là do Huống Chiêu ra lệnh hay không, v.v

Đợi đến khi y phát hiện những câu hỏi này đã lướt qua trong đầu mình một lượt, trong lòng bỗng nhiên nảy lên một sự lo lắng. Từ lúc nào mà y lại trở nên có hứng thú với chuyện của Nam Cương đến vậy? Điều này trái ngược hấn với ý định ban đầu xem diễn biến mà không phát biểu của y.

Hoắc Quyết thì ngược lại, sau khi trở về phòng thì lập tức lên giường ngủ, dường như không hề có chút hứng thú gì với chuyện vừa xảy ra. So với hấn, Tịch Đình Vân cảm thấy mình đã quan tâm một cách thái quá. Cho dù thế nào, bản thân Văn Tư Tư cũng đã tới Nam Cương, lại thêm Tiểu Thiên phủ, chuyện của Nam Cương đã không cần mình nhúng tay vào rồi. Hiện tại, điều y quan tâm nhất là, danh sách người ứng chiến có vì thế mà thay đổi hay không.

Y ngồi trong phòng không bao lâu, người của nha môn liền chạy tới điều tra.

Y tất nhiên không thể nói thật, từ đầu tới cuối đều phối hợp với Hoắc Quyết, chỉ nói là không nghe thấy gì hết.

Đám bộ khoái cũng không hy vọng nghe ngóng được gì từ miệng họ, chỉ hỏi có lệ, xong rồi đi.

Buổi trưa có người đưa cơm đến.

Hoắc Quyết và y ăn cơm trưa xong, lại ngủ tiếp giấc trưa.

Tịch Đình Vân cũng chớp mắt một lúc, lúc tỉnh lại, Hoắc Quyết đang ngồi ở bàn, nhìn y.

Một người sau khi ngủ dậy liền thấy một người đang chăm chăm nhìn mình, không chớp mắt quả là một chuyện rất kỳ quái, đặc biệt là khi người nhìn mình lại là một nam nhân.

“Vương gia, ngài tỉnh rồi.” Y không thay đổi sắc mặt, ngồi dậy.

Hoắc Quyết rất tự nhiên thu lại ánh mắt, bình thản nói: “Lại đây chơi cờ.” Trước mặt hắn có một bàn cờ, bên trên còn có hai bát đặt đầy quân cờ.

Tịch Đình Vân đi đến trước mặt hắn, cười khổ nói: “Tôi chỉ biết chơi một loại cờ... là xú kỳ.” (Xú kỳ: Chơi cờ không fair play, ăn gian)

Hoắc Quyết đáp: “Không sao, ta chỉ sợ một loại cờ, là hồi kỳ.” (Hồi kỳ: Hạ cờ rồi còn muốn đi lại.)

Tịch Đình Vân không còn cách nào khác, đành phải cầm quân cờ lên.

“Chơi cờ nếu như không đặt cược thì chẳng còn gì thú vị.” Hoắc Quyết cầm quân cờ lên, nhẹ nhàng nghịch trên đầu ngón tay.

Tịch Đình Vân thở dài, nói: “Vương gia nếu có gì muốn sai bảo, xin cứ trực tiếp mở miệng.”

Hoắc Quyết nâng mắt lên nhìn y, nói: “Người không phải muốn ta ra ứng chiến sao?”

Tay cầm cờ của Tịch Đình Vân khẽ khựng lại.

“Cũng có thể.” Thông thả quăng mồi.

Tịch Đình Vân cảm thấy tình cảnh này cực kỳ quen mắt. “Rõ ràng biết sẽ thua, sao tôi phải tự tìm khổ?”

Hoắc Quyết đáp: “Cũng không phải lần đầu tiên.”

Tay cầm cờ của Tịch Đình Vân cứng đờ, lúc lâu sau mới hỏi: “Phát hiện từ lúc nào?”

“Sớm hơn ngươi nghĩ một chút.” Hoắc Quyết nói, “Vô Nữ Tử tuyệt đối không thể nào chết dễ dàng như vậy được. Do đó, Vô Nữ Tử là giả, mà người có thể cải trang Vô Nữ Tử một cách tinh tế như thế...không còn người thứ hai có thể nghĩ đến. Điều ta cảm thấy may mắn nhất là vở kịch này ngươi không diễn đến cuối cùng.”

Nếu như diễn đến cuối cùng, người chết sẽ chính là y. Tịch Đình Vân nhìn Hoắc Quyết hạ cờ, quân cờ trong tay do dự không đặt xuống.

“Vương gia vẫn chưa nói điều vương gia đặt cược.” Quân cờ trong tay Tịch Đình Vân cuối cùng cũng hạ xuống.

Hoắc Quyết đáp: “Lần trước là đánh đàn, lần này sẽ...là nhảy một khúc cho ta vậy.”

Tịch Đình Vân khẽ kinh ngạc. Y nghĩ đến rất nhiều điều kiện Hoắc Quyết có thể đưa ra, kể cả việc dỡ bỏ lớp nguy trang, nhưng không ngờ được lại là điều kiện tương tự như lần trước.

Hoắc Quyết nói: “Nếu như thấy khó, ngươi có thể không thua.”

Tịch Đình Vân cười, “Vẫn xin vương gia hạ thủ lưu tình.”

Một trận phân thắng bại.

Tịch Đình Vân thua, Hoắc Quyết thắng.

“Người nợ ta một điệu nhảy.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân cũng đã đoán được kết quả, dứt khoát, thoải mái hạ cờ, nói: “Vương gia muốn bao giờ thưởng thức?”

Hoắc Quyết nhìn sắc trời một chút: “Hôm khác đi.”

“Ô?” Tịch Đình Vân nhận ra hần hôm nay có chuyện khác cần làm.

Hoắc Quyết nói: “Hôm nay chúng ta vẫn phải tiếp khách.”

Tịch Đình Vân: “.....”

Khách nhân tới rất nhanh.

Tịch Đình Vân phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy hần là bất ngờ, nhưng nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy sự xuất hiện của người khách này rất hợp tình hợp lý.

“Mỹ nhân!” Người đến kêu lên đầy vẻ háo sắc, vội vàng không đợi được, đóng luôn cửa lại.

30. Chương 29

CHƯƠNG 29

Bình địa phong ba (9) – Dù sao cũng không phải là người cùng chí hướng.

Trong phòng không đốt đèn, không khí giữa ba người có chút cổ quái.

Nhan Sơ Nhất lên tiếng phá vỡ im lặng, nói: “Ai hát trước nào?”

Tịch Đình Vân nhìn Hoắc Quyết, mở miệng ca một khúc hát Nam Cương trong trẻo.

Khúc hát này lúc bán mì Hoắc Quyết đã nghe qua mấy lần, nhưng không uyển chuyển động lòng người bằng lần này.

Nhan Sơ Nhất nhân cơ hội đề thấp giọng, nói: “Văn tiên sinh không phải Na Phi Long.”

Ánh mắt Tịch Đình Vân lóe lên.

“Cùng một thủ pháp dịch dung như của Na Vị Tân.” Nhan Sơ Nhất nói, “Xem ra đằng sau Na Phi Long nhất định có một cao thủ khá thông thạo dịch dung.”

Hoắc Quyết hỏi: “Sao lại chết?”

Nhan Sơ Nhất hiểu hần đang hỏi đến Văn tiên sinh, thấp giọng nói: “Hần rời đi bằng địa đạo, không ngờ lại bị người ở trong ám toán. Ta đuổi theo ra ngoài địa đạo gần một dặm mới đuổi kịp, là một sát thủ, đến chết vẫn không biết được kẻ chủ mưu đứng đằng sau là ai. Tuy nhiên, biết được địa đạo này cũng đã tiết lộ ra thân phận của kẻ đó rồi.”

Hoắc Quyết gật đầu không nói.

Tịch Đình Vân hát xong, Nhan Sơ Nhất phát ra tiếng cười lớn, “Hát hay lắm! Nào, cho gia hôn một cái nào!”

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân mặt không chút biểu cảm nhìn hần.

Nhan Sơ Nhất tự giác hôn nhanh một cái vào lưng bàn tay, “Nào nào nào, uống rượu, ăn thức ăn đi!”

.....

Tịch Đình Vân ho khan một tiếng, nói: “Khách quan, ngài vẫn chưa gọi đồ ăn.”

“.....” Nhan Sơ Nhất mở cửa, nói: “Tú bà, mang thức ăn lên!”

Lúc ăn cơm, Tịch Đình Vân hiểu được hai việc.

Thứ nhất, Nhan Sơ Nhất là người của Hoắc Quyết.

Thứ hai, Hoắc Quyết vẫn luôn nghi ngờ Na Phi Long.

Điều nghi ngờ này y cũng có. Căn nguyên của nghi ngờ nằm tại Na Vị Tân, người này sống hay chết cũng đều rất kỳ lạ. Giống như điều bản thân nghi hoặc từ trước, Huống Chiếu triệu tập nhân mã đi thảo phạt Na

Phi Long, hắn một mình trước lúc Na Phi Long sắp chết, nóng vội dịch dung, chạy tới làm cái gì? Không phải là chết thay hay sao? Quả nhiên, Huống Chiêu còn chưa ra tay, hắn đã thực sự chết thay rồi. Sau đó, Na Phi Long danh chính ngôn thuận xuất hiện, xóa bỏ mọi hiềm nghi...

Hành động nóng vội của Na Vị Tân dường như chỉ càng khiến hắn đạt được mục đích. Nếu bỏ từ đường như đi, chuyện này đã rõ ràng. Na Vị Tân là người của Na Phi Long, Na Phi Long muốn thoát thân, cho nên mới dựng lên những lời bịa đặt là bị đuổi đi, bị phản bội, tìm một con ma chết thay gánh hết tội cho mình. Tất cả đều trở nên hợp tình hợp lý.

Từ những lời Nhan Sơ Nhất nói, Tịch Đình Vân đã có thể chắc chắn rằng bọn họ đều có chung suy nghĩ về điểm này. Vậy thì có một câu hỏi được đặt ra là, Văn tiên sinh lai lịch thế nào? Giọng nói của hắn và Na Phi Long rất giống nhau, chẳng lẽ cũng là một con ma chết thay cho Na Phi Long? Mục đích lần này là gì nữa đây?

Nhan Sơ Nhất rất hiểu lòng người, chủ động nêu ra vấn đề: “Na Phi Long kiếm người cải trang thành mình, ra mặt, rõ ràng là đã nghĩ tới sẽ gặp phải bất trắc. Quan hệ giữa hắn và Huống Chiêu đã tệ đến không thể tệ hơn được rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Cũng có thể là đề phòng người.”

Nhan Sơ Nhất cười nói: “Đề phòng ta làm cái gì? Hắn biết ta không thể động vào hắn. Trong sáu người chúng ta, chỉ có mỗi Bình Chủ không đầu óc, ngu ngơ bị bọn chúng dắt mũi. Người ta nói Na Phi Long đã dựa dẫm vào Bàng Tiểu Đại, hắn ta tin luôn.”

Hoắc Quyết nói: “Vì hắn quá ghét người.”

Nhan Sơ Nhất nét cười cứng đờ, bất lực thở dài: “Tên này đúng là bụng dạ hẹp hòi.”

Hoắc Quyết hỏi: “Người nếu như ở vào vị trí của hắn thì thế nào?”

Nhan Sơ Nhất nói: “Ta nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên.” Nhan Sơ Nhất tự luyện, vuốt ve khuôn mặt của mình, “Một người anh tuấn tiêu sái phong lưu lỗi lạc ôn nhu đa tình như ta...”

Hoắc Quyết lạnh lùng ngắt lời hắn, “Văn tiên sinh tại sao lại họ Văn?”

Nhan Sơ Nhất nói: “Theo tôi đoán, có lẽ hắn muốn người ta cảm thấy hắn và Văn Tư Tư có chút quan hệ.” Hắn nói hết sức thẳng thắn, không có ý gì là tránh né Tịch Đình Vân. Nhưng Tịch Đình Vân lại hơi cảm thấy không thoải mái. “Na Phi Long một mặt trêu người Huống Chiêu, một mặt tiếp xúc với chúng ta, nhất định sẽ khiến Huống Chiêu tức giận. Cái chết của Văn tiên sinh là điềm báo, cứ xem đi, cái hay còn ở phía sau.”

Hoắc Quyết bất ngờ gấp một ít thức ăn cho Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân sửng sốt.

Nhan Sơ Nhất cười hi hi đưa bát qua.

Hoắc Quyết cầm lấy múc một bát canh.

Nhan Sơ Nhất đang thụ sủng nhược kinh định nhận lấy, liền nhìn thấy cả bát và canh đều đặt xuống trước mặt Tịch Đình Vân.

“.....”

Nhan Sơ Nhất lấy tay sờ sờ mũi, nói: “Theo dấu vết qua lại giữa Na Phi Long và Huống Chiêu, việc vương phi mất tích nhất định có liên quan đến bọn họ.”

Hoắc Quyết nói: “Điều này phụ vương đã biết từ lâu rồi.”

Nhan Sơ Nhất kinh ngạc hỏi: “Vậy tại sao vương gia...” không động thủ?

Hoắc Quyết không trả lời.

Nhan Sơ Nhất dường như nhận ra bản thân quá lỗ mãng, ha ha cười, bắt đầu thực sự uống rượu.

“Nào, lại hát cho gia nghe một bài nữa nào!”

“.....”

“Ai ya, ghé vào tai gia hát nho nhỏ quả nhiên càng có tình thú hơn.” Haizz, đây có lẽ là lần hần uống rượu lần xanh khổ sở nhất, đối phương không phối hợp, bản thân còn phải tự tìm cách gỡ gạc lại.

Ăn uống gần một canh giờ, Nhan Sơ Nhất mới “lưu luyến không thôi” đi khỏi.

Hoắc Quyết đột nhiên nói: “Phụ vương vẫn luôn tin rằng mẫu phi chưa chết.”

Tịch Đình Vân nhất thời chưa kịp phản ứng lại, lật đi lật lại câu nói đó đến hai lần mới hiểu rằng hần là đang giải thích vấn đề Nhan Sơ Nhất vừa nói. Nói như vậy, lão vương gia vẫn luôn tin Huống Chiêu hỏ dừ không ăn thịt tỷ, cho nên mới bỏ qua? Nhưng cho dù có là em vợ, nam nhân vẫn không thể nào để vợ mình rơi vào tay kẻ khác mới phải chứ? Chẳng lẽ trong đó còn có duyên cớ gì?

Nước sông ở Nam Cương quả thực càng nhìn càng đục.

“Tôi cũng tin vương phi người tốt tất sẽ được trời phù hộ.” Tịch Đình Vân nhìn thấy được tình cảm của Hoắc Quyết đối với vị vương phi này không phải bình thường.

Hoắc Quyết cười cười.

Hần rất ít khi cười, chỉ có vài lần nhưng tiếc là đã dịch dung, Tịch Đình Vân thầm tiếc rẻ. Nếu như là khuôn mặt nguyên bản này, không biết sẽ kinh diễm biết bao nhiêu.

Hoắc Quyết nói: “Tối nay chúng ta đi.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Đi đâu?”

Hoắc Quyết nói: “Về nhà.”

Tịch Đình Vân chợt nhớ đến Văn Tư Tư, nhớ đến hẹn ước mười ngày giữa hần và Hoắc Quyết. Nếu như lời Văn tiên sinh nói là thật, thì hung thủ giết Họa Cơ và “Võ Nữ Tử” coi như đã hé lộ một chút.

“Sư gia bước tiếp theo định đi thế nào?” Tiểu Sơn vừa quạt cho hần vừa hiếu kỳ hỏi.

Văn Tư Tư nói: “Đợi.”

“Đợi mười ngày?” Tiểu Sơn chau mày hỏi, “Chẳng lẽ không làm gì cả sao?”

Văn Tư Tư cười hi hi, nói: “Ta ở Nam Cương, thế là đủ rồi.”

“Con không hiểu.”

“Ta ở đây, tức triều đình ở đây.”

Tiểu Sơn suy nghĩ nói: “Nhưng không phải Tịch tổng quản đã ở Nam Cương rồi sao?”

Văn Tư Tư thở dài nói: “Hần ấy à, dù sao cũng không phải là người cùng chí hướng với chúng ta.”

Tiểu Sơn kinh ngạc, dường như hoàn toàn không ngờ được hần ra lại có thể nói ra những lời tuyệt tình đến thế.

“Điều này không phải do ta quyết định.”

Tiểu Sơn hỏi: “Do Tịch tổng quản quyết định sao?”

Văn Tư Tư nói: “Do Phủ chủ quyết định.”

Tiểu Sơn càng không hiểu.

Nhưng Văn Tư Tư đã nhắm mắt lại, không hề có ý giải thích tiếp nữa.

Sắc trời dần sáng.

Thiên Cơ phủ bị bao phủ một lớp màu xám, những chiếc đèn ***g trên hành lang dần mờ nhạt.

Tiểu Quyền rón rén thay bát đèn dầu.

Phương Hoành Tà ngẩng đầu, day day trán, nói: “Trời lại sáng rồi.”

Tiểu Quyền nói: “Chủ nhân hai ngày không ngủ rồi.”

Phương Hoành Tà mỉm cười đáp: “Một tắc quang dương một tắc kim.” (Một tắc sinh mệnh đổi một tắc vàng)

Tiểu Quyền nói: “Sức khỏe kém rồi thì quang dương cũng ngắn theo.”

“Nếu như đổi quang dương của ta lấy quang dương của bách tính Đại Trang thì có vấn đề gì đâu?” Phương Hoành Tà ngẩng đầu, vừa đối diện đúng với tấm bình phong bạch ngọc. Trên bức bình phong treo một bức tranh thêu, hình thêu là bản đồ Đại Trang, vạn lý giang sơn, rõ ràng ngay trước mắt, không ngừng thúc giục và cảnh tỉnh hân.

“Nam Cương.” Ánh mắt hân nhìn chăm chú vào miền đất phía Nam màu đỏ tươi.

Tiểu Quyền nói: “Sư gia, Tiểu Sơn và Tịch tổng quản đều ở nơi đó.”

Phương Hoành Tà nói: “Nghe nói nơi đó sắc núi tuyết đẹp, còn có một dòng sông Thanh Hoa rất đẹp, nếu như có một đời được sống tại đó, dựa núi kề sông, nghe chim hót hoa thơm, chắc là sẽ tuyệt lắm.”

Tiểu Quyền ngạc nhiên: “Chủ nhân muốn dời đến sống ở Nam Cương sao?” Triều Đại Trang nhất định sẽ rất hỗn loạn.

Phương Hoành Tà cười, lắc đầu, trả lời không ăn nhập với câu hỏi, nói một câu rất khó hiểu, “Khó có được Bá Nhạc, chúng ta nên giúp Thiên Lý Mã một tay.”

Tiểu Quyền quả nhiên nghe không hiểu gì, hỏi: “Bá Nhạc là ai, Thiên Lý Mã là ai?”

Phương Hoành Tà hỏi: “Bức thư Dịch Thông gửi cho tư hữu vẫn ở trong tay Tiểu Thiên phủ chứ?”

“Chắc vẫn còn.”

“Bảo hân mau gửi cho tư hữu, nhưng không được để hân biết thư đã từng rơi vào tay chúng ta.”

Tiểu Quyền nghi hoặc hỏi: “Chủ nhân không phải không muốn Tịch tổng quản rơi vào vòng phân tranh ở Nam Cương hay sao?”

Phương Hoành Tà nói: “Bởi vì trước kia ta không biết Hoắc Quyết... là một người thú vị như vậy.”

*Bá Nhạc, Thiên Lý Mã: Bá Nhạc là một người rất rành xem tướng ngựa, biết rõ khả năng, sở trường sở đoản của mỗi giống ngựa. Đời vốn không thiếu Thiên Lý Mã, nhưng nếu như không có Bá Nhạc thì người đời có mấy ai phân biệt được ngựa nào là ngựa thường, ngựa nào là Thiên Lý Mã. Thiên Lý Mã có thể đi được ngàn dặm, cho nên cũng ăn nhiều hơn ngựa bình thường, nhưng người đời không biết chỉ cho nó ăn giống như ngựa thường, lại bắt nó đi ngày ngày đêm đêm suốt ngàn dặm, nó đi không được ngàn dặm thì lại cảm roi lăm lăm mà hét lên: “Trên đời này làm gì có Thiên Lý Mã!”

31. Chương 30

CHƯƠNG 30

Bình địa phong ba (10) – Hai người, một chiếc ô.

Nam Cương nhiều nước.

Đi đường thủy nhanh hơn đường bộ.

Hoắc Quyết cầm gậy trúc chậm chậm chống một chiếc thuyền đen.

Tịch Đình Vân ngồi trong mái che của thuyền, tay cầm sách, nhưng tâm trí thì không đặt trên sách, dư quang trong khóe mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía màu áo đỏ trên đầu thuyền khiến cảnh vật hai bên trở nên nhạt nhòa kia.

Hoắc Quyết thực là một người khó nắm bắt. Mỗi khi Tịch Đình Vân cảm thấy mình hiểu hẳn được một chút, thì lần sau những điều hiểu được đó sẽ lại bị lật đổ.

Hắn chưa từng giấu giếm, nhưng lại luôn khiến cho người cảm thấy mờ mịt.

“Phía trước là Cẩn Công từ.” Hắn bắt ngờ dừng tay lại.

Tịch Đình Vân hồi thần nói: “Cẩn Công?”

Hoắc Quyết nói: “Đặt tên theo vị đại công thần đánh bại Nam Cương của Nam Cương vương đời đầu tiên.”

Dù sao Tịch Đình Vân sau khi vào cung cũng ngày ngày bận rộn, không có nhiều thời gian học, cầm kỳ thư họa đều là cần dùng mới phải học, lịch sử của triều đại mình cũng chỉ biết sơ qua, cho nên vẫn không rõ lắm.

Hoắc Quyết giải thích: “Cao Tông phái Nam Cương vương đi xuống phía nam đánh bại Nam Cương, chỉ cấp cho năm mươi ngàn binh mã. Mà năm đó sáu bộ của Nam Cương cộng lại đã có hơn hai trăm ngàn, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn. Cẩn Công xin Nam Cương vương năm ngàn binh mã, lén lút đột nhập Nam Cương, đi vòng qua hậu phương, chiếm lấy kho lương thảo chung của sáu bộ Nam Cương, dàn xếp giá họa, gây ra ly gián, khiến cho quan hệ trong nội bộ của bọn họ rã rời, đem đến cơ hội tốt cho Nam Cương vương. Đáng tiếc, ông ta trong một lần chiến đấu trúng tên độc, không chữa trị cho nên qua đời. Sau khi ông ấy qua đời, Nam Cương vương không ăn không ngủ suốt ba ngày ba đêm, chân không ra khỏi phòng, sau đó lại đích thân dựng cho ông ta ngôi miếu này.”

Tịch Đình Vân nói: “Vị Cẩn Công này không những hết sức trung thành với triều đình, mà còn hữu dũng hữu mưu, chẳng trách Nam Cương vương nhớ mãi không thôi.”

Hoắc Quyết nói: “Ông ấy nhớ mãi không thôi không phải vì nguyên nhân đó. Trước khi Cẩn Công nhắm mắt có viết một bức huyết thư, giao cho người thân tín, gửi cho Nam Cương vương. Đó là một bức di thư, cũng là một bức thư tình.”

Tịch Đình Vân khê sững sốt, hỏi: “Có lẽ nào vị Cẩn Công đó còn bận tâm đến người trong lòng, muốn xin Nam Cương vương thay mình chăm sóc?”

“Đối tượng của bức thư tình đó chính là Nam Cương vương.”

Tịch Đình Vân im bật. Trong giới quý tộc Trang Triều, dường như đang là một kiểu phong trào, bản thân hoàng đế bên cạnh cũng có mấy người. Thế nhưng như vị Cẩn Công có thể thống lĩnh binh lính đánh trận, ra chiến trường thế này thì rất hiếm thấy.

“Nghề nghiệp cùng chung chí hướng, chiến trường nương tựa lẫn nhau, tình lộ trái tim hòa chung một nhịp, tình cảm như vậy,” Hoắc Quyết hạ mắt xuống, “Đúng là khiến người ta muốn noi theo.”

Tịch Đình Vân há mồm, một lúc lâu cũng không biết nói gì. Chẳng lẽ Hoắc Quyết... là đoạn tụ?

Hoắc Quyết lại chống thuyền đi tiếp, không hề nhận ra rằng sự cảm khái vừa rồi của mình khiến trong lòng Tịch Đình Vân dâng lên sóng trào lớn đến dường nào.

Tiếng nước róc rách vang.

Một ngôi miếu xuất hiện trong tầm mắt. Mái đỏ tường trắng, xung quanh có các bóng cây xanh bao quanh, cực kỳ bắt mắt.

Tịch Đình Vân vừa ngược mắt lên, đột nhiên nhìn thấy trong bóng cây xanh có một dải lụa trắng phấp phới, trong nháy mắt, trong lòng kinh hãi, đứng dậy nói: “Đây chính là Cẩn Công từ sao?”

Hoắc Quyết gật đầu.

“Có thể lên bờ xem một chút không?” Y thấy Hoắc Quyết nhìn mình, vội nói “Chỉ là nghe những lời vừa rồi liền sinh lòng ngưỡng mộ, dù sao cũng đã có cơ may đi qua chỗ này, sao có thể đi qua mà không vào thấp hương?”

Hoắc Quyết quay đầu nhìn y, ánh mắt sâu xa, hơn nữa còn mang theo những gợn sóng dao động không thể nói rõ ràng.

Tịch Đình Vân vô thức mỉm cười, hần lại quay đầu đi.

Thuyền dần cập vào bờ.

Hương thơm của hoa trên bờ xông vào mũi, khiến cho tinh thần rất thoải mái. Bạc thang màu trắng giữa các khóm hoa vươn thẳng đến trước miếu.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết một trước một sau bước lên bạc thang mà đi.

Cửa mở rộng, lộ ra tượng Cẩn Công.

Thầy sư đang quét sân đặt chổi xuống, đi đến đón tiếp.

Tịch Đình Vân nói vài lời khách sáo với ông ta, liền hỏi về sự tích Cẩn Công.

Dù sao cũng là kiếm cơm ở đây, nhà sư thao thao bất tuyệt, như là Cẩn Công sinh ra ở đâu vào lúc nào, mặc chiến bào gì, dùng vũ khí gì, như thể rất quen thuộc với vị tướng này, Tịch Đình Vân nghe có chút ong ong cả đầu.

“Cẩn Công thích núi thích sông, cho nên Cẩn Công từ này mới xây nên núi, cạnh sông.” Nhà sư chỉ vào tấm biển treo ngang bên trên, nói “Chữ này do chính tay Nam Cương vương Tề Quốc Công đề đó.”

Nam Cương vương có lẽ có rất nhiều người, nhưng được gọi là Nam Cương vương Tề Quốc Công thì chỉ có thể là Nam Cương vương đời đầu tiên. Do Nam Cương vương chop lấy Nam Cương, bức ép Cao Tông phong vương, cho nên tước vị truyền theo đời Tề Quốc Công trước đó bị thu hồi lại.

Tịch Đình Vân thấy Hoắc Quyết dâng hương, cũng viếng theo.

Nhà sư đợi hai người thăm viếng xong, mời vào hậu đường tiếp đãi.

Nói là hậu đường, nhưng cũng chỉ là một cái lán nhỏ, nhìn thẳng ra rừng trúc núi phía sau.

Nhà sư múc nước nấu trà.

Tịch Đình Vân ngồi bên cạnh nói chuyện câu được câu không, hai mắt lại đảo nhìn tứ phía. Dải lụa trắng là ám hiệu liên lạc của Dịch Thông với y, đã xuất hiện ở nơi này, nhất định sẽ có tin tức được đưa đến, chỉ là không biết dùng phương thức nào mà thôi. Y vẫn biết phương thức truyền tin của Dịch Thông vốn kỳ lạ cổ quái, nhà sư lại biểu hiện hết sức đúng chức trách, không giống với người truyền tin, nên từ bỏ ý định chủ động tìm kiếm, tự mình ngồi thưởng thức trà.

Khoảng khắc y quay đầu nói chuyện, Hoắc Quyết bắt ngờ chạy về phía rừng, một lúc lâu sau mới nắm mấy cây trúc bị đá gãy về.

“Vương gia thích ăn măng sao?” Tịch Đình Vân cười nói, “Hơi già rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Làm cái bè trúc.”

Tịch Đình Vân ngẩn ra một chút, nói: “Chúng ta có thuyền rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Thuyền thì có mái che.”

Tịch Đình Vân nói: “Đúng vậy, mái che màu đen.”

“Mái che chắn mất mặt.” Hoắc Quyết thuận tay ném mấy cây trúc xuống, đi tìm thùng.

Tịch Đình Vân ngồi ngây ra một lúc lâu, mới nhớ lại cái câu chắn mất mặt, quả thật trong chốc lát rất muốn tìm cái gì đó che mặt mình đi, ngẩng đầu liền nhìn thấy nhà sư sâu xa nhìn mình, cười gượng nói: “Bên sông phong cảnh sắc núi tuyệt đẹp, chắn mất mắt không hay.”

Nhà sư cười ha ha: “Đúng vậy.”

Tịch Đình Vân ngồi không yên.

Hoắc Quyết không tìm thấy thùng, chạy về hỏi: “Chỗ nào có thùng?”

Nhà sư nghĩ ngợi một lát nói: “Núi phía sau có một cái giếng khô, trong giếng có dây thùng, bỏ hoang không dùng đã lâu.”

Hoắc Quyết chạy đi tìm.

Tịch Đình Vân nâng chén uống trà, trên đùi bất ngờ xuất hiện một vật, là một tờ giấy nhỏ, ngẩng đầu nhìn, nhà sư đã đứng dậy, cầm theo bình trà, đi ra núi phía sau.

Tịch Đình Vân bắt động thanh sắc mở tờ giấy ra, bút tích của Dịch Thông, rất ít nét bút, nhưng y đọc mà trong lòng kinh ngạc.

Trên tờ giấy viết tên rất nhiều người, sau đó vẽ mấy vòng tròn. Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất một vòng, Nam Cương vương và Xá Quang một vòng, Na Phi Long, Huống Chiếu và... triều đình một vòng.

Bên cạnh có một hàng chữ: Vương phi mất tích, Huống Chiếu bắt động, lão vương vừa chết, Huống Chiếu liền rục rịch.

Tịch Đình Vân mặt không chút biểu cảm xem xong, sau đó bỏ thư vào trong nước trà nóng, ngón tay quấy quấy, giấy tan vào nước. Y đứng dậy tưới nước xuống gốc trúc, nhà sư đi đến, “Tướng công không thích uống trà sao?”

Tịch Đình Vân nói: “Trà đã lạnh rồi.”

“Ta đi đun ấm mới.”

Tịch Đình Vân lắc đầu: “Bạn của tôi đâu?”

Nhà sư đáp: “Vẫn đang tháo dây thùng.”

Không lâu sau, quả nhiên nhìn thấy Hoắc Quyết mang dây thùng về.

Trên đầu bất chợt sáng lên một cái, sấm rền, mây đen cuộn cuộn, sắc trời dần tối lại, mưa rừng sắp đến.

Kế hoạch làm bè không thể không gác lại.

Mưa rất nhanh liền đổ như trút nước.

Tịch Đình Vân cảm khái nói: “Mái che vẫn có cái lợi của mái che.” Y liếc mắt nhìn, đối diện với ánh mắt nhìn mưa rơi chăm chú của Hoắc Quyết, trong lòng khẽ dâng lên dao động không lời.

Hoắc Quyết ngắm mưa rất lặng lẽ, như thể mưa là vật sống, còn hắn là kẻ chết. Khuôn mặt tuấn mỹ như khối điêu khắc, lúc sáng lúc tối theo ánh chớp. Ánh mắt nhìn về nơi rất xa, xuyên qua màn mưa, xuyên qua ngọn núi, không biết đặt tại nơi nào.

Tịch Đình Vân khe khẽ lùi về.

Mặc dù cùng ngồi một chiếc thuyền bọn họ vẫn đến từ những nơi khác nhau, càng sẽ thuộc về những nơi khác nhau.

Cơn mưa lớn đến rất nhanh, đi cũng rất nhanh.

Trong chốc lát, mây đen tiêu tán, sắc trời mênh mông.

Núi như mỹ nhân, lê hoa đái vũ, e thẹn chảy xuống, càng thêm đẹp đẽ.

Nhà sư muốn giữ Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết ở lại nghỉ ngơi không được, đích thân tiễn bọn họ xuống núi, lên thuyền. Tịch Đình Vân gửi tiền hương hỏa, nhà sư đưa cho họ một cái ô.

Sau khi lên thuyền, Hoắc Quyết nhìn thấy Tịch Đình Vân nắm lấy ô mà ngậy người, hỏi: “Chỉ có một cái thôi à?”

“Đúng vậy, chỉ có một cái thôi.” Tịch Đình Vân cười nói, “Nhà sư quả nhiên là một người sắc sảo. Một phần hương hỏa, một chiếc ô.”

Hoắc Quyết nhìn chiếc ô chăm chăm.

Tịch Đình Vân hơi cảm thấy ngại ngùng, “Nếu như vương gia thích, thì tặng cho vương gia đó.”

Khóe miệng Hoắc Quyết bất ngờ cong lên, rất nhạt, nhưng lại như nước sông sau cơn mưa, trong trẻo sáng lấp lánh, “Hai người, một chiếc ô.”

Tay cầm ô của Tịch Đình Vân khe khẽ dao động, như không có chuyện gì, nhìn ra hướng khác: “Không biết phía trước là nơi nào nhỉ?”

Hoắc Quyết đáp: “Trần Cẩn Công.”

Tịch Đình Vân ngược nhìn.

Hoắc Quyết nói: “Cẩn Công chết tại nơi này. Lúc đó binh hoảng mã loạn, mấy người thân tín chôn cất ông ta sơ sài tại nơi này. Nam Cương vương sau này tìm thấy hài cốt của ông ta, không muốn làm kinh động, cho nên cũng không hề thay đổi nơi chôn cất.”

32. Chương 31

CHƯƠNG 31

Ba lan bất kinh (1) – Ai nói không phải?

Ba lan bất kinh: vững vàng, không sợ hãi trước biến cố lớn (ba lan: sóng lớn)

Gần tối, trần Cẩn Công, đèn đuốc sáng trưng, người qua lại lũ lượt.

Tịch Đình Vân cầm ô, đi theo sau Hoắc Quyết, để mặc cho người đi đường kẹp giữa hai người, không hề sợ lạc mất. Đuôi sam của Hoắc Quyết rất bắt mắt, cho dù đi cách một đoạn cũng có thể nhìn thấy đuôi sam kiêu ngạo vươn cao giữa đám đông.

Đuôi sam lay động trên đỉnh đầu đi vào một quán ăn bên đường.

Tịch Đình Vân đi đến cửa liền ngửi thấy mùi hương của thức ăn, hấp dẫn đến mức khiến cho bụng của y kêu ùng ục.

Trong quán đã ngồi kín.

Không thấy đuôi sam xuất chúng nữa, chỉ nhìn thấy góc áo đỏ chói phấp phới biến mất trên đầu cầu thang từ lầu một lên lầu hai.

Tịch Đình Vân lên lầu hai, cảm thấy không khí có chút không phù hợp.

Nếu như nói lầu một là biển lớn sóng xô dữ dội, thì lầu hai lại là bầu trời quang đãng không mây, yên bình, tĩnh mịch. Cửa sổ mở rộng, góc phòng đối diện vườn cao, hình thù rất khó miêu tả, giống như thích khách đang mai phục, lại giống như chủ tử giấu trong ống tay áo của thích khách.

Tịch Đình Vân vừa quay người, chỉ nghe thấy kéo kẹt một tiếng, cửa căn phòng bao riêng vốn đóng kín bất ngờ đồng loạt mở ra, ám tiền như sao băng xoẹt qua. Trong lòng y sửng sốt, thân thể vội vàng nhảy lên, chỉ nghe thấy mấy tiếng đập đập đập, ám tiền găm lên tường và cột gỗ đầu bên này. Y xoay người trong không trung bên cửa sổ, xoay tay vỗ vào cửa sổ, thân thể cuộn lại, vừa định nhảy ra ngoài, liền cảm thấy một luồng gió lạnh tấn công vào lưng, đâm khiến lưng y phát lạnh, người vô thức xoay chuyển, rút ra hai cái kim bạc phóng đi.

Đinh đinh hai tiếng, kim bạc đâm vào mặt kiềm, bật ra.

Tịch Đình Vân nhân cơ hội nhìn rõ người đến. Là một đại hán râu kẽm khoảng hơn 50 tuổi, hai tay mỗi tay cầm một đoản đao, hai mắt sáng quắc hữu thần, lóe sáng trong bóng tối.

Dáng vẻ như vậy khiến cho Tịch Đình Vân nhớ đến một người.

“Thần Mục Dao vương?” Tịch Đình Vân sững sốt nói.

Dao vương nâng đao lên tiếp tục tấn công, “Coi như ngươi làm ma hiểu rõ mình chết thế nào!”

Tịch Đình Vân sững sốt là bởi vì vị Dao vương này vốn là một đại đạo tặc đơn độc số một số hai trong rừng sâu, sau này quy thuận triều đình, gây chấn động giang hồ. Có điều, sau khi quy thuận, trên giang hồ liền không thấy tung tích của ông ta, rất nhiều người đoán rằng, không phải ông ta quy thuận triều đình mà là bị giết hại, tuy nhiên trước nay ông ta độc lại độc vãng, cũng không có ai đi chứng minh thực hư, chuyện này đã trở thành một câu đố trên giang hồ. Không ngờ vị đại đạo tặc hành tung khó đoán lại xuất hiện ở nơi này.

Trong đầu óc y lóe lên rất nhiều nghi vấn, mơ hồ cảm thấy việc này rất kỳ lạ, nhưng vẫn không tìm ra được đầu mối.

“Tiền bối vì lẽ gì lén tấn công tại hạ?” Tịch Đình Vân chạt vật chui vào dưới gầm bàn.

Dao vương một đao chém xuống, bàn gỗ làm đôi.

Tịch Đình Vân vừa lẩn vừa bò, chạy đến gầm một chiếc bàn khác.

“Chẳng lẽ chỉ cho phép các người truy sát chúng ta mà chúng ta không được phản khách vi chủ sao?” Dao vương không đợi y chạy sang một chiếc bàn khác, dứt khoát bổ sạch tất cả các bàn có ở lầu hai.

Tịch Đình Vân ngạc nhiên hỏi: “Sao tiền bối lại nói như vậy?”

Dao vương nói: “Bớt giả ngu đi!”

Tính tình ông ta rất nóng nảy, bị truy sát lâu như vậy rồi, ngọn lửa giận trong lòng tích tụ bấy lâu dường như có thể đốt cháy cả căn phòng, do vậy không thêm để tâm Tịch Đình Vân biện hộ thế nào, chỉ lo chém người.

Tịch Đình Vân khổ sở mà không thể nói ra, bước chân cố ý dịch về hướng cửa sổ. Động tĩnh trên lầu hai lớn như vậy mà không hề khiến lầu một chú ý, có thể thấy lầu một đã mai phục sẵn người của đối phương, cho nên, chạy theo đường cửa sổ là cách an toàn hơn cả.

Dao vương dường như nhìn ra suy nghĩ của y, xoay một đoản đao ném về phía cửa sổ.

Tịch Đình Vân nhanh nhẹn, thân thể vốn định lao về phía trước khựng lại, lộn về, cho dù đã như thế, nhưng vẫn chậm một bước, bị đoản đao xoẹt một đường qua vai, hoàn thành nhiệm vụ bay ra ngoài cửa sổ.

Tịch Đình Vân lưng dán vào tường, ra sức hít thở, nhìn thấy Dao vương múa đao lao tới, trong lòng chỉ cảm thấy tê lương. Y đã từng tưởng tượng ra cái chết của mình, không có cái nào tốt đẹp cả, nhưng chưa từng tưởng tượng ra mình sẽ chết một cách vô lý như thế này.

Nhìn thấy mũi đao càng lúc càng gần, tâm tình của y ngược lại bình tĩnh hơn. Thôi vậy, cuộc đời của y, lúc nào cũng là thân bất do kỷ, nếu như có thể chết, có khi lại là một sự giải thoát.

Y chậm chậm nhắm mắt, nhưng chưa đợi nhận lấy nỗi đau đớn khi mũi đao cắm vào da thịt, đã nghe thấy trước mặt “đỉnh” một tiếng vang dội, ngay sau đấy là tiếng gầm thét của Dao vương: “Người đến là ai?”

Tịch Đình Vân mở mắt ra.

Áo đỏ chói mắt, đuôi sam xung thiên, trường thương vươn thẳng, còn có bóng lưng thản nhiên điềm tĩnh. Tay trái hẩn nắm đoản đao, chính là đoản đao Dao vương vừa ném đi.

“Hoắc Quyết.”

Chỉ hai chữ, nhưng lại có thể khiến Tịch Đình Vân vô cớ cảm thấy bình tĩnh lại. Không phải sự bình tĩnh tuyệt vọng như vừa rồi lâm vào tuyệt cảnh, mà là sự bình tĩnh vì đại nạn không chết.

“Người cuối cùng cũng chịu đích thân ra tay rồi, cũng tốt!” Dao vương ha ha cười, tay trái xoay chuyển một cái lại có thể lòi ra một thanh đao.

Hoắc Quyết vắt đoản đao đi, nâng thương múa.

Đao vương xuất thủ!

Đao như sóng biển.

Võ công của Đao vương đã xếp vào hàng đầu các cao thủ nhất lưu trên giang hồ, trong thiên hạ ít có địch thủ.

Nhưng Hoắc Quyết lại là số ít trong số ít đó.

Tịch Đình Vân đứng ở bên tường, lúc đầu còn chú ý đến tình hình trận chiến, nhưng sau mười mấy chiêu, y đã biết rõ thắng thua. Ánh mắt của y chậm chậm nhìn về phía phòng bao riêng. Trong đó từng bắn ám tiễn ra, nhất định có đồng đảng. Nhưng y không hề có ý muốn xem xét.

Rất rõ ràng, y đã rơi vào một cuộc truy sát trong lúc bất tri bất giác, mà nguyên nhân gây ra chuyện này là kẻ có đuôi sam ngắt ngưỡng và tấm áo bào đỏ tươi kia.

Dường như cảm thấy được ánh mắt đang nhìn chăm chú của y, Hoắc Quyết vừa nắm chặt lấy đoản đao của Đao vương, vừa bất ngờ liếc về phía này.

Ánh mắt của hắn vẫn hắc bạch phân minh, sáng trong thẳng thắn như ban đầu, dường như muốn so đo với Thần Mục Đao vương.

Tịch Đình Vân khe khẽ mỉm cười, như đang khích lệ.

Đoản đao bị chặt đứt.

Trường thương của Hoắc Quyết lay động trong không trung mấy cái, bất ngờ đâm vào vai của Đao vương, găm chặt ông ta vào cánh cửa.

Đao vương kêu lên một tiếng, mồ hôi đổ ra như tắm, hai mắt vẫn nhìn Hoắc Quyết trừng trừng, cười cay đắng, nói liên tiếp ba tiếng “hảo”.

Ánh mắt Hoắc Quyết lạnh lùng quét qua ông ta, nói với Tịch Đình Vân: “Thương thế sao rồi?”

Tịch Đình Vân cúi đầu nhìn vết thương trên vai mình, lại nhìn về phía Đao vương bị đâm xuyên qua vai, thản nhiên nói: “Thương ngoài da thôi.”

Hoắc Quyết buông trường thương ra, lấy thương được từ trong ngực ra, kéo Tịch Đình Vân ngồi xuống, cẩn thận bôi thuốc lên.

Đao vương cứ thế bị phốt lờ, dường như bị găm ở đó không phải là người mà là một con muỗi.

Bôi xong thuốc, Hoắc Quyết hỏi: “Có đói không?”

Tịch Đình Vân nói: “Không phải chúng ta đến ăn cơm sao?”

Hoắc Quyết xuống lầu gọi thức ăn.

Đao vương đưa tay ra rút thương, máu đỏ như trút nước, ông ta vắt cây thương đi, sẩy chân bước lên trước hai bước, không ngờ lại ngồi xuống ghé đầu, “Người là ai?”

Tịch Đình Vân nói: “Tịch Đình Vân.”

Đao vương sững sốt, không thể tin nổi nhìn y, “Thiên Diện Hồ?”

Tịch Đình Vân nói: “Tại hạ tưởng rằng trước khi ra tay tiên bối đã biết rồi?”

“Ta cho rằng ngươi là tay chân của Hoắc Quyết!” Đao vương tay ôm lấy vết thương, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt răng nói: “Ngươi có gì chứng minh không?”

Tịch Đình Vân không đáp, hỏi ngược lại: “Đao vương làm việc cho ai?”

Mục quang Đao vương trầm xuống, ánh mắt nhìn y có thêm một tia thăm dò và cảnh giác.

Tịch Đình Vân đưa thương được cho ông ta.

Đạo vương cũng không khách khí, đổ thuốc lên vết thương như đổ bột mì, chốc chốc lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoắc Quyết lên lầu, nhìn thấy ông ta ngồi đối diện Tịch Đình Vân, sắc mặt có chút không vui, dùng mũi chân nhắc thương lên, đặt móng chen vào giữa hai người, đối diện cửa sổ.

Đạo vương hỏi hần: “Tại sao không một thương giết ta luôn?”

Hoắc Quyết hỏi ngược lại: “Giết người có tác dụng gì?”

Đạo vương nói: “Người giữ ta lại càng vô dụng. Những điều người muốn biết ta hoàn toàn không biết. Ta chỉ bảo vệ tính mệnh cho người khác thôi. Hôm nay người không giết ta, tất có một ngày ta sẽ giết người.”

Hoắc Quyết nhìn ông ta: “Ông sẽ chỉ già đi thôi.”

Đạo vương bị nhìn đến nổi vết thương càng thêm đau.

Tịch Đình Vân bất ngờ cười rộ lên, “Thật đúng là thú vị, tôi đi theo vương gia ăn cơm mà suýt nữa thì chết.”

Hoắc Quyết mặt lạnh te nhìn Đạo vương.

Đạo vương cắn chặt răng, “Ta cho rằng hần là người của người!” Mắt ông ta đảo qua đảo lại giữa Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết, dường như đang đoán xem quan hệ giữa họ là gì.

Hoắc Quyết nói: “Ai nói không phải?”

Đạo vương sững sốt, ánh mắt nhìn Tịch Đình Vân càng phức tạp khó đoán.

Tịch Đình Vân dường như không muốn giải thích, cũng không muốn hỏi gì, như thể trận chiến sinh tử vừa rồi chỉ là một sự hiểu nhầm mà thôi.

Thức ăn rất nhanh được mang lên.

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân lặng lẽ ăn xong đi xuống lầu.

Đạo vương trở mắt nhìn bóng lưng họ dần biến mất, trong lòng thở phào một cái. Ông ta không cần biết mối quan hệ giữa Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân rốt cuộc là gì, cũng không cần biết Hoắc Quyết tha mạng cho ông ta có mục đích gì, ông ta chỉ biết bản thân vẫn chưa chết, cũng chưa bị bắt nhốt lại.

Ông chậm chậm đứng dậy, vừa định nhảy ra bằng đường cửa sổ liền nhìn thấy một người từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Là một người có chút mập mạp, cười rất thân thiện.

Tim Đạo vương trầm xuống.

“Dương Vũ Hi.” Ông phát âm từng chữ rõ ràng.

Dương Vũ Hi mỉm cười nói: “Trước khi chúng ta bắt được Na Phi Long, vẫn xin Đạo vương ủy khuất một thời gian vậy.”

Đạo vương cười lạnh nói: “Các người giảng thiên la địa võng, một đường bức bọn ta đến nơi này, mà vẫn chưa bắt được hần ta sao?”

Dương Vũ Hi thở dài, nói: “Trước kia tôi tưởng rằng Na Phi Long là một gã ngốc, hiện giờ mới biết, cái thông minh của cả đời hần đều dồn hết vào việc chạy trốn rồi.”

33. Chương 32

CHƯƠNG 32

Ba lan bắt kinh (2) – Người bị thương, ta rất buồn.

Hoắc Quyết tìm một quán trọ trong trấn ngụ tạm.

Lúc sắp vào phòng, Tịch Đình Vân thấy Hoắc Quyết vẫn đứng đằng sau nhìn mình, đành phải dừng bước, mỉm cười nói: “Tôi biết đường mà.”

Hoắc Quyết thản nhiên nói: “Ta biết Na Phi Long trốn trong khách *** mới cố ý dẫn dụ ngươi vào đó.”

Tịch Đình Vân há miệng, hẳn thừa nhận một cách thoải mái như vậy, lại khiến cho y không biết nói gì.

Hoắc Quyết chậm rãi mở miệng, “Ta muốn biết quan hệ giữa ngươi và Na Phi Long.”

Tịch Đình Vân bình thản nói: “Tôi và hắn không hề quen biết.”

Hoắc Quyết chậm rãi đáp lại một tiếng, hai mắt vẫn gắn chặt vào y.

Tịch Đình Vân thở dài. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy tờ giấy có vòng tròn khoanh triều đình, Huống Chiếu và Na Phi Long lại thành một nhóm, y đã biết được những ngày tháng sau này sẽ không dễ sống như trong tưởng tượng. Thân tại quan trường, sao có thể giữ cho mình mình trong sạch? Cần nhờ đến người khác, sao có thể ngay thẳng, liêm khiết? Y muốn thuận theo dòng nước, nhưng lại có người muốn y phải chèo thuyền ngược dòng. Chân nhúng bùn đen, cuối cùng không thể trong sạch.

Y nhẹ giọng nói: “Từ lúc đến Nam Cương cho đến bây giờ, tôi mới chỉ dùng một chiêu mỹ nhân kế.” Nhưng lại khiến cho Họa Cơ rơi vào một kết cục bi thảm.

Hoắc Quyết nhắc nhở y: “Kế kích tướng nữa.”

Tịch Đình Vân nhớ đến việc mình cải trang thành Võ Nữ Tử, cười khổ nói: “Đúng, còn khéo quá hóa hỏng.”

Hoắc Quyết nói: “Bởi vì ta không thích Họa Cơ.”

Tịch Đình Vân ngăn người. Tình báo của Dịch Thông không thể nào sai được, tin tình báo của Thiên Cơ phủ cũng không thể nào sai, hai tin tình báo đều chỉ rõ Hoắc Quyết trong lòng hết sức ái mộ Họa Cơ..... vậy rốt cục sai sót ở đâu?

Ánh mắt Hoắc Quyết lưu chuyển, rơi xuống vết thương trên vai y, nhìn rồi nhìn, rốt cuộc không nhìn nổi nữa: “Ta cho rằng, sẽ không thể khiến ngươi bị thương.”

Tịch Đình Vân suýt nữa bật cười ra tiếng, “Là do tôi học nghệ không tinh.”

Hoắc Quyết sâu xa nói: “Nhưng không hối hận.”

Tịch Đình Vân: “.....” Đúng là không thể cười nổi, bởi vì y phát hiện mình bắt đầu nghe không hiểu ý của hắn nữa.

“Ngươi bị thương, ta rất buồn.” Hoắc Quyết cứ thế nói xong, cũng không quan tâm y có nghe lọt hay không, vươn tay đẩy y vào trong phòng, thuận tay đóng cửa, xoay người trở về phòng của mình.

Trong phòng ánh sáng ảm đạm, đốt đèn lên rồi cũng chỉ chiếu sáng được khoảng không gian quanh bàn, bóng chiếc tách chiếc chén in lên bờ tường hình dáng như ngọn đồi. Hoắc Quyết nhắc chiếc chén lên, nhưng không uống nước, chỉ để nghịch trong tay.

Không lâu sau, cửa sổ có động tĩnh.

Dương Vũ Hi nhanh nhẹn trèo vào, hành lễ với hắn, thấp giọng nói: “Na Phi Long chạy rồi.”

Hoắc Quyết gật gật đầu. Lúc nhìn thấy Đào vương đơn độc ở lại chặn người, hẳn đã không hy vọng sẽ bắt được tên đó.

Dương Vũ Hi do dự một lát, “Tịch tổng quản.....”

“Y ngủ rồi.”

Dương Vũ Hi đột nhiên không biết nên nói tiếp thế nào, mắt nhìn vào góc bàn, ngẫm nghĩ một lát mới nói: “Xem ra bức thư đó của vương phi nói đúng. Tịch tổng quản không những không phải là người của Thiên Cơ phủ mà còn không dính líu gì với đám Na Phi Long. Triều đình phải một người như vậy đến, đúng là chỉ muốn mời vương gia xuất chiến mà thôi.”

Hoắc Quyết đặt chén xuống, ngón tay chọc vào trong chén, chậm chậm xoay tròn.

Dương Vũ Hi quan sát sắc mặt, thấp giọng: “Đã như vậy, vương gia đã lôi kéo đúng người rồi. Nếu như có thể giữ lại cũng tốt, nếu không thể, trong triều có y, sau này ít nhiều gì cũng có thể phối hợp.”

Hoắc Quyết ngẩng đầu nhìn ông ta: “Ta muốn giữ y lại.”

Dương Vũ Hi cười nói: “Nếu có thể thì tất nhiên là tốt.” Nhìn tên Na Phi Long đó gây sức ép liên tục như vậy, nếu có thể có một cao thủ dịch dung bên người thì tiện biết bao nhiêu. Dù sao quan hệ giữa Nam Cương và triều đình mình tranh ám đấu bao nhiêu năm như vậy, rất nhiều món nợ còn chưa trả, việc này cũng chưa là gì.

Hoắc Quyết chậm chậm nói: “Không thể cũng phải có thể.”

Nét cười của Dương Vũ Hi dứt, “Vâng.”

Hoắc Quyết xoay chén, úp lên mặt bàn, phảng phất phát ra một tiếng “đình” trầm thấp. (Đình: quyết định, cũng có thể chỉ tiếng úp chén.)

Đi ra từ trấn, bọn họ lại tiếp tục ngồi thuyền.

Tất cả biểu hiện bên ngoài vẫn như bình thường.

Nhưng Tịch Đình Vân biết, có một số thứ đang thay đổi, hoặc có thể nói, đã thay đổi rồi.

Người cảm thấy buồn khi mình bị thương, có phụ thân là một, nhưng ông ấy đã vứt bỏ mình, Phương Hoàn Tà là hai, nhưng vết thương ngoài da như thế này tuyệt đối không tính, Hoắc Quyết là người thứ ba, nguyên nhân vì sao y vẫn chưa hiểu được. Nhưng vào giây phút hần nói ra, y đã tin.

Hoắc Quyết có lẽ biết dùng thủ đoạn, nhưng lại rất keo kiệt lời nói dối.

Tính cách mâu thuẫn, bắt nguồn từ sự cô ngạo ăn trong máu và hoàn cảnh phức tạp quỷ quyệt.

Tịch Đình Vân cảm thấy bản thân mình cũng rất mâu thuẫn. Mỗi lần Hoắc Quyết biểu hiện vượt ngoài những gì mình nghĩ, không những không khiến y cảm thấy nghi hoặc hay xa lạ, mà ngược lại dường như rút ngắn khoảng cách giữa hai người, khiến cho cả hai bên đều tiến lên một bước.

Thuyền đi qua núi, chim kêu lạnh lớt trong không gian.

Hoắc Quyết đột nhiên ném sào trúc chống thuyền vào dòng nước.

Tịch Đình Vân nghi hoặc nhìn hần.

Hoắc Quyết nói: “Cuối cùng cũng sẽ cập bờ thôi.”

“Sẽ đối đấy.”

Hoắc Quyết lấy ra lương khô đưa cho y, sau đó đi vào trong mái thuyền, nhắm mắt dưỡng thần.

Tịch Đình Vân: “.....”

Gió hiu hiu thổi.

Mây trôi cùng thuyền.

Tịch Đình Vân ngắm nhìn vẻ mặt đang ngủ của Hoắc Quyết, đột nhiên cũng cảm thấy buồn ngủ.

Không biết là do vận khí hay do Hoắc Quyết dự đoán không sai, sau khi cập tới thuyền liền cập bờ.

Trên bờ, Dương Vũ Hi dắt một chiếc xe ngựa đứng đợi.

Trời mưa nhỏ, nhỏ như kim, tấp vào mặt, vừa nhẹ vừa ngứa.

Hoắc Quyết dắt y vào trong xe.

Một chiếc bàn thấp, một chiếc chén đèn lưu li, một viên dạ minh châu.

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân phân biệt ngồi ở hai đầu chiếc bàn, giường mềm, chăn bông, khiến người ta thiu thiu muốn ngủ.

Tịch Đình Vân chớp mắt một lúc liền tỉnh. Một là vì buổi sáng đã ngủ quá nhiều, dẫn đến việc buổi tối không dễ ngủ sâu, hai là do xe ngựa chạy quá nhanh, như thể đang bay đi vậy.

Hoắc Quyết đang ở ngoài xe.

Tịch Đình Vân vẫn duy trì hơi thở và nhịp tim như lúc còn ngủ. Việc này đối với y không hề khó, muốn tồn tại trong hoàng cung, nhất định phải học được cách giả vờ, bất luận là giả ngu hay giả ngủ.

Tiếng nói chuyện của Hoắc Quyết và Dương Vũ Hi câu được câu không bên tai, nhẹ như tiếng mưa bay bên ngoài, mười mấy chữ y chỉ có thể nghe được một hai chữ, còn phải cẩn thận phân biệt.

Cuộc nói chuyện kết thúc.

Mấy từ Tịch Đình Vân có thể chắc chắn chỉ là “vương phi” và “Huống Chiếu”.

Hoắc Quyết đi vào thùng xe, nhưng lại không hề quay trở lại bên cửa mình, mà ngồi xổm trước bàn thấp, lặng lẽ nhìn Tịch Đình Vân.

Tướng ngủ của Tịch Đình Vân rất tốt, tuyệt không cần phải chỉnh lại chăn, khiến cho hắn không có gì có thể làm, chỉ có thể không chớp mắt ngắm nhìn khuôn mặt đó, cũng không hề cảm thấy chán.

Tịch Đình Vân cuối cùng cũng mở mắt ra.

Hoắc Quyết quay đầu đi, nằm ngủ trở lại, “Ngủ đi.”

Tịch Đình Vân: “.....” Có lẽ y nên tranh thủ thời gian nào đó phân tích cho rõ thâm ý đằng sau những hành động khó hiểu này của Nam Cương vương.

Xe ngựa đi vào sườn núi.

Tịch Đình Vân dường như nghe thấy xung quanh tiếng vó ngựa càng lúc càng nhiều.

Có điều Hoắc Quyết không nói, y cũng không hỏi.

Hoắc Quyết càng lúc càng ít nói, gần như có thể không nói không động cả ngày trời, chỉ là có một việc ngày nào hắn cũng nhất định phải làm, đó là thay thuốc cho y.

Đến ngày thứ năm, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại vào lúc không phải thời điểm nghỉ ngơi.

Tịch Đình Vân thò đầu ra, phát hiện bọn họ đang ở trong một lùm cây rậm rạp. Đi theo Hoắc Quyết một lúc, mới phát hiện ra lùm cây lại là ở trên vực, phía trước không có đường, đối diện là một vách núi dựng đứng, ở giữa chỉ có một sợi dây thừng to bằng ngón tay cái, dài khoảng 10 trượng (khoảng 33,3m).

Dương Vũ Hi chỉ vào đỉnh núi đối diện, sau đó chỉ xuống vực, nói: “Đỉnh núi cô lập, bốn phía là nước, thể nước cực mạnh, rất khó leo trèo.” Mười sáu chữ, nói hết được độ khó của việc đi lên phía trước.

Hoắc Quyết hỏi: “Bọn họ đi qua bằng cách nào?”

Dương Vũ Hi đáp: “Nhìn có vẻ như dựa vào sợi dây đó.”

Hoắc Quyết chau mày.

Dương Vũ Hi nói ra điều hắn lo nghĩ trong lòng, “Không phải không thể đi qua bằng dây thừng, nếu như bị đối phương phát hiện, cắt đứt dây thừng...”

Nhìn khoảng cách giữa hai đỉnh núi, Tịch Đình Vân cũng biết dây thừng một khi bị chặt đứt, người trên dây thừng tuyệt không trông chờ được vào may mắn.

Hoắc Quyết lạnh lùng nói: “Ta đi.”

Tịch Đình Vân kinh ngạc nhìn hắn.

Dương Vũ Hi nói: “Xin vương gia suy nghĩ kỹ. Vương phi mất tích bao nhiêu năm không chút tin tức nào như vậy, tin tức đó có đáng tin hay không còn phải xem xét. Thân thể vương gia giá ngàn vàng, quả thực không đáng mạo hiểm.”

Tịch Đình Vân giờ mới biết bọn họ hoài nghi vương phi ẩn thân trong vách núi đối diện.

Hoắc Quyết kiên định nói: “Ta đi.”

Đêm đen, trăng mờ, sao thưa.

Hoắc Quyết thay một bộ hắc y, trên thắt lưng giắt dây thừng, tay cầm trường thương, uy phong凛凛 đứng trên bờ vực.

Tịch Đình Vân nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên rất có ý muốn khuyên hắn đừng đi.

Nhưng khi Hoắc Quyết quay đầu nhìn lại, y mới nhận ra mình không có lập trường làm điều đó. Y hy vọng Hoắc Quyết xuất chiến A Cửu chỉ là hy vọng của y, chứ không phải của Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết đi đến, “Nếu như ta chết, ngươi có đi tìm Hạ Cô Phong không?”

Tịch Đình Vân đáp: “Vương gia cát nhân nhất định có thiên tướng.”

Hoắc Quyết vẫn không động đậy, nhìn y.

Tịch Đình Vân thở dài, “Có.”

Hoắc Quyết nói: “Ta sẽ quay lại.”

Tịch Đình Vân không biết lời Hoắc Quyết nói giờ này khắc này có được tính là một kiểu hứa hẹn hay ám thị về việc sẽ xuất chiến A Cửu hay không, nhưng y biết, cho dù không có hứa hẹn hay ám thị đấy, y vẫn hy vọng hắn sẽ bình an trở lại.

34. Chương 33

CHƯƠNG 33

Ba lan bất kinh (3) – Y không có lập trường.

Hoắc Quyết đạp lên dây thừng.

Tịch Đình Vân phát hiện tối nay gió rất mạnh, thổi vào y phục phấp phật. Nếu như là lúc bình thường, gió như thế này thổi lên người tất nhiên sẽ rất thoải mái, nhưng đối với Hoắc Quyết hiện giờ mà nói, hoàn toàn chỉ làm tăng thêm nhiều hiểm nguy.

Y chợt dâng lên cơn bốc đồng muốn gọi Hoắc Quyết quay trở lại.

Tối nay xuất phát quả thực không phải là một ý kiến hay, nhưng cuối cùng y vẫn không làm gì hết.

Y không có lập trường.

Dây thừng đã đi quá nửa.

Trên bầu trời đêm đã dần dần lộ ra nửa non vàng trắng, ánh trăng chiếu lên bộ hắc y của Hoắc Quyết, ánh lên ánh sáng nhàn nhạt.

Đêm tối đen, gió dường như thổi càng lúc càng mạnh. Trong tai Tịch Đình Vân tiếng gió vang dội, ngay cả tiếng tim đập cũng không nghe rõ. Y nhìn bóng dáng đang đi trên sợi dây thừng đó, không nhìn được tưởng tượng ra cảnh hắn ngã xuống từ trên dây thừng, bất ngờ dâng lên một sự sợ hãi không thể nói thành lời, tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, không thể hít thở nổi.

Đúng lúc y không nhìn được dịch bước chân lên trước, muốn tiến gần đến sợi dây thừng hơn, trước mắt bất ngờ lóe sáng. Ánh đèn màu vàng cam tuyệt không nên xuất hiện đã bao vây xung quanh Hoắc Quyết, gắt gao vây lấy hắn.

Hồ hấp của Dương Vũ Hi trở nên nặng nề hơn.

Ánh đèn đến từ đối diện vực, trên vực tối đen thăm thẳm ánh lửa sáng rực một vùng, thấp thoáng có thể nhìn thấy một bóng người đang đứng ở giữa ánh lửa.

Cự ly của đám người Tịch Đình Vân không nhìn rõ bóng người ở giữa ánh lửa, nhưng Hoắc Quyết nhìn thấy rất rõ ràng, đáng vẻ quen thuộc đó cho dù có ẩn trong góc tối hắc cũng có thể nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Huống Chiếu không nói lời nào nhìn Hoắc Quyết từng bước từng bước đi về phía mình, đến khi cách một xích mới vươn tay ra dịu. (1 xích = 1/3m)

Hoắc Quyết như không nhìn thấy, bước từ trên dây thừng xuống.

Huống Chiếu thở dài nói: “Nếu như ngươi muốn tới, nói cho ta một tiếng là được rồi, cần gì phải mạo hiểm như vậy chứ.”

Hoắc Quyết đáp: “Ông chưa từng hỏi ta có muốn đến hay không.”

Huống Chiếu đáp: “Có một số chuyện, không biết sẽ hạnh phúc hơn biết rất nhiều.”

Hoắc Quyết nói: “Nếu như không biết, ta vĩnh viễn sẽ không thể làm ra nổi lựa chọn này.”

Huống Chiếu lắc lắc đầu, thần tình tràn đầy sự sùng nịch và bó tay của trưởng bối đối với hậu bối.

Hoắc Quyết đi vòng qua ông ta, hướng vào trong, “Mẫu thân ở đâu?”

“Ta đến đây cũng là vì việc này.” Huống Chiếu đi theo sau hắn, bước chân buông rất nhẹ, tiếng nói càng nhẹ hơn, “Nàng mất tích rồi.”

Hoắc Quyết quay ngoắt đầu lại, thần sắc lạnh lẽo, gần như muốn bẻ đầu của Huống Chiếu!

Huống Chiếu trầm giọng nói: “Nàng là muội muội của ta, ta còn lo lắng cho an nguy của nàng hơn bất cứ người nào.” (Bụi: Chị Bính không thống nhất ở đây, lúc đầu để là tỷ tỷ, sau lại để là muội muội, ta đành giữ nguyên nguyên tác thôi.)

Hoắc Quyết nói: “Cho nên mới giam cầm nàng lại trong đây, bao năm không nhìn thấy mặt trời sao?”

Huống Chiếu đáp: “Không phải ta giam cầm nàng, là nàng tự lựa chọn ẩn cư tại đây, không màng thế sự!”

Hoắc Quyết hừ lạnh, “Ông lúc trước nhắc đến việc nàng mất tích đâu có nói như vậy.”

Khí thế của Huống Chiếu chốc lát nhạt đi, “Nàng không muốn người biết, ta chỉ có thể thuận theo ý của nàng mà thôi. Ta chỉ có một muội muội như vậy, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng chịu đựng thống khổ như vậy.”

“Sao ông lại ở đây?”

“Ta nhận được tin nàng mất tích, liền lập tức vội đến đây, chỉ sớm hơn ngươi một chút.”

Ánh mắt Hoắc Quyết tối sầm, không biết tin mấy phần.

Huống Chiếu nói: “Ngươi yên tâm, ta đã phái người đi điều tra tung tích của nàng. Một con người lớn như vậy, không thể nào mất tích không chút dấu vết.” Đối diện với sự trào phúng trong ánh mắt của Hoắc Quyết, ông ta lại cười khổ, nói: “Lúc đó là tại địa bàn của ta, ta trái phải thu dọn... cho nên mới có thể làm cho không chút dấu vết.”

“Nếu như ngày mai còn không có tin tức của nàng, thì đừng trách ta.” Ngữ khí Hoắc Quyết bình tĩnh, nhưng thần sắc lại rất nghiêm túc.

Huống Chiếu há há mồm, phía sau truyền đến động tĩnh, ra là Dương Vũ Hi và Tịch Đình Vân thấy bọn họ một lúc lâu chưa quay lại, dứt khoát cùng đi qua đó.

Khinh công của Tịch Đình Vân ở mức bình thường, đi trên dây thừng có chút dao động.

Dương Vũ Hi đằng sau y, tuy muốn giúp đỡ, nhưng cũng chỉ lực bất tòng tâm.

Hoắc Quyết đột nhiên vươn tay ra rút lấy đai lưng của Huống Chiếu.

Huống Chiếu vô thức né tránh. Nhưng Hoắc Quyết xuất thủ như điện, lại làm sao có thể để tay không mà về, lúc ông ta tránh né tay vẫn gắt gao bám sát. Huống Chiếu vô công không tặc, nhưng sau ba lần tránh né

vẫn phải để thắt lưng rơi vào tay hắn. (Bụi: Bọn này rất thích rút thắt lưng của người khác thì phải == nghịch quá!)

Hoắc Quyết cầm thắt lưng cuốn trường thương lên, ném về phía Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân xoay tay nắm lấy tay cầm của trường thương, liền cảm thấy một luồng lực rất lớn truyền đến, thân thể trong chốc lát hơi nghiêng về phía trước, bay hướng về phía đầu kia của dây thừng.

Hoắc Quyết vứt bỏ thắt lưng, một tay cầm thương, một tay ôm lấy eo Tịch Đình Vân, ôm thẳng.

Chú ý thấy mục quang của Huống Chiếu nhìn bọn họ có vẻ dò xét, Tịch Đình Vân rất nhanh giãy ra khỏi vòng tay Hoắc Quyết, ôm quyền hướng Hoắc Quyết nói cảm ơn, lại kiến lễ với Huống Chiếu.

Huống Chiếu nói: “A Quyết, giữa chúng ta có hiểu lầm, cần phải ngồi cùng nhau nói chuyện một chút.”

Hoắc Quyết nhìn ông ta chăm chăm, một lúc sau mới gật đầu.

Dương Vũ Hi vừa đặt bước lên bờ vực, liền được Huống Chiếu phái người mời cùng Tịch Đình Vân đi vào.

Huống Chiếu hỏi: “Có muốn xem qua nơi mẫu thân ngươi ở không?”

Hoắc Quyết lại gật gật đầu.

Huống Chiếu hơi mỉm cười, “Đồ đạc trong phòng của nàng, đều do một tay ta sắp xếp cả. Từ nhỏ nàng đã thích chia sẻ tâm sự cùng ta, sở thích của nàng, ta đều biết rõ.” Ông ta dắt Hoắc Quyết quay lại, không lâu sau nhìn thấy một tòa trúc lâu cao ba tầng, cực kỳ giống với trúc lâu ẩn trong thâm sơn kia.

Tịch Đình Vân dường như cũng nghĩ đến rồi, lúc vào trúc lâu còn quay đầu nhìn một cái.

Huống Chiếu nói: “Lúc nàng còn ở Tỏa Cầm sơn trang thường nói muốn chuyển hết các phòng ốc ở đó thành trúc lâu, đáng tiếc vì nhiều nguyên nhân mà đến bây giờ vẫn chưa được như ý nguyện.”

Hoắc Quyết hỏi: “Ông nói rằng nàng tự nguyện đến đây phải không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi không tin.”

Huống Chiếu lộ vẻ mặt khó xử, “Kỳ thực những chuyện này... ta cũng không muốn tin, đáng tiếc, lại không thể không tin.” Ông dắt Hoắc Quyết lên tầng ba, mở cánh cửa ở chính giữa ra, một luồng u hương xông thẳng vào mặt. Ánh trắng rơi lên chiếc đàn trước cửa sổ, những sợi dây đàn tinh tế như hòa vào cùng ánh trăng.

Hoắc Quyết chậm rãi đi đến trước cây đàn, vươn ngón tay ra nhẹ nhẹ gảy.

Huống Chiếu nói: “Cũng chỉ có người có thể chạm vào đàn của nàng, nếu đổi là người khác, chỉ sợ cây đàn này nàng cũng không cần nữa.”

Hoắc Quyết nói: “Ông muốn nói là những điều này sao?”

Huống Chiếu đóng cửa thấp đèn, dường như đang cân nhắc từ ngữ, lâu sau mới nói: “Có một ngày, mẫu thân của ngươi đến tìm ta, muốn ta khuyên phụ thân của ngươi tự phế võ công. Ta mới biết, phụ thân ngươi luyện công đến mức tẩu hỏa nhập ma, tính tình đại biến, nếu như không tự phế võ công, khó giữ được tính mạng.”

Hoắc Quyết chau mày: “Ta không nhớ tính cách phụ thân có lúc nào đại biến.”

Huống Chiếu nói: “Đó là chuyện của bốn năm trước, ngươi luyện công ở trúc lâu trong rừng, ta vốn định tìm ngươi trở về, là mẫu thân ngươi nói đừng làm phiền ngươi luyện công.”

Hoắc Quyết hỏi: “Tại sao lại đến mức tẩu hỏa nhập ma?”

Huống Chiếu lắc đầu nói: “Mẫu thân của ngươi không chịu nói, ta cũng không dám hỏi.”

Hoắc Quyết trầm mặc.

“Đó là lần cuối cùng ta gặp phụ thân ngươi, nhìn hắn rất tiêu tụy, một chút cũng không giống Nam Cương vương luôn làm rung chuyển đất trời. Câu đầu tiên hắn nói khi nhìn thấy ta chính là: Nếu ngươi mất đi võ công rồi thì sẽ thế nào.” Nét cười của Huống Chiếu thêm khổ sở, “Một câu nói, lại có thể khiến cho ta không thể nói được bất cứ điều gì. Ta còn không thể nào tưởng tượng ra bộ dạng mình khi mất hết võ công, nữa là một người cao ngạo như hắn.”

Khuôn mặt của ông ta nhảy nhót trong ánh đèn.

“Ta biết không thể khuyên nổi hắn, chỉ có thể khuyên mẫu thân của ngươi. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn quyết định đi khỏi. Lúc đầu, ta còn cho rằng bởi vì nàng từ nhỏ đến lớn đều thuận lợi, không chịu nổi sự thống khổ khi trượng phu hỷ nộ vô thường, sau đó mới biết nàng làm như vậy là có nguyên nhân khác. Bởi vì, nàng không muốn đứa con của mình có một phụ thân bị điên.”

Huống Chiếu ngừng một lát, nhìn Hoắc Quyết nói: “Đứa con mà nàng nói không phải chỉ ngươi.”

Mày của Hoắc Quyết hơi hơi chau lại, không biết là vì câu nói nào của ông ta.

Huống Chiếu nói: “Lúc đó nàng đã sinh ra một đứa bé. Lúc đầu nàng không muốn cho người khác biết là vì sợ người không vui, sau đó là vì sợ Nam Cương vương khi tẩu hỏa nhập ma làm tổn hại đến nó.”

Hoắc Quyết hỏi: “Ông đang nói, mẫu thân trốn tại nơi này là để yên tâm nuôi dưỡng đứa bé?”

“Đúng, mà cũng không đúng.” Huống Chiếu thấy vẻ mặt hắn không kiên nhẫn, vội nói: “Bởi vì đứa nhỏ đó không ở bên người nàng.”

“Vậy ở đâu?”

“Ta cũng không biết.” Huống Chiếu nói, “Mẫu thân ngươi không nói.”

Hoắc Quyết hít mắt lại.

Huống Chiếu thở dài nói: “Ta dù sao cũng là người làm chủ Huống gia. Cho dù mẫu thân ngươi chịu nói tất cả tâm sự cho ta người anh này, cũng chịu dựa dẫm vào ta, nhưng tuyệt không chịu để giọt máu của Nam Cương vương nằm vào tay ta. Nàng dù sao cũng là Nam Cương vương phi, tất nhiên sẽ suy nghĩ cho Nam Cương vương.”

“Những gì ông cần nói đã nói xong chưa?” Hoắc Quyết hỏi.

Huống Chiếu nói: “Nói xong rồi.”

Hoắc Quyết xoay người đi ra ngoài.

35. Chương 34

CHƯƠNG 34

Ba lan bất kinh (4) – Hắn phát hiện ra rằng ngay từ đầu đã nghĩ sai hướng.

Huống Chiếu từ lâu đã quen với kiểu bỏ mặc lời người khác nói ngoài tai của hắn, nói với cái lưng của hắn: “Bất kể thế nào, mẫu thân ngươi cũng là mất tích trong tay ta, ngày mai ta nhất định sẽ có sự giải thích thỏa đáng cho ngươi.”

Hoắc Quyết hừ nhẹ một tiếng, ngẩng cao đầu đi xuống lầu.

Hắn đi đến bên ngoài lầu, Tịch Đình Vân và Dương Vũ Hi đã đứng đó đợi.

Một thiếu nữ váy xanh cầm đèn xuất hiện, “Chủ nhân lệnh cho nô tỳ dẫn đường cho Vương gia.”

Hoắc Quyết thấy cô ta một đường đi xuống núi, rõ ràng không phải đi qua đường dây thừng, bèn đi theo sau cô ta. Cả đường đi không nói một câu nào, đến tận chân núi. Bóng đêm nhạt dần, dòng chảy của sông trong trẻo hơn.

Thiếu nữ váy xanh lấy ra một tấm gỗ sau núi đá, sau đó ngồi xổm bên bờ sông, vươn tay mò vào trong nước.

Tịch Đình Vân mơ hồ có thể thấy hai sợi xích sắt to bằng cổ tay đang đưa dưới nước.

Cô gác tấm gỗ lên trên đầu sợi dây xích, móc ở dưới tấm gỗ gắn chặt vào xích, sau đó đẩy về phía trước, rồi lại lấy ra thêm một tấm gỗ nữa, lại làm y như vậy, cho đến khi ghép thành một cây cầu gỗ rộng khoảng hai xích (xấp xỉ 70 cm).

Hoắc Quyết đi trước dẫn đường, Tịch Đình Vân đi giữa, Dương Vũ Hi đoạn hậu, ba người bình an qua sông, quay đầu lại, thiếu nữ váy xanh đang cầm một cái móc dài, móc từng tấm gỗ đỡ xuống.

Đi từ trong núi đi ra, bầu trời bên ngoài đã sáng rõ.

Xe ngựa đang dừng ở bên ngoài núi.

Hoắc Quyết trèo lên xe, quay người liền thấy người theo mình là Dương Vũ Hi.

Dương Vũ Hi thấy Hoắc Quyết chau mày, cười gượng nói: “Tịch tổng quản cướp mất ngựa của A Phong, A Phong chỉ còn cách chạy lại đây đánh xe.”

Sắc mặt Hoắc Quyết trầm xuống. Mối quan hệ giữa hắn và Tịch Đình Vân như một cái hộp bị giấy chụp lên, trên giấy viết điều kiện, nhưng không mở ra ai cũng biết rõ trong hộp là gì. Chuyện dùng Đạo vương để thăm dò, tuy Tịch Đình Vân không nói gì, nhưng đã trở thành cái gai chọc thủng tờ giấy. Có lẽ cái gai đó sớm muộn gì cũng có, muộn một chút có lẽ không còn là cái gai nữa mà là một con dao, nhưng rách thì cũng đã rách rồi, đằng sau sự hòa thuận như phủ một lớp băng mỏng rồi cuộc sẽ trở thành cái gì, hắn có mục tiêu nhưng không nắm chắc toàn bộ.

Dương Vũ Hi nói: “Vương phi bà ấy...”

Hoắc Quyết hồi thần, thuật lại ngắn gọn những gì Huống Chiêu đã nói.

Sắc mặt Dương Vũ Hi có chút khó coi, “Vương gia tin không?”

Sắc mặt Hoắc Quyết âm lãnh, “Một chữ cũng không tin.”

Dương Vũ Hi do dự một lát, nói: “Lão Vương gia tẩu hỏa nhập ma... có lẽ là thật.”

Khuôn mặt Hoắc Quyết cứng lại.

Dương Vũ Hi nói: “Năm tháng trước khi vương phi mất tích, vương gia chân không bước ra khỏi cửa, chuyện lớn chuyện nhỏ đều giao cho vương phi truyền đạt, cho đến tận lúc vương phi mất tích mới xuất hiện. Có điều lúc đó vương gia rất khác với lúc trước, đúng thực là có chút hỷ nộ vô thường. Nhưng chúng tôi đều cho rằng ngài ấy lo lắng suy nghĩ vì việc vương phi mất tích, cho nên cũng không để tâm đến điều này nữa, sau đó...”

Hoắc Quyết nói: “Ông cho rằng phụ thân ta vì tẩu hỏa nhập ma mà tự sát?”

Dương Vũ Hi trầm mặc.

Hoắc Quyết chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Bên ngoài có ngàn vạn kiểu phán đoán khác nhau về cái chết của lão vương gia đều là do từ trước tới nay Nam Cương vương phủ không chịu nói rõ nguyên nhân cái chết. Bởi vì Hoắc Quyết từ đầu đến cuối đều không thể nào tin được phụ thân của mình, một cường giả đầu đội trời chân đạp đất, lại có thể tự sát!

Nhưng những kết quả điều tra tìm tòi không những không hề lật đổ kết luận này, mà còn khiến cho kết luận này càng trở nên đáng tin hơn.

Tay phải hắn nắm chặt lại, khe khẽ gõ vào trán.

“Vương gia.” Dương Vũ Hi nói, “Huống Chiêu nhắc đến tiểu vương gia, có phải là vương phi đã hồi hận rồi?”

Hai mắt Hoắc Quyết bất chợt mở to.

Dương Vũ Hi nói: “Trong thiên hạ không gì bằng trái tim phụ mẫu, vương phi muốn con trai của mình kế thừa vương phủ cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

“Nàng sẽ không.” Hoắc Quyết nói một cách chắc chắn.

Dương Vũ Hi nhìn hắn, trong mắt thoáng hiện một chút lo lắng. Không có ai có thể biết rõ hơn ông, người thiếu niên Nam Cương vương khiến người ta phải ngược nhìn này đã gắng gượng sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt huyết hùm hang sói như thế nào. Cũng không ai có thể biết rõ hơn ông, người thiếu niên Nam Cương vương này để khiến người khác ngược nhìn, làm đám hùm sói kinh sợ đã phải tổn biết bao tâm huyết và mồ hôi. Cho nên ông không hề muốn cũng không thể để cho bất kỳ ai, bất kỳ việc gì có thể uy hiếp đến địa vị Nam Cương vương của người thiếu niên này tồn tại.

Đường như đang thuyết phục ông, Hoắc Quyết lại nhắc lại lần nữa, “Nàng sẽ không đâu.”

Dương Vũ Hi thở dài, không nói gì, nhường bước. Vẫy ngược của Hoắc Quyết không nhiều, nhưng nửa cái cũng không thể đựng đến được. (Vẫy ngược: điều cấm kỵ, điều có thể làm cho người đó tức giận.)

“Huống Chiếu nói vương phi mất tích rồi, có phải là một màn kịch ‘giám thủ tự đạo’ hay không?” Ông hỏi, “Có thể hẳn ta biết được bí mật vương phi bị giam cầm cho nên mới dựng lên một màn kịch như vậy. Năm đó cũng chính hắn bảo rằng vương phi bị mất tích!” (Giám thủ tự đạo: biết luật phạm luật, vừa trông coi vừa ăn cắp)

Hoắc Quyết nói: “Hôm nay sẽ biết được tin tức thôi.”

Dương Vũ Hi thấp giọng thở dài nói: “Nếu như không phải là ông ta, thực sự tôi không thể nghĩ ra còn có ai thần thông quảng đại như thế, có thể thần không biết quỷ không hay cứu vương phi từ trong tuyệt bích đó ra.”

Hoắc Quyết nói: “Có đấy.”

“Ai?”

Sắc mặt Hoắc Quyết âm trầm “Kẻ đi tìm cái chết.”

Tịch Đình Vân thấy sau khi Dương Vũ Hi xuất hiện liền tìm một con ngựa, từng bước từng bước tiến lại gần mình, đành cười nói: “Dương tổng quản.”

Dương Vũ Hi nói: “Tịch tổng quản cả đêm không ngủ, không bằng lên xe nghỉ ngơi một chút.”

Tịch Đình Vân nói: “Dương tổng quản cũng đã cả đêm không ngủ, nên là Dương tổng quản nghỉ ngơi mới đúng.”

“Tôi ở trên ngựa còn có thể chớp mắt một lúc, đối diện với vương gia ngay cả híp mắt cũng không dám.” Dương Vũ Hi ngừng một lát, sâu xa cười nói: “Bằng hữu của vương gia chỉ có vài người, không phải ai ai cũng có thể làm được.”

Tịch Đình Vân nói: “Đúng vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Dương Vũ Hi thấy y giả ngu, dứt khoát thẳng thắn nói: “Tịch tổng quản chẳng lẽ không nhìn ra vương gia đã coi ngài là bằng hữu rồi sao?”

Tịch Đình Vân đưa tay xoa xoa vết thương trên vai, mỉm cười nói: “Thật là vinh hạnh.”

Dương Vũ Hi đột nhiên không nói gì nữa.

Tịch Đình Vân nói: “Cảm ơn Dương tổng quản đã quan tâm, vậy tôi xin phép lên xe ngựa.”

“Mời.” Dương tổng quản mắt tiễn y lên xe, chợt cảm thấy lời mình vừa nói cực kỳ dư thừa.

Trong thùng xe, Hoắc Quyết đang nhắm mắt dưỡng thần.

Tịch Đình Vân nửa ngồi trước bàn thấp nhìn hắn.

Ánh sáng mờ hồ xuyên vào, mờ mịt chiếu lên hai khuôn mặt của họ, khiến hai bên đều có vẻ mơ hồ. Giữa bọn họ dường như đang diễn ra một cuộc đọ sức, duy trì suốt thời gian một nén hương, ai cũng không mở miệng.

Tịch Đình Vân cuối cùng cũng bại trận, khe khẽ thở dài.

Dưới chân, tay cầm thương của Hoắc Quyết khẽ nắm chặt.

Tịch Đình Vân thấp giọng nói, “Vương gia.”

Hoắc Quyết rút cuộc cũng mở mắt ra, nhưng lại không hề nhìn hắn, mà nhìn nơi nối giữa cửa xe và trần xe.

“Dùng mỹ nhân kế mời vương gia xuống núi quả là rất cơ hội. Đi theo vương gia tùy theo sở thích của vương gia, hy vọng vương gia có thể lúc nào đó mềm lòng, đúng là quá tránh việc nặng, tìm việc nhẹ rồi.” Tịch Đình Vân cười khổ, “Nghĩ như vậy, tôi đến Nam Cương lâu như vậy rồi mà chưa hoàn thành được việc nào cả.”

Hoắc Quyết nói: “Ta không ngại người tiếp tục tránh việc nặng, tìm việc nhẹ.”

Tịch Đình Vân nói: “Nhưng vương gia không có ý xuất chiến.”

Hoắc Quyết mím môi, không khẳng định cũng không phủ định.

Tịch Đình Vân cúi đầu cười nhạt, “Không bằng làm một cuộc giao dịch với vương gia. Vương gia muốn bình định Nam Cương, tôi nguyện giúp vương gia một tay, sau khi chuyện đã thành, vương gia xuất chiến A Cừu. Chúng ta ai cũng đạt được điều mình cần.”

Đôi mắt Hoắc Quyết tỏa sáng trong bóng tối, “Người xác định muốn giúp ta bình định Nam Cương?”

Tịch Đình Vân biết ý ẩn trong lời nói của hắn. Nam Cương vẫn luôn là mối lo của triều đình. Quan hệ giữa lục bộ và Nam Cương vương càng căng thẳng mới là điều triều đình muốn nghe muốn thấy. So với A Cừu, Nam Cương vương càng khiến hoàng đế đứng ngồi không yên, cho nên món nợ này có tính thế nào, đều không giống như điều triều đình sẽ lựa chọn.

Tịch Đình Vân mỉm cười nói: “Tôi giúp vương gia một tay không đồng nghĩa với việc vương gia nhất định có thể bình định Nam Cương. Tôi chỉ muốn làm một vụ giao dịch, tôi giúp vương gia bao nhiêu, cũng xin vương gia giúp tôi bấy nhiêu.”

Hoắc Quyết hừ lạnh, “Người rõ ràng không chịu bị thiệt.”

Chuyện có thể giúp để bình định Nam Cương rất nhiều, ví dụ như gửi một thư bán một tin, đều có thể tính là giúp đỡ, nhưng giúp đỡ chuyện xuất chiến với A Cừu chỉ có một. Tính như vậy, bất kể thế nào cũng là Tịch Đình Vân được lời.

Tịch Đình Vân cười nói, “Nếu như vương gia không nể tình, thì tôi giúp bao nhiêu cũng vô dụng. Đồng ý hay không đồng ý, cuối cùng cũng đều xem ý của vương gia thôi.”

Hoắc Quyết nói: “Người đã từng nghĩ đến việc rời đi chưa?”

Nét cười của Tịch Đình Vân nhạt dần.

Hoắc Quyết chậm rãi nói: “Nam Cương vương phủ rất rộng, có hồ có cá.”

Tịch Đình Vân lại cười, “Cho nên, vương gia muốn chiêu thêm một tổng quản sao?”

Cho dù y đang cười, nhưng ý cười rất nhạt, khó có thể nắm bắt, khiến Hoắc Quyết chau mày. Ánh mắt hắn nhìn Tịch Đình Vân chăm chăm, dường như muốn dùng ánh mắt xé bỏ lớp mặt nạ cải trang của y xuống.

Tịch Đình Vân chậm chậm ngưng cười, thản nhiên nói: “Vừa tiến cung, tôi chỉ là một nô tài làm việc vặt, đến bây giờ, tôi đã là đại nội tổng quản.”

Hoắc Quyết buông cây thương trong tay ra. Hắn phát hiện ra rằng ngay từ đầu mình đã nghĩ sai hướng.

36. Chương 35

CHƯƠNG 35

Ba lan bắt kinh (5) – Ta sẽ tìm lý do khác.

Trong suy nghĩ của hắn, Tịch Đình Vân từ nhỏ đã nghèo khó, không ăn nổi kẹo hồ lô, từ trước đến nay chưa từng được sống những ngày no đủ, ngay cả tình thân duy nhất cũng tiêu tan vào thời khắc nhập cung. Minh tranh ám đấu, lừa lọc xảo trá trong hoàng cung, hoàng đế hỷ nộ vô thường, làm bạn với vua như chơi với hổ, y dần sâu trong đó, nhất định rất gian khổ. Do vậy, cho dù Tịch Đình Vân lớn tuổi hơn mình, hắn vẫn cứ thông cảm với y, thương hại y, thậm chí còn có vài phần đồng bệnh tương liên. Mà tính tình Tịch Đình Vân lại khác với mọi người, dịu dàng mà không ra vẻ, có mưu đồ nhưng không phải lúc nào cũng tính toán, sống bên cạnh lâu rồi, Hoắc Quyết vô thức đặt y vào vị trí cần bảo vệ và cứu giúp.

Nhưng hắn đã quên đi mất, Tịch Đình Vân là đại nội tổng quản. Một người trải qua bao gian khó, đứng trên đám đông trong một nơi ăn thịt người như chốn hoàng cung sao có thể là một kẻ yếu?

Ánh mắt của Hoắc Quyết hơi tối lại, ngữ khí bất chợt thay đổi, mang theo vài phần lạnh lùng gượng gạo, “Những gì hắn có thể cho người, ta cũng có thể.”

Tịch Đình Vân nói: “Thời gian bảy năm, không phải ngài ấy cho tôi, mà là tôi bỏ ra.”

Hoắc Quyết không biết nói gì nữa.

Hắn phát hiện vừa rồi hắn đã sai rồi, bây giờ cũng không đúng. Hắn muốn giữ Tịch Đình Vân lại, trong tay lại không có điều kiện có thể trao đổi. Người ngoài nhìn vào, đại nội hoàng cung là một nơi lang hổ, nhưng Tịch Đình Vân đã gian khổ rèn luyện được một tấm thân kim cương trong nơi lang hổ đó từ lâu, không thể nào bị đồng hóa, lại tuyệt đối không sợ hãi. Mà Nam Cương hiện tại cũng không phải là một nơi lý tưởng để đến, càng không nói đến mối quan hệ rối rắm phức tạp với lục bộ khiến Nam Cương vương phủ rơi vào hoàn cảnh rất đáng lo lắng. Chỉ nói riêng về hắn, Tịch Đình Vân ở cùng hắn chẳng qua chỉ hơn một tháng, cho dù hắn có đối tốt với Tịch Đình Vân thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể so với sự hiểu biết trong bảy năm của Tịch Đình Vân về hoàng đế. Có câu rằng: lạ không bằng quen, đem ra so sánh, bản thân thực sự không có chút ưu thế nào.

“Nếu như... là lý do khác thì thế nào?” Hoắc Quyết chậm chậm hỏi.

Tim Tịch Đình Vân không khỏi run lên, trong đầu thoáng hiện lên một suy đoán, nhưng lại bị mạnh mẽ nhấn xuống. Trái tim vừa mềm đi một chút vì nét thất vọng hiếm thấy trong mắt Hoắc Quyết lập tức cứng rắn lại, y thản nhiên nói: “Ý vương gia là gì?”

Hoắc Quyết trầm mặc thật lâu mới nói: “Xuất chiến.”

Hai chữ mong đợi đã lâu thốt ra từ miệng Hoắc Quyết lại không khiến Tịch Đình Vân cảm thấy kinh hãi là bao. Dù sao điều kiện tương tự y cũng đã nghe thấy một lần từ miệng của Hạ Cô Phong, lời Hoắc Quyết nói chẳng qua chỉ đưa cho y thêm một sự lựa chọn tương tự mà thôi.

“Nếu như có thể, tôi muốn xin vương gia hãy cân nhắc lại điều kiện trước đó.” Tịch Đình Vân nhẹ giọng, nói.

Hoắc Quyết nhắm hai mắt lại.

Trong lòng Tịch Đình Vân thoáng chút thất vọng.

“Được.”

Đúng lúc Tịch Đình Vân cho rằng hắn sẽ không trả lời, Hoắc Quyết đưa ra đáp án.

Trong đáy mắt của Tịch Đình Vân thoáng một nét ám muội, ngay cả khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

“Có điều có một yêu cầu.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân nói: “Vương gia cứ nói.”

“.....Hai yêu cầu.”

“.....” Tịch Đình Vân dường như có chút bó tay trước sự thay đổi nhanh chóng của hắn, “Vâng, xin vương gia cứ nói.”

“Đừng gọi ta là vương gia.”

Tịch Đình Vân sững người.

“Gọi ta là A Quyết.” Hoắc Quyết ngừng một lát, “Hoặc là Sơ Hà.”

Tịch Đình Vân há miệng, cảm thấy cả hai kiểu đều có chút không gọi ra nổi, “Đây chính là hai yêu cầu của vương gia sao?”

Hoắc Quyết vẫn nhắm mắt, nhưng sắc mặt rõ ràng lạnh đi.

Tịch Đình Vân thăm dò gọi: “A Quyết?”

Hoắc Quyết mím môi, nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên, “Điều kiện thứ hai...”

Tịch Đình Vân ngăn người nói: “Vừa rồi không phải hai điều kiện sao?”

“Là một.”

“.....” Tịch Đình Vân nói, “Xin cứ nói.”

“Ở lại bên ta.” Hoắc Quyết mở mắt ra.

Ánh sáng lọt qua rèm chiếu lên đôi mắt của Hoắc Quyết một tầng ánh sáng mờ mờ. Cảm xúc dưới ánh sáng đó mờ mờ, mơ hồ quá.

Tịch Đình Vân cân nhắc mở miệng: “Trước khi việc thành công?”

Hoắc Quyết nói: “Tạm thời nói như thế.”

Tuy rằng rất muốn mặc kệ, nhưng hai chữ “tạm thời” trơ trên cửa Hoắc Quyết làm Tịch Đình Vân không nhịn nổi tò mò, hỏi: “Sau tạm thời thì sao?”

Hoắc Quyết nói: “Ta sẽ tìm một lý do khác.” Giữ người lại.

Ba chữ phía sau tuy không nói ra, nhưng Tịch Đình Vân đã rõ. Trong lòng y dâng lên một cảm giác kỳ lạ, vì sự cố chấp khác lúc thường của Hoắc Quyết và y vẫn chưa phát hiện ra bản thân đã âm thầm có một suy đoán đang dần rõ ràng hơn.

Đúng là bó tay.

Dương Vũ Hi vốn định rẽ vào một thành trấn nghỉ chân, thuận tiện đợi thư hồi đáp của Huống Chiêu, đáng tiếc chưa kịp vào thành trấn bọn họ đã bị chặn lại.

Nhìn thấy một đám người mặc đồ đen đằng đằng sát khí trước mặt, Dương Vũ Hi cười cực kỳ thân thiện đáng mến: “Không biết là huynh đệ trên con đường nào, nếu như trong người thiếu tiền, chỗ chúng tôi có chút tiền đi đường, các vị cứ lấy mà dùng.”

Người cao ráo nhất trong đám người mặc đồ đen đứng ra, “Chúng ta là dũng sĩ nước Vũ Nhiên!”

Dương Vũ Hi sững sốt, giấu giấu giếm giếm làm việc xấu thấy nhiều rồi, nhưng lần đầu thấy quang minh chính đại tự khai ra lai lịch như kiểu này. Ông hỏi: “Đám hỏi có điều gì chỉ giáo?”

Người mặc đồ đen hỏi: “Trong xe có phải là Nam Cương vương không?”

Dương Vũ Hi nói: “Đúng thì sao mà không đúng thì sao?”

Người mặc đồ đen đáp: “Chúng ta đến tìm Nam Cương vương nói lý.”

“Bất luận các người có tìm hay không, vương gia chúng tôi từ trước đến nay đều rất thông tình đạt lý.”

“Công chúa của chúng ta mất tích trong địa phận Nam Cương, ông có biết không?”

Dương Vũ Hi nói: “Nếu như công chúa của chúng ta mất tích, chúng ta nhất định sẽ biết, đã là công chúa của các người, tại sao chúng ta lại biết được?”

Người mặc đồ đen đáp: “Công chúa của chúng ta đến gặp Nam Cương vương, nàng lại mất tích trong địa phận Nam Cương, các người sao lại không biết?”

Bất ngờ Dương Vũ Hi cười rộ, “Chúng ta rốt cuộc cũng hiểu vì sao các người lại phải tìm Nam Cương vương nói lý rồi.” Ngờ khi ông ta thông thả, thu lại ý cười, “Người không thông tình đạt lý vẫn luôn thích dùng thái độ ngang bướng thô lỗ để thuyết phục người thông tình đạt lý.”

Người mặc đồ đen nói: “Các người phải chịu trách nhiệm.”

Dương Vũ Hi thản nhiên hỏi: “Chịu trách nhiệm thế nào?”

“Tìm công chúa của chúng ta về đây!”

“Các người là đến nhờ vương gia chúng ta sao?”

Đám người mặc đồ đen nhìn nhau, mất hết can đảm. Một chữ nhờ đã phủ sạch trách nhiệm. Người mặc đồ đen nói: “Vương gia của các người phải chịu trách nhiệm tìm.”

“Nếu như không thì sao?” Hoắc Quyết xuất hiện trên càn xe, kiêu ngạo nhìn từ trên xuống, lạnh lùng nhìn đám người mặc đồ đen.

Người mặc đồ đen nhìn thấy cách ăn mặc của hắn thì sửng sốt, nhìn rõ dung mạo của hắn lại càng ngây ngẩn, hồi sau mới nói: “Công chúa là bảo bối của nước Vũ Nhiên chúng tôi, nếu như mất nàng rồi, hoàng đế sẽ rất tức giận rất tức giận. Đến lúc đó, chúng tôi phải xuất binh đánh các người đó!”

Hoắc Quyết nói: “Tìm không ra thì phải xuất binh sao?”

Người mặc đồ đen nhìn ngắm khuôn mặt diễm như đào lê, lạnh như băng sương của hắn có chút cảm thấy tội tệ, nhưng tên đã lên dây không thể không bắn, đến mức này rồi, đành phải can đảm mà tiến lên thôi, “Đúng vậy!”

Hoắc Quyết nói: “Được.”

Người mặc đồ đen vui mừng, “Ngài đồng ý giúp chúng tôi tìm công chúa sao?”

“Ta đồng ý để các người xuất binh.”

Người mặc đồ đen ngây ra.

Hoắc Quyết nói: “Nếu như các người không chắc chắn lắm với chủ ý của mình, ta có thể giúp một tay.”

Người mặc đồ đen cảnh giác hỏi: “Giúp thế nào?”

“Xuất binh trước.”

Lời đó vừa nói ra, đừng nói đám người mặc đồ đen, mà ngay cả Tịch Đình Vân trong xe và Dương Vũ Hi ngoài xe cũng đều phải sửng sốt.

Tuy rằng nội bộ Nam Cương không ngừng phân tranh, nhưng đến mức xảy ra chiến tranh ít nhất cũng đã là chuyện của mấy chục năm trước rồi. Mấy năm gần đây, cho dù là lúc lão vương gia và Na Phi Long kèn cựa nhau ác liệt nhất cũng chưa từng đụng đến binh mã. Ai cũng biết rằng, chiến tranh bùng nổ thì dễ, nhưng thu dọn thì khó, đến lúc đó, không phải cứ hai bên phân rõ thắng thua là có thể kết thúc, vẫn còn có những thế lực luôn luôn châu trực làm ngư ông đắc lợi, cuối cùng diễn biến đến mức độ nào, ai cũng không thể nói rõ được.

Nhưng hôm nay, Hoắc Quyết lại dễ dàng khởi động chiến tranh như thế.

Trán Dương Vũ Hi toát mồ hôi lạnh. Trong lòng ông chỉ hận không thể xông lên bịt mồm Hoắc Quyết lại, bề ngoài lại không thể không tiếp tục ra vẻ đứng đắn nghe tiếp.

Đám người mặc đồ đen hồi thần lại từ trong chấn kinh, “Ngài, ngài thực sự muốn đánh Vũ Nhiên sao?”

Hoắc Quyết nói: “Là các người ép ta đánh Vũ Nhiên.”

Đám người mặc đồ đen mặt cắt không còn giọt máu, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng mềm xuống, “Tôi không hề có ý đó. Tôi chỉ là rất lo lắng, công chúa nàng ấy trẻ trung, xinh đẹp lại đơn thuần hồn nhiên, nàng ấy căn bản không biết những người bên ngoài nguy hiểm đến mức nào, nếu như nàng thực sự rơi vào

tay kẻ xấu.....” Quàng mắt của anh ta trong chớp lát đỏ lên, đáng thương vô cùng nhìn Hoắc Quyết, hai chân khụy xuống, quỳ trên mặt đất, “Cầu xin vương gia xin ngài hãy cứu lấy nàng!”

.....

Như những gì y thấy, công chúa Tế Yêu trẻ trung xinh đẹp thì có, nhưng mà đơn thuần hồn nhiên... thì khiến người ta giật mình quá.

Tịch Đình Vân trầm nghĩ.

Có điều chuyện phát triển theo chiều hướng này, đừng nói Tịch Đình Vân không ngờ tới, ngay cả Hoắc Quyết và Dương Vũ Hi cũng rất ngạc nhiên.

37. Chương 36

CHƯƠNG 36

Ba lan bất kinh (6) – Mọi chuyện.

Hoắc Quyết nói: “Nhân khẩu mất tích nên báo với quan phủ tại địa phương.”

Người mặc đồ đen tức giận nói: “Quan phủ địa phương chỉ biết làm việc một cách miễn cưỡng!”

Hoắc Quyết nói: “Thì gửi cáo trạng lên quan phủ trên một cấp.”

“Ngài không phải là quan phủ trên một cấp sao?”

Hắn trên hắn mấy cấp ấy chứ. Hoắc Quyết cũng cảm thấy thảo luận về chế độ quan tước Nam Cương với một người ngoại tộc rất vô vị, hỏi: “Cáo trạng đâu?”

Người mặc đồ đen ngậy ra: “Hơ.....”

Hoắc Quyết phát tay đi vào trong xe.

Người mặc đồ đen thấy hắn muốn đi, vội lên trước mấy bước, cản xe ngựa lại, “Tôi sẽ lập tức viết cáo trạng, xin Nam Cương vương nhất định giúp đỡ tìm công chúa trở về!”

Sự xuất hiện và biến mất của công chúa Tế Yêu, Dương Vũ Hi biết rất rõ ràng. Cô ta vì sao xuất hiện và biến mất, ông cũng nắm được phần nào. Một mỹ nhân công chúa hoạt sắc sinh hương của dị quốc tất nhiên không thể nào vô duyên vô cớ chạy đến Nam Cương ngắm cảnh, vấn đề là kẻ đứng đằng sau sai khiến là ai.

Có điều trước khi sự việc trở nên rõ ràng, vẫn cần phải để ý đến thể diện của hai nước. Ông nói: “Phía trước có thành trấn, chúng ta nghỉ chân một lát rồi nói.”

Người mặc đồ đen luôn miệng nói được.

Dương Vũ Hi trong lòng tính toán đến lúc đó vắt người ta lại tại nha môn thị trấn, nha môn nhất định sẽ nghĩ cách đưa người ta đến nơi người ta nên đến.

Trước khi trời chập choạng tối, xe ngựa đã đến thị trấn.

Dương Vũ Hi viết một bức thư, sai người đưa người mặc đồ đen cả người lẫn thư gửi đến nha môn, cho nha môn địa phương đưa người ta đến nha môn chuyên giải quyết sự vụ mất tích xử lý một cách công bằng. Sau khi người mặc đồ đen bị đưa vào đó quả nhiên không quay trở lại nữa. Ông liền vứt việc này ra sau đầu, yên tâm lo liệu việc ăn ở của Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân.

Khách *** tất nhiên là khách *** tốt nhất, đầu bếp tất nhiên là đầu bếp tốt nhất.

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân đi suốt mấy ngày liền, thức ăn không phải là lương khô, mà là không ăn gì cả, khó lắm mới được ăn một bát cơm nóng, ai cũng đều ăn rất ngon miệng.

Ăn cơm xong, Tịch Đình Vân đứng dậy nói: “Tôi ra ngoài đi dạo một lát.”

Hoắc Quyết lặng lẽ gõ bát.

Tịch Đình Vân nói: “Một chút sẽ quay lại ngay.”

Hoắc Quyết nói: “Ta cũng ra ngoài.”

Tịch Đình Vân nhìn chăm chăm vào búi tóc trên đỉnh đầu hắn.

Hoắc Quyết ngẩng đầu, búi tóc nghiêng về sau, như một ngọn tháp nghiêng đổ.

Tịch Đình Vân nhìn búi tóc quá mức chuyên chú, vô thức muốn vươn tay ra.

Hoắc Quyết nghi hoặc nhìn bàn tay hươ về phía đầu mình của y.

Tay của Tịch Đình Vân giờ đến nửa chừng mới chú ý đến điểm quái dị của mình, phản ứng thật nhanh xoa xoa tóc của hắn, cười gượng nói: “Tóc bị rối rồi.”

Ánh mắt của Hoắc Quyết nhu hòa trở lại, đứng dậy nói: “Đi.”

Một con sông chảy xuyên qua thị trấn.

Bên sông vô số hàng quán nhỏ, trên sông rất nhiều cây cầu đá.

Sắc trời cũng dần dần tối lại, ven sông treo đầy những chiếc đèn ***g to màu đỏ, nhìn từ xa, như hai con rắn nhỏ dài đỏ rực rỡ.

“Cho người.”

Một cây kẹo hồ lô còn đỏ hơn cả đèn ***g xuất hiện trước mặt Tịch Đình Vân, khiến y không vết tích thu lại ánh mắt kiếm tìm. Y nhận lấy kẹo hồ lô trên tay Hoắc Quyết, mỉm cười nói: “Đa tạ.”

Hoắc Quyết nhìn chăm chăm Tịch Đình Vân ăn một viên, hỏi: “Ngon không?”

Tịch Đình Vân gật gật đầu.

Hoắc Quyết đột nhiên nắm lấy tay y, vươn đầu qua, cắn một cái vào cái que nhỏ, liếm liếm môi, nhú mào nói: “Ngọt quá.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Hồi nhỏ tôi hay trộm vụn đường ăn.”

Hoắc Quyết hỏi: “Vụn đường?”

“Là lớp ngoài ấy.”

“Rất ngọt.”

“Ừ.”

Kẹo hồ lô lại bị Hoắc Quyết cạp đi mất một miếng.

Ánh mắt của Tịch Đình Vân ngưng đọng trên sông, đối với hành vi trộm cắp của hắn nhìn mà như không thấy.

Hoắc Quyết nhìn khuôn mặt nghiêng của y, hai mào chau lại rất khẽ, vừa nhai, vừa kéo mặt y quay lại.

“Vương...” Tịch Đình Vân cười cười, “Đi đâu?” (Mở đầu câu này phát âm tương tự với chữ vương trong vương gia.)

Đám mây u ám giữa hai mào của Hoắc Quyết hơi tiêu tán, “Ta trở về đợi tin tức, nếu người muốn đi dạo thì đi dạo một lúc, sớm trở về.”

“Được.” Tịch Đình Vân cúi đầu nhìn cái tay rõ ràng nói phải trở về nhưng lại cứ nắm lấy tay áo mình.

Hoắc Quyết nói: “Nhớ kỹ chuyện đã hứa với ta.”

Tịch Đình Vân nói: “Được.”

“Người biết ta đang nói tới chuyện gì chứ?”

Tịch Đình Vân cười nói: “Mọi chuyện.”

Sự u ám trên trán Hoắc Quyết đã tiêu tan triệt để, bàn tay nắm ống tay áo người ta giật giật mấy cái mới buông ra. (Bụi: Kute thể T^T)

Tịch Đình Vân mỉm cười đưa mắt tiễn bóng áo đỏ dần dần biến mất ở khúc quanh trên đường, mới thu lại ánh nhìn, thuận theo những bậc đá bên đường đi xuống ven sông. Một chiếc thuyền ô bông đậu ven sông, nhìn thoáng qua thô sơ và giản dị, nhìn kỹ mới thấy trên sàn thuyền có trải một lớp gấm màu sắc tương tự với màu sàn.

Cách.

Tiếng chén rượu va vào nhau vang lên rất khê.

Tịch Đình Vân cười.

Bước vào trong khoang thuyền, một chiếc bàn thấp có bày một ấm trà.

Hai tay trái phải của Văn Tư Tư mỗi tay cầm một chén trà, thấy y đi vào, đưa chén cho y, “Huynh rời kinh vội vàng quá, vẫn nợ ta một chén trà.”

Tịch Đình Vân nhận lấy chén trà, uống như uống rượu, một hơi là cạn, ngồi xuống trước mặt hần.

Văn Tư Tư uống một chén, “Nghe nói tính tình của Hoắc Quyết rất khó chiều.”

Tịch Đình Vân nói: “Dễ chiều hơn hoàng thượng.”

Văn Tư Tư cười nói: “Nghe nói Hoắc Quyết rất phóng túng.”

Tịch Đình Vân nói: “Đứng đắn hơn hoàng hậu.”

Nét cười của Văn Tư Tư hơi thu lại, “Nghe nói Hoắc Quyết rất xinh đẹp.”

Tịch Đình Vân gật đầu nói: “Chính xác.”

Văn Tư Tư sững sờ nhìn y hồi lâu, bất ngờ cười rộ, “Xem ra ta suy nghĩ nhiều rồi. Trước khi đến, ta còn cứ lo huynh sẽ bước vào vết xe đổ của Họa Cơ và Võ Nữ Tử, còn tưởng tượng rằng huynh trốn đông trốn tây thăm hại thế nào, ta anh minh thần vũ cứu huynh ra khỏi biển khổ thế nào.”

Tịch Đình Vân trầm mặc hồi lâu, nói: “Chuyện của Họa Cơ, Võ Nữ Tử đã biết chưa?”

“Biết rồi.” Văn Tư Tư nói, “Uống rượu suốt một đêm, nghe tiếng gió suốt một đêm, buổi sáng vừa dậy lại nổi cơn thèm rượu.”

“.....Xin lỗi.”

“Hần lên cơn của hần, huynh xin lỗi cái gì?” Văn Tư Tư cười ha ha, nói: “Hung thủ đã xác định được chưa?”

Tịch Đình Vân nhớ lại tin tức hôm đó đục tường nghe được, cân nhắc nói: “Nghe nói dưới trướng Huống Chiêu có một cao thủ sử dụng móc câu.”

Văn Tư Tư trầm ngâm nói: “Con trai của Thôi Lạt, Tả hữu phùng nguyên Thôi Hậu?”

“Huynh biết sao?” Tịch Đình Vân kinh ngạc.

Văn Tư Tư nói: “Tin tức của Tiểu Thiên phủ.”

Tịch Đình Vân không lên tiếng. Y đã từng dùng danh nghĩa của Tiểu Thiên Phủ, lúc đó Hoắc Quyết còn hỏi y có biết lão Nam Cương vương chết như thế nào không, có thể thấy tổ chức này khá thần thông quảng đại. Hôm nay đã chứng minh được điều này.

Văn Tư Tư nói: “Có điều, hung khí là móc câu không có nghĩa là hung thủ nhất định là cao thủ sử dụng móc câu. Hần có thể là một cao thủ dùng kiếm, muốn sử dụng móc câu để xóa bỏ hiềm nghi về mình. Cũng có thể, hần muốn giả họa cho người khác.”

Tịch Đình Vân nói: “Cũng có khả năng, hần cho rằng hung khí nguy hiểm nhất lại là hung khí an toàn nhất.”

Văn Tư Tư nói: “Không sai. Người thông minh đúng là sẽ dùng phương thức hoàn toàn ngược lại để xóa bỏ hiềm nghi của bản thân.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Huynh đến để điều tra hung thủ sao?”

“Điều tra hung thủ chỉ là một chuyện, đã có Hoắc Quyết đau đầu đầu hộ rồi. Vẫn còn một chuyện nữa quan trọng hơn, nhưng có liên quan đến huynh.”

“Có liên quan đến ta?”

“Phủ chủ rất nhớ huynh.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Chắc là nhớ mấy bữa uống rượu cùng ta rồi.”

Văn Tư Tư cười nói: “Võ Nữ Tử tính tình nóng vội, không chịu được nhất là cách uống rượu thông thả của Phủ chủ. Ta uống cũng chậm, nhưng mà không chịu được rất nhanh say. Chỉ có huynh, đối ẩm thông đêm mà không oán trách lấy một lời.”

Tịch Đình Vân nói: “Ta cũng rất nhớ hần.”

“Vậy về sớm một chút.” Văn Tư Tư nói, “Phủ chủ nói việc mời Hoắc Quyết xuất chiến tạm hoãn lại đã, ngài ấy đã có kế hoạch khác.”

“Kế hoạch gì?”

“Ta không biết.”

“Huynh biết.”

Văn Tư Tư không biết làm thế nào, giang tay ra: “Tịch huynh.”

“Vẫn huynh.”

Văn Tư Tư ho khan một tiếng, nói: “Huynh biết đấy, nếu như ta muốn cáo lão hồi hương từ Thiên Cơ phủ, tốt nhất là nghe lời Phủ chủ một chút. Chuyện không nên nói là biết tuyệt đối không thể biết.”

Tịch Đình Vân gật gù đầu nói: “Ta sẽ làm như hôm nay chưa từng qua đây.”

Văn Tư Tư nói: “Cho dù huynh không đến đây, ta cũng không thể nói.”

“Không sao. Lời hôm nay huynh nói ta sẽ làm như không nghe thấy gì hết.” Tịch Đình Vân nói rồi định đứng dậy.

Văn Tư Tư một tay nắm lấy y, thở dài nói: “Tính tình huynh từ khi nào trở nên khó chiều như vậy?”

Tịch Đình Vân nói: “Chắc là gần mực thì đen, không phải huynh nói tính tình của Hoắc Quyết rất khó chiều sao?”

“Ta bắt đầu ghét Hoắc Quyết rồi.” Văn Tư Tư ngừng một lát, nói: “Huynh đoán xem, nếu như ta nói cho huynh rồi, Phủ chủ có biết được không?”

Tịch Đình Vân bất động thanh sắc rút tay ra, rồi nắm lại tay hần, như thể an ủi vỗ vỗ, nói: “Biệt danh của ta là Thiên Diện Hồ, chuyện như giả ngu vừa hay là sở trường của ta.”

Văn Tư Tư nói: “Phủ chủ định luyện ngưng huyết công. Loại võ công này có thể khiến cho người luyện võ tăng gấp đôi nội lực chỉ trong ba ngày.”

Tịch Đình Vân bình tĩnh hỏi: “Hậu quả thì sao?”

“Nhẹ thì giảm thọ, nặng thì mất mạng.”

Sắc mặt của Tịch Đình Vân trầm xuống.

Văn Tư Tư nói: “Cá tính của Phủ chủ huynh cũng rõ rồi đấy.”

“Ta rất rõ.”

“Chuyện ngài ấy đã quyết định trước giờ không thể thay đổi.”

“Ta biết.”

“Cho nên, tốt nhất là huynh làm như chưa biết gì hết.”

Tịch Đình Vân nói: “Công phu này phải luyện mất bao lâu?”

“Ba tháng.”

“Ta biết rồi.” Tịch Đình Vân gật gật đầu, khom người đi ra ngoài.

Văn Tư Tư nói: “Thế ý là sao?”

Tịch Đình Vân chợt dừng bước chân, quay đầu nói: “Có nghĩa là, đến cuối cùng trước ba tháng, ta nhất định sẽ mang Hoắc Quyết hoặc Hạ Cô Phong hồi kinh.”

Văn Tư Tư cười khỏ nói: “Phủ chủ nhất định sẽ biết là tin tức do ta để lộ ra.”

“Yên tâm. Ta bảo đảm huynh nhất định có thể cáo lão hồi hương khỏi Thiên Cơ phủ.”

“Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Tịch Đình Vân đi đến đầu thuyền, bất ngờ lại quay trở lại, “Thiên Cơ phủ và Nam Cương có quan hệ gì?”

Văn Tư Tư hỏi: “Huynh là chỉ.....”

“Lục bộ.”

Văn Tư Tư ngẫm nghĩ một lát, nói: “Nam Cương là mối lo trong lòng hoàng thượng, lôi kéo thế lực lục bộ là điều tất nhiên. Quan hệ giữa lục bộ và triều đình, có thể nói là mỗi bên đều nhận được điều mình cần. Như hôm nay chúng ta có việc cần nhờ đến Hoắc Quyết, bên phía triều đình, ta sẽ không để bọn họ khinh cử vọng động.”

Tịch Đình Vân nói: “Nếu như đến thời hạn đã định mà Hoắc Quyết không thể giao hung thủ ra thì sao?”

“Vậy tốt nhất, chúng ta nên có điều kiện trao đổi đàm phán.”

Nhớ đến dũng sĩ Vũ Nhiên uy hiếp Hoắc Quyết nhưng lại bị phản khách vi chủ, Tịch Đình Vân lại không thể lạc quan như hẳn.

Văn Tư Tư thấy y lại muốn đi, nhin không được oán trách: “Khó khăn lắm mới gặp được nhau, huynh nhẫn tâm ra đi vội vàng thế sao?”

“Hôm khác lại gặp.”

“Cũng được.” Đột nhiên Văn Tư Tư nhớ đến điều gì, nói với bóng lưng của y, “Ta nghe nói huynh từng dịch dung thành ta phải không?”

Tịch Đình Vân sững người, quay đầu nói: “Đúng vậy.”

“Cảm giác thế nào?”

Khóe miệng Tịch Đình Vân giương lên, vừa bước lên bờ vừa nói: “Không muốn soi gương lắm.”

“.....”

Về đến khách ***, Hoắc Quyết và Dương Vũ Hi đã đi rồi, chỉ để lại một thị vệ. Thị vệ giữ hai con ngựa, giải thích nói: “Vương gia có việc phải đi trước, công tử xin hãy đi theo tôi.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Bọn họ đi đâu?”

Thị vệ rõ ràng đã được dặn dò từ trước, cũng không giấu giếm, thành thật trả lời: “Nghênh đón vương phi.”

Đã tìm thấy Nam Cương vương phi rồi sao?

Tịch Đình Vân ngạc nhiên, lập tức nhanh nhẹn lên ngựa, cùng thị vệ phóng ra ngoài thị trấn.

38. Chương 37

CHƯƠNG 37

Ba lan bắt kinh (7) – Không còn ai thương ta nữa rồi.

Sông ngoằn ngoèo uốn khúc, không lượn vào núi sâu. Tịch Đình Vân và thị vệ cưỡi ngựa đi men theo con sông một đoạn dài, mới rẽ vào trong núi. Nam Cương cây cỏ rậm rạp, cây cối cao to, cành lá um tùm, giữa ban ngày còn u ám nữa là ban đêm.

May là Tịch Đình Vân và thị vệ xuống ngựa đi bộ không lâu, bóng tối trên đỉnh đầu liền tan biến, ánh sáng ban mai mờ nhạt, như những thước dài trong suốt từ trên trời cắm xuống. Chim sẽ bay lên, khu rừng u ám cuối cùng cũng có một chút sức sống.

Tịch Đình Vân lại lên ngựa, đang định nhanh chóng lên đường, liền nghe thấy phía trước truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp, không lâu sau, liền nhìn thấy một bóng người màu xám, đầu đội nón nằm rạp trên ngựa, cúi đầu cưỡi ngựa.

Tâm tư y hơi động, dẫn ngựa chặn trên đường đối phương nhất định đi qua, đợi đối phương lại gần mới khum tay nói: “Vị huynh đài này xin hãy dừng bước.”

“Tránh ra!” Đối phương ngẩng đầu. Dưới nón, trong mắt hung quang sáng quắc.

Thị vệ đứng bên Tịch Đình Vân nghe thấy thế liền rút đao chém về phía đối phương.

Tịch Đình Vân: “.....” Xem ra dưới ảnh hưởng tự nêu gương của Hoắc Quyết, đám thuộc hạ đều học rất tốt cái khoản tiên hạ thủ vi cường của hần.

Đối phương không hề sợ hãi, hoảng loạn, giơ tay trái lên, ngón tay linh hoạt lướt qua lưỡi đao của thị vệ, cực nhanh chóng nắm lấy cán đao, dùng lực lái đi hướng khác, lưỡi đao lập tức dựng lên! Cùng lúc đó, ngựa của hần đã xông về phía trước ngựa của Tịch Đình Vân, hai con ngựa bốn mắt nhìn nhau, ngựa của đối phương sợ hãi mà nhảy lên, hí dài không dứt.

Bàn tay nắm lấy cán đao của đối phương không thể không thu về, giữ chặt dây cương.

Tịch Đình Vân ngăn thị vệ tiếp tục tấn công, mỉm cười nói: “Tôi chỉ muốn hỏi đường một chút mà thôi.”

Đối phương ghìm ngựa lại, quét mắt qua khuôn mặt của hai người một cái, đề thấp giọng hỏi: “Đi đâu?”

Tịch Đình Vân nói: “Không biết nơi này là nơi nào?”

Đối phương đáp: “Khu rừng cách trấn Quảng Văn hai dặm về phía tây.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Trấn Quảng Văn đi thế nào?”

Đối phương sốt cả ruột chỉ về phía đông.

Tịch Đình Vân hỏi: “Huynh đài định đi đâu?”

Đối phương cảnh giác nhìn y.

Tịch Đình Vân vô tội cười nói: “Tôi và gia nhân đều không giỏi tìm đường, tôi nghĩ, nếu như huynh đài không vội lên đường,” y lấy ra trong ngực một nén bạc, “có thể dẫn đường cho chúng tôi một lúc hay không?”

Đối phương nói: “Ta rất vội!”

Tịch Đình Vân lại móc ra một nén nữa. Cái cách dùng tiền mua chuộc người này y học được từ thuộc hạ của Bình Chủ mà.

Đối phương vô cùng bức mình, chỉ thiếu nước hét lên câu ông mày không thiếu tiền!

Tịch Đình Vân móc ra sáu nén bạc, trên mặt đã không còn cười nổi nữa, ngập ngừng nói: “Đây, là toàn bộ gia tài của tôi rồi. Cậu của tôi bệnh nặng, tôi sợ đến muộn không được gặp mặt ông lần cuối. Huynh đài có khuôn mặt Bồ Tát, nhất định có tấm lòng của Bồ Tát, nhất định phải giúp tôi. Kiếp sau, tôi sẽ để cậu tôi làm trâu làm ngựa báo đáp huynh!”

Đối phương: “.....” (Đùa nhau à =.=)

“Nếu như chút tiền này không đủ, chỗ cậu tôi vẫn còn.” Tịch Đình Vân cúi đầu cười, có chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng, “Cậu tôi không có con, gia sản to lớn không ai thừa hưởng, tôi đến sớm một chút còn được, nếu như muộn, chỉ sợ người ngoài hưởng lợi!”

Đối phương ánh mắt lấp lánh, trong mắt lộ ra một chút ý khinh thường.

“Huynh dài...”

Đối phương nói: “Ta đưa ngươi ra khỏi khu rừng, đến lúc đó ngươi men theo đường lớn mà đi, là có thể đến rồi.”

“Đa tạ đa tạ! Vô cùng cảm kích!” Tịch Đình Vân cầm lấy bạc, đẩy về đau lòng xót của.

Đối phương cũng chẳng khách khí, cầm luôn bốn nén.

Tịch Đình Vân vội vàng cất hai nén còn lại vào trong ngực.

Thị vệ không hiểu dụng ý của Tịch Đình Vân, vẫn cứ thành thật đi theo sau hai người.

Tịch Đình Vân cố ý giảm tốc độ đi ngựa, thỉnh thoảng lại bắt chuyện với đối phương.

Đối phương ngoại trừ nói ra tên là Mã Đại Sơn, những cái khác đều rất kiệm lời.

Tịch Đình Vân cũng không cưỡng cầu, lăm lăm mấy thứ vụn vặt như nhà có bảy bà cô tám bà dì.

Mã Đại Sơn lúc đầu vẫn còn chút không kiên nhẫn, nhưng sau đó cũng bình tĩnh hơn, mắt nhìn về phía trước, mặc cho y lăm lăm. Đợi đến khi ra khỏi rừng, sắc trời đã hoàn toàn sáng, đường lớn sáng bừng ngay trước mặt.

“Đi theo con đường này là có thể nhìn thấy trấn Quảng Văn rồi.” Mã Đại Sơn quay đầu ngựa liền đi thẳng.

“Mã huynh.” Tịch Đình Vân giơ tay vỗ hân.

Vai Mã Đại Sơn bất ngờ thấp xuống, trở tay nâng khuỷu tay Tịch Đình Vân. Khuỷu tay Tịch Đình Vân trầm xuống, tay đã nhanh chóng xuất ra ba chiêu. Thân thể Mã Đại Sơn khẽ rụt, vừa hóa giải, vừa kéo nón xuống, ném về phía tên thị vệ đang định xông tới.

Đao của thị vệ vung một cái, chiếc nón tách làm hai mảnh!

Mã Đại Sơn nhân thời cơ nhào về phía Tịch Đình Vân.

Thân thể Tịch Đình Vân ngửa ra sau, ngón tay nhanh như cắt, một tay cắm vào hai mắt đối phương, một tay nắm lấy yết hầu.

Mã Đại Sơn thấy y ra tay ác độc, lòng vừa kinh vừa nộ, hai bàn tay gượng gạo cắm vào giữa kẽ ngón tay y, đẩy về trước.

Tịch Đình Vân chỉ thấy một luồng đại lực đẩy tới, thân thể vốn ngửa về sau thành ra bị áp rạp xuống trên thân ngựa!

“Buông tay!” Thị vệ nhảy từ trên ngựa xuống, hai tay nắm đao, nhắm vào lưng Mã Đại Sơn mà chém xuống.

Sau lưng Mã Đại Sơn như mọc thêm hai con mắt, bàn tay nắm lấy eo của Tịch Đình Vân, hai người đồng thời ngã xuống ngựa.

Khoảnh khắc chạm đất, Tịch Đình Vân dùng lực lật người áp lên người đối phương, giơ tay lên một chưởng nhắm vào trán đối phương!

Mã Đại Sơn nhấc cánh tay lên ngăn, cong chân nhắm vào bụng y mà đá. Chỗ đó là chỗ đại kỵ của Tịch Đình Vân, đôi mắt từ đầu đến cuối không hề hoảng loạn cuối cùng cũng lộ sát ý. Y thuận thế lăn sang bên cạnh, vừa đứng thẳng người dậy, tay liền nắm một đồng đá ném về phía Mã Đại Sơn.

Mã Đại Sơn tránh khỏi đao của thị vệ, đang còn lăn trên đất, tránh không kịp, lưng ăn liền mấy hòn, khí huyết liền đảo lộn.

Thị vệ thấy có cơ hội chém liền sáu nhát.

Eo lưng Mã Đại Sơn cực kỳ linh hoạt, trườn trên mặt đất như lươn, hết tránh lại lách ba bốn lần, thân thể đã thoát khỏi phạm vi công kích của thị vệ, vừa lật người đứng dậy, quay người liền chạy. Nhưng chưa chạy được mấy bước, bước chân của hắn liền khựng lại.

Không xa về phía trước, Dương Vũ Hi đã mang theo tám thị vệ nhìn chăm chăm như hổ đói đứng đó chờ.

Mã Đại Sơn bất ngờ ngửa đầu cười to, “Không ngờ Mã Đại Sơn ta hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, cuối cùng lại chết trong tay bọn trộm cướp giữa rừng! Hừ hừ, buồn cười là các người đã bị nhận tha mất mất rồi, ta chỉ là một tên nghèo kiết xác, muốn tiền không có muốn mạng thì đây này!”

“Na Phi Long Na đại nhân sao có thể là một người nghèo kiết xác cho được.” Tịch Đình Vân nhìn thấy Dương Vũ Hi tâm tình cuối cùng cũng thả lỏng, nhẹ nhàng phủi bụi trên người, nhàn nhã nhìn dáng người đột nhiên khựng lại của Mã Đại Sơn.

Mã Đại Sơn hai mắt cau lại, khuôn mặt thô kệch lộ ra thần sắc không hiểu, “Na Phi Long? Người đang nói Na Phi Long một trong số thủ lĩnh lục bộ sao?”

Tịch Đình Vân nói: “Thuật dịch dung có cao minh mấy cuối cùng cũng chỉ là dịch dung, rồi sẽ bị vạch trần. Giọng nói của ngài tuy rằng tôi chỉ nghe qua... một lần,” lần nửa đêm canh ba trèo nóc nhà nghe trộm bên ngoài không cần tính đi, “nhưng tuyệt đối sẽ không nhận nhầm.”

Mã Đại Sơn nói: “Thiên hạ không thiếu những người có khuôn mặt tương tự nhau, huống chi là giọng nói. Chẳng lẽ người lại không nhận nhầm?”

Tịch Đình Vân cười mỉm, nói chắc như đinh đóng cột: “Đúng vậy.”

Mã Đại Sơn cười lạnh nói: “Trộm cắp thì là trộm cắp, cần gì phải nói linh tinh phí lời như vậy!”

Lời hắn vừa dứt, thị vệ phía sau Dương Vũ Hi dưới sự ra hiệu của ông đã xông về phía Mã Đại Sơn.

Mã Đại Sơn nói hết sức căm phẫn, đầy vẻ thông dong chính trực, nhưng chuyện ập tới đầu vẫn phải ra sức chống trả, vừa ra chiêu vừa nghĩ cách thoát thân.

Na Phi Long thoát khỏi tay của Dương Vũ Hi không biết bao nhiêu lần, lần này khó khăn lắm mới có thể bắt được, mặc kệ thật giả, hai mắt như chim ưng săn mồi khóa chặt con mồi, không rời nửa bước. Na Phi Long vừa tìm được một kẻ hở giữa sự liên thủ của sáu người liền bị Dương Vũ Hi cản lại.

Dương Vũ Hi thân là tổng quản của Nam Cương vương phủ, thân thủ tất nhiên không phải tầm thường.

Tịch Đình Vân vốn định lên trợ giúp, nhưng thấy ông ta vừa xuất thủ, liền biết được kết quả cuộc chiến đã được định đoạt. Quả nhiên, Mã Đại Sơn hăm sâu vào trong vây khốn trùng trùng, tâm thần bất an, thấy bản thân không còn đường thoát thân, khí thế đã thua mất ba phần, cộng thêm sự giúp sức của thị vệ, sau ba mươi chiêu, một chiêu cầm nã thủ của Dương Vũ Hi đã nắm chặt lấy bả vai của hắn, phát hiện hắn không chút phản kháng, để mặc mình điểm huyệt.

Mã Đại Sơn thân mình nặng nề đổ trên đất, hai mắt nhìn chăm chăm cảm của Dương Vũ Hi, không nói một lời.

Tịch Đình Vân đi đến bên cạnh hắn, lấy một bình sứ nhỏ từ ngực ra, lại lấy bông chấm chấm vào trong bình, nhẹ nhàng lau lên mặt của Mã Đại Sơn. Một lát sau, liền thấy trên mặt Mã Đại Sơn nổi lên một lớp da mỏng. Tịch Đình Vân dùng móng tay nhẹ nhàng vạch ra phần lỗi lên, xé ra xung quanh, một khuôn mặt lộ ra trước mắt mọi người.

Người đó cười to nói: “Ha ha ha, thuật dịch dung của ta không ngờ lại có thể qua mắt được Thiên Diện Hồ Tịch Đình Vân! Có thể chết không hối tiếc! Đại nhân Na Phi Long đã cao chạy xa bay từ lâu rồi, các người muốn tìm thấy ngài, ha ha, chờ kiếp sau đi!”

Tịch Đình Vân không để ý đến hắn, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của hắn một lúc lâu, lại móc ra một chiếc bình nhỏ, rắc một ít bột lên khuôn mặt đó, sau đó dùng bông lau chùi từng chút một, động tác rất cẩn thận, như thể trong tay y đang nâng niu một báu vật quý giá nhất thế gian.

Dương Vũ Hi ở bên cạnh y mấy lần muốn mở miệng, đều bị nghẹn lại trước sự chăm chú trong đôi mắt của y.

Người đó lúc đầu còn la mắng không ngừng, khi những thứ ở trên mặt bị lau xuống càng lúc càng nhiều thì giọng nói của hắn cũng càng lúc càng nhỏ, cuối cùng không còn há miệng ra nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Tịch Đình Vân chăm chăm.

Mặt cuối cùng cũng được lau sạch sẽ, quả nhiên là Na Phi Long.

Dương Vũ Hi thở phào một cái nói: “Na đại nhân, vương gia đợi ngài lâu lắm rồi.”

Tịch Đình Vân nói: “Nếu như có cơ hội, tôi thật muốn gặp mặt vị cao thủ dịch dung đó.” Sự tình diệu trong dịch dung của người đó ngang sức ngang tài với y, nhất là việc dịch dung cuối cùng bằng phần, cảm giác tay sờ vào không khác gì da thật, có thể nói là xuất thần nhập hóa. Nếu như không phải y đã nghe thấy giọng nói của Na Phi Long, không nghi ngờ gì thân phận của hắn, chỉ sợ đã bị lừa mất rồi.

Na Phi Long nói: “Ngươi là dao thốt, ta là thịt cá, tùy ý cắt chém, cần gì nhiều lời!”

Dương Vũ Hi cho người trói hắn lại buộc lên ngựa, thấp giọng nói với Tịch Đình Vân: “Vương gia đã chặn đường được người bắt cóc vương phi, ngay ở phía trước! Ngài ấy sợ trên đường không bình yên, nên cố ý phái tôi đến tiếp ứng. Cũng là ý trời cả, để cho Tịch đại nhân bắt gặp Na Phi Long cải trang.”

Tịch Đình Vân thấy được giữa đôi lông mày của ông ẩn hàm nôn nóng, biết được phía trước nhất định có chuyện gì, cũng không nói nhiều, lập tức đi.

P phía trước là đường đi đến trấn Quảng Văn, nhưng Dương Vũ Hi rẽ ở giữa đường, đi vào một con đường hẹp quanh co, cuối con đường là một mảnh rừng, cây cối um tùm, liếc mắt có thể thấy được bóng người di chuyển trong rừng.

Tịch Đình Vân kẹp bụng ngựa gia tốc, vừa đến gần, liền thấy một vật gì đó bay tới, thuận tay tiếp lấy nhìn, không ngờ là một đoạn cánh tay. Trong rừng ngay sau đó vang lên một tiếng kêu thảm thiết. Mùi máu tanh sộc vào mũi.

Tịch Đình Vân ngẩng lên nhìn, bắt ngờ ngẩn ra. Tình cảnh thảm khốc trong rừng khiến cho người đã nhìn quen cảnh chém giết cũng phải rùng mình.

Tay Hoắc Quyết cảm trường thương, đứng giữa biển xác như một vị sát thần. Thi thể nằm ngang dọc bên người hắn khó có thể đếm được – không phải nhiều đến không thể đếm được, mà là tan nát thành từng mảnh nhỏ đến nỗi khó có thể đếm được, gần như không còn một thi thể nào hoàn chỉnh!

Thị vệ của Nam Cương vương phủ đều đứng cách đó năm sáu trượng, dường như nơi này là lò mổ của riêng một mình Hoắc Quyết.

Dưới mũi thương của Hoắc Quyết, một người ẩn vào cánh tay, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi, muốn bò ra ngoài.

Tịch Đình Vân lúc này mới nhớ đến một đoạn cánh tay trong tay mình, nhìn quần áo và màu sắc cánh tay, rõ ràng là thuộc về người đó. Y tung người nhảy xuống ngựa, đặt cánh tay xuống trước mặt người đó.

Người đó vốn đã bị khung cảnh như địa ngục Tu La dọa cho bay cả linh hồn, một lòng một dạ muốn bò ra ngoài, ai biết chớp mắt một cái cánh tay bị bay ra đó lại bày ra trước mặt, ba chi còn lại kinh hoàng co rút lại, răng lợi va vào nhau lập cập.

Tịch Đình Vân vừa quay đầu, liền nhìn thấy người đó giơ tay vỗ lên đầu mình, chết thẳng cẳng.

“Đủ rồi! A Quyết!” Một tiếng hét to thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Tịch Đình Vân lúc này mới phát hiện ra Huống Chiêu ngồi giữa đám thị vệ, trong tay còn diu một người phụ nữ. Người phụ nữ dung mạo đoan trang, ăn mặc sang trọng, hơn nữa mười ngón tay dài mảnh trắng bóc, được chăm sóc không khác gì tay thiếu nữ, có thể thấy xuất thân cao quý, chỉ là trán và má có không ít vết trầy xước, mái tóc hơi tán loạn, dường như đã phải chịu khổ sở. Có điều đó đều là quá khứ. Lúc này, nàng nhắm hai mắt nằm trong vòng tay của Huống Chiêu, thần tình an tường.

Nhìn khu rừng như trong luyện ngục, lại nhìn người phụ nữ, Tịch Đình Vân loáng thoáng có thể đoán được nguyên nhân Hoắc Quyết mất khống chế.

Quả nhiên, Dương Vũ Hi vừa nhìn thấy người phụ nữ, sắc mặt lập tức thay đổi, hét lên: “Vương phi!”

Người phụ nữ yên lặng nằm, không chút động đậy.

Huống Chiêu bi thương nói: “Huống Chiêu ta thề, ngày nào còn sống trên cõi đời này nhất định sẽ tự tay giết chết Na Phi Long!”

Choang một tiếng, trường thương của Hoắc Quyết đâm vào một chiếc hòm gỗ, hòm gỗ bị đâm phân thành bốn năm mảnh! Hắn bất ngờ xoay người, đi đến trước mặt Huống Chiêu, giơ tay ra ôm vương phi.

Huống Chiêu ôm chặt di thể của người phụ nữ, nói: “Nàng là muội muội của ta, ta muốn đem nàng về Huống gia.”

“Nàng là mẹ ta!” Sắc mặt Hoắc Quyết đen sì.

Huống Chiêu nói: “Ta tin rằng nếu như nàng còn sống, nhất định sẽ không muốn gặp lại cha người.”

Huống Chiêu không chịu buông tay, hai người giằng co không thôi, di thể của vương phi dưới sự xô đẩy của hai bên bất chợt ngã về phía trước, một mảnh gì đó rơi ra trên người nàng, không ngờ là lệnh bài của Hoắc phủ.

Huống Chiêu sợ hãi buông tay.

Hoắc Quyết thuận tay nhét lệnh bài vào ngực, ôm lấy nàng vào lòng, quay đầu bước đi.

“Nàng sinh tiền rất thích trúc, nhất định muốn được yên nghỉ trong rừng trúc...” Lời Huống Chiêu nói chưa dứt, liền thấy Hoắc Quyết đã ôm nàng lên ngựa phi ra khỏi rừng.

Tịch Đình Vân vươn tay nhặt cây trường thương hắn làm rơi trên đất, cũng đi theo sau.

Đám người Dương Vũ Hi tuy rằng cũng đi theo, nhưng cố ý lùi lại một đoạn, không gần không xa đi theo bọn họ.

Sau khi chạy được một đoạn, Hoắc Quyết dứt khoát buông cương, hai tay ôm lấy di thể người phụ nữ, mặc con ngựa đi thông dong. Hắn vốn là một nhân vật mở miệng vô cùng kiêu ngạo, im lặng cũng vô cùng kiêu ngạo, lúc này lại như mất đi linh hồn, cả người cứ ngu ngu ngơ ngơ, ngay cả Tịch Đình Vân thúc ngựa đến bên cạnh hắn cũng không phản ứng.

Tịch Đình Vân nhìn hắn một lúc, nhịn không được mở miệng kêu gọi sự chú ý của hắn, “Bớt đau lòng.”

Cánh tay Hoắc Quyết ôm người phụ nữ thít chặt thêm, lúc lâu sau mới hồi thần, “Không nên như thế. Người biết không, nàng bị nhốt trong hòm, bị ngạt mà chết.” Hắn lẩm bẩm nói: “Bọn chúng coi nàng như hàng hóa, ném qua ném lại... nàng từ trước tới nay chưa từng chịu khổ sở như vậy.”

Tịch Đình Vân dựa vào gần, giơ tay nắm lấy vai hắn.

“Không còn ai thương ta nữa rồi.” Hoắc Quyết hạ thấp mi, một giọt nước mắt từ quầng mắt rơi thẳng xuống, rơi lên vết thương trên trán người phụ nữ.

Tim Tịch Đình Vân bất chợt nhói lên.

39. Chương 38

CHƯƠNG 38

Ba lan bắt kinh (8) – Thiếu một cái liên tùy tiện nhét một cái khác vào.

Trở về Nam Cương vương phủ còn cần mấy ngày đêm. Hoắc Quyết tìm áo quan tại trấn Quảng Văn để đặt di thể vương phi vào, còn mua băng tảng từ chỗ những nhà giàu tại trấn để đặt dưới thi thể, kéo dài quá trình phân hủy.

Tịch Đình Vân vốn định thông báo tin Na Phi Long lọt lưới cho hần, nhưng bị Dương Vũ Hi ngăn lại.

“Trước hãy để vương gia nguôi ngoai chút đã.” Ông nói.

Tịch Đình Vân biết ông sợ Hoắc Quyết trong lúc thiếu suy nghĩ sẽ phân thân Na Phi Long không khác gì những kẻ ở trong rừng kia, Na Phi Long dù sao cũng là một trong số thủ lĩnh lực bộ, cho dù có chết cũng phải chết cho người ta tâm phục khẩu phục, tránh những tin đồn thất thiệt.

Bọn họ định ăn cơm xong thì khởi hành suốt đêm, ai ngờ chợt choạng trời lại đột ngột đổ mưa như trút nước, cả trần như ngập trong dòng thác, đưa mắt nhìn chỉ thấy đầu đầu cũng là ánh nước lấp loáng.

Tịch Đình Vân nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Hoắc Quyết, thầm thở dài trong lòng. Từ sau khi nhỏ giọt nước mắt đó xong, trên khuôn mặt Hoắc Quyết không bộc lộ bất kỳ trạng thái cảm xúc nào nữa, dường như giọt nước mắt đó đã dốc hết toàn bộ nỗi thống khổ của hần. Nhưng Tịch Đình Vân biết, đó chỉ là tưởng tượng. Nước mắt không thể tuôn hết thống khổ, càng không thể xóa bỏ oán hận cùng hối tiếc. Điều này, y đã hiểu rõ từ sau khi tiến cung chẳng bao lâu.

Hoắc Quyết đột nhiên cảm thương lao vào làn mưa.

Lúc Tịch Đình Vân mang ô chạy theo, liền nhìn thấy hần chạy lên nóc nhà đối diện múa thương một cách điên cuồng.

Trường thương như điện, lập lòe vô định.

Hoa của thương hoa của nước mờ ảo không rõ trong làn mưa.

Tấm áo bào đỏ thắm rộng thùng thình đã ướt đầm, gắn chặt lấy tấm thân mảnh khảnh, hơi nước màu bạc không ngừng bắn ra bên cạnh hần, giống như khói, che khuất đi bóng dáng của hần.

Tốc độ của hần càng lúc càng nhanh, hình bóng dần dần hòa vào trong làn hơi nước, chỉ có cây trường thương như rắn điện thoát ẩn thoát hiện cho biết hần vẫn còn ở đó.

Đột ngột.

Trường thương cắm phập vào khe hở giữa những mảnh ngói, mạnh mẽ bay đi.

Những mảnh ngói lần lượt vỡ tan, như hoa tuyết, như bụi trần.

“Ai đó!”

“Chuyện gì thế?”

Đối diện loáng thoáng có tiếng quát nạt, rất nhanh liền chìm vào trong tiếng nước rào rào đổ xuống căn phòng.

Hoắc Quyết nhảy từ trên nóc nhà xuống, một tay nắm lấy tay y liền chạy thẳng.

Hần kéo đi quá gấp gáp, Tịch Đình Vân đành để ô rơi mất, lao theo hần vào trong làn nước sâu thăm thẳm.

Giữa đường chạy qua quán rượu, Hoắc Quyết chạy qua rồi lại quay lại, xông thẳng vào trong quán, không nói hai lời ôm lấy hai vò rượu xoay người liền chạy mất.

Ông chủ quán phản ứng cũng coi như nhanh, vội vàng đuổi theo, “Bớ người ta ăn cướp! Cướp rượu rồi!”

Tịch Đình Vân vội vàng nhét một nén bạc vào trong miệng ông ta.

Hoắc Quyết chạy cực nhanh, rất nhanh liền chạy ra khỏi trấn.

Đợi đến lúc Tịch Đình Vân đuổi theo, đã không còn nhìn thấy người đâu.

Đường có hai lối, một lối rộng một lối hẹp. Vết chân trên đất đã bị nước xóa đi gần hết, đầu đầu cũng chỉ thấy những vũng nước trắng xóa.

Tịch Đình Vân do dự một lúc, liền chọn lối hẹp mà đi.

Mưa từng giọt nước cứ ào ào đổ xuống, rơi vào trong tay áo, khiến y ướt như chuột lột từ trong ra ngoài. Nước mưa dấn lên da, khí lạnh không ngừng ăn mòn từng góc của thân thể. Y giơ tay lau mặt một cái, mới

phát hiện ra đường phía trước đã cụt, phía dưới là sông, màn mưa không ngừng đổ xuống khiến trời và sông như hòa làm một, dường như dựng lên một bức tường của trời và đất.

Bước chân của y đặt lên rìa bờ vực, nhìn ngó xuống dưới, sau khi xác nhận không có vật áo đỏ thắm nào nổi lên bên không chút sinh khí hấp hối phía dưới, liền quay người đi. Y vừa bước đi mấy bước, liền cảm thấy mắt cá chân bị túm lấy, chân phải bị kéo mạnh xuống dưới.

Sợ đứng tim!

Thân thể Tịch Đình Vân ra sức lao về trước, hai tay hươ loạn trên bờ vực, nhưng chẳng nắm được vào cái gì. Bàn chân bị kéo xuống lại không rơi thẳng xuống như y tưởng, mà lại đạp lên một vật thể mềm như bông.

Y vội vàng quay đầu lại, vừa đứng lúc bốn mắt nhìn nhau với đôi mắt sừng đỏ của Hoắc Quyết.

“Ngài...” Tịch Đình Vân chậm rãi quay người lại, mới phát hiện ra Hoắc Quyết đang đứng trên một tảng đá lồi lên, bàn chân bị hấn nắm trong tay đang giẫm lên đùi hấn, “Chúng ta lên thôi.” Y thở dài một tiếng.

Hoắc Quyết đột ngột nắm lấy đai lưng của hấn, ôm vào lòng, không chờ Tịch Đình Vân phản ứng lại, thân thể liền nhảy thẳng xuống dưới.

Ngay giây phút đó, tim của Tịch Đình Vân như ngừng đập!

Tang.

Trường thương cắm vào vách đá.

Thân thể Tịch Đình Vân trầm xuống, eo lập tức được ôm chặt lấy.

Hoắc Quyết điều chỉnh hô hấp một chút, một chân đạp lên vách đá, rút trường thương ra, lại tiếp tục nhảy xuống phía dưới, như thế hai lần, cuối cùng cũng rơi xuống đáy vực. Bên bờ sông vẫn còn một khoảng đất rộng hai ba trượng để đặt chân, có điều trong lúc mưa như trút nước, đứng trên bờ và đứng trong nước cũng chẳng có gì khác nhau.

Tịch Đình Vân quay đầu tìm chỗ trú mưa, vừa chớp mắt, Hoắc Quyết đã lao xuống sông.

Y biết Hoắc Quyết biết bơi, nhưng y không biết Hoắc Quyết có muốn nổi lên trên hay không. Quyết định thật nhanh, y dùng khinh công lướt qua.

Hoắc Quyết lao được nửa đường, thân thể liền bị Tịch Đình Vân ôm chặt giữ lại.

Tiếng mưa quá lớn, Tịch Đình Vân không thể không dán sát vào tai hấn mà nói: “Người chết rồi không thể sống lại được! Vương phi trên trời có linh thiêng, nhất định không muốn nhìn thấy ngài không hạnh phúc!” Những lời an ủi gượng gạo nhất, nhưng trong lúc cấp bách, y không thể nghĩ được nhiều hơn.

Hoắc Quyết vốn muốn giãy giụa, nhưng sau khi eo vừa cử động liền bị giữ càng chặt hơn thì bình tĩnh lại.

Nước từ đỉnh đầu ướt xuống, thân thể được gột rửa hết lần này đến lần khác, chỉ có nơi dán chặt lấy Hoắc Quyết là ấm áp. Cánh tay của Tịch Đình Vân không nhịn được thít chặt hơn, muốn có thêm càng nhiều hơi ấm.

Hoắc Quyết ngộ nhận rằng y đang an ủi mình, cuối cùng mở miệng nói: “Ta sinh ra không lâu, mẫu thân liền qua đời. Phụ thân nói vì bệnh mà mất, nhưng sau đó ta mới biết, nàng vẫn luôn rất khỏe mạnh, chỉ là sau khi thưởng hoa thì đột tử trong phòng.”

Tịch Đình Vân ngẩn người, thân tại hoàng cung, chuyện thế này thế kia y đã nhìn thấy rất nhiều, chỉ có điều xảy ra với Hoắc Quyết, không biết tại sao, lại không thể bàng quan như trước.

“Đêm đầu tiên mẫu phi gả cho phụ thân, phụ thân nói rằng không muốn có một đứa trẻ có huyết mạch của Huống gia. Từ đó, mẫu phi coi ta như con dút ruột đẻ ra. Nàng thương ta thật lòng, biết rõ những thuốc đó uống nhiều không tốt cho sức khỏe, nhưng từ đầu đến cuối không oán trách một lời.”

Tịch Đình Vân cảm thấy thân thể của hấn khẽ run rẩy, mỗi một cơ đều căng hết mức, dường như chỉ cần thả lỏng, cảm xúc sẽ hoàn toàn mất đi khống chế.

“Cho dù.....” Hoắc Quyết đột ngột ngắt đầu.

Đầu Tịch Đình Vân bị đuôi sam của hắc đánh một cái, có chút ngầy ngẩn.

Hoắc Quyết hít một hơi thật sâu, chậm chậm bình tĩnh lại.

Tịch Đình Vân xác nhận cảm xúc của hắc đã ổn định, chậm chậm buông tay ra.

Hoắc Quyết thấp giọng hỏi: “Nàng có phải người tốt không?”

Tiếng nói lẫn vào trong tiếng nước, không rõ ràng lắm, nhưng Tịch Đình Vân lại nghe từng chữ từng chữ rất rõ ràng. “Phải.”

“Nàng có phải một người mẹ tốt không?”

“Phải.”

“Có phải nàng không đáng chết không?”

“..... Phải.”

“Nhưng tại sao nàng lại chết?”

Tịch Đình Vân nói: “Thiện ác đến cuối cùng sẽ có báo ứng. Tôi tin chắc rằng những kẻ đã làm hại nàng cuối cùng sẽ gặp phải báo ứng.” Na Phi Long không phải đã lọt vào tay chúng ta rồi hay sao?

Hoắc Quyết chột rùng mình.

Tịch Đình Vân tuy không nhìn thấy mặt hắc, nhưng có thể cảm nhận thấy sát khí to lớn hắc bạo phát trong giây phút.

“Ta nhất định sẽ khiến bọn chúng từng tên một... nợ máu trả máu!”

Từng tên một?

Ngoài Na Phi Long còn có ai nữa?

Tịch Đình Vân biết tính cách của Hoắc Quyết, nếu như không có lý do nhất định sẽ không nói như vậy, có điều bị mưa thấm ướt lâu như vậy rồi, y lạnh không chịu nổi, không muốn tìm hiểu đến tận gốc rễ một chút nào. “Chúng ta ra đi lâu như vậy, Dương tổng quản sẽ lo lắng đó, mau về thôi.”

Hoắc Quyết đột ngột quay người, “Mưa to như vậy, trước tiên hãy tìm một nơi tránh mưa đã.”

Tịch Đình Vân: “.....” Chẳng lẽ hắc không nhìn ra, trên thân thể bọn họ không còn tìm được một nơi nào cần tránh mưa nữa rồi hay sao? Nghĩ là nghĩ như vậy, Tịch Đình Vân vẫn để mặc cho hắc kéo vào một sơn động bên sông.

Sơn động có thể chứa được nhiều nhất năm người, hai người cùng ngồi ngay cả chân cũng không duỗi ra được.

Hoắc Quyết cởi đồ ra, vắt khô, lau lau người, sau đó đặt trên bàn tay, chậm chậm dùng nội lực hong khô.

Tịch Đình Vân đột nhiên nhớ lại cái quần từng được hong khô, không khỏi thất thần.

Hong xong áo, Hoắc Quyết lại bắt đầu cởi quần.

Ánh mắt của Tịch Đình Vân rời ra bên ngoài động, cho đến khi Hoắc Quyết nói: “Đến lượt huynh đó.”

“Không cần, tôi không lạnh.” Tịch Đình Vân dùng nội lực điều tức.

Hoắc Quyết lẳng lẳng nhìn y, bất ngờ nhào qua, ngón tay nhanh nhẹn cởi đai lưng của y ra.

Tịch Đình Vân hết hồn, mạnh mẽ giãy giụa.

“Dừng tay!”

Luận về sức lực, Tịch Đình Vân cũng không thua là bao, nhưng Hoắc Quyết võ công tinh diệu, bất luận bản thân hành động thế nào, đều bị hắc chặn đứng trước một bước. Hai người giằng co một hồi, quần áo trên người Tịch Đình Vân càng lúc càng ít. Ngoại y trung y cùng bị cởi ra, lộ ra bộ ngực trắng bóc.

Hoắc Quyết dường như vẫn chưa hài lòng, một tay giữ lấy tay của y, tay kia kéo quần của y xuống.

Tịch Đình Vân giơ chân định đá, bị Hoắc Quyết dùng chân đè mạnh xuống.

Quần bị kéo xuống một nửa, kéo gần xuống đùi. Hoắc Quyết còn định tiếp tục, phát hiện người bị đè ép đang run rẩy, co rút dữ dội. Hắn ngạc nhiên ngược nhìn. Chỉ thấy Tịch Đình Vân hai mắt nhìn y chăm chăm, con người không chút ánh sáng, môi dưới bị răng cắn đến trắng bệch, cả người như đang lên cơn.

Hoắc Quyết lúc này mới biết mình đã làm quá mức, vội vàng ôm chặt lấy y, vụng về vỗ vỗ lưng y, “Ta sợ huynh bị cảm lạnh. Huynh không thích, ta sẽ hong khô quần áo cho huynh thể này thôi.” Hắn vừa nói, bàn tay dán lên quần áo bắt đầu toát ra khí nóng.

Không biết qua bao lâu, áo trên lưng Tịch Đình Vân cũng coi như đã khô. Y dường như tỉnh táo hơn một chút, con mắt đảo qua lại, tay run rẩy kéo quần lên, một lúc lâu mới kéo quần lên được. Y không lập tức nhìn Hoắc Quyết, mà thấp mi nhìn bản thân chặt vật thể nào, như thể đang thích ứng với hoàn cảnh trước mắt, lại như thể đang điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó mới ngược lên nhìn Hoắc Quyết nói: “Vương gia, chúng ta nên...”

Hoắc Quyết đột ngột nhào lên hôn lấy đôi môi đang hé ra của y. Do là lần đầu tiên, lúc đầu còn mang theo một chút ngượng ngùng, căng thẳng và không xác định, sau khi phát hiện Tịch Đình Vân không có bất cứ phản ứng nào, đã tính và ham muốn chinh phục trong thân thể thiếu niên lập tức bị kích thích. Răng, lưỡi điên cuồng xâm phạm, không chút thương hoa tiếc ngọc, chỉ có mùi vị của tước đoạt.

Tịch Đình Vân lúc đầu còn ngẩn người, sau đó muốn dĩ bất biến ứng vạn biến, nhưng cuối cùng phát hiện cách này không chút tác dụng với Hoắc Quyết.

Hôn đến cuối cùng, miệng của hai người đều vương máu, Hoắc Quyết mới lưu luyến mà dừng lại. Hắn thở hồng hộc, ánh mắt nhìn Tịch Đình Vân như lang như hổ, “Ồ lại.”

Tịch Đình Vân thản nhiên nói: “Vương gia, người và người chung sống với nhau không hề như kiểu mỗi củ cải một hố, thiếu một cái liền tùy tiện nhét một cái khác vào.” Y nói rất hàm súc, nhưng ý trong lời nói còn sắc hơn cả dao.

Hoắc Quyết cứng đờ người. Hắn chậm chậm ngồi dậy, nhìn Tịch Đình Vân khoe miệng vương máu, y phục không chỉnh tề, chậm rãi nói: “Chúng ta về thôi.” Hắn vừa nói, không để ý đến y, mặc xong quần áo liền lao ra ngoài.

Mưa lớn cuối cùng cũng dần ngớt, nước mưa không còn rơi dày đặc như trước, nhưng y phục vừa hong khô chẳng bao lâu đã ướt nhẹp rồi.

40. Chương 39

CHƯƠNG 39

Ba lan bất kinh (9) – Còn phải tùy theo vương gia.

Hai người cùng bỏ đi, lại một trước một sau trở về, tuy không nói gì, nhưng Dương Vũ Hi nhìn sắc mặt âm trầm của Hoắc Quyết, biết rằng nhất định đã có chuyện gì xảy ra. Có điều bọn họ không nói, ông cũng không tiện hỏi, chỉ lặng lẽ làm những việc cần làm.

Tịch Đình Vân lên lầu chẳng bao lâu, đi xuống lại thành một người khác. Nếu như dùng tám chữ để hình dung khuôn mặt này thì chỉ có thể là xấu xí thô tục, diện mạo khó ưa. Nếu như gặp người như thế này ở một nơi khác, bất kể hắn là người không thể nhìn về bề ngoài hay là bản tính bộc lộ trên khuôn mặt, Dương Vũ Hi đều sẽ không để ý đến. Người của Nam Cương vương phủ đã nhìn quen mỹ mạo của Hoắc Quyết và những đại mỹ nhân thảnh thỏa được gửi tới từ những địa phương khác, khó tránh khỏi việc chê bai. Cũng may mấy bộ y phục trên người y Dương Vũ Hi đều biết, cho nên nhìn thấy một bộ mặt mới cũng chỉ hơi ngẩn người, rất nhanh liền phản ứng lại.

Tịch Đình Vân giải thích: “Mưa to quá.”

Thì ra khuôn mặt dịch dung rất dễ bị nước mưa làm hỏng. Dương Vũ Hi cảm thấy mình lại biết được thêm nhiều điều. Có điều thay đổi dung mạo thì cứ thay đổi, tại sao lại phải thay thành một khuôn mặt... thiên nộ nhân oán đến thế chứ?

Mưa vừa ngớt một chút, Hoắc Quyết liền hạ lệnh lên đường.

Dương Vũ Hi chỉ huy người đặt hòm gỗ và quan tài lên xe kéo.

Hoắc Quyết cau mày: “Cái gì?”

“Y phục và thảm.” Dương Vũ Hi mặt không đổi sắc nói: “Sợ giữa đường gặp mưa.”

Hoắc Quyết liếc nhìn Tịch Đình Vân thong thả đi ra, ánh mắt quét qua khuôn mặt y một cái, không nói lời nào, xoay người lên ngựa.

Đường trơn, ướt khó đi, lại thêm quan tài, khiến cho đám người Hoắc Quyết lòng nóng như lửa đốt, đến nửa đêm, cũng mới chỉ đi được mười mấy dặm đường. Cũng may mưa không quá to, đường phía trước dễ đi hơn nhiều.

Hoắc Quyết vốn định tiếp tục lên đường, lại nghe thấy Dương Vũ Hi vỗ ngựa lên trước nhỏ giọng nói: “Tịch đại nhân có chút không ổn.”

Hoắc Quyết mím môi nói: “Tùy y.”

Dương Vũ Hi biết hẳn hiểu sai ý của mình, giải thích: “Tịch đại nhân tinh thần có chút không phấn chấn.” Diện cụ trên mặt Tịch Đình Vân tuy rằng rất sống động, nhưng dù sao cũng khó có thể thể hiện khí sắc của y, chỉ có thể phán đoán qua thần thái và động tác.

Hoắc Quyết trầm mặc lúc lâu, “Tạm nghỉ tại chỗ một canh giờ.”

“Vâng.”

“Có gừng không? Nấu một bát canh gừng.”

“Vâng.”

Lúc biết rằng được tạm thời nghỉ tại chỗ, Tịch Đình Vân thở phào một hơi dài, lặng lẽ xoay người xuống ngựa, ngồi dựa vào gốc cây. Người nóng như lửa đốt, nhưng thân thể vẫn cứ không kiềm được run rẩy, vừa nóng vừa lạnh. Y biết mình phát sốt, cầm lấy bình nước uống liền mấy hớp, sau đó dựa vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần.

Một bàn tay lạnh như băng sờ lên trán y.

Tịch Đình Vân giật mình ngồi thẳng dậy.

Thì ra là Dương Vũ Hi. Ông ta cau mày hỏi: “Tịch đại nhân thân thể không thoải mái sao?”

Tịch Đình Vân ngồi thẳng, nói: “Phong hàn thôi, không sao cả.”

“Bệnh nhẹ mà không chữa, sẽ thành ra nặng hơn, càng khó chữa.” Dương Vũ Hi không dám đồng ý trừng mắt nhìn y, quay người sờ tay nải.

Trong lòng Tịch Đình Vân cảm thấy ấm áp. Từ sau khi trưởng thành, đã chẳng còn bao người cau mày vì y không biết yêu quý bản thân mình rồi.

Dương Vũ Hi lấy một cái lọ ra, kéo tay y qua, dốc một viên thuốc màu đen vào lòng bàn tay y, “Đây là thuốc trị phong hàn của Nam Cương, chủ yếu là toát mồ hôi, toát mồ hôi được là ổn rồi.”

Tịch Đình Vân do dự nhìn viên thuốc.

Dương Vũ Hi cho rằng y sợ mình hại y, mập mờ cười cười, “Chỗ này là Nam Cương, đại nhân xin lượng thứ.” Ý trong lời nói tất nhiên có nghĩa là ngài đã ở trong địa bàn Nam Cương, nếu như thật sự muốn làm gì cho dù ngài uống thuốc hay không cũng chẳng khác gì nhau.

Tịch Đình Vân biết ông ta hiểu nhầm, lẩm bẩm nói: “Tôi ghét uống thuốc.”

“..... Không đắng đâu.” Dương Vũ Hi không phải lần đầu tiên dỗ người khác uống thuốc, nhưng đối tượng là Tịch Đình Vân khiến ông ít nhiều cảm thấy mới mẻ.

Không biết có phải lời ông nói có tác dụng hay không, Tịch Đình Vân thật sự ngửa cổ lên nuốt thuốc xuống. Viên thuốc trượt qua lưỡi y, rơi xuống cổ họng, một mùi vị cay đắng rất khó hình dung xông lên mũi, khiến y không nhận được ho sặc sụa.

Dương Vũ Hi vui vẻ cười.

Tịch Đình Vân nói: “Ông nói là không đắng.” Cái cay của viên thuốc kích thích vết thương trên miệng, không chỉ đắng (khô), mà còn đau (thối), hợp lại thành thối khổ. Biết trước mùi vị như thế này, y thà cứ sốt tiếp. (Bụi: trong tiếng Trung “khổ” () có hai nghĩa là đắng và khổ sở. Tác giả chơi chữ.)

“Lời lừa cho người uống thuốc sao có thể coi là thật.” Dương Vũ Hi vô tội xòe tay ra.

Một túi vải nhỏ từ trên trời rơi xuống.

Dương Vũ Hi vô thức đưa tay ra tiếp, khoe mắt liếc thấy sắc mặt cùng một màu với đêm đen của vương gia nhà mình, bàn tay giơ ra nửa chừng lập tức đổi hướng, vỗ mạnh một cái, túi vải rơi vào trong lòng Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân cúi đầu, nhìn mà như không thấy.

“Đây là gì?” Dương Vũ Hi hỏi, nhưng không hề đưa tay ra.

Tịch Đình Vân nói: “Dương tổng quản xem đi.”

Dương Vũ Hi đành cầm lên, phát hiện bên trong là mấy viên kẹo. Vì trời oi bức, kẹo chảy ra, viên nào viên nấy dính hết lại với nhau. Ông ra sức tách một viên ra đưa cho Tịch Đình Vân: “Tịch đại nhân, mời dùng.”

Tịch Đình Vân cử động khoe miệng một chút: “Đa tạ.” Không muốn làm bản thân khó xử, cũng không muốn thể hiện quá rõ sự xa cách, y nhét viên kẹo vào miệng, lặng lẽ ngậm lấy.

Dương Vũ Hi quay đầu nhìn Hoắc Quyết, hắn cũng đang nhìn về hướng này. Khuôn mặt xinh đẹp chìm trong đêm đen, dờ dẫm sự ngạo mạn dưới ánh dương, nhuộm lên màu cô độc và tịch mịch chỉ đêm đen mới có.

Hoắc Quyết đột ngột đi đến bên xe kéo, đi lên mở hòm gỗ ra.

Dương Vũ Hi hết hồn, vội chạy lên vài bước vừa định nói mấy câu, Hoắc Quyết đã mở hòm gỗ ra rồi.

Na Phi Long bị nhốt quá lâu, đầu óc có chút không tỉnh táo, nhìn thấy Hoắc Quyết buột miệng ra một tiếng vương gia, tiếp đó mới nhớ ra hoàn cảnh của bản thân lúc này, lập tức giật mình, vừa định xin tha mạng liền nhìn thấy hắn đưa tay rút đi tấm thảm đắp lên người mình, sau đó mặt không chút biểu cảm đóng hòm gỗ lại.

“Vương gia.” Dương Vũ Hi cẩn trọng quan sát sắc mặt của hắn.

Hoắc Quyết rất bình tĩnh nhét thảm vào trong tay ông, không nói một câu nào.

Dương Vũ Hi càng thấp thỏm, giải thích: “Tôi nghĩ lên đường quan trọng hơn, không muốn vì một tên như thế mà làm lỡ mất hành trình đưa vương phi về vương phủ. Cho nên muốn sau khi về đến phủ mới bẩm báo cho vương gia.” Nói là như vậy, dù sao vẫn là giấu giếm, ông cúi đầu, đợi trách mắng.

Hoắc Quyết không đáp lời, chỉ đẩy ông ta ra.

Dương Vũ Hi đi lên trước một bước, thấy ánh mắt của hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Tịch Đình Vân, dường như không để tâm gì đến việc mình đã giấu giếm, không khỏi thở phào một hơi. Tuy rằng không biết giữa hắn và Tịch Đình Vân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao không tự mình đưa thăm, có điều là thuộc hạ, cái cần biết không phải là tại sao, mà là làm như thế nào.

Ông đắp thảm lên người Tịch Đình Vân, lại cầm lấy một bát canh gừng nhìn y uống xong, mới thở phào một cái. Không thể không nói, tuổi tác của vương gia tuy không lớn, ánh mắt lại rất ghê gớm, lưng bị nhìn chăm chăm nhiều như thế, luôn cảm thấy sắp bị xuyên thủng.

Đắp thảm lên, thân thể cuối cùng cũng dần dần ấm áp. Tịch Đình Vân ngủ một giấc ngon lành, trên người toát hết mồ hôi, lúc tỉnh lại, cảm giác đau đầu chóng mặt đã giảm, tinh thần sảng khoái. Y chớp chớp mắt ngồi dậy, nhận ra trời đã sáng rõ, đám thị vệ khoanh chân ngồi, chỉnh tề chờ xuất phát, chỉ có mình là vẫn mơ màng giữa hai cõi mộng và thực.

Dương Vũ Hi cầm túi nước đi đến: “Tịch đại nhân ngủ ngon chứ?”

Tịch Đình Vân nhận lấy túi nước, quay người súc miệng, mới hỏi: “Vương gia đâu?”

Dương Vũ Hi liền chỉ sau lưng y.

Tịch Đình Vân lập tức quay đầu, mới phát hiện Hoắc Quyết đang ngồi sau lưng cách y không xa lắm, mắt nhìn y chăm chăm không chớp lấy một cái, cũng không biết đã ngồi bao lâu, nhìn bao lâu.

“Xin lỗi, mệt quá làm lỡ mất hành trình của mọi người.” Tịch Đình Vân cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Dương Vũ Hi đang định khách sáo vài câu, liền nhìn thấy Hoắc Quyết đi đến, giành lấy tấm thảm Tịch Đình Vân đang thu dọn được một nửa, thuận tay vứt qua chỗ Dương Vũ Hi, thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Mọi người đều là tổng quản, tại sao đả ngộ lại khác xa nhau như thế chứ. (Bụi: Bác Hi dám so đo với anh Vân à =. = bạn Quyết cho mấy chưởng bây giờ.)

Dương Vũ Hi vừa than thở vừa cười híp mắt thu dọn tấm thảm, vứt vào trong hòm gỗ.

Na Phi Long nhìn thấy Dương Vũ Hi, tựa như lữ khách trên sa mạc nhìn thấy ốc đảo, hai mắt sáng lên, nói: “Tôi biết nguyên nhân cái chết của lão vương gia....”

Hòm gỗ bị đóng lại. (Bụi: phũ ~.)

Mấy ngày cuối cùng, Dương Vũ Hi về vương phủ trước chuẩn bị hậu sự cho vương phi.

Hoắc Quyết vận chuyển quan tài, hai ngày sau mới về tới.

Nam Cương vương phủ treo rèm trắng, ngay cả hai cái đèn ***g lớn trước cửa cũng là màu trắng. Hoắc Quyết một thân đồ trắng đi giữa màu tang tóc, cực kỳ chói mắt.

Dương Vũ Hi nghe tin thông báo, đi từ trong ra nghênh đón, đi theo sau ông là hạ nhân trong phủ, người nào người nấy vẻ mặt bi thương. Tịch Đình Vân từng tìm hiểu qua vô số người, tất nhiên nhìn được ra sự bi thương của họ xuất phát từ trong tim, không hề là giả dối, từ đó có thể thấy, bình thường vương phi đối xử với mọi người nhất định vô cùng tốt.

Dương Vũ Hi trước tiên sắp xếp hạ nhân đặt linh cữu của vương phi vào linh đường đã chuẩn bị từ trước, rồi sai người đưa Tịch Đình Vân đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi.

Tịch Đình Vân chỉ mong có thể.

Trong cuộc chiến tranh lạnh mấy ngày nay, mối quan hệ giữa y và Hoắc Quyết càng lúc càng gượng gạo, gần như đã đến mức không nhìn mặt nhau. Đại đa số lần là y dời ánh mắt đi trước. Hoàn toàn không phải y vẫn còn để bụng chuyện ngày hôm đó, mà là ánh mắt Hoắc Quyết nhìn y luôn mang theo một sức nóng mà y không dám cũng không muốn thừa nhận, dường như chỉ cần nhìn lâu hơn một chút thôi là cả người liền bốc cháy trong ánh mắt ấy. Để làm nguội nhiệt độ đi, y không thể không giả câm giả điếc.

Lúc này, y lại hy vọng sự chú ý của Hoắc Quyết đặt lên Na Phi Long nhiều hơn một chút.

Đến phòng dành cho khách, trên bàn đã đặt ngay ngắn hai bộ tang phục trắng trơn. Tịch Đình Vân thầm khen Dương Vũ Hi chu đáo. Chuẩn bị tang lễ cho vương phi hoàn toàn không phải chuyện đơn giản, Dương Vũ Hi chỉ trong hai ngày mà có thể sắp xếp mọi việc đầu vào đầu ra không nói làm gì, lại còn có thể quan tâm đến mình, tấm lòng này đúng là thế gian hiếm có, chẳng trách tuổi đời còn trẻ đã có thể trở thành tổng quản của lão vương gia.

Y nghỉ ngơi trong phòng khách một lát liền có hạ nhân mang nước nóng tới. Y tắm rửa xong, lên giường nằm một lát thì ngủ thẳng, đến tận lúc hạ nhân gõ cửa đưa cơm mới tỉnh lại.

Lúc này trời đã gần tối, ánh nắng chiều chiếu nghiêng nghiêng, vừa chiếu đúng vào hồ nước phía trước cửa. Trong hồ có cá, hai màu vàng và đỏ, chốc chốc lại lặn xuống, chốc chốc lại nổi lên, vô ưu vô lo.

Tịch Đình Vân ăn vài miếng cơm, còn lại để cho cá ăn.

Tà dương vừa tắt cũng là lúc cơm được rải hết.

Y vừa định về phòng, hạ nhân liền vội vàng vàng đến: “Vương gia mời Tịch đại nhân đến thư phòng.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Chỉ một mình tôi thôi sao?”

Hạ nhân dường như cảm thấy câu hỏi của y hết sức cổ quái, đáp: “Trong phủ chỉ có một vị khách quý là đại nhân thôi.”

“Được.” Tịch Đình Vân đặt lại bát cơm vào phòng, đóng cửa liền đi.

Thư phòng của vương phủ to hơn y nghĩ nhiều. Tất cả phân ra trong ngoài ba gian. Gian ngoài cùng là phòng tiếp khách, mấy cái ghế và hai cái bàn trà, hết sức đơn giản. Ở giữa là phòng luyện công, trên bức tường đối diện cửa có viết một chữ Võ rồng bay phượng múa, hai bên cắm đầy binh khí. Tịch Đình Vân chú ý thấy cây trường thương Hoắc Quyết vẫn luôn không rời tay được cắm ở giữa, bên cạnh còn đặt một cây cung lớn. Có điều, thứ khiến người ta chú ý nhất chính là một thanh kiếm hẹp dài được treo cạnh chữ Võ, vỏ kiếm một màu xanh ngọc, dường như được đeo gọt từ ngọc bích.

Ánh mắt chỉ dừng lại chốc lát, y rất nhanh liền đi đến gian phòng cuối cùng.

Giá sách, sập nghỉ, bàn sách... đúng kiểu một thư phòng chuẩn mực. Duy chỉ có một thứ không phù hợp chút nào chính là dụng cụ tra tấn đặt bên cạnh cửa ra vào. Na Phi Long bị trói thành hình chữ đại () trên tường, cùm trên tay và chân chắc chắn đến mức hần không thể cựa quậy được gì.

Hoắc Quyết mặc một bộ hiệu phục ngồi sau bàn, tóc được cố định tùy tiện bằng một cây trâm gỗ, hai tai không mang khuyên vàng, toàn thân trên dưới ngoại trừ đôi môi, không tìm được bất cứ màu sắc gì ngoài hai màu đen trắng. Hai mắt hần nhìn chăm chăm vào bụng Na Phi Long, ngay người thất thần, ngay cả lúc y bước vào cũng không thấy phản ứng gì.

Tịch Đình Vân thầm đoán phải chăng hần đang suy nghĩ nên đâm vào bụng Na Phi Long mấy nhát dao.

Không khí trong phòng quỷ dị mà yên tĩnh.

Ánh mắt của Na Phi Long chuyển từ Hoắc Quyết sang Tịch Đình Vân, dường như đang tính toán điều gì.

Tịch Đình Vân đột nhiên mở miệng nói: “Tôi đang có việc xin Hoắc vương gia trợ giúp, còn phải tùy theo vương gia. Na thủ lĩnh không cần lãng phí tâm tư để ý đến tôi.” Lời y nói như hòn đá nhỏ, ném vào trong nước, làm nước hồ tĩnh lặng gợn sóng.

Ánh mắt của Hoắc Quyết chuyển động một chút, di chuyển đến khuôn mặt của Na Phi Long.

Na Phi Long trầm tĩnh hơn nhiều so với lúc trên đường. Hoắc Quyết không hề ra tay ngay, tức là muốn khai thác điều gì đó từ hần, chỉ cần hần có ý định đó, mọi việc đều rất dễ thương lượng.

Hoắc Quyết nói: “Mẫu phi chết rồi.”

Na Phi Long vừa yên tâm được một chút liền căng thẳng. Hần biết, cửa này nếu như không qua được, cái mạng này của mình có thể coi như không sống qua được hôm nay rồi. “Là Huống Chiếu!” Hần nắm chặt nắm tay ra vẻ phẫn nộ: “Khó khăn lắm ta mới cứu được vương phi ra khỏi nơi không nhìn thấy ánh nắng mặt trời đó, ai ngờ nàng lại nhanh như vậy liền... Thế này làm sao ta còn mặt mũi gặp lão vương gia dưới suối vàng nữa!”

Hoắc Quyết lặng yên xem hần gào khóc, như thể đang xem xiếc khỉ, đợi hần gào khóc kha khá rồi mới nói: “Sao ngươi biết được mẫu phi ở chỗ Huống Chiếu?”

Na Phi Long đáp: “Bao nhiêu năm nay, ta vẫn luôn chú ý tìm kiếm tung tích của vương phi. Tuy rằng Huống Chiếu rất cẩn trọng, rất ít khi đi thăm vương phi, nhưng lâu dần, ít nhiều cũng sẽ để lộ dấu vết. Ta đã nhận ra từ việc hần điều động nhân lực, lưu động tiền của, còn có xu hướng hành động của bản thân.

Đáng tiếc là, vẫn chậm một bước. Nếu như ta phát hiện sớm hơn một chút, cứu vương phi ra, nàng đã không phải chịu khổ nhiều như thế.”

Tịch Đình Vân bắt đầu bái phục Na Phi Long rồi. Nhìn từ phía y, diễn xuất của Na Phi Long vẫn chưa đến mức xuất thần nhập hóa, nhưng cũng đã đến trình độ thu phát tự nhiên, chẳng trách chỉ dựa vào một diện cụ mà không ngừng thoát khỏi truy sát, nếu như không phải gặp phải mình, chỉ sợ lúc này hắn vẫn còn tiêu điều ngoài kia.

Na Phi Long thấy Hoắc Quyết vẫn không có bất cứ phản ứng nào, lại nói: “Sau khi ta cứu vương phi ra, Huống Chiêu không ngừng truy sát ta, ta không còn cách nào khác mới phải giấu vương phi vào trong hòm gỗ, hy vọng có thể tránh được tai mắt của Huống Chiêu, mang về Nam Cương vương phủ. Không ngờ vẫn không thoát khỏi độc thủ của Huống Chiêu!”

Tịch Đình Vân ngậy ra một lúc. Nghe ngữ khí của Na Phi Long, dường như không biết vương phi là bị ngọt chết trong hòm gỗ.

Quả nhiên khi nghe Hoắc Quyết nói hòm gỗ không có lỗ thông khí, sắc mặt Na Phi Long đại biến, rốt cuộc của hiểu ra nguyên nhân cái chết của vương phi, sắc mặt lập tức cùng màu với bức tường, trắng bệch rợn người.

Hoắc Quyết nói: “Người có thể nhắm mắt được rồi” Hắn chậm rãi đứng dậy.

“Đội đã!” Na Phi Long hoảng loạn kêu to, “Người không thể giết ta.”

“Ta không thể giết người?” Hoắc Quyết trào phúng hỏi ngược lại.

Na Phi Long nói: “Ta chết không nhắm mắt không quan trọng, nhưng nếu như ta chết rồi, thiên hạ sẽ không còn ai có thể báo thù cho lão vương gia.”

Hoắc Quyết nói: “Phụ vương của ta là tự sát thân vong.”

“Ha ha ha!” Na Phi Long ngẩng đầu cười to, “Lão vương gia một đời anh hùng không ngờ lại sinh ra một người con hồ đồ! Lão vương gia là một nhân vật anh hùng biết bao, sao có thể có hành động của một tên Nho phụ cơ chứ!”

“Ông ấy luyện công tẩu hỏa nhập ma.”

“Võ công của lão vương gia đã đạt đến đỉnh cao, sao có thể dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma? Chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Hoắc Quyết nói: “Người biết rõ ta sẽ không tha cho người.”

Sắc mặt của Na Phi Long chợt cứng ngắc, lúc lâu mới cúi đầu bi thương nói: “Ta biết. Có điều, trước khi ta chết, ta có hai tâm nguyện. Nếu như vương gia có thể hoàn thành giúp ta, vậy thì ta sẽ nói hết những gì mình biết một cách chân thực nhất, tuyệt không giấu giếm.”

Hoắc Quyết xoay người, quay lưng lại với hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đang trầm tư.

Na Phi Long nói: “Nói thực, ngày đó phái sát thủ thích sát vương gia không phải là Vị Tân em họ ta, mà là ta! Sau khi sự việc thất bại, Vị Tân sợ vương gia không tha cho Na thị, mới thương lượng với ta kế hoạch lấy mạng thay đào, tự nguyện chết thay.”

Điều này, trước kia Tịch Đình Vân cũng từng nghĩ tới, nhưng tận tai nghe hắn nói ra, vẫn cảm thấy khá ngạc nhiên.

“Lúc này ta kể chuyện đó ra, không phải là muốn cầu vương gia tha thứ, mà là để nói với vương gia, ta đã quyết tâm xuống suối vàng. Người sắp chết không nói dối bao giờ, xin vương gia hãy rộng lượng, hoàn thành tâm nguyện của ta.”

Hoắc Quyết cuối cùng cũng quay người lại: “Nói.”

41. Chương 40

CHƯƠNG 40

Ba lan bắt kinh (10) – Ta vẫn chưa có ý rút kiếm.

Na Phi Long thấy hần dễ thương lượng hơn, thậm thở phào nhẹ nhõm. Hần biết cơ hội không dễ gì có được, trực tiếp nói thẳng: “Phụ mẫu ta qua đời từ sớm, không thể làm tốt hiếu đạo của một người con trước khi phụ mẫu qua đời, ta cảm thấy cực kỳ hối hận, hy vọng trước khi chết có thể đến trước mộ thấp nén nhanh từ biệt.”

Hoắc Quyết nói: “Sắp được gặp nhau rồi, vội cái gì?”

Na Phi Long tức đến suýt chút nữa hộc máu, không ngờ vẫn có thể bình tĩnh, “Cả đời ta chưa làm được việc gì tốt, sau khi chết sợ sẽ không nhận được kết cục tốt đẹp, làm sao có thể gặp được phụ mẫu?”

Hoắc Quyết nói: “Có lý.”

Na Phi Long: “.....”

“Còn tâm nguyện kia là gì?”

Na Phi Long nói: “Vợ thì ốm yếu, con thì nhỏ tuổi, nếu như ta đi rồi, sợ bọn họ cô nhi quả mẫu không ai chăm sóc, ít nhiều gì cũng phải về dọn dò một phen.”

Hoắc Quyết nói: “Được.”

Mặc cho trong lòng Na Phi Long nghĩ gì, lúc này đều biểu hiện vô cùng cảm kích: “Đa tạ!”

Hoắc Quyết chậm rãi nói: “Nếu như có gì khuất tất, cả nhà từ già đến trẻ đều xuống dưới suối vàng gặp nhau.”

Sắc mặt Na Phi Long hơi gượng gạo, ánh mắt không được tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

Hoắc Quyết đi ra khỏi phòng, Tịch Đình Vân đang định đứng dậy đi theo, đột nhiên nhớ ra một chuyện, dừng bước nhìn Na Phi Long: “Tôi có một chuyện còn chưa rõ, xin Na thủ lĩnh đừng kiếm lời chỉ giáo.”

Trong lòng Na Phi Long hận người này đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên mặt vẫn không thể không cười nịnh nọt nói: “Ta đã đi đến bước đường này rồi, còn có gì để keo kiệt nữa?”

Tịch Đình Vân hỏi: “Xin hỏi, dịch dung đại sư dịch dung cho ngài là ai?”

Na Phi Long cười khan hai tiếng, nói: “Trước khi chết được Thiên Diện Hồ gọi một tiếng dịch dung đại sư, ta sống không uống kiếp này rồi.”

Tuy đã đoán ra được chút ít, nhưng nghe Na Phi Long thừa nhận vẫn khiến Tịch Đình Vân hơi cảm thấy kinh ngạc. “Không ngờ Na thủ lĩnh cũng nghiên cứu sâu sắc về phương diện này.”

Na Phi Long nói: “Không giấu gì người, ta có cũng chỉ là hai bàn tay này thôi. Không giống như Tịch tổng quản có thể tùy tâm sở dục, muốn dịch dung thành ai liền dịch dung thành người đó.” Hần đột nhiên thấp giọng nói, “Nếu như có một ngày, Tịch tổng quản biến thành đáng vẽ của vương gia, ta cũng không cảm thấy kỳ quái.”

Nhận được lời khiêu khích thiếu thiện ý như vậy, Tịch Đình Vân chỉ lắc đầu, nghiêm túc đáp lời: “Thuật dịch dung có thần kỳ thế nào cũng không thể thay đổi ngũ quan vốn có của con người. Dung mạo vương gia thanh thuần, thế gian không có người thứ hai, năng lực tôi không thể làm được.”

Na Phi Long vẫn không thôi: “Tịch tổng quản khiêm tốn rồi.”

Tịch Đình Vân mỉm cười một chút, nhắc chân đi khỏi cửa.

Hoắc Quyết đang đứng giữa phòng luyện công, trong tay cầm thanh kiếm bích ngọc treo trên tường đó.

Cho dù là giờ này phút này, Tịch Đình Vân cũng không muốn nói chuyện với hần lắm, nhưng hần lại đang đứng đấy, mình cũng không thể nhìn mà coi như không thấy, chỉ biết đứng yên tại chỗ.

Hoắc Quyết nói: “Thanh kiếm này tên là Ách Thanh.”

“Nhã?” (Ách và Nhã phát âm gần giống nhau.)

“Ách trong ách ba (câm).”

Tịch Đình Vân ách ba luôn. Không biết ai đặt cho thanh kiếm này cái tên không chút tiếng tăm nào như vậy.

Hoắc Quyết hỏi: “Chắc hẳn huynh đã nghe đến Bất Xúc Phong?”

Tịch Đình Vân đáp: “Đương thế có ba danh kiếm: Bất Xúc Phong, Ngô Thê, Độn Quang.” Có thể trở thành danh kiếm, không chỉ cần kiếm nổi bật hơn những thanh kiếm bình thường, mà người cầm kiếm càng phải nổi bật hơn người. Nếu như y nhớ không nhầm, người sở hữu Bất Xúc Phong đầu tiên chính là Nam Cương vương thế hệ đầu. Năm đó vong hồn chết dưới Bất Xúc Phong lên tới hàng nghìn, truyền rằng thanh kiếm này chỉ vào đâu, người chưa chạm vào đã gục, do đó mới có tên là Bất Xúc Phong. (phong: lưỡi kiếm, bất xúc: không chạm)

“Chẳng lẽ,” Tịch Đình Vân kinh ngạc hỏi: “Chính là thanh kiếm này?”

“Nó là Ách Thanh.” Hoắc Quyết nói, “Tổ tiên sau khi ổn định thế cục tại Nam Cương, liền giấu Bất Xúc Phong đi. Ông nói, ngày Bất Xúc Phong ra khỏi vỏ, chính là ngày Hoắc thị nắm giữ thiên hạ! Cho nên từ đó trở đi, Nam Cương vương phủ chỉ treo Ách Thanh.”

Bởi vì điều bọn họ muốn là không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng là khiến thế gian phải kinh ngạc.

Lòng Tịch Đình Vân chấn động mạnh.

Điều đầu tiên y nghĩ đến chính là, quả nhiên Nam Cương vương có ý tạo phản. Điều thứ hai là, hẳn đã cho mình biết rồi. Điều thứ ba là, Na Phi Long tại đó cũng đã nghe thấy rất rõ ràng.

Hoắc Quyết thấy Tịch Đình Vân không đáp lời ngay, cũng không để tâm, quay người treo lại thanh kiếm về chỗ cũ, “Đi thôi.”

Tịch Đình Vân ngây ngẩn đi theo mấy bước, nhẹ giọng nói: “Vương gia...”

Hoắc Quyết nói: “Ta vẫn chưa có ý rút kiếm.”

Tuy hẳn nói như vậy, nhưng trong lòng Tịch Đình Vân vẫn rất bất an. Vẫn chưa chỉ là tạm thời, Cái tạm thời này có thể là Hoắc Quyết còn trẻ, tâm tính chưa định, cũng có thể là thời cơ chưa tới. Hoắc Quyết trưởng thành chỉ là chuyện trong chớp mắt, Đại Trang Triều hỗn loạn bất ổn cũng đang ở trước mặt, cái tạm thời này rất có khả năng lập tức sẽ tồn tại.

Tịch Đình Vân không khỏi nghĩ đến ngày Bất Xúc Phong ra khỏi vỏ.

Đến lúc đó, thế lực đầu tiên cản trước mặt hẳn chỉ sợ sẽ là Thiên Cơ phủ!

Cổ tay bất ngờ bị kéo, Tịch Đình Vân nghe thấy Hoắc Quyết bên tai mình không kiên nhẫn hỏi: “Huynh đang nghĩ gì?”

Tịch Đình Vân chợt hồi thần, đang định tránh sang một bên, nhắc chân liền va vào bậc cửa, lúc này mới phát hiện mình trong lúc thất thần đã đi đến bên cửa. “Tôi đang nghĩ, vương gia có thật định đưa Na Phi Long trở về quê?”

Hoắc Quyết lưu luyến không rời, vẫn nắm lấy cổ tay y, ngón tay cái nhẹ vuốt ve qua mạch cổ tay, “Sao phải nghĩ, hỏi thẳng ta là được.”

“Đáp án của vương gia là?” Tịch Đình Vân cố hết sức nhìn lại mong muốn rút tay về.

“Ừm.”

Tịch Đình Vân nghiêng ngẫm xem nên mở miệng nhắc nhở thế nào.

Nhưng y còn chưa nói gì thì Hoắc Quyết đã nói: “Ta biết.”

“Biết?”

“Na Phi Long đang kéo dài thời gian, đợi viện binh.”

Nếu như hắn đã biết, Tịch Đình Vân cũng chẳng giấu giếm làm gì, “Dù sao hắn cũng là một trong số thủ lĩnh lực bộ, cần thận đêm dài lắm mộng.”

“Bản vương đang muốn đêm dài lắm mộng.”

Câu nói đó Tịch Đình Vân mang về phòng nghiền ngẫm, mới hiểu rõ ý trong lời nói của y.

Na Phi Long đợi viện binh đến, Hoắc Quyết thuận nước đẩy thuyền khiến viện binh tự động lọt lưới. Thuộc hạ của Na Phi Long mấy tháng nay chạy đông chạy tây đã không đáng để lo lắng, hắn cũng không kỳ vọng bọn chúng có thể đột phá vòng vây trùng điệp, cứu mình ra khỏi nguy nan. Vậy thì người có thể ra tay có hai khả năng, một là lực lượng ngầm được Na Phi Long giấu giếm, hai là những người muốn Na Phi Long cầm miệng, muốn cho hắn chết. Vô luận là loại nào, đối với Hoắc Quyết mà nói đều là thu hoạch có lợi.

Tịch Đình Vân nghĩ đến đây, cảm thấy nước của Nam Cương đã trong hơn trước một chút, những góc ngách ẩn dưới bùn đục rốt cuộc cũng lộ ra một chút vết tích. Có lẽ không cần nhiều thời gian, nước sông Nam Cương sẽ có thể trong vắt. Đến lúc đó, lòng Hoắc Quyết không còn vướng ngại, bản thân có thể mời hắn xuất mã...

Y chợt nhớ tới nụ hôn trong sơn động.

Y xác định Hoắc Quyết không hề uống rượu, cũng xác định hắn không bị bệnh mà hồ đồ. Hoắc Quyết hết sức tỉnh táo, cho dù có bị thương quá mức, cũng vẫn tỉnh táo. Một người tỉnh táo phát tiết bị thương có rất nhiều cách, ví dụ như đánh người, đánh mình, đập vỡ đồ đạc... Cách nào cũng đều hợp lý hơn việc cưỡng hôn một nam nhân.

Tịch Đình Vân sờ lên mặt mình. Có thể khẳng định, bất kể là khuôn mặt này hay khuôn mặt trước đó, đều chẳng có chút tư sắc nào khiến Hoắc Quyết nhìn bằng con mắt khác. Nói thật, bàn về mỹ mạo, Hoắc Quyết là người chịu thiệt.

Nghĩ như vậy, hành động của Hoắc Quyết ngoại trừ không thể hiểu nổi, chỉ có thể hình dung bằng từ nhất thời hồ đồ.

Đúng vậy, nếu như không phải nhất thời hồ đồ, đường đường là một vị Nam Cương vương tài mao song toàn sao có thể đi hôn một hoạn quan đại nội chứ?

Ngón tay Tịch Đình Vân nhẹ ấn trán, dường như muốn dùng động tác này để ấn xuống những phiền não và hoảng loạn trong lòng.

Làm xong hậu sự cho vương phi, Hoắc Quyết bèn mang Na Phi Long khởi hành hồi hương. Trên đường, vương phủ không ngừng có người đến báo tin, nói rằng thủ lĩnh các bộ của Nam Cương lần lượt đến thăm viếng vương phi, Hoắc Quyết đều chỉ dặn cho ăn cho uống rồi đuổi đi.

Có điều hắn đuổi đi được mấy người, nhưng không thể đuổi được người cuối cùng đi.

Bọn họ đi được sáu ngày, liền nhìn thấy Xá Quang cưỡi ngựa, đỉnh đầy phong trần xuất hiện trước mắt.

“Vương gia! Nếu như ngài đi báo thù, cho ta một phần!” Tướng mạo của Xá Quang không thể coi là anh tuấn, thậm chí cũng không thể nói là ưa nhìn, thế nhưng vào lúc này, hắn cưỡi ngựa chặn giữa đường, mặt đầy phong trần, vẻ mặt chân thành, lại ưa nhìn đến mức khiến người ta không thể dời mắt.

Ngay cả Hoắc Quyết sau khi lên đường rất ít biểu lộ cảm xúc lòng mảy cũng giãn ra, nói: “Bản vương báo thù cho mẹ cũng phải nhờ đến tay người khác sao?”

Xá Quang lòng đầy nhiệt huyết, không ngờ lại vấp phải đinh, ngây ngô cười nói: “Ta cảm thương cho vương gia.”

Hoắc Quyết cười: “Đi!”

Tịch Đình Vân nhìn bọn họ, trong lòng nảy sinh ngưỡng mộ. Đời người có thể gặp được một người bạn coi thù hận của người như thù hận của chính bản thân, là đã đủ.

Hoắc Quyết đột nhiên quay đầu nhìn y một cái.

Tịch Đình Vân lập tức nhìn ra chỗ khác.

Đội xe lặng lẽ sau khi có thêm Xá Quang gia nhập, không khí náo nhiệt hơn rất nhiều.

Tịch Đình Vân nhớ rõ, trên tờ giấy mà Dịch Thông gửi cho mình, chỉ có Xá Quang và Hoắc Quyết ở trong một vòng tròn. Nhưng quan hệ giữa Nhan Sơ Nhất và Hoắc Quyết y lại chính mắt nhìn thấy. Chẳng lẽ hành động của Hoắc Quyết quá ẩn mật, ngay cả Dịch Thông cũng bị qua mắt hay sao? Hay là do tin tức của Dịch Thông không được cập nhật?

42. Chương 41

CHƯƠNG 41

Kinh cung chi điều (1) – Tịch mỗ chẳng qua chỉ là một hoạn quan.

(*Kinh cung chi điều: Chỉ người đã trải qua chuyện đáng sợ, chỉ cần một chút động tĩnh cũng trở nên vô cùng sợ hãi. Chim sợ cành cong.)

Lúc trước Tịch Đình Vân không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện của Nam Cương, cho nên không nghiên ngẫm quá sâu về những chuyện liên quan đến Nam Cương, cho nên rất có vẻ ít lo chuyện bao đồng, nhưng hiện giờ thì sao? Muốn giúp Hoắc Quyết bình định Nam Cương? Vậy thì những chuyện này không thể không suy nghĩ kỹ càng rồi.

Ví dụ như Nhan Sơ Nhất bề ngoài ra vẻ phong lưu không để tâm đến lễ lối thông thường, nhưng lại không hề là một người bốc đồng thiếu suy nghĩ, tại sao vừa gặp mặt đã giết công chúa Tế Yêu? Công chúa Tế Yêu có chương mắt thể nào đi nữa thì cũng là công chúa của một nước, chẳng lẽ hẳn không nghĩ rằng sau khi nàng chết sẽ mang đến rất nhiều phiền phức hay sao?

Hơn nữa Hoắc Quyết tận mắt nhìn thấy chuyện đó xảy ra. Liên hệ với dụng ý của Vũ Nhiên khi mang công chúa đến Nam Cương, có phải hẳn cho rằng Hoắc Quyết không sợ gây mâu thuẫn với Vũ Nhiên, thậm chí rất mừng khi gây mâu thuẫn với Vũ Nhiên?

Nhưng nếu như thế, Hoắc Quyết chẳng phải sẽ đối mặt với cục diện thù trong giặc ngoài hay sao? Vũ Nhiên tuy nhỏ nhưng cũng là một quốc gia lừng lẫy, một khi gây náo loạn, chưa nói đến quốc lực Vũ Nhiên thế nào, quân đội của Vũ Nhiên thế nào, ít nhất đã là một điểm yếu để triều đình nắm được rồi.

Lòng Tịch Đình Vân cuộn cuộn sóng trào.

Y vốn cho rằng Na Phi Long lọt lưới, vương phi qua đời, cục diện của Nam Cương sẽ theo đó mà sáng sủa hơn, hiện tại nhìn lại, dường như không có thay đổi gì lớn. Có lẽ thực sự cần Na Phi Long nói ra toàn bộ sự thật mới có thể có chút đầu mối.

Kỳ thực trong lòng y có một tiếng nói, chính là nói thẳng nói thật với Hoắc Quyết một lần. Suy nghĩ này không phải bây giờ mới có, mà đã được nhem nhóm từ sau khi nhận được câu trả lời xác thực của Văn Tư rồi, ai ngờ sự việc đột ngột biến chuyển, khiến y không có cơ hội nhắc tới, vượt mất cơ hội tốt.

“Nhận lấy!”

Một đồ vật gì đó lẳng không bay tới.

Tịch Đình Vân giơ tay ra tiếp lấy, là một túi rượu.

Xá Quang cười ngựa đi tới gần, “Có thể làm ấm người.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Tuy đã vào thu, nhưng vẫn chưa đến mức phải uống rượu làm ấm thân thể.”

Xá Quang vốn định tìm cơ hội bắt chuyện, cũng không từ chối, nhận lấy túi rượu uống một ngụm lớn, nói: “Nghe tổng quản nói, lần này cũng nhờ có Tịch đại nhân ở bên cạnh vương gia, vương gia mới có thể nhanh chóng khôi phục từ nỗi đau mất vương phi.”

Tịch Đình Vân nói: “Nếu như có Xá Quang thủ lĩnh, chắc chắn còn tốt hơn tôi nhiều.”

Xá Quang nói: “Tịch đại nhân khiêm tốn rồi. Ta ấy à, chỉ biết võ công. Đánh giặc, làm trợ thủ cho vương gia còn được, những chuyện tử tử như an ủi người khác ta thật không làm được. Tịch đại nhân không những ôn văn nho nhã, tính tình càng khiêm tốn hữu lễ, chẳng trách vương gia coi trọng ngài.”

Tịch Đình Vân đáp: “Là vương gia bình dị dễ gần mà thôi.”

Xá Quang trợn trừng mắt, ngậy người nhìn y một lúc, đột nhiên bật cười, nói: “Người quen biết vương gia ta gặp đã nhiều, những lời bàn luận về vương gia ta nghe cũng nhiều, nhưng nói vương gia bình dị dễ gần thì ngài là người đầu tiên đấy. Hoặc là, vương gia thực sự coi trọng ngài rồi.”

Giọng nói của hắn to, vang, một khi mở miệng là kinh động bốn phương tám hướng.

Thị vệ của vương phủ huấn luyện quy củ, cho dù có dựng hai tai lên nghe cũng không biểu hiện ra ngoài, Hoắc Quyết lại trắng trợn hơn nhiều, cố ý đi ngựa chậm lại, kéo gần khoảng cách, quang minh chính đại nghe lén.

Tịch Đình Vân liếc nhìn đuôi sam cao cao trước mặt, thản nhiên nói: “Thủ lĩnh quá khen, Tịch mỗ chẳng qua chỉ là một hoạn quan.”

Xá Quang ghen hòng, không phân được rõ Tịch Đình Vân là khiêm tốn quá mức, hay là đang ngấm mĩa mai bản thân, chỉ biết cười hi hi hai tiếng, uống rượu, cười ngựa đi lên phía trước.

Đêm, nghỉ ngoài trời.

Lúc đến vội quá, chỉ mang hai cái lều. Tịch Đình Vân một cái, Hoắc Quyết một cái.

Xá Quang là giữa đường tự chạy ra, thấy chỉ có hai cái lều, biết ý chạy đến chỗ Na Phi Long chen chúc một gốc cây.

Na Phi Long ăn cơm xong, thấy những người khác đều ngủ cả rồi, tâm tư liền linh hoạt hơn. Suyt một cái với Xá Quang.

Xá Quang liếc hắn một cái.

Na Phi Long ra hiệu cho hắn ngồi lại gần.

Xá Quang cười mà như không, nhìn xung quanh, mông nhích nhích, ngồi gần hơn.

Na Phi Long thấp giọng hỏi: “Sao ngươi lại đến đây?”

Xá Quang nhớ lại trước kia Na Phi Long không coi mình ra gì, trong lòng thầm thấy tức cười, cũng thấp giọng theo, nói: “Ngươi không nhìn ra ta là đến cứu ngươi hay sao?”

Na Phi Long không ngờ không cảm thấy ngạc nhiên, rất lạnh lùng hỏi: “Ngươi định cứu thế nào?”

Xá Quang vui vẻ, “Rắc một nắm thuốc mê, công ngươi chạy thôi.”

Na Phi Long nói: “Vậy chẳng chạy được bao xa.”

“Lại trộm lấy một con ngựa nữa.”

“Chẳng may có người không bị gục bởi thuốc mê thì sao?”

“Coi như ngươi xui xẻo.”

Na Phi Long nói: “Là chúng ta xui xẻo.”

Xá Quang thấy hắn nói nghiêm túc như vậy, nhin không nổi bật cười: “Đúng vậy, đúng vậy, là chúng ta xui xẻo.”

“Thiếu chút nữa là Xá gia trở thành một trong các thủ lĩnh lục bộ rồi.”

“Ồ.” Xá Quang không có ý đùa cợt nữa, dường như không có hứng thú với câu chuyện của hắn.

Na Phi Long trong lòng lại mừng thầm. Xá Quang không trực tiếp từ chối hay bỏ đi ngay tức là hắn động tâm rồi. “Xá Quang lão đệ à.” Xưng hô lập tức khác hẳn, “Lão ca ta không qua nổi ải này rồi.”

Xá Quang hừ lạnh nói: “Ai bảo người hành thích vương gia làm chi.”

“Người cho rằng ta muốn sao?” Na Phi Long cười khở nói, “Nói thực, Nam Cương lục bộ, cũng chỉ có Bình Chủ và Huống Chiêu là dễ sống hơn chút thôi. Hai người Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất tại sao lại hòa thuận như vậy? Cậu cháu tình thâm? Thôi đi, chẳng qua là bị lợi ích trôi vào cùng một chiếc thuyền mà thôi. Không tin người nhìn đi, sau khi thấy ta chết thái độ chúng thế nào?”

Xá Quang nói: “Người gần gũi Huống Chiêu và Bàng Tiểu Đại, có liên quan gì đến Nhan Sơ Nhất?”

Na Phi Long nói: “Đúng vậy, ta dựa dẫm vào Bàng Tiểu Đại, nhưng Nhan Sơ Nhất cũng dựa dẫm vào Bàng Tiểu Đại. Chẳng lẽ không thể giúp đỡ nhau một chút, nhường người một chút, người lại mang cho ta chút lợi ích khác?”

Xá Quang lại chưa từng nghĩ như vậy.

“Xá Quang lão đệ à, kỳ thực ta rất ngưỡng mộ. Ngồi trên thuyền của Nam Cương vương phủ, cứ cẩn thận một chút.”

“Người cũng có thể mà.”

“Có thể sao?” Hần cười lạnh, “Bên cạnh ta là Huống Chiêu, hần nắm giữ cái mạng này của ta, nếu như ta không nghe lời hần, lập tức đi đời. Một thủ lĩnh như ta sao lại đi đối đầu với vương gia chứ? Ăn no rồi chê sống quá lâu sao? Ha! Là có người nắm lấy cổ ta, đè lấy đầu ta khiến ta không thể không đi!”

Xá Quang kinh ngạc hỏi: “Người nói Huống Chiêu sao?”

“Không phải hần thì còn ai vào đây nữa?” Na Phi Long chú ý thấy giọng nói của mình quá to, thu hút sự chú ý của người xung quanh, vội nhỏ giọng nói, “Người khác vẫn nghĩ ta có quan hệ với triều đình, kỳ thực có quan hệ với triều đình là Huống Chiêu. Hần là thủ lĩnh lục bộ, Nam Cương vương phủ sụp đổ, hần sẽ trở thành lão đại!”

Xá Quang nói: “Ta thấy Tịch tổng quản không giống như...”

“Tịch Đình Vân là người thế nào? Là người đi theo hoàng đế, hần lo chuyện của Nam Cương làm cái quái gì!”

“Vậy người nói ai?”

Na Phi Long nhìn với ánh mắt “gỗ mục khó đẽo” (ngu lâu khó đào tạo =.=).

Xá Quang hỏi: “Vọng Nam phủ?”

“Đừng tưởng rằng Vọng Nam phủ đạo gần đây không có động tĩnh gì cho rằng bọn chúng ăn chay, năm đó hoàng đế lập một chỗ như vậy bên cạnh Nam Cương không phải chỉ để lập lên không thôi! Nó chính là một lưỡi kiếm hoàng đế Đại Trang đặt trên đầu Nam Cương đó. Nói thẳng ra, hoàng đế Đại Trang thà tách Nam Cương ra khỏi bản đồ Đại Trang lần nữa, cũng quyết không cho phép mảnh đất này bình yên nằm trong tay Nam Cương vương phủ.”

Xá Quang trầm ngâm hỏi: “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

Na Phi Long nói: “Lão đệ, ta nói thật với người vậy, lão ca ta thật sự không muốn...” Hần lập tức ngậm miệng.

Xá Quang quay đầu lại, liền nhìn thấy Hoắc Quyết cảm thương đi đến.

Hoắc Quyết áo trắng thiếu đi mấy phần khí thế kiêu ngạo cao cao tại thượng so với Hoắc Quyết áo đỏ, nhưng lại có vẻ phù hợp hơn với tuổi tác hiện tại của hần, nhưng Na Phi Long thà nhìn thấy Hoắc Quyết áo đỏ đó, ít nhất Hoắc Quyết áo đỏ trông cũng không giống Bạch Vô Thường đến đời mạng. Từ lúc biết được vương phi bị bọn thủ hạ làm ngọt chết trong hòm gỗ, hần vô cùng sợ Hoắc Quyết, sợ rằng hần một lúc nào đó không nhận được nữa, trước khi hoàn thành tâm nguyện cho mình đã kết liễu đời mình rồi.

May rằng Hoắc Quyết chỉ đến tìm Xá Quang, vẫn cứ nhìn mà như không thấy hần.

“Vào lều ngủ đi.” Hần nói.

Xá Quang bối rối hỏi: “Không phải chỉ có hai cái lều thôi sao?”

“Là hai cái.”

Xá Quang: “.....” Nếu như y nhìn không nhầm, đây chỉ có hai cái lều nhỏ, chẳng lẽ Hoắc Quyết muốn ngủ chung sao.

Hoắc Quyết nói: “Ta và Tịch Đình Vân một lều.”

“.....” Xá Quang nhỏ giọng nói, “Vương gia, ngài không cảm thấy chúng ta quen biết nhau lâu hơn sao?”

Hoắc Quyết mặt không đổi sắc nói: “Người to xác quá.”

“..... Bằng hữu của ta đều nói ta cường tráng.”

“Nhưng cái lều thì không biết phân biệt.”

“Hơ,” Xá Quang nhìn Hoắc Quyết quay người trở về, lại quay đầu nhìn Na Phi Long một cái. Na Phi Long ra sức ra hiệu bằng ánh mắt với hắn, rõ ràng không muốn câu chuyện giữa hai người cứ thế gián đoạn.

Xá Quang tỏ vẻ do dự.

Hai mắt Na Phi Long sáng lên.

Xá Quang bất ngờ thay đổi vẻ mặt, cười hi hi nói: “Tốt quá, có lều để ngủ, không cần ngủ dưới gốc cây cho muỗi xơi rồi!” Khoe khoang xong, hắn vui vẻ đi về phía lều.

43. Chương 42

CHƯƠNG 42

Kinh cung chi diệu (2) – Đình chộc giận ta.

Cho dù Tịch Đình Vân đã vào lều từ lâu, nhưng hai tai vẫn luôn chú ý động tĩnh bên ngoài, cho nên Hoắc Quyết vừa lại gần y liền phát hiện ra. Nhận thấy hai người sắp đơn độc gặp mặt, Tịch Đình Vân không nghĩ quá nhiều, mà vô thức suy tính xem bản thân nên dùng thái độ gì để đối mặt.

Nhưng tiếng bước chân đến trước cửa lều liền dừng lại, sau đó truyền đến tiếng loạt xoạt, giống như có người đang trải gì đó ra, một lúc sau, lại yên tĩnh.

Bên ngoài yên tĩnh, tim của Tịch Đình Vân lại trở nên buồn bực.

Thời gian chờ đợi thực sự luôn là thứ giày vò con người nhất. Tịch Đình Vân lặng lẽ nằm trong lều, cố gắng không nghĩ đến tình cảnh bên ngoài nữa.

.....

Hoắc Quyết nằm trên mặt đất.

Đám thị vệ vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy khó hiểu nhìn căn lều.

.....

Một tay vén cửa lều lên, Tịch Đình Vân nửa ngồi xổm nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết nằm trên một tấm thảm, đầu gối trên cánh tay, mở mắt nhìn bầu trời sao, đến tận lúc Tịch Đình Vân đến bên cạnh mới ngoảnh đầu sang.

“Vương gia, ngài vào trong ngủ.” Y nói.

Hoắc Quyết không động dậy, “Huynh thì sao?”

“Tôi ngủ ở đây.” Tịch Đình Vân chỉ vào tấm thảm dưới thân hắn.

Hoắc Quyết lặng lẽ nhìn y.

Tịch Đình Vân nói: “Thân thể vương gia đáng giá ngàn vàng, xin hãy bảo trọng vì Nam Cương.”

Hoắc Quyết thông thả nói: “Lều cũng không thể nói là quá nhỏ.”

Tịch Đình Vân nói: “Một mình vương gia vừa khéo.”

“Tâm tình ta không tốt.”

“Vâng.”

“Đừng chọc giận ta.” Trong lời hấn nói mang theo nét mặt mỗi nhàn nhạt.

Tịch Đình Vân nói: “Không dám.”

“Đừng chọc giận ta.” Khẩu khí còn mềm mỏng hơn lúc trước.

“..... Thực sự không dám.”

“Ngủ đi.”

Tịch Đình Vân vẫn không muốn từ bỏ việc khuyên răn, nhưng Hoắc Quyết xoay người, trực tiếp kết thúc cuộc nói chuyện.

Đêm nay có ít nhất hai người ngủ không ngon giấc lắm – Tịch Đình Vân, Na Phi Long.

Đêm nay có ít nhất một người ngủ tương đối ngon giấc – Xá Quang.

Đêm nay còn có một người không nhìn ra được rốt cuộc có ngủ ngon hay không – tinh thần của Hoắc Quyết tuy rất tốt, thể nhưng trên mặt lại sưng lên một cái mụn lớn. Cái mụn này rõ ràng khiến Xá Quang vừa nhìn liền kêu ầm lên, “Cái con muỗi này lại dám dĩ hạ phạm thượng mạo phạm vương gia, ta nhất định sẽ bắt nó tử hình ngay tại chỗ, không, là chém đầu cả họ.”

Hoắc Quyết nói: “Chém rồi.”

“Thi thể ở đâu?”

Hoắc Quyết thuận tay chỉ.

Xá Quang dùng dùng nỗi giận chạy đi “Ta phải mang nó ra ngũ mã phanh thây!”

Tịch Đình Vân cầm một lọ thuốc đưa cho Hoắc Quyết, “Bôi lên mặt sẽ hết sưng ngay thôi.”

Hoắc Quyết giơ tay nhận lấy, thuận thể nắm lấy tay Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không rút tay lại, mà mặc cho hấn nắm lấy.

Thời gian như ngưng đọng trong giây phút này.

“Vương gia, may mà hoàn thành được sứ mệnh!” Xá Quang ồn ào chạy trở về.

Tịch Đình Vân đột nhiên cười, “Vương gia yên tâm, thuốc này tuyệt sẽ không hủy mất hoa dung nguyệt mạo của ngài.”

Ngón tay Hoắc Quyết khẽ động, rút lọ thuốc ra khỏi tay y.

Xá Quang không hiểu rõ tình hình, cười nói: “Chính xác, vương gia chính là Nam Cương đệ nhất mỹ nam, biết bao thiếu nữ khuê các xem việc được nhìn thấy vương gia là niềm hạnh phúc lớn lao. Đáng tiếc, trong thiên hạ có thể lọt vào mắt vương gia lại chỉ có một mình Họa Cơ, lại chạy trốn theo Võ Nữ Tử rồi.” Hấn ngừng một lát, kinh sợ phát hiện ra mình đã nói những lời không nên nói, vội vàng quan sát sắc mặt của Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết hờ hững nói: “Họa Cơ tuy đẹp, nhưng không phải độc nhất vô nhị.”

Xá Quang cho rằng hấn đã nghĩ thoáng hơn, cười ha ha nói: “Đúng vậy đúng vậy, có Tịch tổng quản ở đây, trong thiên hạ ai dám nói dung mạo của mình là độc nhất vô nhị.” Ý hấn chỉ tất nhiên là thuật dịch dung của Tịch Đình Vân.

Hoắc Quyết lại vì lời nói của hấn mà sắc mặt hòa hoãn, “Đúng vậy.”

Xá Quang vì hấn đồng ý với quan điểm của mình mà càng lấy làm vui mừng.

Tịch Đình Vân thấy hai người bọn họ bắt đầu nói chuyện thì lùi ra vài bước, lại nghe thấy sau lưng có tiếng cười. Y trước nay vẫn rất miễn cảm với âm thanh, không cần quay đầu cũng biết âm thanh phát ra từ Na Phi Long, không khỏi quay đầu.

Na Phi Long thấy y nhìn về phía mình, lập tức nói: “Không biết thuốc của Tịch đại nhân có còn hay không?”

Tịch Đình Vân cúi đầu nhìn hắn, nói: “Đối với người sắp chết, không thuốc nào cứu được.”

Na Phi Long bị y chặn họng suýt chút nữa ói máu. Dù sao hắn cũng là một người có tiếng tăm, sau khi trải qua biết bao nhiêu sự việc như thế, vừa không cam chịu, lại vừa không cải tà quy chính, một lòng một dạ muốn tìm cách chạy trốn, một tia hy vọng cũng không chịu từ bỏ. Cho nên buồn bực cũng chỉ trong nháy mắt, hắn rất nhanh khôi phục lại tinh thần.

Vừa rồi Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết lặng lẽ giảng co không để Xá Quang nhìn thấy, nhưng lại lọt vào mắt hắn. Hắn hành tẩu giang hồ biết bao năm, làm gì có cái lễ không ngăm nổi sóng, tâm lý tuyệt vọng trước cửa ải Tịch Đình Vân lập tức sống dậy.

“Người sắp chết lời nói cũng ngay thẳng, ta có hai câu muốn tặng cho Tịch đại nhân, không biết ngài có hạ mình lắng nghe một chút hay không?”

Tịch Đình Vân ngẫm nghĩ một lát, ngồi xuống.

Na Phi Long nói: “Nam Cương vương ít con nối dõi, ngài có biết vì sao không?”

Tịch Đình Vân nói: “Tôi không biết gì về y học đâu.”

“Có hai nguyên nhân. Một là trong các đời Nam Cương vương không ít người đã liên hôn với Nam Cương lục bộ, bọn họ dựa vào liên hôn để lôi kéo thế lực lục bộ vừa kiêng nể thế lực lục bộ, sợ sau khi sinh ra con cháu có huyết mạch lục bộ, vương phủ sẽ bị lục bộ thâm nhập lật đổ, cho nên bọn họ vẫn luôn cố ý áp chế số lượng con cháu. Một đời nhiều nhất chỉ có hai người. Ha ha, có điều bọn họ thông minh lục bộ cũng không ngốc, nếu như chỉ có một hai người như vậy thôi còn được, coi như những nữ nhân lục bộ đã gả vào không có phúc khí, thế nhưng bao nhiêu năm như vậy, đời nào cũng như đời nào, chẳng lẽ còn không khiến người ta hiểu ra những nguyên do trong đó hay sao?”

Tịch Đình Vân hỏi: “Vậy thì liên quan gì đến tôi?”

“Chẳng có gì, ta chỉ muốn nói rằng, Hoắc Quyết vương gia tuy rằng tuổi trẻ tài cao, nhưng căn cơ vẫn chưa vững. Đừng thấy hiện giờ ngài ấy không gần nữ sắc, đến tuổi rồi, sợ rằng cũng phải bước theo vết chân của cha ông, củng cố địa vị của vương gia trên đất Nam Cương, sau đó tìm một nữ tử gia đình thanh bạch sinh con đẻ cái, hưởng hạnh phúc như những người bình thường. Hi hi. Người Hoắc gia rất biết cách lấy lòng tình nhân, ngay cả những lời ngọt ngào cũng không cần nói, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, tự khắc có người mang đến tận cửa. Huống chi với dung mạo của Hoắc Quyết, đến lúc đó, nữ nhi lục bộ cho dù biết chắc đó là cái bẫy, chỉ sợ cũng chẳng chùn bước mà nhảy vào.”

Tịch Đình Vân nói: “Tôi vẫn chưa hiểu có liên quan gì đến tôi.”

Na Phi Long cười sâu xa nói: “Chẳng có gì, chỉ sợ Tịch tổng quản có muội muội hay tỷ tỷ nào đó, vướng vào thủ đoạn của vương gia.”

Tịch Đình Vân nói: “Na thủ lĩnh nghĩ nhiều rồi. Tịch mỗ không có phúc khí tốt như Na thủ lĩnh, trong nhà có già có trẻ, phải lo phải nghĩ.”

Sắc mặt Na Phi Long khê biến, nhạt nhẽo nói: “Ta chẳng qua không có gì làm, buồn chán, thuận miệng nói vậy thôi, Tịch đại nhân nếu như thấy không lọt tai thì cứ xem như chưa nghe thấy gì.”

“Tiểu tử ngươi lại nói vớ vẩn gì đấy?” Xá Quang giọng nói sang sảng, có thể so với tiếng sấm, người bình thường không kịp đề phòng nghe phải đều sẽ giật mình, huống chi Na Phi Long vốn đã chốt dạ? Ngược lên nhìn Tịch Đình Vân, sợ y sẽ vạch trần những lời mình vừa nói.

Tịch Đình Vân dường như thực sự đã quên những lời bọn họ vừa nói, hỏi: “Mấy giờ khởi hành?”

“Ta đến chính là để mời ngài lên ngựa.” Xá Quang vừa nói, vừa không quên ném cho Na Phi Long một cái nhìn cảnh cáo.

Cái nhìn này khiến cho Na Phi Long linh ngộ được một chuyện. Xá Quang bên này xem ra không có cơ hội, nhưng Tịch Đình Vân bên đó, xúi giục khuấy động thêm chút nữa, nói không chừng sẽ có cơ hội.

Mấy ngày tiếp theo, bọn họ đêm trọ trong thành trấn, thành ra không còn dùng đến hai cái lều nữa. Mặt của Hoắc Quyết bôi thuốc mấy ngày, cái mụn quả nhiên đã lặn. Na Phi Long không có thuốc thang hỗ trợ, mụn cứ sưng mấy ngày liền, đến tận khi về đến nhà, vẫn còn chút vết tích mờ nhạt.

Có điều Na Phi Long rõ ràng chẳng hơi đâu quan tâm đến chuyện vật vãn đó, trong đầu lúc này hắn chỉ lẩm nhẩm hai chữ — trốn chạy. Đáng tiếc, hắn lẩm nhẩm mãi cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa chưa nói đến việc từ sau lần đó, hắn hoàn toàn không tìm thấy cơ hội đơn độc ở chung với Tịch Đình Vân, ngay cả việc quản thúc của thị vệ đối với hắn cũng trở nên nghiêm ngặt hơn, đi vệ sinh cũng có trên bốn người từ bốn phía đông tây nam bắc nhìn hắn chăm chăm, hại hắn nhịn tiểu mất hai ngày, cũng may da mặt hắn dày, đến ngày thứ ba đã thích ứng được.

Đây là một mặt, còn một mặt khác, là chuyện hắn càng lo lắng và thất vọng hơn.

Kỳ thực hắn đề ra hai yêu cầu đó là vì vững tin người đó sẽ đến cứu hắn. Hắn cho rằng trên tay mình dù sao cũng nắm nhược điểm của người đó, đối phương nhất định sẽ không giương mắt nhìn hắn rơi vào tay Hoắc Quyết. Cho nên hắn kéo dài thời gian để cho đối phương có cơ hội ra tay. Nghĩ cách cứu cũng được, thích sát cũng được, ít nhất cũng có chút tiếng vang, nhưng sự bình lặng trước mắt chỉ cho hắn sự chế nhạo vô hạn.

Chẳng lẽ người đó tự tin đến mức cho dù Hoắc Quyết có biết được tất cả cũng chẳng thành vấn đề?

Nếu đã như vậy, hắn buộc phải thay đổi chiến lược rồi.

44. Chương 43

CHƯƠNG 43

Kinh cung chi điều (3) – Nhưng thứ tốt nhất chưa chắc được tiếp nhận.

Tịch Đình Vân đã tận tai nghe Na Phi Long khóc than, nhưng khi thực sự nhìn thấy nơi ở của Na Phi Long mới thấy hắn khóc than hết sức vô lý. Nếu như sự thực đúng như lời hắn nói, vậy thì người đáng khóc phải là bách tính mà hắn cai trị mới đúng.

Na Phi Long không hề biết ấn tượng của mình trong mắt Tịch Đình Vân lại kém đi mấy phần, lúc này đang đầy kích động ôm lấy kiều thê ái tử, không ngừng mở miệng an ủi. Tướng mạo thê tử hắn bình thường, được cái da dẻ trắng trẻo, mỏng manh dễ vỡ.

Tịch Đình Vân không khỏi nhìn nàng hơi lâu một chút.

Dường như để ý thấy y đang đánh giá mình, Na phu nhân quay đầu nhìn lại, trong mắt ba phần ngây thơ bảy phần hiếu kỳ, đáng vẻ hồn nhiên thực khiến người khác yêu thương.

Tịch Đình Vân thầm nghĩ: chẳng trách dung mạo như thế lại có thể lọt vào mắt Na Phi Long, quả nhiên có chỗ hơn người.

Y còn đang nghĩ, tầm mắt đột ngột bị chắn.

Hoắc Quyết đứng chắn trước mặt y, đối diện với gáy của Na Phi Long, lạnh lùng nói: “Tâm nguyện thứ nhất hoàn thành.”

Toàn thân Na Phi Long chấn động, vội vàng nói: “Ta còn chưa sắp xếp ổn thỏa tương lai của vợ và con trai.”

Hoắc Quyết nói: “Tìm người nào đó đáng tin cậy cho nàng ta cải giá đi.”

.....

Nếu như Na Phi Long thần công cái thế, có thể một tát đánh chết Hoắc Quyết, hắn nhất định sẽ không chút do dự mà làm thế. Đáng tiếc, hắn không thể. Do vậy hắn ngay cả trừng Hoắc Quyết một cái cũng phải thận trọng.

Na phu nhân căng thẳng hỏi: “Phu quân, tại sao phải sắp xếp tương lai của chúng thiếp? Chẳng có chuyện gì giấu thiếp phải không?”

Na Phi Long cười khổ nói: “Có gì đâu, chỉ là... vương gia bảo ta đi làm một chuyện, rất nguy hiểm, có thể sẽ...” Hắn cúi đầu, quyến luyến vô hạn nhìn khuôn mặt lo lắng của thê tử, khe khẽ thở dài.

Na phu nhân lập tức cuống lên, lao đến trước mặt Hoắc Quyết nói: “Vương gia!”

Tay của nàng còn chưa chạm được vào vạt áo Hoắc Quyết, liền bị gạt ra một cách vô tình. Sắc mặt Hoắc Quyết càng lạnh lẽo hơn: “Tự tạo nghiệt, không thể sống.”

Na Phi Long tuy rằng không hy vọng Hoắc Quyết sẽ mềm lòng vì sự khẩn cầu của nàng, nhưng tuyệt nhiên không thể ngờ rằng Hoắc Quyết lại vô tâm vô tình đến vậy, mặt lập tức đổi sắc, dùng sức phun ra một hơi mới có thể nhìn xuống được cơn tức này, hỏi Na phu nhân, “Cứu gia đâu?”

Na phu nhân ánh mắt mập mờ, ấp úng nói: “Ra ngoài rồi.”

Na Phi Long nhảy cảm hỏi: “Đi đâu?”

Na phu nhân khe khẽ thở dài đáp: “Khoát Thủy trấn.”

Na Phi Long chau mày hỏi: “Đến đó làm gì?”

Na phu nhân đáp: “Thiết Hoàn Môn lại đến gây sự.”

Hắn thấy thê tử dáng vẻ như có nỗi khổ khó nói ra thành lời, như hiểu ra gì đó, “Là vì...”

Na phu nhân gạt đầu, “Còn không phải vì tiền sao.”

“Bọn chúng lại làm gì rồi?” Na Phi Long phần nộ hỏi.

Na phu nhân đáp: “Vu Hải Triều cướp thuế nộp lên trên, nói sau này thuế của Khoát Thủy trấn đều phải nộp cho hắn.” Nàng ta thấy sắc mặt của Na Phi Long càng lúc càng khó coi, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Na Phi Long giọng căm hận: “Vu Hải Triều người giỏi lắm! Cả gan làm phản cơ đấy!”

Na phu nhân dùng khuỷu tay huých hắn, “Vừa hay vương gia đang ở đây, chúng ta không bằng giao việc này cho vương gia xử lý.”

Tịch Đình Vân vốn định đi ra xa, nghe thấy vậy liền dừng bước. Xem ra vị Na phu nhân này trông thì có vẻ yếu đuối, nhưng góc ngách trong lòng không ít hơn Na Phi Long là bao, một chiêu mượn dao giết người nhẹ nhàng mà điêu luyện biết bao.

Na Phi Long nói với Hoắc Quyết: “Vương gia không biết, Khoát Thủy trấn là thành trấn giàu có nhất dưới trướng của ta. Trong trấn có một Thiết Hoàn môn, lấy việc vợ vét của cải làm niềm vui, không những suốt ngày ức hiếp bách tính trong trấn, hiện giờ không ngờ ngay cả ta cũng không coi ra gì! Nếu như không thể tiêu diệt bọn chúng triệt để, ngại bảo ta làm thế nào yên tâm mà đi được?”

Hoắc Quyết nói: “Người có thể cho phu nhân người an tâm mà đi.”

Na Phi Long biến sắc mặt: “Vương gia ngài...”

“Rời khỏi nơi này.” Hoắc Quyết bổ sung.

Sắc mặt Na Phi Long hơi dịu đi, “Thế nhưng cơ nghiệp mấy trăm năm của Na gia ta...” Nhìn thấy vẻ mặt chế nhạo của Hoắc Quyết, Na Phi Long đột nhiên không thể nói tiếp được nữa. Cơ nghiệp mấy trăm năm của Na gia liên quan đến Hoắc Quyết sao? Rõ ràng là không. Cơ nghiệp mấy trăm năm của Na gia sụp đổ, Hoắc Quyết sẽ thương xót sao? Rõ ràng cũng sẽ không. Điều quan trọng nhất là, bản thân Hoắc Quyết vốn nhắm vào cơ nghiệp mấy trăm năm của Na gia, nói không chừng đến lúc đó không đợi Thiết Hoàn môn ra tay, Hoắc Quyết đã nhanh chân bỏ Na gia vào trong bị rồi.

Na phu nhân thấy trượng phu khó xử, hòa giải: “Cũng không phải chuyện gì lớn, có gì đợi A Giang trở về rồi tính.”

Bên này nàng ta vừa nói dứt lời, liền nghe thấy hạ nhân ồn ào chạy lại, miệng không ngừng kêu: “Cữu lão gia trở về rồi!”

Na phu nhân khẽ giọng trách mắng: “Vương gia ở đây, không được hỗn xược!”

Hạ nhân lúc này mới run rẩy quỳ xuống, “Tiểu nhân lo lắng cho thương thế của cữu lão gia, không cố ý vô lễ với vương gia, xin vương gia thứ tội.”

Na Phi Long hỏi: “Người nói thương thế của cữu lão gia là?”

Hạ nhân nói: “Cữu lão gia trở về rồi, nhưng là cho người khiêng về.”

Na phu nhân a một tiếng, gần như đứng không vững. Cữu lão gia mà hạ nhân nói đó chính là đệ đệ A Giang của nàng, từ khi nàng được gả vào Na gia, A Giang liền theo nàng vào đây sống, làm những việc không khác với tổng quản trong phủ là mấy. Thời gian Na Phi Long không ở đây, những chuyện trong phủ đều do hắn giúp đỡ, rất thân thiết với Na phu nhân.

Hoắc Quyết tuy không hứng thú với mấy việc bát nháo của bọn họ, nhưng thấy mặt Tịch Đình Vân lộ vẻ hiếu kỳ, cũng đi theo ra cổng.

A Giang được người ta cẩn thận khiêng vào trong phủ, đại phu còn chưa tới, chỉ có thể nhìn thấy trên người hắn, trên mặt đất, đâu đâu cũng là vết máu, cực kỳ ghê rợn.

Na phu nhân vừa nhìn thấy suýt chút nữa nhất đi, khó khăn lắm mới ổn định tâm thần, liền lao tới bên A Giang sụt sịt khóc lóc không ngừng.

Na Phi Long cực kỳ tức giận, sau đó túm lấy một thị vệ trong phủ, quát hỏi: “Rốt cuộc là chuyện thế nào?”

Thị vệ liền trình bày từ đầu đến cuối.

Thì ra A Giang mang người tìm đến Thiết Hoàn môn, vừa đúng lúc anh rể của môn chủ Thiết Hoàn môn là bang chủ của Hà Giang bang cùng vợ đến làm khách. Hai bên nói không hợp ý nhau liền xông vào đánh, A Giang bị bang chủ Hà Giang bang đánh trọng thương.

Bang chủ Hà Giang bang không phải nhân vật của võ lâm Nam Cương, vì vậy đại đa số người rất lạ lẫm với tên tuổi của hắn.

Tịch Đình Vân bèn đứng bên giải thích: “Bang chủ Hà Giang bang Triệu Dương lúc vừa xuất đạo tự xưng là giang hồ đệ tử. Lúc đó có không ít người không phục, hện hắn khiêu chiến nhưng đều bại dưới tay hắn.”

Xá Quang nói: “Đây chẳng phải giống với A Cừu sao?”

“Có điểm khác biệt.” Tịch Đình Vân nói, “A Cừu thực sự là khó bị đánh bại. Còn Triệu Dương thì những người đánh thắng được hắn thì không thêm đánh hắn, còn những người muốn đánh với hắn thì đánh không lại hắn.”

Xá Quang cười nói: “Nói như vậy, tên này dựa vào vận phân chó rồi!” (Vận phân chó: Tương truyền nghề làm nông thời cổ đại vì không có phân bón hóa học, nông dân chỉ có thể tìm phân khắp nơi để làm phân bón, cho nên người nào đi nhặt phân mà có thể đập phải phân chó tức là rất may mắn nhặt được phân, sau này người ta dùng cụm từ vận phân chó để chỉ vận rất may mắn. Còn có nghĩa tương đồng với vận đào hoa.)

Tịch Đình Vân nói: “Nếu như không phải có công phu thực sự, thì sao lại may mắn như vậy được?”

Xá Quang ngẫm nghĩ một lát, rất đồng ý, gật gù.

Bọn họ bên này bàn tán về lai lịch xuất thân của đối phương, Na Phi Long bên kia suýt chút nữa muốn uống máu ăn thề, thề bầm vằm Thiết Hoàn môn cùng Triệu Dương!

Na Phi Long nói với Hoắc Quyết: “Vương gia, ngài xem việc này...”

“Không cần ngươi lo lắng.” Hoắc Quyết thản nhiên như không, phản đối đề nghị của hắn.

Na Phi Long cuống lên, “Hắn bức ép tới tận cửa rồi, ngài bảo ta làm sao có thể đứng đưng được chứ?”

Hoắc Quyết hỏi ngược lại: “Người thích sát ta lại làm ngộp chết mẫu phi, ta không nên để người sống đến bây giờ?”

Na Phi Long cứng họng. Hắn không chỉ cứng họng mà còn run rẩy trong lòng. Giọng điệu của Hoắc Quyết rất bình tĩnh, nhưng oán khí và căm hận trong lời nói chẳng thể che lấp nổi. Nghĩ đến sự ảm nhẫn của Hoắc Quyết suốt mấy ngày nay, Na Phi Long đột nhiên ý thức được một chuyện mà hắn cực kỳ không muốn ý thức được...

Bản thân trong mắt của Hoắc Quyết đã là một người chết.

Nếu như không phải Hoắc Quyết đã coi hắn như một người chết, bản thân hắn tuyệt đối không thể sống đến ngày hôm nay.

Nghĩ đến đây, dự vọng sinh tồn của hắn lại càng mạnh mẽ hơn. “Vương gia, ngài nếu như đồng ý để ta khiêu chiến với Thiết Hoàn môn, ta sẽ lập tức nói hết những việc ta biết cho ngài, tuyệt đối sẽ không mượn cớ kéo dài!”

Hoắc Quyết hỏi: “Người đang mượn cớ kéo dài sao?”

Na Phi Long trong lòng run rẩy, cười gượng nói: “Tất nhiên không phải, ta đang nói, chuyện đến trước mộ phụ mẫu sám hối giao cho thê tử làm thay thôi.”

Hoắc Quyết híp mắt lại, dường như đang cân nhắc được mất.

Na Phi Long nói: “Vương gia nếu như chưa yên tâm, ta liền nói ra chân tướng trước. Vương gia là người nhất ngôn cửu đỉnh, ta tuyệt đối tin tưởng vương gia.”

Hoắc Cải bất ngờ quay sang nhìn Tịch Đình Vân: “Ý của huynh thế nào?”

Tịch Đình Vân tuyệt đối không ngờ đến hắn sẽ vắt câu hỏi khó này cho mình, mỉm cười nói: “Quyết định của vương gia tất nhiên là tốt nhất rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Huynh ở lại đi.” (Bụi: bạn gian manh thế.)

Tịch Đình Vân lại nói: “Nhưng thứ tốt nhất không nhất định được tiếp nhận.”

Hoắc Quyết hỏi Na Phi Long: “người cảm thấy đề nghị của người vừa rồi có phải là tốt nhất không?”

“.....” Nếu như Na Phi Long thần công cái thế, hắn lại muốn đánh thêm một người nữa. Hắn trầm ngâm một lúc mới đáp: “Có phải tốt nhất hay không, phải làm mới biết được.”

45. Chương 44

CHƯƠNG 44

Kinh cung chi điều (4) – Điều ta coi trọng chính là con người huynh.

Hoắc Quyết nói: “Người nói đi.”

“Nói gì cơ?”

“.....”

Na Phi Long chợt hiểu ra, chính là bảo hắn thẳng thắn nói ra sự thật. Hắn nhìn hai bên trái phải, sắc mặt khó coi, “Nơi này nhiều người phức tạp...”

Hoắc Quyết lạnh lùng liếc Na phu nhân, “Người vẫn chưa đi sao?”

Na Phi Long, Na phu nhân: “.....”

Na phu nhân vội nói: “Chỗ này không bàn không ghế, tiếp đón khách quý không được chu đáo, không bằng vào thư phòng nói chuyện.”

Na Phi Long vốn cho rằng với thái độ không hợp tác của Hoắc Quyết nhất định sẽ không đồng ý, ai ngờ Hoắc Quyết đồng ý rồi. Hắn lo Hoắc Quyết thay đổi ý định, lập tức dẫn người đi đến thư phòng.

Đình đài lầu các, khúc kiều thủy tạ (khúc kiều: cầu cong, thủy tạ: chỗ dừng chân có mái che giữa hồ). Đắt trên vùng núi cao, nhưng lại có những cảnh sắc ở Giang Nam, đủ thấy được Na gia khi xây dựng đã tiêu tốn biết bao tâm huyết. Tịch Đình Vân vừa thương thức vừa thảm tính phí tổn xây dựng, sợ rằng cũng phải bằng nửa tòa vương phủ của Hậu vương.

Thư phòng đơn độc chiếm một tòa lầu, cũng có ba phòng như Nam Cương vương phủ, nhưng kết cấu trên dưới.

Na phu nhân rất biết điều, sau khi tận tay pha trà, liền đóng cửa cáo lui.

Na Phi Long ngưng trọng nói: “Những lời hôm nay nói, ta đã giấu kín trong lòng suốt bao năm, đã muốn tìm vương gia để trình bày từ lâu, nhưng khổ một điều là không có thời cơ.”

Xá Quang nói: “Đúng vậy, từ nhà của người đến vương phủ xa quá, trèo đèo lội suối, thời gian mấy năm đích thực là không đủ.”

Na Phi Long nói: “Thời cơ mà ta nói không phải bởi vì nơi chốn, mà là vì người.”

Xá Quang nói: “Ồ, thì ra người muốn đợi đến đại thọ 60 tuổi của vương gia làm quà mừng thọ.”

“.....” Na Phi Long quay đầu, không thêm liếc đến nữa con mắt, “Vương gia! Kỳ thực lão vương gia luyện công tẩu hỏa nhập ma là vì bị hạ dược!”

Hoắc Quyết trong mắt thoáng lóe lên.

Na Phi Long nói: “Loại dược này khiến tinh thần con người hoảng loạn, tính khí nóng nảy. Lão vương gia muốn dùng nội công để áp chế, thế nhưng kết quả lại ngược lại.”

Hoắc Quyết trầm giọng hỏi: “Dược gì?”

“Tên nghe rất hay, là Di thể tán.”

Xá Quang hỏi: “Hay ở chỗ nào chứ?”

Na Phi Long tiếp tục coi lời hấn nói như gió thoảng qua tai, nói tiếp: “Loại dược này đến từ Tây Bắc.”

Hai mắt Hoắc Quyết híp lại.

Ngay cả Tịch Đình Vân tim cũng đập mạnh. Hiện nay tây bắc chính là... địa bàn của vị vương gia đó. Chẳng lẽ cái chết của lão vương gia có liên quan đến người đó? Nếu là như vậy, đối thủ đánh trên bàn cờ Nam Cương càng lúc càng nhiều rồi.

Hoắc Quyết hỏi: “Sao người biết?”

“Ta không những biết dược được hạ là gì, còn biết người hạ là ai.” Na Phi Long biết lời mình nói đã thành công khơi gợi được hứng thú của hấn, lập tức ra giá, “Vương gia, chuyện Thiết Hoàn môn...”

Hoắc Quyết ngược lên, nhìn hấn một chút, nói: “Bọn họ không phải người xấu.”

.....

Na Phi Long thận trọng hỏi: “Vương gia quen biết họ sao?”

Hoắc Quyết nói: “Ta quen biết người.”

Na Phi Long: “.....”

“Ha ha ha ha... nói hay lắm!”

Xá Quang nghiêng ngả cười một lúc, đến tận lúc sắc mặt của Na Phi Long từ xanh chuyển sang tím mới ngừng, mở miệng nói: “Ta đã nghe qua về Thiết Hoàn môn này. Môn chủ tên là Trọng Thiết Hoàn, tộc nhân Ngạch Khoa Nam Cương, nghe nói sức lực lớn vô cùng, đao thương bất nhập, sau này bá làm đệ tử của Lang Hồ quyền vương, học được một thân võ nghệ, lấy con gái cả của quyền vương. Có thể coi là cao thủ hàng đầu của Nam Cương.”

Na Phi Long cười lạnh nói: “Gì mà cao thủ hàng đầu chứ, chỉ là một đứa ở rể. Thiết Hoàn môn hiện giờ chính là Lang Hồ quyền môn trước kia.”

Hoắc Quyết thông thả mở miệng: “Như vậy xem ra...”

Na Phi Long kỳ vọng đợi.

“Hắn dễ coi hơn người.”

Na Phi Long: “.....”

Na phu nhân đột nhiên hoảng hốt chạy vào, “Phu quân! Thiết Hoàn môn giết đến tận cửa rồi!”

“Cái gì?” Na Phi Long sửng sốt.

Nếu như đây là hoa mắt, nhất định là một tràng pháo hoa vô cùng đẹp mắt.

Hỏa tiễn từ phía trước bắn tới tấp vào, có cái rơi vào trong nước, có cái bay đến nóc phòng, còn có cái bắn vào xà nhà, hạ nhân trong phủ chân tay luống cuống lấy nước dập.

Lúc Na Phi Long chạy đến, thế công của hỏa tiễn đã giảm, nhưng viện tử gần bên ngoài nhất đã bị cháy rụi thành tro. Ngoài cửa tiếng hô giết chấn động bầu trời, từ trong cửa còn có thể nhìn thấy bóng người thỉnh thoảng xông lên ngã xuống, cực kỳ kịch liệt.

Na phu nhân sợ đến mức mềm nhũn trong lòng Na Phi Long. Na Phi Long tức giận đến run rẩy cả người, “Phản rồi phản rồi!”

Xá Quang thông dong nói: “Chẳng phải đã phản rồi sao?”

Na Phi Long trừng mắt nhìn một cái, tức giận mức trực tiếp lao ra ngoài cửa.

Hoắc Quyết sợ hãi chạy trốn mất, tự nhiên bám theo sát gót. Tịch Đình Vân cảm thấy chuyện xảy ra chỗ này có chút ngoài dự liệu, thì càng hiểu kỳ hơn. Xá Quang vốn chỗ nào náo nhiệt là chạy đến chỗ đó. Cứ như thế, cả ba người đều ra đến ngoài cửa.

Na Phi Long nhấc tay liền tước mất đầu của ba người, đích thực không thể cản nổi.

Hắn đang chém giết rất sảng khoái, lại có một tên to con rất cao lớn, ngoại hình khó coi nhảy ra, chặn hắn lại, còn vừa đánh vừa cười to nói: “Na Phi Trùng, ha ha ha! Đầu ngâm trong nước, mủ chảy đàng chân, sinh ra thằng con không phải nòi giống của mình!”

“Hỗn đản!” Na Phi Long hét to xông lên.

Xá Quang như đang xem kịch, chỉ cho Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân xem, “Nghe nói Trọng Thiết Hoàn người cao tám thước, chắc là hắn rồi.” (8 thước: khoảng 2,5m, người khổng lồ à O_o)

Trọng Thiết Hoàn quả như lời đồn, không sợ đao thương, sức mạnh vô cùng. Tuy nội công của Na Phi Long hơn hẳn, nhưng gặp phải ngoại công ngang tàng như vậy, cũng chỉ có thể hết tránh lại né.

Xá Quang thấy hắn tránh né chặt vật, hỏi Hoắc Quyết: “Vương gia không định giúp hắn một tay sao?”

Hoắc Quyết nói: “Tất nhiên phải giúp.”

Xá Quang hỏi: “Ta đi nhé?”

Hoắc Quyết nói: “Cho bọn họ rời khỏi.”

Xá Quang xoa quyền nói: “Được.”

“Rời khỏi an toàn.”

Xá Quang ngừng bước, mù mờ hỏi: “Nghĩa là sao?”

Tịch Đình Vân chỉ ra phía sau.

Na gia chắc hẳn nhiều năm chưa từng gặp phải loại người điên cuồng dám đến tận cửa khiêu khích thế này, cho nên tuy có cung tiễn, nhưng đã nhiều năm không dùng, hiện giờ lấy ra ngoài cũng phải mất nhiều thời gian. Đã như vậy, số lượng cung tiễn trong đại bản doanh Na gia tuyệt không thể coi thường.

Xá Quang vừa nhìn liền thầm nói một câu tên này giỏi thật. Hắn rốt cuộc cũng hiểu Hoắc Quyết bảo hắn đi giúp đỡ không phải là giúp Na Phi Long mà là giúp Trọng Thiết Hoàn. Hắn vốn không vừa mắt Na Phi Long, việc này càng hợp ý hắn, nhướn mày cười với Tịch Đình Vân nói: “Ha ha, xem ra Tịch đại nhân mới là tri kỷ đích thực của vương gia!” Nói xong, không đợi Tịch Đình Vân phản ứng, đã nhảy vào trận chiến.

Tiếng chém giết đinh tai nhức óc.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết mỗi người một tâm sự.

“Ta không hiểu huynh.” Hoắc Quyết bất chợt nói ra một câu không đầu không đuôi.

Tịch Đình Vân cười khổ: “Tôi lại chẳng phải là hiểu vương gia.”

Hoắc Quyết nói: “Huynh không hiểu ta, là vì không muốn hiểu ta, ta không hiểu huynh, là vì huynh không muốn để ta hiểu.”

“... Vương gia có hiểu bản thân không?”

Hoắc Quyết nói: “Ta rất ít khi làm trái tiếng lòng mình.”

Cho nên thà phụ tiếng lòng của người khác.

Tịch Đình Vân khe khẽ thở dài.

Hoắc Quyết nói: “Tại sao không cho ta một cơ hội?”

Ánh mắt của Tịch Đình Vân bị Na Phi Long, Xá Quang và Trọng Thiết Hoàn kéo đi.

Ba người càng đánh càng xa, Trọng Thiết Hoàn xem ra có vẻ chuẩn bị chạy.

Tịch Đình Vân nhịn không được bước lên trước một bước, lại bị kéo trở lại.

Hoắc Quyết bất mãn nhìn y chăm chăm.

Tịch Đình Vân nói: “Vương gia, Na Phi Long hẳn...”

“Chẳng thành vấn đề.” Hoắc Quyết thản nhiên nói.

Tịch Đình Vân biết hắn muốn nói chuyện, cân nhắc hỏi: “Vương gia vì sao nhất định phải giữ tôi lại?”

“Huynh khác.”

“Khác chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng khác.”

Tịch Đình Vân nhìn xuống nói: “Tịch mỗ tuy chỉ là một hoạn quan nho nhỏ, nhưng cũng là một người sống sờ sờ, hoàn toàn không phải đồ chơi đặt trên giá.”

“Ta chưa từng nghĩ như vậy.” Ánh mắt Hoắc Quyết trầm xuống.

Thời gian Tịch Đình Vân và hắn ở chung không dài, nhưng biết hắn tức giận rồi. Nhưng thuốc đắng già tật, y không thể không kiên trì đến cùng nói: “Quen biết vương gia chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Tịch Đình Vân tư chất kém cỏi, tự nhận thấy không có tài cán gì khiến vương gia coi trọng, cũng không có dung mạo kinh thể tuyệt tục như Họa Cơ, sự cố chấp của vương gia phải chăng... quá mức khó hiểu?”

“Điều huynh muốn biết chính là điều này sao?”

“Tôi chỉ là nghĩ không thông.”

Hoắc Quyết nói: “Bởi vì ta muốn ở cùng huynh.”

“.....” Tịch Đình Vân đầu đầu, “Lý do là gì?”

“Chẳng lẽ đây không phải là lý do sao?”

Tịch Đình Vân cười cũng không cười nổi, “Lưu Bị ba lần đến nhà tranh là vì ngưỡng mộ tài của Gia Cát Lượng, Lã Bố giết董卓 Trác là vì say mê sắc đẹp của Điêu Thuyền, Tịch mỗ vô tài vô mạo, thực không biết chỗ nào lọt vào mắt xanh của vương gia.”

Hoắc Quyết ngẫm nghĩ nói: “Điều ta coi trọng là con người huynh. Như vậy, chẳng phải là ta chân thành hơn bọn họ nhiều hay sao?”

Tịch Đình Vân á khẩu không trả lời được. Y bất chợt nảy sinh một chút cảm thông với Na Phi Long lúc vừa rồi.

46. Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

CHƯƠNG 45

Kinh cung chi diệu (5) – Ta nói rồi, xem kịch mà thôi.

“Có vẻ sắp xong rồi.” Tịch Đình Vân không biết nói gì, tìm đề tài để nói.

Lời y nói quả thực rất đúng.

Nơi này dù sao cũng là cổng chính của Na phủ, Trọng Thiết Hoàn chiếm thế thượng phong là dựa vào việc tấn công khi địch chưa kịp phòng bị, đợi Na gia hoàn hồn lại, thế cục liền dần dần dịch chuyển. Không lâu sau, liền thấy Xá Quang khải hoàn trở về, Na Phi Long xị mặt đi theo sau.

Xá Quang cười to nói: “Đã thật đã thật, lâu lắm rồi mới đánh một trận đã tay như thế này!”

Na Phi Long nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người thì đã rồi, còn ta thì sao?”

Tịch Đình Vân chú ý thấy bên trái mặt của hắn hơi hơi đỏ, “Mặt của người...”

Na Phi Long nói: “Kiệt tác của Xá đại thủ lĩnh!”

Xá Quang tiếp tục phớt bỏ cười lớn: “Ngại quá, không để ý liền để lại dấu ấn của ta trên người người rồi.”

Na Phi Long phẫn nộ nói: “Người căn bản cố ý chặn ta lại để hắn chạy!”

Xá Quang cũng trừng mắt nhìn lại: “Người nói thế thì là thế à? Ta cứ nói là không phải đây.”

Na Phi Long nói: “Được, người nói không phải đi, người có dám cùng ta đến khiêu chiến Thiết Hoàn môn không?”

“Ha ha?” Xá Quang cười nhạt hai tiếng, nhìn hắn nói: “Được thôi được thôi, người chết rồi, ta giúp người khiêu chiến Thiết Hoàn môn, đốt như đốt tiền vàng cho người.”

Na Phi Long cũng chẳng kỳ vọng hắn bị mấy lời của mình khiêu khích máu nóng chạy đi đánh Thiết Hoàn môn, liền hừ lạnh một cái coi như bỏ đi, chuyển sang nói với Hoắc Quyết: “Vương gia đại giá quang lâm hàn xá, nhưng lại phải mệt nhọc vì chuyện của Na gia, trong lòng ta lấy làm áy náy.”

Hoắc Quyết nói: “Người nghĩ nhiều rồi.”

Na Phi Long nói: “Vương gia thật là khoan hồng độ lượng.”

“Chuyện của người ta sẽ không quan tâm.”

“Ta vừa nói về trận chiến vừa rồi...”

“Ta nói rồi, chỉ là xem kịch mà thôi.”

“... Vậy thật là vất vả cho vương gia rồi!”

Thiết Hoàn môn đã lui quân, nhưng đám hỗn độn chúng để lại vẫn cần dọn dẹp. Na Phi Long lấy có dọn dẹp mà bận tít tít trong phủ, hồn nhiên quên mất trước khi Thiết Hoàn môn đến, bản thân đang phải trình bày rõ những chuyện mình biết.

Xá Quang nhìn bóng dáng bận rộn của Na Phi Long, coi khinh nói: “Ta xem hắn có thể trốn tránh đến lúc nào.”

Hoắc Quyết nói: “Không lo.”

Xá Quang thấy hắn như đã có tính toán gì, cười ha ha nói: “Vương gia nếu như muốn làm gì, chỉ cần sai bảo ta là được.”

Hoắc Quyết nói: “Ta muốn ngủ.”

Xá Quang hỏi: “Vương gia cần ta trải giường?”

“Không cần. Hai việc này ta muốn tự mình làm.”

Xá Quang thôi cười nói: “Việc ngủ cho dù ta muốn làm giúp vương gia cũng không được ấy chứ.”

Hoắc Quyết nhìn Tịch Đình Vân một cái, “Nhưng có thể ngủ cùng.”

“.....Hả?” Xá Quang cả người chấn động.

Hoắc Quyết thuận tay kéo một tên hạ nhân lại, bảo hắn dẫn đường đến phòng nghỉ ngơi.

Những chuyện này Na phu nhân đã sắp xếp ổn thỏa từ trước, chọn một viện lạc thanh nhã yên tĩnh, vốn Hoắc Quyết, Tịch Đình Vân và Xá Quang mỗi người một phòng, nhưng Hoắc Quyết kiên quyết muốn ở cùng Tịch Đình Vân, mà Xá Quang... Hoắc Quyết kiên quyết bắt hắn và Na Phi Long ở cùng nhau, vì vậy viện đã chuẩn bị chỉ dùng có một phòng.

Trên đường đến lạc viện, Tịch Đình Vân hỏi Hoắc Quyết, “Xá Quang và Na Phi Long ngủ chung... Na phu nhân làm thế nào?”

Hoắc Quyết nói: “Ngủ trên sàn.”

“.....”

“Nếu như phân gian ngoài gian trong, có thể ngủ gian ngoài.”

“.....”

“Đêm còn có người rót nước.”

“.....”

Tịch Đình Vân chợt nghĩ đến mình và Hoắc Quyết. Nói như vậy, hoàn cảnh của y thành ra chẳng khác Na phu nhân là bao, điều không giống duy nhất là, trên giường Hoắc Quyết không có người khác.

“Huynh đang nghĩ gì thế?” Hoắc Quyết đột nhiên hỏi.

“.....” Tịch Đình Vân kinh ngạc nhận ra mình đang nghĩ ngợi linh tinh vô thức cười cười, “Tôi đang nghĩ, không biết tối này có trăng hay không.”

“Huynh muốn ra ngoài sao?”

“Không, chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi.”

Đêm đó có hai việc Tịch Đình Vân không ngờ đến.

Một là đêm đó có trăng, hơn nữa còn rất sáng.

Hai là y thực sự phải ra ngoài, không, không chỉ y, là bọn họ.

Hoắc Quyết gỡ thư trên tiền xuống, chau mày hỏi: “Tại sao ai cũng thích dùng tiền để gửi thư vậy?”

Tịch Đình Vân nói: “Vì có thể cắm ba tắc vào gổ.”

Khóe miệng Hoắc Quyết khê nhếch, coi như cổ vũ cho câu nói đùa nhạt nhẽo đó. Hắn đọc xong thư, hỏi: “Huynh buồn ngủ không?”

Tịch Đình Vân không biết hắn có ý gì, trả lời nước đôi: “Vẫn ổn.”

“Đi ra ngoài ăn đêm không?”

“Đi đâu ăn?”

“Quán vằn thắn.”

Lúc gặp lại Trọng Thiết Hoàn, hắn đã thu lại nhuệ khí kiêu ngạo buổi sáng, nếu như không phải hắn chủ động gọi, Tịch Đình Vân tuyệt đối không nghĩ rằng người thanh niên chất phác ngồi bên quán vằn thắn ven đường này là môn chủ Thiết Hoàn môn khiến Na Phi Long một trong thủ lĩnh lục bộ đau đầu không thôi.

“Hai vị ăn gì? Vằn thắn thịt rau hay là vằn thắn thịt lợn?” Hắn rõ ràng là một người rất dễ gần, đợi Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân vừa chạm mõng vào ghế liền chào mời với giọng điệu của chủ nhà.

Tịch Đình Vân nói: “Tôi chỉ cần một bát canh.”

Hoắc Quyết do dự một chút, nói: “Cũng thế.”

Tịch Đình Vân kinh ngạc hỏi: “Không ăn thịt?” Y nhớ rõ hắn không có thịt liền không vui.

Hoắc Quyết nói: “Một người ăn không vui.”

“Tôi ăn cùng huynh, ông chủ, cho hai bát vằn thắn thịt lợn, một bát canh.” Trọng Thiết Hoàn cực kỳ nhiệt tình gọi, lúc quay đầu liền bắt gặp ánh mắt không vui của Hoắc Quyết. “Hơ, có phải tôi nói sai gì rồi không?”

Hoắc Quyết không mở miệng, chỉ là đợi đến lúc vằn thắn mang lên, gậy gậy từng miếng vằn thắn ra.

Hắn bên này vớt, Trọng Thiết Hoàn bên kia nhặt, vừa nhặt vừa kêu lên: “Đừng lãng phí đừng lãng phí...”

Hoắc Quyết thấy trong bát chỉ chứa lại một nửa bát nước canh, bĩu bĩu môi, tay chậm chậm vươn đến bát của Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân đang dùng muỗng múc canh, thấy thế không khỏi khựng lại.

Hoắc Quyết nhân cơ hội cướp bát về phía mình, múc nửa non vào bát mình, đảm bảo hai bát giống nhau rồi mới trả lại cho y.

Tịch Đình Vân ngại ngùng nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi đã uống rồi...”

Hoắc Quyết như cười như không nhìn y một cái, lưỡi khe khẽ liếm môi, sau đó cúi đầu uống canh.

Mặt Tịch Đình Vân không hiểu sao nóng bừng, cũng may là trời tối, đèn ở quán vằn thắn lại không sáng, thành ra không ai chú ý.

“Tình cảm của hai vị thật tốt.” Trọng Thiết Hoàn cảm khái nói, “Tình cảm của tôi và phu nhân được như một nửa của hai vị là tôi đã mãn nguyện lắm rồi.”

Tay múc canh của Tịch Đình Vân khựng lại.

Sắc mặt của Hoắc Quyết khê dịu đi, “Người hẹn chúng ta ra đây là để kể khổ sao?”

“Đương nhiên không phải.” Trọng Thiết Hoàn vội vàng phủi tay nói, “Tôi đến là muốn cảm ơn hai vị.”

Hoắc Quyết hỏi: “Cảm ơn cái gì?”

Trọng Thiết Hoàn chân chất cười: “Hôm nay người liên thủ cùng Na Phi Trùng đánh tôi chắc hẳn là thủ hạ của công tử? Tôi nhìn ra được, người đó cố ý thả tôi đi.”

“Vậy người nên cảm ơn hắn với phải.”

“Tôi có nghĩ đến, đáng tiếc hắn bị Na Phi Trùng kéo vào phòng.”

Tịch Đình Vân hiếu kỳ hỏi: “Huynh rất căm ghét Na Phi Long sao?”

Trọng Thiết Hoàn dùng mũi khinh miệt hừ một cái, “Tôi ghét? Tôi thấy trấn này, không, chắc chắn phải nói là bách tính do Na Phi Long cai quản đều căm ghét hẳn! Na gia bọn hắn bao nhiêu năm nay đều có truyền thống ức hiếp bách tính, lúc nào cũng tìm cớ để tăng thuế, nếu không liền cho tráng đinh sung quân, làm cu li miễn phí cho hắn. Nếu như tôi sinh sớm vài năm, thì đã tạo phản từ lâu rồi!”

Tịch Đình Vân nhớ đến vị hoàng đế Đại Trang ẩn trong thâm cung kia, thở dài không nói gì.

Hoắc Quyết hỏi: “Còn gì muốn nói không?”

Trọng Thiết Hoàn sững sờ.

Hoắc Quyết một hơi uống hết bát canh, kéo tay áo của Tịch Đình Vân nói: “Đi về thôi.”

“Tráng sĩ đừng bước!” Trọng Thiết Hoàn mặc kệ tất cả đứng lên.

Bước chân của Hoắc Quyết chợt ngừng, quay đầu nhìn hắn, nghi ngờ hỏi: “Người gọi ta?”

Trọng Thiết Hoàn gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Hoắc Quyết hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

Trọng Thiết Hoàn nói: “Tráng sĩ nếu đã có lòng giúp tôi, tôi nghĩ nhất định cũng bất mãn với những gì Na Phi Trùng làm từ lâu. Trọng Thiết Hoàn mạo muội, muốn mời hai vị tráng sĩ cùng tôi làm nên việc lớn!”

Hoắc Quyết hỏi: “Có lợi ích gì?”

Trọng Thiết Hoàn nói: “Sau khi thành công, tại hạ xin tặng một trăm lượng vàng.”

Hoắc Quyết quay đầu.

“Hai trăm lượng.”

“.....”

“Một ngàn lượng!” Trọng Thiết Hoàn cắn răng.

Hoắc Quyết lại quay đầu nhìn hắn, “Có hai khả năng. Một là người từ trước đến nay rất nghèo, cho nên cảm thấy một ngàn lượng vàng là một con số lớn, có thể mua được mạng của ta. Hai là người vốn rất keo kiệt, yêu tiền như mạng. Người cảm thấy người là loại nào?”

Trọng Thiết Hoàn cười khổ nói: “Có vẻ là loại thứ nhất.”

“Ta muốn,” Hoắc Quyết chậm rãi nói, “Một trăm ngàn lượng vàng.”

“Cái gì?” Trọng Thiết Hoàn hô hấp trở nên gấp gáp.

“Thiếu một lượng...” Hoắc Quyết ngẫm nghĩ, dường như cảm thấy một lượng cũng chẳng phải con số lớn, “Được rồi, thiếu hai lượng không được.” (Bụi: bó tay em Quyết dễ thương thế!!!)

Trọng Thiết Hoàn cuống lên gãi má, “Tôi làm gì có nhiều tiền đến thế?”

“Huynh không có, Na gia có.” Tịch Đình Vân mỉm cười với hắn.

Rõ ràng là một khuôn mặt gian trá môi mỏng má cao, nhưng thấy y cười với mình, Trọng Thiết Hoàn lại cảm thấy cảm xúc bình ổn trở lại. “Được!” Hắn cắn răng, “Nếu như Na gia thực sự có nhiều tiền như vậy, tôi đưa!”

Hoắc Quyết khoanh tay nói: “Vẫn chưa biết chúng ta có thể giúp người đến mức độ nào người đã đồng ý rồi?”

“.....” Trọng Thiết Hoàn buồn bực.

47. Chương 46

CHƯƠNG 46

Kinh cung chi điều (6) – Bắt giặc, bắt tướng trước.

“Vây,” Hân ngập ngừng hỏi, “Các vị có thể giúp tôi đến mức độ nào?”

Hoắc Quyết nói: “Người định làm thế nào?”

Trọng Thiết Hoàn nói: “Tôi nghe nói Na Phi Trùng đắc tội Nam Cương vương gia, cho nên muốn nội ứng ngoại hợp với vương gia. Tôi phụ trách bắt Na Phi Trùng, bên ngoài liên giao cho vương gia. Huynh thấy thế có được không?”

Hoắc Quyết hỏi: “Vây ta làm gì?”

Trọng Thiết Hoàn nói: “Cùng nhau bắt Na Phi Trùng với tôi.”

“Cùng nhau?”

Trọng Thiết Hoàn nhìn ra ý khinh miệt của Hoắc Quyết, vội vàng nói: “Đừng thấy Na Phi Trùng là một con sâu (trùng) mà coi thường, dưới trướng hắn có một đội hộ vệ tên là Thập nhất phi ưng, đều là tập hợp những cao thủ tuyệt đỉnh đương thế, cực kỳ lợi hại. Na Phi Trùng từng khẳng định rằng bất cứ ai trong Thập nhất phi ưng cũng đều có thể đánh bại A Cửu.”

Tịch Đình Vân nhảy cảm dị thường với hai chữ A Cửu, nghe thấy vậy hỏi: “Nói như vậy, võ công của bọn họ còn cao hơn cả Trường Sinh Tử và Tạ Phi Thệ sao?”

Hai người này đều là đại gia võ lâm, tuy rằng đều bại dưới tay A Cửu, còn có kết cục một chết một mất tích, nhưng uy danh trong võ lâm vẫn còn, Trọng Thiết Hoàn không dám nói năng thiếu suy nghĩ, “Na Phi Trùng trước nay vẫn luôn thích ba hoa khoác lác, không thể nào đánh bại A Cửu đâu, nhưng cũng không kém là bao, bằng không Na Phi Trùng tuyệt đối không dám đặt an toàn tính mạng già trẻ lớn bé cả nhà ký thác vào tay mười một người như thế.”

Hoắc Quyết chau mày nói: “Người nói là bọn họ ở tại Na gia sao?”

Trọng Thiết Hoàn nói: “Bọn họ trốn rất kỹ, ngoại trừ Na Phi Trùng, căn bản không có ai biết được bọn họ rốt cuộc trốn nơi đâu. Có điều, dựa vào cá tính ham sống sợ chết của Na Phi Trùng, chắc hẳn sẽ giấu bên người mình.”

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân nhìn nhau một cái, trong đầu đều nghĩ, nếu như Thập Nhất Phi Ưng lợi hại như trong lời nói lại trốn ở bên người Na Phi Long, thì sao Na Phi Long lại dễ dàng bị bắt giữ?

Tịch Đình Vân nói: “Có lẽ đối với Na Phi Long, người quan trọng nhất không phải bản thân mà là thê tử.”

Hoắc Quyết hai mắt híp lại, bất ngờ đứng dậy.

Tịch Đình Vân cũng đứng dậy theo. Nếu như Thập Nhất Phi Ưng thực sự tồn tại, hơn nữa còn ở Na gia, vậy thì Xá Quang và thị vệ vương phủ gặp nguy hiểm rồi!

“Các vị sao vậy?” Duy có Trọng Thiết Hoàn vẫn không hiểu gì.

Hoắc Quyết từ trên cao nhìn hắn, nói: “Ta sẽ giúp người bắt Na Phi Long.”

“Hơ, đa tạ. Sau khi thành công, tôi sẽ đưa tiền đúng như đã hứa.” Trọng Thiết Hoàn ngừng một lát nói, “Tôi đi liên lạc với vương gia trước, hay đến lúc đó mới liên lạc?”

“Na Phi Long bị người bắt rồi, còn cần vương gia làm gì? Không phải thêm một người thì thêm một phần cơm sao? Đến lúc đó một trăm ngàn lượng vàng bị sung công, ta và người một cắc cũng không nhận được.”

“Thế nhưng quân đội của Na Phi Trùng...”

“Người chưa nghe câu này sao?” Hoắc Quyết chậm rãi nói, “Bắt giặc bắt tướng trước.”

Na phủ tối mịt mùng, còn tối hơn cả đêm, một màu đen đậm đặc, dồn nén, bao phủ trùng trùng điệp điệp.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết nhảy từ trên nóc xuống sân, liền dừng bước. Sát khí lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng ào tới, khóa chặt toàn thân hai người, khiến bọn họ sau khi nhảy xuống liền không dám khinh cử vọng động.

Na phủ buổi sáng phong cảnh đẹp đẽ, trong đêm tối liền biến thành một cái ***g to lớn tối tăm. Trong ***g nhốt mãnh thú, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ lấy.

Hoắc Quyết dường như hồn nhiên không nhận ra, thông dong bề một cảnh trên thân cây, giũ hết lá, ước lượng trong lòng bàn tay một chút, hài lòng đi về chỗ cũ, đưa tay nắm lấy tay Tịch Đình Vân.

“Đi theo ta.” Hồn nhiên nói.

Tịch Đình Vân không từ chối, “Được.”

Hoắc Quyết nhắc bước, đứng đỉnh đi về phía trước.

Hành lang có độ dốc, lúc cao lúc thấp, như một con rắn đang ngủ đông.

Lòng bàn tay Tịch Đình Vân toát mồ hôi lạnh. So với việc bị một đám đông tấn công ào ạt, loại cảm giác không biết kẻ địch ẩn thân chỗ nào càng khiến người ta sợ hãi hơn.

Dường như nhận thấy sự căng thẳng của y, ngón tay trở của Hoắc Quyết khe khẽ gõ lên mu bàn tay của y.

Tịch Đình Vân lặng lẽ cười. Lăn lộn trong cung từng ấy năm, y đã luyện được công phu cho dù trong lòng có căng thẳng đến đâu, khuôn mặt vẫn cứ thản nhiên từ lâu.

Hoắc Quyết đột nhiên hươ cảnh cây.

Soạt một tiếng, có vật gì đó mềm mềm rơi xuống đất.

“Là lưới.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân cũng nhìn thấy rồi, là một tấm lưới dệt từ những sợi tơ treo giữa hành lang, nếu như không phải Hoắc Quyết mất tinh, bọn họ nói không chừng sẽ lao vào, sau đó đối phương liền nhân cơ hội bọn họ còn sưng sờ liền tập kích.

Sau lưng truyền đến tiếng xé gió.

Tịch Đình Vân hươ ống tay áo một vòng, hai cái phi tiêu liền bị y cuộn vào trong tay áo, thuận tay phóng về phía trước.

Phập.

Hai cái phi tiêu đồng thời cắm vào cột gỗ.

Bốn phía lại trở về yên lặng.

Hoắc Quyết lay lay tay y.

Đây là một kiểu khích lệ sao? Tịch Đình Vân nghiêng đầu, như thể đang hỏi, nhìn hấn.

Tiếng xé gió lại đến, trước sau trái phải!

Tịch Đình Vân vừa hươ tay áo, liền bị Hoắc Quyết ôm vào lòng, theo bước chân của hấn, không ngừng vừa đánh vừa di chuyển về bốn hướng. Cảnh cây trong tay Hoắc Quyết cuộn về bốn hướng như sóng biển.

Phi tiêu vừa lại gần liền bị cuốn vào cơn sóng, mất phương hướng.

Đối với Tịch Đình Vân mà nói, sự việc trải qua rất lâu trong mắt người đứng bên ngoài nhìn lại chỉ là trong chớp mắt.

Cùng lúc phi tiêu bị đánh rơi, nóc hành lang liền đột ngột sụp xuống.

Hoắc Quyết vừa múa cành cây ngăn những mảnh ngói vụn rơi xuống, vừa ôm Tịch Đình Vân xông ngược lên trên nóc hành lang. Tâm nhìn bị giới hạn lập tức rộng mở. Tịch Đình Vân nhìn thấy trên nóc hiên hai bên có những bóng đen lên lút chuyển động qua lại, sờ trên thắt lưng ra mấy đồng xu bắn đi.

Một vài bóng đèn ngã xuống, một vài người khác thấy tình thế không tốt, liền rút đầu lại.

“A!”

Tiếng kêu đau bị đè nén vang lên trong màn đêm, nghe như Xá Quang.

Tịch Đình Vân đuôi mày nhướn lên.

Hoắc Quyết đã kéo y nhảy xuống từ trên nóc hành lang, chạy về phía phát ra tiếng kêu.

Cho dù nghi ngờ đó là cái bẫy, nhưng Tịch Đình Vân biết lúc này bản thân tuyệt không khuyên nổi Hoắc Quyết, chỉ có thể đề cao cảnh giác nhìn xung quanh. Cái ***g này chỗ nào cũng có sát cơ, giống như một con mãnh thú, chỉ cần lộ ra một khe hở nhỏ, liền bị đối phương hung hăng cắn chặt yết hầu.

Màn đêm bất chợt càng trầm.

Mưa tiền dày đặc rơi xuống, có thể sánh với trận mưa rào ngày hôm đó.

Tịch Đình Vân đã nhắm được một căn phòng có mái hiên rất nổi bật, đang định kéo Hoắc Quyết qua bên đó trốn, nhưng lại bị kéo chạy về hướng khác. Tim y đập bình bịch, bởi vì chỗ đó là một hồ nước.

Hoắc Quyết kéo y nhảy xuống hồ nước.

Khoảnh khắc nước còn chưa qua đỉnh đầu, y nín thở, dùng “Thiên cân trụ” chìm xuống nước. Tốc độ tiến lao vào nước nhanh hơn họ rất nhiều, y chỉ cảm thấy đỉnh đầu chấn động, mũi tên lần lượt xoẹt qua trước mắt và thân thể.

Đợi một lúc, tiền cuối cùng cũng ngừng lại, nước dần dần tĩnh lặng trở lại.

Nhưng Tịch Đình Vân biết, phong ba bão táp vẫn chưa đi qua, mà càng lúc càng dữ dội.

Ngón tay Hoắc Quyết nhẹ nhẹ vẽ lên lòng bàn tay y một, hai, ba.

Tịch Đình Vân ngẫm nghĩ, liền hiểu được ý của hắn, đang định trả lời lại “Đã hiểu” liền nhớ ra lòng bàn tay Hoắc Quyết rất nhạy cảm, ngón tay đến giữa đường liền chuyển vị trí, nhẹ nhàng cào cào lên mu bàn tay hắn.

Dưới nước hô hấp dần dần khó khăn, Hoắc Quyết cũng không nói nhiều, phi thân một cái liền lao ra khỏi nước.

Lực cản của nước khiến thân pháp của hắn ít nhiều chậm hơn bình thường, Tịch Đình Vân không khỏi căng thẳng trong lòng, thầm đếm một hai ba, sau đó cũng phi thân theo. Bên ngoài, Hoắc Quyết đã bắt đầu đánh với bốn người, y vừa từ nước lên, liền cảm thấy phía trước phía sau đã có hai binh khí vô thanh vô tức đưa đến. Đương nhiên, hai binh khí này tuyệt không phải đối phương thấy trong tay y không có vũ khí cho nên đặc biệt đưa đến, mà là nhân lúc y không có vũ khí muốn lấy mạng y.

Tịch Đình Vân thân ở giữa không trung nhưng không hề hoảng loạn, một chiêu tay không đoạt đao, giữ chắc tay đối phương và chuôi đao.

Đối phương cười nhạt một tiếng, bàn tay giăng ra với một góc độ rất quỷ dị, sau đó nhân lúc mũi đao còn hướng đến Tịch Đình Vân mà dùng sức đẩy về phía trước.

Thân thể Tịch Đình Vân dùng sức xoay người, ngã về phía Hoắc Quyết.

Cùng lúc đó, Hoắc Cẩn nhìn có vẻ bị bốn cao thủ bám riết khó thoát thân nổi, một chiêu đòn gió, biến mất đột ngột giữa vòng vây, xuất hiện một cách quỷ dị sau lưng Tịch Đình Vân, một tay nắm lấy lưỡi đao tập kích sau lưng Tịch Đình Vân nhẹ nhàng đẩy, ném kẻ đánh lên cả người lẫn đao xuống nước, tay kia giữ lấy eo Tịch Đình Vân.

Hơi ẩm thân thể hai người cách tắm y sam ẩm ướt truyền cho nhau.

Eo lưng Tịch Đình Vân hơi gượng gạo.

Có điều Hoắc Quyết rất nhanh liền buông tay, đoạt lấy một cây bút phán quan từ trong tay đối phương, dùng như đoản thương. (Bút phán quan, còn gọi là bút trạng nguyên, là một loại vũ khí hình dáng giống bút lông.)

Bên này, Tịch Đình Vân cũng bắt đầu đánh với đối thủ của mình. Võ công của đối phương tuy không bằng y, nhưng chiêu thức quái dị, nhất thời y khó có thể giành phần thắng. Hoắc Quyết rõ ràng cũng vậy, cho dù võ công của hắn hơn cả bốn người kia, thế nhưng cả bốn người phối hợp lại giống như một trận pháp không có nhược điểm, Hoắc Quyết có thể dựa vào kinh công thoát thân, nhưng không thể triệt để đánh tan bọn chúng.

Một ánh lửa bất ngờ sáng rực, ngay sau đó là một trận reo hò quen thuộc.

Tiếng gầm chất phác truyền tới từ phía ánh lửa, khiến tinh thần Tịch Đình Vân chợt phần chấn.

“Na Phi Trùng, mau ra đây chịu chết!”

48. Chương 47

CHƯƠNG 47

Kinh cung chi diệu (7) – Các người hãy bồi táng theo hắn đi.

Na phủ âm u tĩnh mịch dường như lập tức sống dậy, thị vệ lách ra từ trong bóng đêm, lửa càng lúc càng sáng, khiến Tịch Đình Vân, Hoắc Quyết cùng đối thủ của họ lộ rõ trước mắt nhau.

Có điều thị vệ chỉ đứng ngoài, hoàn toàn không có ý tiến lên trước tham chiến.

“Tứ ca, ta đến giúp huynh!”

Người bị Hoắc Quyết ném vào trong nước rất nhanh liền bò lên, hợp tác với đối thủ của Tịch Đình Vân, một trái một phải liên thủ.

Tịch Đình Vân tay không tắc sắt, ứng phó vốn đã tổn sức, lại thêm một đối thủ phối hợp ăn ý, lập tức như trúng chọi đá, cực kỳ nguy hiểm. Cũng may khỏe mắt Hoắc Quyết từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi y, vừa thấy y vào thế hạ phong, lại làm trò cũ, một chiêu đòn gió.

Đối phương nào có thể lại bị lừa, không những không tránh né, ngược lại còn hứng lấy ngòi bút.

Hoắc Quyết cười lạnh một tiếng, ngòi bút nhẹ nhàng điểm lên mũi kiếm của hắn, “Rơi.”

Người đó chỉ cảm thấy bàn tay tê dại, trường kiếm quả nhiên ứng thanh rơi xuống.

Ba người còn lại nhân cơ hội tấn công hai bên trái phải và lưng Hoắc Quyết.

Vai Hoắc Quyết chợt run lên, thân thể như không xương, mềm nhũn trượt qua ba vũ khí khác nhau, không chút tiếng động đến bên Tịch Đình Vân, vươn tay giữ lấy bả đao đang nhắm vào Tịch Đình Vân, giật về phía mình. Đối phương trong lúc không đề phòng, bàn tay bị nắm lấy dùng sức trầm xuống, mũi đao xoay chuyển, xoẹt xuống đùi Hoắc Quyết.

Thân thể Hoắc Quyết hơi nghiêng đi, mũi đao cũng nghiêng theo, vừa hay đón lấy đoản kiếm đâm từ phía sau lên.

Mũi kiếm và mũi đao tiếp xúc, vang lên một tiếng “đình” chói tai, liền đồng thời rời khỏi tay.

Hoắc Quyết nhân lúc chúng còn ngây ra, nhanh chân trượt đến bên Tịch Đình Vân, một tay nắm lấy cánh tay Tịch Đình Vân, một chân đá bay đại hán áo ướt sũng đang lao lên từ phía trước, thấp giọng nói: “Đi.”

Tịch Đình Vân cũng không nghĩ nhiều, bước chân vừa chuyển, nhảy lên cầu theo hắn.

“Ha ha ha, Na Phi Trùng, ngươi có dám đến chỗ ta ông nội ngươi ăn một bát vằn thắn không?” Tiếng hò hét tạm ngừng một lúc của Trọng Thiết Hoàn lại lần nữa vang lên, hơn nữa còn là một câu không đầu không đuôi.

Thế nhưng Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết trong lòng lại hiểu rất rõ. Hắn nhất định đang lo lắng cho an nguy của bọn họ, cho nên mượn lời thăm dò, xem mình có chủ động ra mặt liên lạc hay không. Đã đến nước này, bọn họ và Na Phi Long có thể nói là đã đến mức không phải người chết thì là ta chết, không chết không thôi, đương nhiên không cần giấu giếm nữa.

Hoắc Quyết đề khí nói: “Người rõ ràng chỉ mời hai bát!”

Bên đó lại im lặng, truy binh phía sau lại rất nhanh sẽ đuổi kịp, không chỉ như thế, bụi cây thấp trước mặt họ đột nhiên lóe lên một tia sáng lạnh, không đợi bọn họ đến gần, liền nhìn thấy có thêm ba người nhảy ra.

Tịch Đình Vân hỏi: “Thập Nhất Phi Ưng?”

“Không ngờ các người đã nghe qua danh tiếng của bọn ta!” Người vừa đến ra hiệu bằng tay cho đám người phía sau họ, chín người vây thành một vòng tròn, nhốt bọn họ vào giữa.

Tịch Đình Vân có chút yên tâm lại có chút lo lắng. Yên tâm là vì Na Phi Long đang khoắc lác. Võ công của Thập Nhất Phi Ưng tuy rằng không kém, nhưng vẫn kém xa những cao thủ hạng nhất như A Cừu, Tạ Phi Thị. Lo lắng là vì võ công của mỗi người bọn họ tách ra đều không đáng lo, nhưng sau khi hợp lại thì uy lực gấp bội, bốn người vừa rồi suýt nữa là có thể giữ chân Hoắc Quyết, hiện giờ chín người hợp lại, uy lực càng không thể ước lượng được.

Hoắc Quyết lại không hoảng loạn, lạnh lùng nhìn người tự xưng là Thập Nhất Phi Ưng hỏi: “Xá Quang ở đâu?”

Người đó ha ha cười nói: “Muốn biết sao? Xuống địa phủ hỏi Diêm vương...”

Lời còn chưa dứt, Hoắc Quyết đã cướp được đôi Tử mẫu ly hồn hoàn trong tay hắn, dùng mẫu hoàn gõ mạnh vào đầu hắn. (Tử mẫu ly hồn hoàn: là vũ khí có hai phần, chắc giống như chùy nhưng cái to cái nhỏ.)

“Tam ca!” Những người khác kinh hô.

Người đó đau đến nổi sao bay đầy trời, sợ đến mức mồ hôi lạnh túa ra, nhìn Hoắc Quyết thông dong trở về chỗ cũ, lắp bắp không nói nên câu, “Người, người...”

“Đã như thế,” Hoắc Quyết đưa tử hoàn cho Tịch Đình Vân, đập đập mẫu hoàn trong tay nói: “Các người bồi táng theo hắn đi.”

“Bổ trận!”

Tịch Đình Vân vừa đặt tử hoàn phòng bị trước ngực, Hoắc Quyết đã cận thân niêm chiến với một trong những người đó. Nói là cận thân niêm chiến là vì thân thể đối phương cực kỳ mềm dẻo, như nước, dính lấy Hoắc Quyết không chút khe hở. Người tiến ta tiến, người lùi ta lùi, Hoắc Quyết thay đổi ba loại thân pháp vẫn không thể tách hắn ra được. (niêm: dính. Cận thân: sát người)

Không chỉ Tịch Đình Vân giật mình, ngay cả Hoắc Quyết cũng cảm thấy kinh ngạc. Không nói đến võ công, chỉ với thân pháp của mình, người này đã có thể vượt qua cao thủ nhất lưu, nếu như người có thể đánh bại A Cừu mà Na Phi Long nói là hắn, thì cũng không hẳn là nói khoắc. Trừ phi biết trước chiêu trò của hắn, trước khi hắn tiếp cận dùng vũ khí dài để duy trì khoảng cách, bằng không cho dù có là cao thủ tuyệt đỉnh cũng rất khó thoát khỏi sự đeo bám của hắn. Chính như Hoắc Quyết. Hiện giờ phải chờ xem, nội lực và sức nhẫn nại của ai tốt hơn.

Bát đại phi ưng còn lại rõ ràng không ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ đợi kết quả cuộc chiến của hai người. Chỉ đợi hắn bám lấy Hoắc Quyết, bọn chúng liền dựa theo phương vị bát quái, bốn người một tổ, trước sau lần lượt thay nhau tiến công. Bọn chúng phối hợp ăn ý, quá trình thay phiên gần như không có bất cứ kẽ hở nào, Tịch Đình Vân tiếp ba chiêu liền cảm thấy lực bắt tòng tâm, bàn tay nắm tử hoàn ướt nhẹp mồ hôi. Nhưng y biết, áp lực mà Hoắc Quyết phải chịu còn lớn hơn y, trận pháp này vây lấy hai người bọn họ vào giữa, mình phải chịu bao nhiêu Hoắc Quyết cũng chịu bấy nhiêu, lúc này bản thân quyết không thể làm vướng chân.

Một đại chùy nặng nề đập lên tử hoàn, Tịch Đình Vân cảm thấy trước ngực một trận máu nóng dâng trào, phụt một tiếng phun ra một bùm máu.

Bát đại phi ưng thấy đắc thủ, đang định vui mừng, liền cảm thấy trên mặt lạnh giá, mẫu hoàn trong chớp mắt đánh đến trước mắt. Bọn chúng không kịp nghĩ xem Hoắc Quyết thoát ra khỏi tay thập nhất đệ thế nào, thân thể đã lùi về sau.

Hoắc Quyết một tay ôm lấy eo Tịch Đình Vân, tấn công về phía tám ca đã bị thương trong tám người.

Tam ca cũng là một kẻ cứng cỏi, không những không tránh, ngược lại còn hứng lấy, định lấy cứng chọi cứng. Thấy hai bên sắp tông vào nhau, bước chân của Hoắc Quyết đột ngột nhích sang trái.

Tam ca dường như đã đoán được, thân thể cũng nhích sang phải. Đúng lúc hấn cho rằng đã chặn được Hoắc Quyết, trước mắt chợt hoa lên, Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân vòng qua sau lưng hấn, nhảy lên mái hiên.

“Đáng chết!” Tam ca cuống lên xoay người định đuổi theo, liền bị cửu đệ nhẹ nhàng ngăn lại. “Tam ca yên tâm, hấn vừa rồi vì để thoát khỏi đệ, đã cố chịu một chưởng, lúc này chỉ là đang cố chống đỡ mà thôi.”

Tam ca nói: “Na đại nhân đã dặn chết phải thấy xác, Hoắc Quyết một ngày còn chưa chết, ta một ngày chưa thể yên tâm!”

Cửu đệ vừa dìu hấn chậm chậm chạy, vừa cười nói: “Huynh quên là hấn đã đến rồi sao? Nếu như Hoắc Quyết chạy thoát, thì cũng là trách nhiệm của hấn.”

Tam ca ngẩn ra, vẻ mặt thả lỏng, “Vậy chúng ta liền giúp hấn một tay, tránh cho sau này hấn lại nói chúng ta không tận tâm tận lực.”

Bọn họ chỗ này vừa nói vừa đi, thông thả, Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân chỗ kia cũng dừng bước chân.

Trọng Thiết Hoàn rơi vào vây khốn trùng trùng nhìn thấy bọn họ, hai mắt liền sáng lên, vẫy tay hỏi: “Hảo huynh đệ, các người không sao chứ?”

Lúc nguy nan gặp được bằng hữu vẫn tốt hơn gặp được kẻ địch.

Tịch Đình Vân khe khẽ thở phào, cùng Hoắc Quyết mở ra một kẽ hở trong vòng vây của thị vệ Na phủ, hợp lại với bọn họ.

Trọng Thiết Hoàn đợi bọn họ đi đến gần mới thấp giọng nói: “Rốt cuộc là chuyện gì? Thám tử tôi phải đi nói tối nay Na phủ không yên bình.”

Hoắc Quyết nói: “Chúng ta bị lộ rồi.”

“Hả?”

“Vì người đó.”

“Tôi?” Trọng Thiết Hoàn trợn trừng há hốc miệng.

Tịch Đình Vân thấy Hoắc Quyết không có ý giải thích, cười gượng một tiếng nói: “Có lẽ là do trên người có mùi văn thần.”

Trọng Thiết Hoàn tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, “Cũng tốt, dù sao sớm muộn gì cũng động thủ, ra tay muộn không bằng ra tay sớm. Đúng rồi, Các người vẫn còn một bằng hữu phải không?”

“Hoắc Quyết!” Na Phi Long cuối cùng cũng xuất hiện.

Bên cạnh hấn, chín tên Phi Ưng xếp thành một hàng ngang, vây lấy hấn ở giữa.

“Người không cần cái mạng của Xá Quang nữa sao?” Hấn đắc ý nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết thấy người Trọng Thiết Hoàn mang đến bảo vệ bọn họ ở giữa, dứt khoát dừng tay nói: “Muốn cái mạng của hấn, không phải là người sao?”

Trọng Thiết Hoàn đại khái cũng hiểu được đầu cua tai nheo, đứng ngay sau Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân, lớn tiếng nói: “Na Phi Trùng, bắt người làm con tin mà cũng là hảo hán sao?”

Na Phi Long nói: “Ta chỉ biết thắng làm vua thua làm giặc!”

Hoắc Quyết nói: “Người vĩnh viễn không thể nào thành vua được đâu.”

“Vậy sao?” Na Phi Long nói, “Người chắc hấn đã ném qua sự lợi hại của Thập Nhất Phi Ưng rồi phải không? Từ trước tới nay vẫn chưa có ai sống mà thoát khỏi bàn tay bọn họ.”

Hoắc Quyết nói: “Đây là vì...” Sắc mặt hấn chợt biến, thân thể dùng sức tông vào Tịch Đình Vân, một tay nhanh như cắt nắm về phía sau. Một chủy thủ xoẹt qua eo lưng hấn, bị hai ngón tay hấn kẹp chặt.

Tịch Đình Vân loạng choạng nửa bước, nhanh chóng liếc nhìn Trọng Thiết Hoàn đang nắm lấy chuôi chủ thủ, không nói hai lời, diu Hoắc Quyết chạy thẳng.

49. Chương 48

CHƯƠNG 48

Kinh cung chi điều (8) – Cùng xuống Diêm vương điện, còn có thể biện luận một phen.

Hoắc Quyết dồn cả trọng lượng nửa người lên người y, tốc độ dưới chân lại không hề chậm đi chút nào, có mấy lần còn có thể phản ứng lại, ôm y tránh né, công kích. Tịch Đình Vân không dám quay đầu lại. Y biết Trọng Thiết Hoàn và Cửu đại phi ưng đang ngay phía sau, phía sau bên trái và phía sau bên phải đánh bọc lên, một khi bị bọn chúng bám lấy, liền không thể nào thoát ra được nữa.

“Bỏ ta ra.” Hoắc Quyết nhẹ giọng nói.

Tịch Đình Vân tinh thần đã căng như đàn đàn, nghe vậy như thể thiết châu bắn vào dây đàn, khiến cho sợi dây đàn đó đứt chút nữa đứt đoạn!

“Im miệng!” cánh tay diu Hoắc Quyết càng tăng thêm sức lực, dường như muốn cầm ngón tay vào trong da thịt hần.

Hoắc Quyết trầm mặc một lúc, mới nói: “Đi vào trong chỗ tối.”

Tịch Đình Vân khe khẽ lúc lắc đầu. Truy binh đuổi theo quá gắt gao, khiến y ngay cả thời gian lau mồ hôi cũng chẳng có, chỉ có thể lúc lắc để tránh mồ hôi chảy xuống mắt. Trọng Thiết Hoàn trở mặt quá nhanh, y trong lúc hoảng hốt không chọn đường, căn bản thấy đâu có thể chạy liền chạy về phía đó, căn bản không chú ý đến điều kiện hoàn cảnh xung quanh, lúc này mới nhìn rõ không những không chạy ra khỏi Na phủ, mà ngược lại càng chạy càng sâu, chẳng trách người Na phủ đuổi theo không quá gấp gáp.

“Phía trước là núi.”

Không cần Hoắc Quyết nói, Tịch Đình Vân cũng nhìn thấy ngọn núi lớn cao chót vót phía cửa sau Na phủ. Đây đã là đường lui cuối cùng rồi. Y cắn răng, một cước đá bay gia đình canh gác tại cửa sau, cầm đầu chạy lên núi.

Cửu đệ từ trước vẫn đi theo sau tam ca đột nhiên lách người nhào về phía trước. Khinh công của hần giới nhất trong thập nhất phi ưng, cũng là người duy nhất tại đây có thể phân cao thấp với Hoắc Quyết khi chưa bị thương. Cho nên hần vừa ra tay, đoản kích trong tay đã chạm đến sau lưng Tịch Đình Vân.

Hoắc Quyết đầu không quay lại, đánh ra một chưởng.

Đoản kích bị chấn động, vẫn đâm về phía trước.

Hoắc Quyết chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng, đoản kích đã đâm xuyên qua bàn tay.

Cửu đệ trong lòng vui mừng, đang định rút đoản kích ra, liền cảm thấy bàn tay tê dại, trên đoản kích truyền đến một luồng nội lực cực lớn, chấn hần trở về.

“Cửu đệ?”

Những phi ưng khác không ngờ Hoắc Quyết đã bị thương mà vẫn còn bản lĩnh vậy, không khỏi sửng sốt. Nhân cơ hội đó, Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân đã xông vào trong núi.

Sơn đạo đã bao năm không được tu sửa, tràn đầy đá và cành cây. Cũng may Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân vốn định tránh xa sơn đạo, cho nên sơn đạo không dễ đi đối với bọn họ không những vô hại mà ngược lại còn có lợi.

“Đầu kia của núi là tuyệt bích (vách đá dựng đứng)! Các người đã hết đường chạy trốn rồi!”

Na Phi Long dùng nội lực truyền tiếng nói đi xa, mỗi một chữ đều vang vọng bên tai bọn họ.

Nhưng hai người đều thân kinh bách chiến, sao có thể dễ dàng dao động.

Tịch Đình Vân chẳng thèm để vào tai vừa chạy vừa cởi áo ngoài ra, xé ra một đoạn vải, sau đó nhấc tay Hoắc Quyết lên...

“Thuốc.” Một tay khác của Hoắc Quyết móc thuốc từ trong ngực ra đưa cho y.

Trong núi càng tối tăm hơn trong phủ, thực đúng là giờ tay ra không nhìn thấy năm ngón, hai người chỉ có thể dựa vào sự ăn ý lúc bình thường khi ở bên nhau mà phán đoán mỗi động tác của đối phương. Khó khăn lắm mới băng bó được vết thương trên tay, Hoắc Quyết đang định chạy lên, liền bị Tịch Đình Vân kéo lại, “Còn không?”

Hoắc Quyết nói: “Bọn chúng sắp đuổi đến nơi rồi.”

“Bị bắt cũng chết, mất máu nhiều quá cũng chết.”

“Nhưng huynh sẽ sống,” Hoắc Quyết ngừng một chút, giọng nói càng trầm thấp hơn vừa rồi, “Không có ta, huynh không sống nổi sao?”

“Ngài nói đúng.”

Hoắc Quyết khẽ ngạc nhiên.

“Chỗ này nơi nào cũng là móng vuốt của Na Phi Long, một mình tôi tuyệt đối không thể sống sót.” Tịch Đình Vân vừa nói xong, tay liền bị Hoắc Quyết kéo đi.

“Ta sẽ để huynh an toàn rời khỏi đây.”

Không phải ngôn từ hoa mỹ, cũng không phải ngữ khí chắc như đinh đóng cột, chỉ là một câu thì thầm nhẹ đến mức gió thổi liền bay, nhưng lại khiến trái tim Tịch Đình Vân chấn động sâu sắc.

Mấy chục ngọn đuốc vẫn không thể làm tiêu tán sự u ám trên khuôn mặt Na Phi Long.

“Trên núi có mấy con đường?” Hấn hỏi.

Quản gia run rẩy trả lời: “Chỉ có một đường, lúc trước khi lão thái gia còn, rất thích đi lên núi ngắm mặt trời mọc, sau khi lão thái gia qua đời, liền không có ai đi đến đây nữa.”

Na Phi Long hỏi: “Ta nhớ đầu kia của núi là tuyết bích?”

Quản gia đáp: “Là tuyết bích, phía dưới là vực sâu vạn trượng.”

Na Phi Long cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng, “Rất tốt. Cho người quay trở về hết đi.”

Trọng Thiết Hoàn chau mày hỏi: “Na đại nhân, ngài định...”

“Phóng hỏa.”

Quản gia kinh ngạc nói: “Nhưng ngọn núi này là tổ thượng Na gia...”

Na Phi Long hỏi: “Người định đi đốt lửa, hay định để lửa đốt?”

Quản gia lập tức nuốt lời vào.

Na Phi Long quay người đi vài bước, bất ngờ thấp giọng nói với Trọng Thiết Hoàn: “Xá Quang chạy rồi, người đem theo nhân lực, nhất định phải bắt được hấn trước khi hấn chạy ra khỏi địa bàn Na gia! Bất luận sống chết!”

“Rõ.”

Đứng trên lưng núi nhìn xuống ngọn lửa lớn mượn thể gió từng bước từng bước lan lên thực là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Tịch Đình Vân quay đầu lại nhìn một cái, tiếp tục đạp bằng mọi chông gai bò lên. Càng lên trên càng dốc, rất nhiều chỗ không có nơi đặt chân, không thể không dùng khinh công tung người lên trên. Y vốn định công Hoắc Quyết lên đường, lại bị từ chối mấy lần liền, dứt khoát ép buộc kéo cánh tay của y khóa qua vai mình, sau đó ra sức kéo, thân thể khom lại, công hấn lên lưng.

Hoắc Quyết nói: “Không thoải mái.”

Tịch Đình Vân nói: “Tôi cũng không thoải mái.”

“... Thả ta xuống.”

“Không thả.” Tịch Đình Vân nghiêng ngả đi lên trên.

Hoắc Quyết chịu đựng một lúc, nhẹ giọng nói: “Đổi một tư thế khác thoải mái hơn đi.”

Hai người điều chỉnh lại tư thế, tiếp tục lên đường.

Sau khi lên khỏi hồ, y phục của bọn họ vẫn cứ ẩm ướt, chạy một mạch, hơi khô, nhưng dán lên da bị gió thổi, vừa lạnh vừa không thoải mái. Bây giờ hai người ngực dán lên lưng, cách lớp y phục, truyền hơi ẩm từ cho nhau, vẫn tốt hơn là một người chịu lạnh.

Hoắc Quyết cũng dần dần thả lỏng tứ chi, hai cánh tay tự nhiên khoác quanh cổ Tịch Đình Vân, mũi như cố ý lại như vô ý hít ngửi mùi thơm trên tóc Tịch Đình Vân. Không biết có phải vì xuất thân đại nội hay không, lúc không cần nhập vai, Tịch Đình Vân rất chú trọng ăn mặc. Bất kể khuôn mặt dữ tợn dung tục đến thế nào, trên người nhất định sạch sẽ thơm tho, cái hiếm có là cho dù đã náo loạn cả nửa đêm, mùi mồ hôi trên người y vẫn rất ít, nếu như không dán sát vào cổ, căn bản không ngửi ra được.

Hắn ngửi trái ngửi phải rõ ràng như vậy, Tịch Đình Vân cho dù ngu ngốc cũng có thể nhận thấy, “Vương gia, trước mắt thoát thân quan trọng!” Y nhắc nhở khéo.

Hoắc Quyết hỏi: “Cần ta cắt trụi tóc để giảm trọng lượng sao?”

“.....”

“Hay là cánh tay?”

“..... Ngài không cần làm gì hết, không động dảy gì là tốt nhất.”

“Được.” Hoắc Quyết co người lại, vùi mặt vào vai Tịch Đình Vân không động dảy nữa.

“.....”

Lửa trên núi mượn thế gió, lan tràn cực nhanh. Sau một canh giờ, ánh lửa hừng hực đã chiếu lên người bọn họ.

Tịch Đình Vân ngẩng đầu nhìn, phát hiện bầu trời đêm đã đè ép ngọn núi xuống, một vầng trăng sáng treo trên đỉnh đầu, sáng rõ không một vết ố, lặng lẽ an tường. “Sắp đến rồi.” Y xốc thân thể Hoắc Quyết lên lưng, đề khí lướt lên trên núi.

Càng lên trên, cảnh sắc càng rộng rãi, lúc lên đến đỉnh núi, bầu trời đêm, minh nguyệt hoàn toàn hiện ra trước mắt, như thể một bức tranh lớn mở ra đến vô hạn. Tịch Đình Vân vẫn chưa kịp thở phào một hơi, nét mặt đã cứng đờ.

Trước mặt của y, ngoại trừ bầu trời nhìn không thấy bờ bến, chỉ có một thung lũng nhìn không thấy đáy. Đúng như lời Na Phi Long nói, bên kia ngọn núi là một tuyệt bích!

Hoắc Quyết nói: “Thả ta xuống.”

Tịch Đình Vân lặng lẽ thả hắn xuống.

Hoắc Quyết hỏi: “Huynh có kiện lên Diêm vương không?”

Tịch Đình Vân hỏi: “Kiện Na Phi Long hay là Trọng Thiết Hoàn?”

“Kiện ta. Nếu như không phải ta, huynh sẽ không có cơ hội rơi xuống vực thăm vạn kiếp bất phục.” Hắn một lời nói trúng hai đích.

Tịch Đình Vân hỏi: “Ngay trước mặt ngài sao?”

Hoắc Quyết cúi đầu cười, “Cũng đúng. Cùng xuống Diêm vương điện, còn có thể biện luận một phen.”

“Nếu như có thể, tôi muốn kiện A Cừu trước.” Tịch Đình Vân đang định ngồi xếp bằng nghỉ ngơi, liền nhìn thấy Hoắc Quyết khom lưng, dường như đang quan sát gì đó. Y hiểu kỳ thò đầu ra xem, mới phát hiện Hoắc Quyết đang nhìn một cái cây mọc chồi ra khỏi vách núi.

Tịch Đình Vân chau mày nói: “Ngài không phải định...”

Hoắc Quyết đưa tay ra rút dây lưng của y. Tịch Đình Vân chủ động cởi ra đưa cho hắn, Hoắc Quyết lại cởi dây lưng của mình ra, sau đó buộc hai cái lại với nhau.

Tịch Đình Vân chau mày nói: “Như thế quá nguy hiểm. Chẳng may cái cây không chịu nổi sức nặng của ngài...”

Hoắc Quyết nói: “Cho nên mới cần đến dây lưng, nếu thực sự có chuyện, ta có thể mượn lực dây lưng mà lên.”

Tịch Đình Vân nhìn nhìn thế lửa giương nanh múa vuốt phía sau, không biết làm gì hơn gật đầu, “Tôi đi.”

“Ta bị thương rồi, không kéo nổi huynh đâu.”

“.....”

Hoắc Quyết nhét một đầu dây lưng vào tay y, tay nắm đầu kia, ngắm chuẩn vị trí, nhảy xuống. Dây lưng ngắn hơn bọn họ nghĩ nhiều, Tịch Đình Vân cảm thấy trong tay nặng nề, thân thể nhất thời bị kéo xuống...

50. Chương 49

CHƯƠNG 49

Kinh cung chi diệu (9) – Tôi đảm bảo lần này tuyệt không buông tay.

Cũng may vào thời khắc quan trọng lực kéo của dây lưng dừng lại, Hoắc Quyết vững vàng đứng trên cây, ngẩng đầu vẫy tay về phía y.

Tịch Đình Vân nhồm nữa người ra ngoài, trong tay vẫn nắm chắc dây lưng, nếu như không phải đầu ngón chân bấu chặt vào rễ cây bên cạnh, chỉ sợ đã lộn nhào xuống đó rồi. Y thấy Hoắc Quyết vẫn bình yên vô sự, khẽ thở phào một hơi, thả dây lưng ra đứng lên.

Hoắc Quyết nghi hoặc nhìn y.

Tịch Đình Vân chỉnh lại y phục, cúi đầu nhìn hắn nói: “Nếu như tôi khó thoát khỏi kiếp này, có thể xin vương gia nể tình chúng ta quen biết, hoàn thành di nguyện của tôi không?”

Sắc mặt của Hoắc Quyết lập tức chảy ra, “Chúng ta đều sẽ không chết!”

“Cái cây này có thể chịu được sức nặng của vương gia, không đồng nghĩa với việc có thể chịu được sức nặng của hai người. Một người sống vẫn hơn hai người chết. Nam Cương không thể thiếu vương gia, xin vương gia hãy bảo trọng vì con dân. Còn tôi...” Y cười cười, phong khinh vân đạm, “Sinh thời, vẫn luôn đóng vai người khác vì người khác, lúc chết nếu như có thể một lần chân chính là chính mình, cũng có thể coi là không uổng một lần sinh ra trên thế gian này rồi.”

Bàn tay của Hoắc Quyết nắm chặt, sắc mặt lại bình tĩnh lại, “Huynh mang theo mặt nạ, sao có thể chân chính là bản thân được?”

Tịch Đình Vân ngậy ra, cười nói: “Đúng rồi, cảm ơn vương gia đã nhắc nhở.” Y vừa nói, thực sự lấy ra dụng cụ, mở rộng vạt áo, bắt đầu bôi từ ngực, qua một lúc, liền nhìn thấy y nhẹ nhàng vén lên một lớp da mỏng.

Nếu như là bình thường, Hoắc Quyết nhất định sẽ chăm chăm nhìn không chớp mắt mỗi một động tác của y, kỳ vọng không thôi, thế nhưng lúc này trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là làm thế nào để kéo được y xuống.

Mặt nạ đeo quá lâu, dường như dán lên da rất chặt, Tịch Đình Vân dùng thuốc nước bôi một lúc lâu rồi mà mới chỉ dỡ đến cằm, đang định vén lên trên, liền cảm thấy thắt lưng bị thít lấy, cả người bị kéo xuống dưới.

Thì ra Hoắc Quyết nhân cơ hội y tập trung tinh thần, tung thân nhảy lên, dùng dây lưng nhẹ nhàng quấn lấy thắt lưng y, kéo xuống dưới.

Tịch Đình Vân kinh hô một tiếng, hai tay vô thức với lấy bên cạnh, nhưng nhanh chóng đã được một đôi tay ôm vào trong lòng.

Hoắc Quyết ôm chặt lấy y, đặt y lên trên cành cây, ngẩng đầu nhìn ánh lửa đỏ rực trên bầu trời đêm, lạnh giọng nói: “Huynh muốn chết đến vậy sao?”

Tịch Đình Vân vẫn chưa hoàn hồn, ôm lấy hắn, bình phục lại sự sợ hãi khó có thể khống chế dâng lên vào khoảnh khắc rời khỏi mặt đất kia. Bất kể lý trí đã lựa chọn thế nào, cảm xúc của y vẫn là sợ hãi cái chết.

“Đương nhiên không phải.” Y liếm khóe môi khô khốc, xấu hổ ngẩng đầu lên, “Tôi chỉ cho rằng...”

Hoắc Quyết hôn y, tiến công như hồng thủy, dễ dàng phá tan sự kháng cự yếu ớt của Tịch Đình Vân, ra sức thể hiện nỗi bất an và sợ hãi giấu kín trong đáy lòng.

Hai tay Tịch Đình Vân nắm lấy y phục của Hoắc Quyết, hoàn toàn không có chút sức lực nào để phản kháng. Y đã trải qua một loạt kích thích từ trận ác chiến và mấp mé giữa hai bờ sinh tử, hiện tại trải qua nụ hôn nóng bỏng như cuồng phong bão táp, sức lực chống đỡ thân thể gần như đã bị hút sạch sẽ.

Hoắc Quyết nhận thấy sự yếu đi của y, lưu luyến rời khỏi đôi môi đó.

Tịch Đình Vân lập tức thở dốc.

Hoắc Quyết thấy ánh mắt mơ màng của y, nhịn không được lại hôn thêm vài cái nữa.

“Vương gia, chúng ta vẫn chưa an toàn đâu.” Tịch Đình Vân nghiêng đầu. Gió núi thổi mặt nạ được dỡ ra một nửa bay phất phơ, như lá sen, khe khẽ đong đưa.

Hoắc Quyết vừa quan sát tình hình xung quanh vừa nói: “Thì ra huynh còn nhớ là chúng ta...” Hắn nhấn mạnh hai chữ chúng ta.

Tịch Đình Vân cười khổ: “Đúng, tôi sai rồi.”

“Đã hứa cùng nhau xuống điện Diêm La, huynh nếu dám thất hứa, ta sẽ để huynh chết không nhắm mắt.”

“Người chết rồi, làm sao không nhắm mắt được nữa?”

“... Phương Hoàn Tà thì sao?”

Tịch Đình Vân sau lưng khẽ chấn động.

Hoắc Quyết sắc mặt càng trầm.

“Lúc đó, chỉ sợ tôi muốn quản cũng không quản nổi nữa rồi.” Tịch Đình Vân thở dài.

Hoắc Quyết đột nhiên chỉ một chỗ nào đó phía dưới nói: “Huynh nhìn chỗ kia xem, có phải một sơn động không?”

Tịch Đình Vân híp mắt nhìn một lúc lâu nói: “Ánh sáng quá kém, nhìn không rõ...”

Hoắc Quyết móc một bao giấy dầu từ trong ngực, bên trong bọc một hỏa chiết tử.

Tịch Đình Vân nhìn hắn đốt hỏa chiết tử lên, thuận tay bẻ một cành cây xuống nhóm, sau đó ném xuống.

Ánh sáng lóe lên rồi vụt tắt, nhưng trong khoảnh khắc ánh lửa đã chiếu rõ sơn động.

“Quả thực là sơn động.” Tịch Đình Vân nói, “nhưng không biết sơn động sâu bao nhiêu.”

“Đến xem là biết.” Hoắc Quyết chỉ một tảng đá to nhô lên giữa vách núi nói: “Có thể từ chỗ này mượn lực.”

Tịch Đình Vân do dự nói: “Nhưng mà...”

Hoắc Quyết buộc dây lưng lên cổ tay y, “Lần này huynh nhảy xuống trước đi.”

Tịch Đình Vân cởi dây lưng ra, ấn chặt Hoắc Quyết nói: “Tôi bảo đảm lần này tuyệt đối không buông tay.”

“Bảo đảm thế nào?”

“Thề.”

Hoắc Quyết nhìn y, mặt không chút biểu cảm bùi môi.

Tịch Đình Vân: “.....”

Hoắc Quyết thấy y không có hành động gì, mặt lại chảy ra, “Ta không tin huynh.”

“.....”

Hoắc Quyết dùng dây lưng buộc vào tay, còn quấn hai vòng.

Tịch Đình Vân dở khóc dở cười, “Vương gia, cái này.....”

Hoắc Quyết nói: “Phải buộc chặt.”

Tịch Đình Vân ngẩng ngửa cổ tay, lại nhìn nhìn tảng đá phía dưới, bất động thanh sắc rút đầu kia của dây lưng ra, nắm trong tay, sau đó không đợi Hoắc Quyết đề phòng đã tung người nhảy xuống.

Tảng đá nhô ra kia không quá lớn, hơn nữa mặt trên còn tối sẫm, dường như có rêu mọc, lúc đặt chân lên hơi không cẩn thận một chút sẽ trượt xuống đáy vực sâu vạn trượng. Y không dám kéo rộng, lúc nhảy xuống đã nhắm chuẩn chỗ đặt chân, hơn nữa đã nghĩ kỹ chẳng may trượt xuống nên ứng phó thế nào. Chỉ là lúc thực sự đặt chân xuống, tình hình lại đột ngột thay đổi, nhanh tới mức căn bản không kịp phản ứng liền cảm thấy thân thể bị thít chặt, lôi hướng xuống phía dưới bên phải.

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu lên vách núi, trong bóng tối mang theo những bụi lam âm u. Miệng sơn động u tối lộ rõ trong một mảnh đen xanh.

Tịch Đình Vân nhìn thấy bản thân đã trượt vào trong sơn động, trong đầu nhanh chóng nảy lên một ý nghĩ.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ buộc chặt.” Hai tay Hoắc Quyết vẫn ôm lấy y.

Tịch Đình Vân buồn rầu nói: “Vương gia tự tin thật, không sợ sơn động nhỏ hẹp, không đủ cho chúng ta dung thân sao?”

Hoắc Quyết buông tay ra, giật giật dây lưng buộc trên cổ tay y, “Nhưng mà huynh nhảy xuống rồi.”

Tịch Đình Vân trầm ngâm một lúc nói: “Chúng ta tốt hơn hết là xem xét sơn động thôi.”

“Ừ.”

Đốt hỏa chiết tử lên, Tịch Đình Vân nhìn thấy bên cạnh mình có một cái cây, trên cây còn có một vài quả cây khô quắt, rõ ràng đã quá chín. Đi vào trong liền thấy một dòng nước nhỏ nhỏ chảy ra từ khe núi, thuận theo thế núi chảy ra ngoài.

Tịch Đình Vân nói: “Đáng tiếc đến không đúng lúc, nếu không chỗ này ăn uống không phải lo.”

Sơn động bên ngoài chật hẹp bên trong rộng rãi, vào bên trong không ngờ còn có một động tiên.

“Cái này là gì?” Tịch Đình Vân chỉ một bóng đen vuông vắn phía trước.

Hoắc Quyết đưa hỏa chiết tử đến chiếu qua, “Hình như là một cái thạch quan (quan tài đá).”

Tịch Đình Vân ngạc nhiên hỏi: “Thạch quan?” Sau đó y vui mừng nói, “Nếu như có thạch quan ở đây, vậy thì nhất định có một đường khác!” Cao thủ võ công có cao đến mấy cũng không thể nào vận chuyển một chiếc thạch quan từ trên tuyết bích xuống đây được.

Hoắc Quyết gật đầu, cùng y đi quanh xem xét sơn động một vòng, không ngờ còn tìm thấy được một số y phục và dụng cụ sinh hoạt ngày thường, gói mền chăn nôi bát chậu đều có, chỉ là đã quá nhiều năm, tích đầy bụi bặm.

Tịch Đình Vân nói: “Chỗ này dường như có người ở.”

Hoắc Quyết nói: “Đã qua đời lâu rồi.”

Tịch Đình Vân nhìn thạch quan nói: “Chẳng lẽ người đó chính là chủ nhân?”

“Mở ra biết ngay.” Hoắc Quyết thuận tay đẩy một cái, đẩy ra nắp quan tài.

Tịch Đình Vân giật nảy mình, vốn định tiến lên trước ngăn cản, nhưng đi đến gần lại thành ra ngó đầu vào xem.

Hoắc Quyết nói: “Chỉ là một mộ đặt y phục mũ mào thôi.”

Tịch Đình Vân nhìn y phục trong thạch quan nói: “Là một nam tử.”

Hoắc Quyết bất ngờ vươn tay cầm hai cây côn đặt trên y phục lên, đặt gần dưới hỏa chiết tử nhìn kỹ, sau đó đưa một cái trong đó cho Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân xoay xoay cái côn trong tay, đọc hàng chữ nhỏ viết trên đó, “Bỉ ngã giả, muộn thanh nhất côn? (Khinh thường ta, ăn một gậy) Thật là... trực tiếp.”

Hoắc Quyết nối đầu hai cây côn với nhau, nói: “Đây vốn là một cái côn.”

“Có thể bởi vì côn này quá dài, cho nên mới cắt thành hai đoạn.” Cổ thạch quan này đã dài hơn thạch quan bình thường hai xích, mà vẫn không thể đặt vừa côn này, có thể thấy côn này dài đến thế nào.

“Bảy năm trước trên giang hồ có một cao thủ dùng côn, cây côn ông ta sử dụng có tên là “Muộn thanh nhất côn”. Dáng người của ông ta cao hơn người bình thường một xích rưỡi, côn cũng dài hơn côn bình thường ba xích. Có điều thành danh trên giang hồ chẳng bao lâu đã mất tích rồi.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Chẳng lẽ ông ta bị giam cầm ở đây?”

Hoắc Quyết đặt côn lên mặt đất, cầm quần áo lên, ngón tay chạm vào đáy quan tài, cảm thấy nhấp nhô không bằng phẳng, lập tức lấy hỏa chiết tử chiếu. Chỉ thấy mặt quan tài vốn nên bằng phẳng viết mấy chữ to hơn một nắm tay:

Ai nói côn tử không thể dùng như bút? Ta có thể.

(1)Hỏa chiết tử: Dụng cụ này được tạo ra bằng cách dùng giấy thô ráp gắn đất cuộn chặt, sau đó đốt lên, thối tắt, lúc này không còn thấy ngọn lửa nữa nhưng vẫn còn tàn lửa, khi mở nắp ra, tàn lửa tiếp xúc với oxy trong không khí mà cháy.

51. Chương 50

CHƯƠNG 50

Kinh cung chi diệu (10) – Thế gian này dung mạo có xinh đẹp đến mấy cũng không khiến hần cảm thấy ưa nhìn bằng khuôn mặt này.

Sự hoạt bát thể hiện trên những con chữ khiến sự lo lắng trong lòng Tịch Đình Vân giảm đi một chút, trong lòng cũng cảm thấy bội phục vị tiền bối này. Không phải người nào sau khi bị nhốt một thời gian dài đều có thể duy trì được tâm tình cõi mở sáng suốt như thế. Y tiếp tục đọc.

Cũng không biết viết nhiều thế này, có ai đọc được hay không. Nếu như thực sự có người đọc được, xem như vận khí của người tốt. Ngọc thể của ông nội người và Na Lý Hoàng tên ngu ngốc đó sẽ hợp táng. Phong thủy nơi đó của hần tốt, đón ta đến đó, bằng không hừ hừ... không viết được nữa rồi, nhìn lên trần động đi.

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy trên trần động được khắc dày đặc...

Tiếp theo hừ hừ. Với tội lớn cậy nắp quan tài của nhà người, ta nhất định sẽ chuẩn bị tên nhọn tẩm độc bắn nhà người thành con nhím đen. Không hiểu tại sao lại là màu đen ư? Bởi vì trong động không có lửa... ha ha ha! Được rồi, nói tiếp chuyện chính, ta không biết người may mắn thế nào mà biết được bảo phủ của ông nội nhà người, nhắm trúng đồ gì, thì cứ lấy mà dùng. Dù sao đồ tốt ta mang đi hết rồi. Hai cái cây ở cửa động không di chuyển được, bằng không ông nội người cũng chẳng nỡ để lại. Nếu như người đến đứng

lúc, còn có thể thưởng thức trái cây, chua ngọt vừa miệng, còn có thể đỡ đói. Thôi, còn viết tiếp cây còn này sẽ bị mài thành kim mất, tóm lại, chúc người may mắn. Trần Côn Côn tuyệt bút!

Tịch Đình Vân mỉm cười nói: “Thật là một người kỳ lạ. Na Lý Hoảng mà ông ta nhắc đến có phải là người Na gia không?”

Hoắc Quyết gật đầu nói: “Nếu như ông ta còn sống, Na Phi Long phải gọi ông ta một tiếng lão thái gia.”

Tịch Đình Vân nói: “Xem ra ông ta và vị Trần tiên bối này có quan hệ rất tốt, không những sinh tiền ở cùng nhau, sau khi chết còn chung một mộ.”

Hoắc Quyết nói: “Nếu như ta chết, chỉ muốn chung huyệt với huynh.”

Tịch Đình Vân làm như không nghe thấy, đi đến cửa động, hái một quả đã héo khô xuống, rửa bằng nước sạch, cắn một miếng, sau khi nhai vài cái, lập tức hái một quả rửa qua trong nước ném cho Hoắc Quyết, “Không chua, rất ngọt.”

Hoắc Quyết không nói gì cắn một miếng.

Tịch Đình Vân đứng bên cửa động nhìn ra ngoài, “Trời sắp sáng rồi.”

Hoắc Quyết lần lượt cầm chân và mền rũ bụi trước cửa động, sau đó trải ra giường, “Ngủ thôi.”

“Vương gia ngủ trước đi.” Tịch Đình Vân ngồi xếp bằng trên đất, “Tôi chớp mắt ở đây một chút là được rồi.”

Đốm lửa trong động tắt.

Tịch Đình Vân thở phào một hơi. Trong thời gian ngắn xảy ra bao nhiêu là chuyện như vậy, y hoàn toàn không kịp sắp xếp và phản ứng, đầu óc rất muốn bình tĩnh ngẫm nghĩ một chút, nhưng mệt mỏi đã nuốt hết tất cả tư duy của y, khiến y hoàn toàn không cách nào suy nghĩ được.

“Trước kia huynh gọi ta là A Quyết.”

Trong bóng tối bất ngờ bật ra một câu.

Tịch Đình Vân nghẹn họng, lúc lâu mới đáp: “Nhưng ngài dù sao cũng là vương gia.”

Hoắc Quyết nói: “Chỗ này không phải Nam Cương vương phủ, cũng không có người khác.”

Ngón tay Tịch Đình Vân nhẹ nhàng day trán.

“Gọi ta A Quyết.” Hoắc Quyết dường như không buồn ngủ chút nào, bắt đầu lải nhải giày vò thần kinh yếu ớt của Tịch Đình Vân, “A Quyết và Vương gia đều có hai chữ, không thiệt mà.”

Tịch Đình Vân vẫn chưa quên chuyện xảy ra không bao lâu sau khi gọi A Quyết, tuy rằng chỉ là một cách xưng hô, nhưng lại thể hiện cự ly quan hệ giữa hai người. Lý trí còn tồn tại nhắc nhở y không được cũng không thể vượt qua.

“Có lẽ, chúng ta sẽ chết tại đây.”

Ngón tay day trán của Tịch Đình Vân khựng lại.

Hoắc Quyết chậm rãi nói tiếp: “Cũng may đã có quan tài, hơn nữa còn rất lớn, đủ để hai chúng ta dung thân.”

Tịch Đình Vân chậm rãi nói: “Sự việc chưa hẳn đã tồi tệ đến thế. Dương tổng quản sớm muộn gì cũng nhận được tin, còn có Nhan Sơ Nhất, ngài ấy không phải là bạn của ngài sao?”

Hoắc Quyết nói: “Đánh bại Na Phi Long không phải chuyện đơn giản như thế.”

Tịch Đình Vân trầm mặc.

“Lại đây ngủ đi.” Hoắc Quyết nói, “Mền và chăn đều dành cho hai người.”

Tịch Đình Vân ngẩn ra, sau đó nhớ tới dáng người Trần Côn Côn cao to hơn người bình thường, chăn mền to hơn người bình thường cũng không có gì lạ.

“Ta lạnh.” Hoắc Quyết vì để y đi đến, gần như bày ra đủ mọi mưu mẹo.

Tịch Đình Vân bắt đắc dĩ đứng dậy, đi vào trong. Kỳ thực y cũng biết lúc này ngủ trong chăn mới là lựa chọn tốt nhất. Y phục trên người y tuy rằng đã khô, nhưng hàn khí của đêm và cái ẩm ướt lạnh lẽo của nước hồ đã ngấm vào người, lại thêm gió núi ở cửa động, không cẩn thận một chút thôi là sẽ bị nhiễm phong hàn. Rơi xuống chỗ này đã rất tồi tệ rồi, lại nhiễm thêm bệnh nặng, chỉ sợ y không muốn tranh quan tài với Trần Côn Côn cũng không được nữa rồi.

Y vén một góc chăn lên, chầm chậm nằm vào, thân thể dựa sát vào mép chăn mềm, cố gắng hết sức không chạm vào Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết dường như thực sự mệt rồi, hết sức an phận, không động dậy chút nào ở nguyên địa phận mình.

Tịch Đình Vân bây giờ mới yên tâm, đang định chìm vào giấc ngủ, tay của Hoắc Quyết đột nhiên vươn ra. Hắn nắm lấy phần mặt nạ bị dỡ ra của y, nghi hoặc hỏi: “Tại sao không dỡ hết ra?”

“Nước thuốc bị rơi mất lúc ngài kéo tôi xuống rồi.” Lời Tịch Đình Vân nửa giả nửa thật.

Ngón tay Hoắc Quyết thuận theo mặt nạ di chuyển đến chỗ kết hợp giữa mặt y và mặt nạ, vuốt ve nhẹ nhàng.

Chỗ được vuốt ve vừa ngứa vừa nóng, khiến Tịch Đình Vân nhin không được nắm lấy tay hắn kéo xuống.

Hoắc Quyết không an phận cử động.

Tịch Đình Vân chỉ đành ra sức ấn chặt.

Hoắc Quyết giằng co vài cái, phát hiện y không có ý buông tay ra, mới hài lòng chìm vào giấc ngủ.

Đầu Tịch Đình Vân vừa đặt xuống gối liền không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ, Hoắc Quyết vừa không có động tĩnh gì nữa, bản thân y lập tức cũng không động dậy gì.

Sau đó hai người trần trọc trong giấc mộng của mình thế nào thì chỉ người nào biết người nấy.

Tịch Đình Vân chỉ biết khi tỉnh lại, Hoắc Quyết một cánh tay ôm eo mình, một cẳng chân đè lên chân mình, cả người dán sát vào người mình, không hở chút nào. Y cảm thấy cổ có chút tê dại, vừa cựa quậy một chút, Hoắc Quyết liền tỉnh.

“Ngài tỉnh rồi?” Tịch Đình Vân dừng lại động tác quay đầu.

Cánh tay ôm eo y của Hoắc Quyết càng thít chặt thêm, thân thể càng dựa sát vào y, thậm chí còn nhẹ nhàng cọ một chút.

Tịch Đình Vân cảm thấy dưới đùi dường như có vật gì chọc vào, nghi hoặc đưa tay ra sờ, tay vừa vươn ra nửa đường, lập tức nghĩ ra có khả năng là cái gì, sắc mặt lập tức trắng bệch, thân thể vốn thả lỏng lập tức căng thẳng.

Hoắc Quyết vẫn luôn ôm lấy y, nhận rõ mọi phản ứng của thân thể y, thấy vậy vội hỏi: “Sao thế?”

Tịch Đình Vân nhẹ giọng đáp: “Không có gì.”

Hoắc Quyết nói: “Chỗ này chỉ có hai người chúng ta, hơn nữa đều sắp chết rồi...”

Nhân thần Tịch Đình Vân lay động, đẩy hắn ra ngồi dậy: “Tôi đói rồi.”

Ngoài động rất sáng.

Tịch Đình Vân ngó ra ngoài, “Là buổi chiều.”

Hoắc Quyết lười nhác nằm trong mền không chịu cựa quậy, đầu gối lên cánh tay nhìn y.

Tịch Đình Vân quay lưng về phía hắn, ngồi xuống, dùng nước nhẹ nhàng lau rửa mặt, rất lâu sau, y hỏi: “Trong lòng vương gia, tôi có đáng về thế nào?”

“Đáng về ta thích nhất.”

“Tôi đang nói là dung mạo.”

Hoắc Quyết nghiêm túc suy nghĩ nói: “Không biết.” Hắn ngừng một lát nói, “Dù sao, huynh muốn dáng vẻ thế nào liền có thể dịch dung thành dáng vẻ thế ấy, có gì đáng so đo đâu.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Vương gia không hiểu kỳ dáng vẻ vốn có của tôi sao?”

“Vốn là hiểu kỳ, ờ, hiện tại cũng vẫn có chút hiểu kỳ. Có điều huynh đổi đi đổi lại nhiều, ta quen rồi. Dù sao đều là huynh.”

Tịch Đình Vân chậm rãi quay đầu lại.

Ngược sáng, Hoắc Quyết không thể nhìn rõ, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt to to đang nhìn mình không chớp mắt.

Trong lòng Tịch Đình Vân lại rất căng thẳng. Mặt nạ dỡ một nửa dính bên cằm dù sao cũng không thoải mái, hơn nữa râu cũng không giống râu, mạng che mặt cũng không giống mạng che mặt, thực sự rất quái dị, cho nên mới dùng nước sạch, nhin đau dỡ ra toàn bộ. Đúng như Hoắc Quyết đã nói, có lẽ bọn họ sẽ phải táng thân nơi này, cần gì phải chấp nhận sự thật giả của một khuôn mặt.

Hoắc Quyết đột ngột bật dậy khỏi chăn, xông đến trước mặt y, ôm lấy đầu y chậm chậm quay qua, chau mày nói: “Sao lại bị thương rồi?”

Tịch Đình Vân xoa xoa vết thương bên trái mặt, “Dỡ ra bị thương.” Mặt nạ dính trên mặt quá lâu, không có nước thuốc rất khó gỡ xuống.

Hoắc Quyết rửa sạch ngón tay, chấm ít thuốc trị thương, xoa lên vết thương của y.

Tịch Đình Vân đau đến mức mặt đều cứng lại.

Hoắc Quyết thổi thổi, “Sẽ nhanh khỏi thôi.”

Tịch Đình Vân nhớ đến bản thân tối qua bôi thuốc lên vết thương ở eo và tay của Hoắc Quyết dường như cũng dùng thuốc này, không khỏi lẩm bẩm: “Thì ra thuốc này đau như vậy.”

“Nhìn một chút là được.” Hoắc Quyết lúc này mới dựa mình ra sau, tỉ mỉ đánh giá dung mạo của Tịch Đình Vân.

Ngũ quan của Tịch Đình Vân không hề đẹp. Mắt y quá to, mũi không thẳng, miệng hơi rộng, quan trọng nhất là sắc mặt quá xanh xao, hơn nữa còn có chút vàng vọt, dưới mắt còn có vết thâm nhàn nhạt. Nhưng những điểm này cộng lại, lại tổ thành một khuôn mặt thật thà phúc hậu, có vài nét nhu thuận đáng yêu. Hoắc Quyết không biết có phải là yêu nhau yêu cả lố về hay không, nhưng từ giây phút đầu tiên hắn nhìn thấy khuôn mặt này, liền cảm thấy thế gian này dung mạo có xinh đẹp đến mấy cũng không khiến hắn cảm thấy ưa nhìn bằng khuôn mặt này.

52. Chương 51

CHƯƠNG 51

Điều phục thú cùng (1) – Chúng ta làm phu phụ được không?

(Điều phục thú cùng: như chim đậu, phục con mồi đã chạy vào đường cùng. Ý chỉ thế cùng lực tận, hoàn cảnh khó khăn.)

Có nước có quả, ăn uống dè sẻn, cũng có thể cầm cự được vài ngày, còn chuyện sau vài ngày đó, Tịch Đình Vân đến giờ vẫn chưa dám nghĩ.

Hoắc Quyết nhìn ra ưu lo giấu trong mắt y, dùng bàn tay còn lạnh lặn ôm lấy y vào lòng, nhẹ giọng an ủi: “Ta sẽ ở bên cạnh huynh.”

Tịch Đình Vân đáy lòng có chút chấn động cũng có chút gượng gạo. Luận tuổi tác, y lớn tuổi hơn Hoắc Quyết, thế nhưng trong thực tế lại là Hoắc Quyết chăm lo mọi bề cho y. Y thở dài một hơi nói: “Tôi từng nói giúp ngài bình định Nam Cương, đáng tiếc lại trở thành lời nói sáo rỗng.”

Ánh mắt Hoắc Quyết thoáng lóe sáng, trầm mặc lúc lâu mới nói: “Bình định Nam Cương vương có tính không?”

Tịch Đình Vân bình tĩnh nhìn hắn, hai người nhìn nhau một lúc, y cuối cùng nở nụ cười hỏi: “Bình định? Bình định thế nào?”

Hoắc Quyết một tay ôm eo y ngã ra sau.

Tịch Đình Vân vô thức chống tay xuống đất, hai chân quỳ hai bên người hắn, từ trên cao nhìn xuống.

Hoắc Quyết trong hoàn cảnh này vẫn rất thong dong, gối đầu lên tay, chăm chú nhìn y.

Hai tai Tịch Đình Vân hơi hơi đỏ lên, hai chân bắt giắc có chút mềm nhũn, muốn đứng dậy ra khỏi, lại bị cánh tay hắn đặt trên eo dùng sức kéo vào lòng. Y khẽ kêu lên một tiếng, sợ đề phải vết thương của hắn, không thể không nghiêng nửa người dựa vào hắn.

Trong mắt Hoắc Quyết lóe lên một ánh giao hoạt, ôm lấy y dùng sức lăn một vòng, lật người nằm đè lên y. Hắn đè không chút cố kỵ, Tịch Đình Vân từ ngực đến đùi đều bị đè đến mức không thể động dậy được.

“Cẩn thận vết thương.” Tịch Đình Vân bắt đầu dĩ nhiên nói.

Hoắc Quyết cúi đầu nhìn y, hai mắt sáng lấp lánh, nhìn không được lại hôn môi y một cái.

“Vương gia...”

Lại một cái nữa.

“Vương gia!”

Tiếp tục.

“.....”

“Tại sao không tiếp tục kêu?” Hoắc Quyết oán trách.

“... A Quyết.” Tịch Đình Vân thỏa hiệp.

Hoắc Quyết sóng mắt trở nên dịu dàng, chậm chậm thấp đầu xuống, hôn lấy đôi môi y, từ nông đến sâu.

Tịch Đình Vân dường như muốn nói gì đó, nhưng đầu lưỡi mà môi hoàn toàn không còn thuộc khống chế của y, chỉ có thể mặc cho đối phương quấy rối lấp trời lấp đất.

Có hai lần kinh nghiệm, động tác của Hoắc Quyết có thể nói là cương nhu đều có. Đối với người lão luyện tình trường có lẽ không có kỹ thuật gì đáng nói, nhưng mà đối với Tịch Đình Vân vốn cũng ngây ngô như thế, kích tình đủ để khiến người khác trầm mê.

Tịch Đình Vân bắt giắc đáp lại, đợi khi y ý thức được, hai tay đã ôm chặt lấy Hoắc Quyết. Mà Hoắc Quyết rõ ràng không thỏa mãn với việc thăm dò một nơi, hôn bắt đầu từ căn cổ, một đường tìm tòi xuống.

“Không...” Tịch Đình Vân cảm thấy trước ngực chợt lạnh, thân thể nhất thời khẽ run lên, hai tay nắm chặt lấy hai vai Hoắc Quyết, muốn đẩy hắn ra.

Hoắc Quyết giờ bàn tay bị thương lên, vô lực đặt trên mu bàn tay của Tịch Đình Vân.

Hai tay Tịch Đình Vân nhất thời cứng ngắc. Y vẫn chưa quên thương tích đầy mình Hoắc Quyết là từ đâu mà đến, nếu như không phải mình, với võ công của Hoắc Quyết muốn thoát khỏi vòng vây dễ như trở bàn tay, nào có thể rơi vào tình cảnh như bây giờ. Hoài nghi và nghi hoặc từng có trong lòng đều bị đẩy lùi trước thương tích của Hoắc Quyết và sự mệt mỏi tràn đầy trong tim.

Hoắc Quyết đương nhiên sẽ không bỏ qua thời khắc ngàn năm khó gặp này, đôi môi thuận theo đường nét thân thể y, một đường lướt thẳng đến đai lưng.

Bụng dưới của Tịch Đình Vân chợt căng thẳng, bất ngờ hoàn hồn, tâm tư vừa bình tĩnh lại cuộn cuộn nổi lên mạnh mẽ, một tay nắm lấy vai Hoắc Quyết, một tay nắm lấy cằm hắn.

Hoắc Quyết bắt đầu ngẩng đầu nhìn y.

“Không được...” Tịch Đình Vân lắc đầu.

“Tại sao?” Hoắc Quyết liếc đai lưng một cái, thầm tính toán xem mình dùng miệng cắn nó ra cần bao nhiêu thời gian.

Dường như nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì, tay Tịch Đình Vân nắm cầm y chợt lật lại, ra sức nắm chặt đai lưng, hít sâu một hơi nói: “Tôi... tôi đã không còn là...”

Hoắc Quyết dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, vươn tay nắm lấy tay y, kéo ra một cách chậm rãi nhưng không cho phép từ chối, “Nếu như khiến ta dừng lại, chỉ có một lý do, huynh ghét ta.”

Tịch Đình Vân mồ hôi lạnh chảy ra, đầu óc bị quấy thành sương hồ, đủ loại ký ức không ngừng đan xen, hiện lên trước mắt... y chau mày, bất ngờ nghiêng người bắt đầu nôn khan.

Hoắc Quyết vội vàng đứng dậy đỡ y.

Tịch Đình Vân dựa vào lòng hắn, thở dốc kịch liệt.

Hoắc Quyết chậm rãi nói: “Huynh là đang để ý đến...”

Thân thể Tịch Đình Vân cứng ngắc như tượng đá, rất lâu sau mới nói: “Tôi không còn là nam nhân nữa.”

Hoắc Quyết bất ngờ ôm chặt lấy y, dường như muốn dùng sức lực toàn thân để an ủi và sưởi ấm y.

Tịch Đình Vân cắn chặt môi, đến tận lúc chảy máu mới cười nói: “Kỳ thực, tôi nên chấp nhận sự thật này từ lâu.”

“Ta không quan tâm huynh là người gì, ta chỉ biết huynh là Tịch Đình Vân.” Môi Hoắc Quyết tiến đến bên tai y, thấp giọng nói.

Tịch Đình Vân cười khổ nói: “Đáng tiếc tên vốn có của tôi lại không phải Tịch Đình Vân.”

“Huynh để tâm sao?”

“Cái gì?”

“Gọi bằng cái tên này?” Hoắc Quyết nói, “Nếu như huynh không thích, huynh có thể đổi trở lại tên vốn có.”

Tịch Đình Vân trầm ngâm một lúc mới nói: “Tôi chỉ có cái tên này.” Cái tên lúc trước đã không còn thuộc về y từ thời khắc phụ thân tận tay đưa y vào trong hoàng cung rồi.

Hoắc Quyết hỏi: “Gọi là Hoắc Thuận Tâm có được không?”

“Cái gì?”

“Từ nay về sau, vạn sự thuận tâm.”

Tịch Đình Vân lần này trầm mặc càng lâu hơn, có điều y không phải đang suy xét việc đổi tên, mà đang suy nghĩ xem nên từ chối thế nào để không khiến Hoắc Quyết khó xử, “Cái tên Tịch Đình Vân tôi dùng quen rồi, ờ, nhất thời đổi, sợ rằng khó có thể thích ứng.”

Hoắc Quyết thấp giọng cười.

Tịch Đình Vân hỏi: “Ngài cười gì?”

“Không có gì,” Hoắc Quyết ôm lấy y, hôn một chút lên má y, nói, “Ta cũng thích Tịch Đình Vân.”

“Ồ?”

Hoắc Quyết nói: “Bởi vì ta đã khắc ba chữ này trong tim quá lâu, nhất thời đổi, ta cũng rất khó thích ứng.”

Tịch Đình Vân quay đầu lại nhìn hắn.

Hoắc Quyết lại không để y nhìn quá lâu, rất nhanh liền kéo y vào trong ngực hôn nóng bỏng nồng nhiệt, triền miên.

Nụ hôn dài kết thúc, hai người dựa vào nhau, lặng lẽ nhìn mặt trời lặn.

Hoắc Quyết nói: “Bất kể thiên hạ thay đổi thế nào, mặt trời mọc hay lặn vẫn cứ như thế.”

Tịch Đình Vân nói: “Đúng vậy, đáng tiếc con người suốt một đời nhìn thấy mặt trời mọc và lặn cộng lại cũng không quá một phần vạn vạn của nó.”

“Cho nên chúng ta càng nên trân trọng hiện tại.” Hoắc Quyết hôn môi y, “Chúng ta làm phu phu được không?”

“Phu phu?”

“Ta là phu quân của huynh, huynh cũng là phu quân của ta. Huynh không cần làm nam nhân của người khác, chỉ cần làm nam nhân của ta là được rồi.”

Tịch Đình Vân trước tiên là ngạc nhiên, bởi vì ý trong lời nói của Hoắc Quyết chính là đã coi y là chính thê, nhưng rất nhanh y liền nhớ tới hoàn cảnh hiện tại, trong lòng thầm cười khổ. Đúng vậy, chỗ này chỉ có hai người bọn họ, còn phân thê thiếp luyến đồng cái gì.

“Được không?” Hoắc Quyết có chút không vui trước sự im lặng của y.

Tịch Đình Vân ngẩng đầu, cười cười, nói: “Được.”

Y đồng ý một cách thoải mái như thế, lại khiến cho Hoắc Quyết đang định tiến hành cả hai phương pháp cứng mềm sưng sốt một chút. Nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, vui vẻ ngoác miệng cười nói: “Huynh là phu nhân của ta rồi.”

Tịch Đình Vân chau mày hỏi: “Không phải phu quân sao?”

“Giống nhau cả thôi.” Hoắc Quyết hôn đi hết những bất mãn của y, lại lần nữa đẩy y ngã ra trên đất.

Vào giây phút đồng ý, Tịch Đình Vân đã ngầm có sự chuẩn bị tâm lý đối với những chuyện sắp xảy ra, nhưng mà lúc thực sự xảy ra, sợ hãi với kinh hoàng vẫn dâng lên, dù cho Hoắc Quyết an ủi thế nào cũng khó có thể tự khắc chế.

“Trời sắp tối rồi.” Hoắc Quyết cố gắng thật lâu cuối cùng dừng lại, vuốt ve lưng y nhẹ giọng nói.

“Vương gia...” Mi mắt của Tịch Đình Vân hơi hơi ẩm ướt, hai mắt to tròn vừa áy náy vừa sợ sệt nhìn hắn.

Hoắc Quyết chau mày hỏi: “Huynh gọi ta là gì?”

Tịch Đình Vân dựa vào vai của hắn, một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Phu quân.” Coi như bồi thường chuyện vừa rồi đi.

Thân thể Hoắc Quyết chợt chấn động, đỉnh đầu và gót chân như thể đồng thời được một dòng nước ấm áp chảy xuyên qua, vui sướng kích động đến mức chỉ muốn bay lên. Hắn ôm lấy Tịch Đình Vân, lăn lộn trên mặt đất, Tịch Đình Vân sợ miệng vết thương của hắn bị nứt mới nắm lấy hắn dừng lại.

“Phu nhân.” Hoắc Quyết kiên định nhìn ngắm y, thế nhưng kỳ vọng trong đáy mắt đã bán đứng tâm tình sợ bị phản bác của hắn.

Khóe miệng Tịch Đình Vân khẽ nhếch, không hề phản bác. Chẳng qua chỉ là cách gọi, nếu như hắn thích, phu nhân thì phu nhân. Dù sao... cuộc hôn nhân này từ đầu đến cuối đều chỉ có hai người họ biết.

Hai người im lặng ôm lấy nhau, nhìn trong động dần dần tối đi, không ai có ý muốn cử động. Lời Trần Côn Côn nói không sai, loại quả đó đích thực có thể chống đói, qua một thời gian lâu như vậy, bọn họ vẫn không cảm thấy đói.

“Trời tối rồi.”

“Ừm.”

Hoắc Quyết trèo lên người Tịch Đình Vân, “Ta chẳng nhìn thấy gì hết.” Tay hắn lại bắt đầu không an phận, lần mò.

Tịch Đình Vân ngọ nguậy một chút, thấp giọng nói, “Tôi...” mới một chữ, những lời còn lại liền bị nuốt mất, chỉ chứa lại tiếng rên rỉ đau đớn lại như sung sướng, “Ừm...”

Y cảm thấy Hoắc Quyết lần này cứng rắn và nhiệt tình hơn mấy lần trước cộng lại, thêm vào khát vọng mấy lần trước đã sẵn sàng lại chưa thể giải phóng, tràn đầy sự kiên quyết và khí thế không đạt được mục tiêu thì không dừng lại.

Tịch Đình Vân nhìn đỉnh động, hai tay nắm chặt, bắt đầu vẫn còn duy trì được lý trí, liều mạng thuyết phục bản thân bình tĩnh, đến sau đó, ý thức dần dần hoảng hốt, sự sợ hãi mới và cũ đan xen, tạo thành một mảnh trống rỗng, chỉ có thể cảm giác thấy thân thể của bản thân và Hoắc Quyết không ngừng phối hợp, đến tận lúc trời sáng mới có thể nhớ lại những mảnh vụn ký ức tối qua.

53. Chương 52

CHƯƠNG 52

Điều phục thú cùng (2) – Tôi tin ngài.

Các mảnh vụn chậm rãi hợp lại thành ký ức đêm qua, nhiệt độ điên cuồng dường như vẫn lưu lại trên mỗi một góc thân thể. Hoắc Quyết giống hệt như một ngọn lửa, một ngọn lửa khó có thể chống cự lại, khiến y không thể nhận được, dựa theo thể lửa, làm ra sự nhiệt tình mà bản thân khó có thể tưởng tượng được trước đêm đó.

Y nghiêng đầu nhìn Hoắc Quyết, cho dù trong giấc mơ, tứ chi Hoắc Quyết vẫn quấn chặt lấy y, da thịt gắn kết chặt chẽ với da thịt, không chút khe hở, chỉ là trên làn da trắng ngần như bạch ngọc của y tràn ngập những vết hôn nho nhỏ rải rác.

Tịch Đình Vân nhắm mắt lại, không muốn sớm đối mặt với tội chứng mà bản thân đã lưu lại. Thân thể đè trên người y cử động, rất nhanh liền tước đoạt đôi môi của y, ra sức mút lấy.

Theo động tác càng lúc càng mạnh của đối phương, Tịch Đình Vân cuối cùng nhận không được mở mắt ra.

Hoắc Quyết ngậm lấy môi y, hàm hồ nói: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng...” Giây phút mở miệng, đầu lưỡi của đối phương thuận lợi xâm nhập, quen đường quen lối bắt đầu quấy rối.

Đầu Tịch Đình Vân hơi hơi ngửa ra sau, hai tay muốn đẩy hắn ra, nhưng lại bị hắn ôm quá chặt. Dường như xác nhận phản kháng là tốn công vô ích, y lặng lẽ thở dài, thuận theo mà ôm lấy hắn.

Hai người mới sáng sớm lại làm một trận nữa, sau đó lại ngủ nướng tiếp, ngủ một giấc đến tận chiều. Tịch Đình Vân sợ Hoắc Quyết lại hưng phấn, cố gắng nhin lại sự khó chịu trong người, ngồi dậy, chọn lấy một cái bát nhỏ trong đám nồi lẩu bát chậu đó định dùng để súc miệng. Trong đám đồ đạc chất đống thành đống, có một thứ thu hút ánh mắt của y. Y cầm vật đó lên, ngây ngẩn đánh giá một lúc, thần sắc khẽ biến. Sau lưng truyền đến động tĩnh, y bất ngờ sợ hãi, nhanh chóng nhét thứ đó trở về trong đám tạp vật, quay đầu nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết nằm bò trên mền, hai mắt nhìn thẳng y không chớp. Để tránh kinh động hắn, trên người Tịch Đình Vân chỉ khoác một tấm áo ngoài, phía trước mở rộng, các loại vết tích nhìn không sót một cái gì.

Cảm thấy ánh mắt hắn càng lúc càng trần trụi, Tịch Đình Vân cúi đầu nhìn bản thân một cái, vội vàng kéo lại y phục, “Vẫn chưa dậy sao?”

“Không dậy.” Hoắc Quyết vươn tay về phía hắn.

Tịch Đình Vân nói: “Tôi đói rồi.”

Hoắc Quyết khước miệng nhếch lên, trong nét cười mang theo sự ái muội dễ dàng nhìn thấy, “Ta cũng đói rồi.”

Tịch Đình Vân cố ý làm ra vẻ không hiểu, “Tôi hái quả cho ngài ăn.” Y đi nhanh đến bên cây, trước tiên súc miệng, lại ngắt một quả rửa qua, bản thân cắn một miếng nhỏ, để lại phần lớn cho Hoắc Quyết.

Y không biết viện binh lúc nào mới tới, ăn tiết kiệm một chút vẫn tốt hơn.

Hoắc Quyết nhận lấy trái cây, cắn một miếng to, sau đó kéo lấy y, miệng đối miệng mà mớm vào.

Tịch Đình Vân vô thức đẩy về.

Hai người miệng lưỡi giao chiến, một lúc sau mới thỏa hiệp mỗi người ăn một nửa.

Ngón tay Hoắc Quyết lau qua nước trái cây chảy ra hai bên khóe miệng Tịch Đình Vân, đưa đến trong miệng liếm liếm nói: “Ngọt thật.”

Quan hệ với Hoắc Quyết tiến triển đến bước này thực sự vượt xa dự đoán của Tịch Đình Vân, thế nhưng bản thân giống như bị trúng phải bùa mê, ăn phải thuốc lú, thực tủy tri vị mà lưu luyến mỗi một tia ôn nhu và kích tình mà Hoắc Quyết mang đến cho y. Từ trước đến nay không có người nào coi trọng y, trong mắt chỉ có một mình y như vậy, cho dù là Phương Hoành Tà được y coi là tri kỷ duy nhất cuộc đời này cũng không thể.

Đáy lòng y thầm mong chờ một khả năng ích kỷ đến mức bản thân y cũng không dám nhìn thẳng vào – Dương Vũ Hi cuối cùng không thể tìm thấy bọn họ, bọn họ chết đói nơi này. Nghe có vẻ tàn khốc và đáng sợ, nhưng nghĩ kỹ lại, bọn họ sẽ vĩnh viễn chỉ thuộc về nhau, đến chết cũng ở bên nhau, không có ai phát hiện ra bọn họ, cũng chẳng có ai có thể chia rẽ bọn họ.

Y sẽ không còn là một người cô độc nữa.

.....

Đẹp để biết bao.

Có một kỳ vọng điên cuồng như thế, sự đáp lại của Tịch Đình Vân đối với Hoắc Quyết càng lúc càng nhiệt tình, chủ động hôn hân, chủ động phối hợp các loại tư thế, thậm chí chủ động để hân tiến vào mình.

Sơn động nho nhỏ trở thành tổ ấm của hai người, ngay cả chuyện sống chết cũng bị đặt bên ngoài.

Đến ngày thứ sáu, quả cây chỉ còn lại hai trái.

Tịch Đình Vân nhìn thấy được, tâm tình của Hoắc Quyết hoàn toàn không tốt như mấy ngày trước.

“Thương thế của ngươi lành kha khá rồi.” Tịch Đình Vân ôm lấy hân từ phía sau, đầu gối lên vai hân, khẽ nói: “Ngươi có thể thử dùng khinh công đi lên.”

Hoắc Quyết nói: “Ta sẽ không để lại huynh một mình.”

Tịch Đình Vân dùng sức ôm chặt hân, nhưng không hề phản bác.

Qua một lúc, Hoắc Quyết lại nói: “Chúng ta sẽ không chết tại nơi này.”

Ánh mắt Tịch Đình Vân lóe lên, không nói gì.

Đêm hôm đó, vẫn triền miên như trước.

Ngày thứ bảy, Tịch Đình Vân rửa mặt súc miệng như thường lệ xong, định hái trái cây ăn chung với Hoắc Quyết, lại nhìn thấy cửa động bất ngờ đóng đưa một sợi dây thừng to bằng một cánh tay. Y chột căng thẳng, nhanh chóng đứng dậy thò đầu ra ngoài.

Chỉ thấy trên đỉnh núi thấp thoáng có điểm đen đang cử động.

Dây thừng lay động lên xuống vài cái, dường như đang dò hỏi trong câm lặng.

Tịch Đình Vân đang còn do dự xem có nên đáp lại, liền nhìn thấy hai cánh tay từ hai bên eo vươn ra, một cánh tay ôm lấy y, một cánh tay kéo kéo dây thừng.

Tim Tịch Đình Vân trầm xuống.

Hoắc Quyết hôn lên mặt y một cái, “Thu dọn một chút đi, chúng ta phải đi rồi.”

Tịch Đình Vân không cử động đứng tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm vào sợi dây thừng, dường như đã hóa thành tượng đá.

Hoắc Quyết cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nghi hoặc hỏi: “Sao thế?”

Tịch Đình Vân hít một hơi thật sâu, khoe miệng từng chút một nhếch lên trên, đến tận lúc nét cười hoàn mỹ vô khuyết, mới chậm rãi xoay người, nói: “Vương gia bày mưu tính kế, tính toán không chút sai sót, Tịch Đình Vân tự thân không bằng.”

Đầu óc Hoắc Quyết dường như bị đập mạnh một đòn, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Ta có thể giải thích.”

Tịch Đình Vân đi vào trong, bị Hoắc Quyết kéo lại.

“Quả thực ta biết trước có sơn động này, cũng từng sai người thăm dò đường trước đó, nhưng chỉ để làm đường lui, hoàn toàn không có ý định sử dụng.”

Tịch Đình Vân giằng cổ tay ra khỏi bàn tay Hoắc Quyết, “Tôi đi thu dọn đồ đạc.”

Hoắc Quyết hỏi: “Có cái gì để thu dọn?”

Sự nóng tính của Tịch Đình Vân dường như bị mài phẳng lời nói trước sau mâu thuẫn của hắn, nhin một chút, mới lấy ra một vật từ trong đồng tạp vật, đưa cho hắn, “Bạch ngọc dương chi thượng hạng, cho dù vương gia lần này không dùng tới, cũng có thể mang về, nói không chừng lần sau có cơ hội.”

Hoắc Quyết sững sờ nhận lấy đồ vật trong tay y, nhìn kỹ mới thấy đó là một cây ngọc thể. Hắn trước tiên là nghi hoặc, sau đó mặt chợt đỏ lên, phần nộ nói: “Huynh hoài nghi là do ta chuẩn bị sao?” (Ngọc thể: “sách-toi” làm bằng ngọc :v)

Tịch Đình Vân im lặng nhìn sắc mặt chợt biến của hắn.

Hoắc Quyết nói: “Ta căn bản không biết trong sơn động có cái này!” Nếu như biết, lại có khả năng không dùng sao?! “Ta đã nói, ta từ lúc bắt đầu không có ý định nhất định dùng đường lui này, càng không thể nào nghĩ xa đến vậy.”

Tịch Đình Vân cúi đầu thở dài.

“Huynh không tin ta?” Hoắc Quyết chau mày.

“Tôi tin ngài.” Từ vách núi xuống, y đã phát hiện ra rất nhiều điều trùng hợp và kỳ lạ, không phải chưa từng hoài nghi, nhưng y chôn những hoài nghi đó vào trong lòng, tự lừa mình dối người lấp thêm lớp đất dày, chỉ để duy trì tín nhiệm với Hoắc Quyết. Hiện tại, cuồng phong tập kích, đất dày sụp đổ, hoài nghi phá đất mà ra, sau này nhất định phát tán ra không thể thu thập lại. Cho dù y tin điều này rồi thì sao? Khoảng cách đã hình thành, không thể nào coi như không có chuyện gì, trở lại từ đầu.

Dây thừng trượt xuống một người, là Xá Quang.

Xá Quang nhảy xuống, đưa dây thừng cho Hoắc Quyết, “Vương gia, mọi việc làm theo đúng kế hoạch. Na Phi Long đã bị bắt, Huống Chiêu vẫn đang chạy trốn! Có điều Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất đã mộ binh xuất chinh, xem ra không lâu nữa sẽ có tin tức tốt.” Hắn thấy sắc mặt Hoắc Quyết không có chút gì là vui mừng, chỉ nhìn Tịch Đình Vân, không khỏi lo lắng hỏi, “Vương gia có phải cảm thấy chỗ nào không ổn không?”

Hoắc Quyết nhét dây thừng vào trong tay Tịch Đình Vân, ánh mắt của Xá Quang lập tức bị dẫn đi.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết ở cùng nhau lâu như vậy, tự nhiên biết hắn cố chấp đến mức nào, lúc này từ chối chưa chắc đã từ chối được, còn khiến Xá Quang hiểu kỳ, dứt khoát nói cảm ơn, nắm lấy dây thừng trực tiếp treo lên.

Sơn động cách bờ vực không xa lắm, y chỉ treo một lúc, liền được Dương Vũ Hi một tay kéo lên.

“Tịch đại nhân hy vọng vẫn khỏe?” Đại khái là hình thể Nam Cương đã tốt lên nhiều, tâm tình của Dương Vũ Hi cũng hết sức vui vẻ, nét cười càng thêm rạng rỡ hơn trước.

Tịch Đình Vân mỉm cười đáp lễ: “Đa tạ Dương tổng quản giúp đỡ.”

Dương Vũ Hi ôm quyền nói: “Nên cảm ơn Tịch đại nhân trong lúc hiểm nguy mà vẫn sát cánh cùng vương gia!” Nói thực, việc Tịch Đình Vân hoàn toàn đứng về phía Hoắc Quyết là điều ông ta không ngờ được, nhưng vẫn rất vui khi thấy vậy.

Tịch Đình Vân thản nhiên nói: “Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của vương gia, Tịch mỗ chỉ là thực thi từng bước mà thôi.”

Ánh mắt của Dương Vũ Hi sắc bén đến thế nào chứ, tất nhiên nhìn ra sự xa cách của y, đang định xuất ngôn thăm dò, liền nhìn thấy Hoắc Quyết tung thân một cái nhảy lên.

54. Chương 53

CHƯƠNG 53

Điều phục thú cùng (3) – Coi thường người.

Sự chú ý của Dương Vũ Hi lập tức bị kéo đi, bám theo Hoắc Quyết hỏi han ân cần, đặc biệt là khi nhìn thấy bàn tay của hắn bằng bó, thần sắc ảo não đến mức hận không thể đập đầu xuống đất, “Vương gia chịu khổ rồi!”

Hoắc Quyết nhìn chăm chăm vào bóng dáng đứng nghiêng của Tịch Đình Vân, nhẹ giọng nói: “Không khổ.”

Dương Vũ Hi nhìn thấy dấu ấn hồng nhạt một bên cổ y, trong lòng sợ hãi, chẳng rõ là cơn trùng cắn hay là... người cắn, ánh mắt sau đó liếc về phía Tịch Đình Vân. Nhìn kỹ Tịch Đình Vân, trên cổ dường như cũng có kha khá dấu vết, khiến ông càng thêm kinh ngạc.

Tịch Đình Vân nhận thấy bọn họ nhìn mình chăm chăm, nhin không được quay đầu lại.

Dương Vũ Hi vội vàng thu lại ánh nhìn, tùy tiện tìm một đề tài để nói: “Na Phi Long đã bị bắt, đợi vương gia phán quyết.” Nói đến Na Phi Long, trong đầu ông chỉ nghĩ đến việc giày vò hắn thế nào để Hoắc Quyết hả giận.

Hoắc Quyết liếc nhìn ngọn núi lớn bị cháy nham nhở, chau mày hỏi: “A Ảnh đâu?”

Dương Vũ Hi nói: “Tiểu Ảnh chịu một chương của Na Phi Long, đang nằm dưỡng thương. Vương gia yên tâm, lần này có thể bắt sống Na Phi Long, công lao của Tiểu Ảnh rất lớn, tôi nhất định sẽ không bạc đãi nàng.”

Hoắc Quyết gật đầu, nhìn Xá Quang đã trèo lên, nhắc bước đi xuống núi, “Mười một phi ưng khác thì sao?”

Dương Vũ Hi đáp: “Có một số đã chết, có một số đầu hàng, không lọt một ai.”

“Trọng Thiết Hoàn?”

“Người này rất trung thành với Na Phi Long lòng dạ lại thâm sâu, bề ngoài đối chọi với Na Phi Long như nước với lửa, để có thể liên hợp với các thế lực đối kháng Na Phi Long, dọn dẹp sạch sẽ. Nếu như không phải Xá thủ lĩnh ngầm nhắc nhở, ngay cả tôi cũng đã mắc lừa hắn rồi.”

Xá Quang cười ha ha nói: “Tiểu xảo của Trọng Thiết Hoàn làm sao có thể lừa được pháp nhãn của Dương tổng quản? Ta nhớ lại biểu cảm của Trọng Thiết Hoàn khi Dương tổng quản ép Trọng Thiết Hoàn hạ lệnh cho Thiết Hoàn môn công đánh Na phủ, đúng là cười đến rách răng.”

Tịch Đình Vân nghe mấy người bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, cố ý lùi sau vài bước, giữ một khoảng cách khoảng một trượng.

Hoắc Quyết vẫn chưa nói gì, Xá Quang đã nhin không được quay lại kéo y, “Tịch đại nhân, huynh sao thế? Không phải ăn mấy bữa toàn trái cây nên ngu người đi rồi chứ?”

Tịch Đình Vân khẽ mỉm cười đáp: “Xá thủ lĩnh cũng biết trong sơn động có trái cây ăn được sao?”

Lưng Hoắc Quyết cứng đờ.

Xá Quang nào biết những hiểu lầm gút mắc giữa hai người bọn họ, oang oang cười nói: “Sao lại không biết? Ta còn đích thân đi xuống một lần. Trần Côn Côn cũng thật là một người kỳ lạ, không ngờ lại chạy đến dưới mí mắt của Na gia mà sống.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Ngài không cảm thấy ông ta là bị cầm tù sao?”

Xá Quang ngậy ra một lúc nói: “Cái này, ta chưa từng nghĩ đến. Có điều người như Trần Côn Côn, nếu như không phải cam tâm tình nguyện, ai có thể nhốt được ông ta.”

Cam tâm tình nguyện bốn chữ này như thể ma chú, quần quanh yết hầu của Tịch Đình Vân, chậm chậm thít chặt, khiến y dần dần hít thở không thông.

“Tịch đại nhân?” Xá Quang thấy sắc mặt y không tốt, định vươn tay ra đỡ, nhưng tay vừa đưa ra, người ta đã bị một cánh tay khác ôm qua một bên.

Tịch Đình Vân dựa vào lòng Hoắc Quyết, hít lấy mùi hương quen thuộc, cảm thấy hô hấp càng lúc càng trở nên khó khăn, trái tim dường như kết một nút thắt, mà còn là nút thắt chết. Y bất ngờ khom người nôn khan.

Hoắc Quyết trước là dìu y, sau đó dứt khoát ôm cả người y vào lòng, cũng không để tâm có thể nôn lên người mình, chỉ gắt gao ôm lấy, sợ rằng một khi thả lỏng tay sẽ không còn thấy người này nữa.

Xá Quang và Dương Vũ Hi quay mặt nhìn nhau.

Một người kinh ngạc, một người như đã ngẫm ra gì đó.

Tịch Đình Vân rút cuộc cũng ngừng lại, dường như trải qua cơn bệnh nặng, mặt cắt không còn giọt máu, dưới ánh nắng lộ ra một màu xanh xao ốm yếu.

“Nhất định là trong sơn động quá ẩm ướt, lại không được ăn thịt...” Xá Quang đồng tình nhìn y, “Cần lập tức điều trị.”

Dương Vũ Hi thuận theo lời của hắn cười nói: “Ồ, ăn một bát thịt ba chỉ lớn là ổn thôi.”

Xá Quang cười lớn: “Thêm mười con gà quay một bình rượu mạnh, đảm bảo bệnh gì cũng khỏi hết.”

Tịch Đình Vân chậm chạp đứng thẳng người, không chút vết tích giằng ra khỏi tay Hoắc Quyết, cười đáp lại: “Được, cứ làm theo lời Xá thủ lĩnh.”

Xá Quang không ngờ Tịch Đình Vân lại đồng ý, càng vui vẻ hơn, “Dù sao Na Phi Long tên này đã xử lý xong xuôi, hơn nữa có bọn Bàng Tiểu Đại trợ giúp, tiếp theo ta chẳng phải làm gì nữa, chúng ta ăn uống một bữa không say không về thôi.”

Tịch Đình Vân cũng cười theo.

Dương Vũ Hi thấy sắc mặt Hoắc Quyết càng lúc càng đen, ánh mắt nhìn Xá Quang càng lúc càng sắc nhọn, vội thúc giục bọn họ về phủ rồi tính sau.

Trở về Na phủ, Tịch Đình Vân mới thực sự cảm nhận được trong động sáu bảy ngày, ngoài động đã thay đổi lớn đến thế nào. Na phủ từng truy đuổi bọn họ không còn đường trốn thoát đã hoàn toàn bị sụp đổ, đám sĩ binh mặc giáp đang cúi đầu khom người thanh lý thi thể trên mặt đất.

Máu từng mảng lớn chảy xuôi theo những bậc thang bằng đá, bùn đất bị nhuộm thành màu đỏ thẫm, nơi nơi đều là mùi máu tanh tươi.

Dương Vũ Hi sắp xếp chỗ nghỉ cho Tịch Đình Vân, không biết có phải là chỉ thị của Hoắc Quyết hay không, nơi y nghỉ vẫn là căn phòng trước kia Na Phi Long sắp xếp cho y. Không lâu sau, thùng nước tắm, thức ăn ngon lần lượt được đưa đến, quả nhiên là có rượu có thịt.

Tịch Đình Vân ngâm mình trong thùng nước, vừa uống rượu vừa ngậy người. Một mỗi toàn thân đều được đỡ xuống, xương cốt tứ chi đều mệt đến mức không muốn cử động, ngay cả suy nghĩ đều tạm thời đình trệ, tay và miệng chỉ đơn giản lặp lại động tác uống rượu, đến tận lúc rượu cạn, mới thu người ngủ trong thùng nước.

Thời gian qua mau.

Nước lạnh dần.

Tịch Đình Vân trong giấc mơ run rẩy vài cái, nhưng vẫn cố chấp không chịu tỉnh lại.

Cộc cộc.

“Tịch đại nhân!”

Tiếng hô hoán không chút khách khí xâm nhập giấc mộng, miễn cưỡng kéo y dậy.

Tịch Đình Vân tỉnh dậy, phát hiện tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục.

“Tịch đại nhân?”

Y dùng ngón tay nhẹ nhẹ day day trán, “Chuyện gì?”

“Vương gia mời ngài đến thư phòng bàn chuyện.” Đối phương nghe thấy y đáp lời, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Tịch Đình Vân nói: “Ta ngủ rồi.”

“Vâng.”

Tịch Đình Vân nghe thấy tiếng bước chân rời đi, ra khỏi nước, cầm khăn lau khô người, lúc lau đến hạ thân, trong dầu chợt thoáng qua hình ảnh Hoắc Quyết nằm rạp trên đùi y, hôn lên vết sẹo, thân thể vừa thả lỏng lại trở nên căng thẳng. Y chậm rãi ngồi lại trong thùng nước, quỳ gối ôm lấy cánh tay của mình, vùi đầu vào trong nước.

Thư phòng.

“Tin tức vương gia và Tịch đại nhân bị Na Phi Long hãm hại vừa truyền đi có một ngày, Huống Chiêu liền mượn cơ báo thù cho vương gia, dẫn đại quân đánh đến, phản ứng cực nhanh nhạy, tốc độ cực chóng vánh, chẳng khác nào lang hổ đã rình sẵn từ lâu!” Dương Vũ Hi trào phúng nói.

Hoắc Quyết nói: “Hắn đúng là vậy.”

Dương Vũ Hi nói: “Tôi làm theo lời dặn của vương gia, vừa ngấm dọn dẹp trở ngại cho hắn, dẫn quân vào sâu, vừa báo tin cho Na Phi Long, cho hắn phái binh ứng chiến. Đáng tiếc Huống Chiêu cực kỳ cảnh giác, đến ngày thứ ba liền lệnh cho đại quân đóng quân tại chỗ, cho dù tôi lừa tàn binh dụ địch hay là tìm tướng mạnh tiến công, đều không có bất kỳ hành động gì.”

“Huống Chiêu trước nay vẫn luôn thận trọng đa nghi, không trách ông.”

“Tôi đợi hai ngày trời, thấy hắn vẫn không có động tĩnh gì, cuối cùng kiên nhẫn không được tấn công vào Na phủ. Cũng may Tiểu Ảnh và tôi nội ứng ngoại hợp, trước đó đã bỏ thuốc xổ vào thức ăn của thập nhất phi ụng còn lại...”

“Sao lại bỏ thuốc xổ?”

“Nàng nói đó là thuốc duy nhất có thể lấy được, cũng nhờ Na Phi Long bị bệnh táo bón...” Dương Vũ Hi thấy Hoắc Quyết nhìn mình, vội vàng chuyển đề tài, “Huống Chiêu chắc là đã nhận được tin tức Na phủ bị bắt, liền chạy trốn thông đêm. Có điều hắn chạy không được xa, Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất đều ở phía trước canh chừng.”

Cuộc chiến đấu này có thể nói là một thắng lợi vẻ vang nhất của Nam Cương vương phủ mấy đời trở về đây, thế nhưng trên mặt Hoắc Quyết lại không thấy chút gì là vui mừng, thậm chí thần sắc còn mang theo chút lo lắng và buồn rầu rất khó nhận thấy. Điều này khiến Dương Vũ Hi không thể không cảm thấy lo lắng, “Vương gia chẳng lẽ cảm thấy có điều gì không ổn?”

“Không, các người làm rất tốt.”

Dương Vũ Hi cúi đầu ngẫm nghĩ nói: “Chỉ là tôi có một chuyện chưa rõ, vương gia sao biết được Huống Chiêu ngấm bố trí tiến công Na gia?”

Hoắc Quyết nói: “Mẫu phi từng chơi trò giải đố với ta.”

“Ồ?” Dương Vũ Hi biết hắn lúc này nhắc đến vương phi tuyệt đối không phải đang hoài niệm.

Hoắc Quyết nhắc cây bút lông trên bàn lên, nâng đến trước mắt, ánh mắt lướt qua cán bút, nhìn thẳng vào Dương Vũ Hi.

Dương Vũ Hi không hiểu.

“Coi thường người.” (Bụi: Như kiểu đuổi hình bắt chữ :v “Coi thường người” là Bĩ thị nhĩ (), đồng âm với “Bút nhìn người” Bĩ thị nhĩ ().)

Dương Vũ Hi: “.....”

Hoắc Quyết thuận tay đặt bút xuống bàn, thấp giọng nói: “Ta và mẫu phi vẫn thường chơi, có thể dễ dàng đoán ra điều đối phương nghĩ trong lòng, còn phụ vương cho dù đoán thế nào cũng không trúng.”

“.....” Cái này, đoán không trúng mới là bình thường chứ? Dương Vũ Hi ho khan một tiếng nói: “Vẫn xin vương gia nói rõ hơn.”

Hoắc Quyết nói: “Vẫn nhớ lệnh bài Hoắc phủ rơi ra từ trong lòng của mẫu phi chứ?”

“Còn nhớ.” Dương Vũ Hi lập tức hiểu ra, “Chẳng lẽ vương phi là đang ám thị điều gì?”

“Lệnh bài vương phủ kỳ thực rất phổ biến, ngay cả thị vệ vương phủ cũng có một cái, có gì đáng trân trọng? Mẫu phi nếu như nhớ nhưng vương phủ hoặc nhớ nhưng phụ vương, trong lòng phải giấu kín vật định tình với phụ vương hoặc là con dấu của vương phi mới đúng.”

“... Chính xác.”

“Nhưng nàng lại giấu một lệnh bài viết một chữ Hoắc.”

“Hoắc,” Dương Vũ Hi cố gắng suy nghĩ bằng cách của bọn họ, “Hoắc... Hoắc... Họa? Chẳng lẽ là ý bao tàng họa tâm (rắp tâm hại người)?”

“Hung trung tàng họa.” (Hung: ngực, trong lòng.)

Dương vũ hi vỗ tay, “Hung chính là huynh trưởng!” (hung và huynh đồng âm)

Hoắc Quyết híp mắt lại, “Ta quyết không tin mẫu phi lại tự nguyện ẩn cư trong tiểu trúc lâu của Huống Chiêu bao nhiêu năm như thế!”

55. Chương 54

CHƯƠNG 54

Điều phục thú cùng (4) – Lần sau không được thế nữa.

Dương Vũ Hi nói: “Chuyện này rốt cuộc thực giả thế nào, e rằng chỉ có bắt được Huống Chiêu mới biết được.”

Hoắc Quyết nói: “Có lẽ còn một người nữa biết.”

Dương Vũ Hi ngẫm nghĩ một lát, đoán: “Vương gia đang nói đến Na Phi Long?”

“Dem hẳn đến... không, đợi đã.”

Dương Vũ Hi không hiểu tại sao Hoắc Quyết lại do dự, “Na Phi Long đang bị nhốt trong nhà giam của Na phủ, vương gia muốn thẩm vấn, lúc nào cũng có thể.”

“Ừm.” Hoắc Quyết không để tâm đáp một tiếng, ánh mắt bất chợt chuyển đến cửa phòng.

Không lâu sau, bên có một thị vệ đi đến, dừng lại bên cửa phòng, “Khởi bẩm vương gia, Tịch đại nhân nói ngài ấy đã đi nghỉ rồi.”

Hoắc Quyết chau mày, lúc sau mới nói: “Đi xuống, canh gác.”

Thị vệ hơi ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn Dương Vũ Hi, dường như không hiểu câu canh gác từ miệng Hoắc Quyết là canh gác thư phòng, hay là canh gác Tịch Đình Vân.

Dương Vũ Hi phát tay nói: “Nếu như Tịch đại nhân tỉnh thì lập tức đến báo.”

Thị vệ thấy Hoắc Quyết không phản đối, lúc này mới đi khỏi.

Dương Vũ Hi quan sát sắc mặt, thấy Hoắc Quyết hai mày nhíu chặt, nhớ đến vết tích trên cổ hai người bọn họ, trong lòng cũng đã biết được một chút, thăm dò nói: “Tịch đại nhân lần này đồng cam cộng khổ cùng vương gia, tình nghĩa sâu sắc. Đợi sau khi ngài ấy hồi cung, nhất định sẽ nói tốt cho chúng ta trước mặt hoàng đế. Những ngày sau của chúng ta chắc rằng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Hoắc Quyết dường như không vui, “Ai nói y sẽ hồi cung?”

Dương Vũ Hi hiếm khi thấy hắn biểu lộ vui giận ra ngoài, trong lòng thầm kêu hồng bét, trên mặt vẫn phải bình tĩnh hỏi: “Chẳng lẽ vương gia đã thuyết phục được Tịch đại nhân ở lại Nam Cương?”

Sắc mặt Hoắc Quyết càng tồi tệ hơn.

Vậy có nghĩa là chưa. Dương Vũ Hi khẽ yên tâm, “Tôi nghe nói Tịch đại nhân và Phương phủ chủ quan hệ không tầm thường. Phương phủ chủ lại là phái Bảo Hoàng thiên hạ đều biết, cho nên mới đoán rằng Tịch đại nhân chắc hẳn phải trở về cung.”

Hoắc Quyết cầm cây bút trên bàn nghịch một lúc, bất ngờ hỏi: “Người còn nhớ mật thư mà mẫu phi gửi cho ta không?”

Dương Vũ Hi nói: “Vương gia chỉ bức mật thư nói rằng Tịch đại nhân có thể tin tưởng, có thể tranh thủ được sao?”

“Chính là vì bức thư này, ta mới có ý kết giao với y...”

Dương Vũ Hi chợt cảm thấy bức thư này hết sức kỳ lạ, “Vương gia, theo những gì ngài nói lúc trước, vương phi sớm đã đề phòng Huống Chiếu. Nếu đã như thế, vương phi tại sao không nói rõ không thư? Nếu như nàng lúc đó nói ra địa điểm của trúc lâu, hiện giờ vương phi và vương gia đã mẫu tử đoàn viên rồi.”

Cây bút trong tay Hoắc Quyết chậm rãi gõ lên góc bàn.

“Vương gia, có một câu, tôi giấu trong lòng, thực sự không nói ra không thoải mái.” Dương Vũ Hi nói, “Tịch đại nhân là người thế nào, những ngày ở cùng nhau, tất nhiên không có gì để nói. Nhưng ngài ấy dù sao cũng là đại nội tổng quản, người trong quan trường, thân bất do kỷ, huống chi ngài ấy còn là thân tín của hoàng đế. Có những lúc, có một số chuyện không nhất định là ngài ấy muốn làm, nhưng lại là những việc không thể không làm.”

Hoắc Quyết trầm sắc mặt: “Ý người là sao?”

“Tôi muốn nói rằng, giả dụ bức thư đó là giả...” Dương Vũ Hi thấy Hoắc Quyết không có ý định ngắt lời, mới to gan nói tiếp, “Bút tích có thể bắt chước, vương phi tài mao song toàn, người ngưỡng mộ vô số, có một hai trang bút tích lưu lạc bên ngoài cũng không phải chuyện kỳ lạ. Như vậy liền có thể giải thích tại sao vương phi lại gửi một bức thư không đầu không đuôi lại chẳng liên quan gì đến mình như vậy. Tại vì bức thư này căn bản không phải do vương phi viết ra, mà là có người mượn lời vương phi, muốn tiến cử Tịch đại nhân với vương gia!”

“Nói tiếp đi.”

“Người đó có thể là muốn giúp vương gia, biết Tịch đại nhân là một lương tướng có thể dùng, cố ý tiến cử với vương gia. Vậy thì, người này nhất định phải có hai điều kiện, một là biết rõ tâm địa của Tịch đại nhân, hai là đứng về phía vương gia. Trong lòng vương gia có nghĩ ra người nào như vậy không?”

Hoắc Quyết không nói.

“Còn có một khả năng khác, người đó hy vọng Tịch đại nhân có thể tiếp cận vương gia... nguyên nhân này khó mà nói ra.” Dương Vũ Hi thấy Hoắc Quyết không phản ứng, lại thêm lửa vào, “Nói đến điều này, Tịch đại nhân dường như đến là vì nhờ vả.”

“Nói xong rồi?”

Dương Vũ Hi nhìn khuôn mặt âm trầm của Hoắc Quyết, trong lòng sợ hãi. Chẳng lẽ trọng lượng của Tịch Đình Vân trong lòng vương gia còn nặng hơn mình nghĩ?

Hoắc Quyết chậm rãi nâng cây bút trong tay lên.

.....

Lại muốn coi thường ông sao?

Dương Vũ Hi không biết nói gì.

Rắc.

Hoắc Quyết một tay bẻ cây bút làm đôi.

Sắc mặt Dương Vũ Hi khê biến.

Hoắc Quyết ném hai đoạn bút gãy về phía ông.

Dương Vũ Hi đón lấy.

Hoắc Quyết thản nhiên nói: “Sau không được thế nữa.”

Dương Vũ Hi nắm lấy bút, lúc sau mới đáp: “Vâng.” Ông chậm rãi lùi ra khỏi cửa, khối nặng nề đè nén không ngực mới tuôn ra. Khoảng khắc cây bút gãy làm đôi, ông gần như tưởng rằng Hoắc Quyết sẽ trở mặt với mình.

Có điều hiện giờ cũng chẳng khác là bao.

Ông cúi đầu nhìn cây bút gãy, cười khổ. Nếu như không phải nể tình mình đã hầu hạ lão vương gia bao năm, lại chăm sóc vương gia từ nhỏ đến lớn, chỉ sợ ngọn lửa giận này đã tuôn ra lâu rồi.

Chẳng ngờ một đại nội tổng quản lại có thể khiến vương gia quan tâm bảo vệ đến mức này, ngay cả một câu nghi ngờ cũng không thể nói.

Sầu muộn trong lòng Dương Vũ Hi càng nặng thêm. Lúc này, ông thực sự hy vọng suy đoán của bản thân lúc trước là sai. Nếu như bức thư đó thực sự là thủ đoạn Tịch Đình Vân làm, mà mục đích chỉ là để tiếp cận vương gia thì...

Ông không dám tưởng tượng ra phản ứng của vương gia sẽ như thế nào.

Xá Quang vừa tiến vào trong viện đã nhìn thấy Dương Vũ Hi quay mặt ra cửa lớn thở ngắn than dài, không khỏi hiếu kỳ vỗ vai ông hỏi: “Dương tổng quản có tâm sự sao?”

Dương Vũ Hi quay đầu nói: “Xá đại nhân. Không, tôi chỉ là đang nghĩ, mùa đông sắp đến rồi.”

“Đúng vậy, sắp đến rồi. Phải rồi, vương gia trong thư phòng hả?”

“Xá đại nhân muốn gặp vương gia, để tôi đi thông báo một tiếng.”

Dương Vũ Hi xoay người liền đi, lại bị Xá Quang kéo đến một bên, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Vương gia dự định xử lý Na Phi Long thế nào?”

Dương Vũ Hi đáp: “Vương gia không nói.”

“Vậy sản nghiệp của Na gia...”

Kỳ thực hần vừa mở miệng, Dương Vũ Hi đã biết hần muốn nói gì. Nếu như nói phái Nam Cương vương đáng tin nhất trong lục bộ, từ đầu đến cuối chỉ có Xá gia. Điều này ngoại trừ giao tình kinh doanh giữa hai nhà suốt mấy đời, càng bởi vì Xá gia đứng cuối trong lục bộ, chỉ có Nam Cương vương phủ mới có thể cho Xá gia lợi ích mà họ cần. Lần này vương gia mang Na Phi Long trở về Na phủ, Xá Quang vội vàng đến hỗ trợ, một là vì giúp đỡ, hai là vì muốn lập công. Có công lao rồi, đợi đến khi Na gia bị diệt vong, Xá gia mới danh chính ngôn thuận nhận lấy lợi ích.

Dựa vào công lao Xá Quang lần này lập được cùng với quan hệ giữa Xá gia với Nam Cương vương phủ, hần vốn không cần phải lo lắng. Nhưng hiện giờ giữa đường nhảy ra Bànng Tiểu Đại cùng Nhan Sơ Nhất, hần buộc phải hỏi thêm câu này.

“Xích đại nhân,” Dương Vũ Hi cười cười nói: “Vương gia để đại nhân điều tra đường lui, chính là đã giao tính mạng vào tay ngài, đại nhân còn lo lắng gì nữa?”

Xá Quang lập tức kích động, cười ha ha hai tiếng, nói: “Dương tổng quản nói gì vậy! Ta chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi. Na Phi Long tên đó ta vốn đã không vừa mắt, muốn hỏi xem vương gia định lúc nào đổi phó hần, ta còn chuẩn bị rượu thịt, ở một bên thưởng thức.”

Dương Vũ Hi cười nói: “Xá đại nhân có thú vui thật hay.”

“Ha ha ha, đến lúc đó mời Dương tổng quản cùng làm một chén! Ồ, đúng rồi, còn có Tịch đại nhân nữa! Chúng ta thỏa thuận rồi nhé không say không về.” Tiếng cười của Xá Quang còn chưa dứt đã nhìn thấy một thị vệ vội vàng vàng chạy về phía thư phòng.

“Xảy ra chuyện gì?” Dương Vũ Hi gọi hần lại hỏi.

Thị vệ nói: “Na Phi Long mua chuộc được giám ngục coi giữ hần, khóa chặt nhà lao từ phía trong rồi.”

“Cái gì?” Dương Vũ Hi ngây ra, nhưng lại không hề lo lắng. Nhà giam bị khóa đồng nghĩa với việc khóa người ở bên trong, Na Phi Long trừ khi định không ăn không uống làm thần tiên, không thì cũng chỉ còn một con đường chết.

Thị vệ nói: “Hần còn nói, muốn nói chuyện với vương gia.”

Dương Vũ Hi cười lạnh nói: “Tên này, những thứ khác không nhiều, chỉ có lời là lắm.”

Xá Quang nói: “Người trước khi chết vẫn hay muốn nói nhiều, để tránh sau này không còn cơ hội nói nữa mà.”

“Xảy ra chuyện gì?” Hoắc Quyết nghe động tĩnh đi ra.

Dương Vũ Hi liền thế này thế kia truyền đạt lại một lượt.

Hoắc Quyết nói: “Đi.”

Dương Vũ Hi hỏi: “Có cần thông báo với Tịch đại nhân không?”

Hoắc Quyết đi vài bước mới nói: “Không cần.” Hần ngừng một lúc lại nói, “Sau này nói lại với y cũng vậy thôi.”

Lúc Na gia kiến tạo địa lao tuyệt đối không nghĩ đến nơi này sau này sẽ được con cháu đời sau của mình hưởng dụng, cho nên xây dựng hết sức qua loa. Con đường đi vào nhà giam hết sức chật hẹp, chỉ lách được một người đi vào.

Cuối con đường dài chính là phòng giam, tổng cộng hai tầng, tầng dưới là thủy lao, tầng trên là hình phòng.

Na Phi Long vốn bị nhốt trong hình phòng, nhưng không biết đã sử dụng thủ đoạn gì, dụ được thị vệ canh chừng hần thả hần ra khỏi hình giá, còn bị hần lấy mất chìa khóa.

Hoắc Quyết đứng ngoài phòng giam, cách hàng rào sắt lạnh lùng nhìn Na Phi Long điên cuồng quát lấy quát để vào thi thể thị vệ đang trôi trên hình giá.

56. Chương 55

CHƯƠNG 55

Điều phục thú cùng (5) – Cho dù là thừa cơ khi người khác gặp nguy, ta cũng muốn huynh.

Trên thi thể vết roi chằng chịt, da nát thịt tan không còn ra hình thù.

Na Phi Long vẫn thấy chưa đủ, roi cuối cùng trực tiếp quát đứt cái eo đã nát bầy của thi thể!

Xá Quang không nhìn nổi nữa, quát: “Na Phi Long, người điên rồi sao?”

Na Phi Long cười to với thi thể, tiếng cười thảm thiết mà dữ tợn, vang vọng trong nhà giam, giống như lệ quỷ quay về từ địa ngục báo thù!

Xá Quang tức giận đá một cái vào chắn song sắt.

Na Phi Long cười một lúc lâu mới ngừng, chậm chậm quay đầu lại, đôi mắt đỏ ửng nhìn thẳng vào Hoắc Quyết, nét ác độc trong đồng tử như tràn ra, “Hoắc Quyết, ta thực sự đã quá xem thường ngươi rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Ngươi vẫn luôn thiển cận.”

Na Phi Long đột ngột lao lên như phát điên, hai tay nắm chặt chân song, oán hận nhìn hấn chăm chăm, “Ta đương nhiên không nhìn xa trông rộng được như cha ngươi, tặng đàn bà cho kẻ địch của mình, để ra chiêu cuối cùng rút củi đáy nồi!” (Rút củi đáy nồi: Giải quyết tận gốc vấn đề.)

Hoắc Quyết nói: “Nàng ta không phải đồ được tặng.”

Na Phi Long ha ha cười to, “Không phải tặng sao? Ta chơi đùa bao nhiêu năm như thế, còn sinh cho ta một đứa con trai béo mập, còn không phải là tặng sao?”

“Không phải.” Hoắc Quyết nói, “Nàng ta đến để báo thù. Tên thật của nàng là Lâm Bích Ảnh.”

Na Phi Long nhỏ toẹt một bãi, “Cái tên tầm thường, ta không hứng thú muốn biết.”

Dương Vũ Hi lạnh giọng: “Mười năm trước, ngươi đã giết cả nhà phú thương Lâm Vĩnh vì một giường châu báu không có thực, còn đem thi thể của họ vứt ngoài đồng hoang, chẳng lẽ không nhớ gì hết sao?”

Na Phi Long nói: “Kẻ ta giết vô số, nếu như người nào cũng nhớ, không phải ta rất bận rộn sao?”

“Vậy ngươi may mắn hơn cha ta rồi.” Na phu nhân chậm rãi bước ra từ sau lưng Dương Vũ Hi, lạnh lùng nhìn hấn nói, “Ít nhất sau khi ta giết ngươi, nhất định sẽ nhớ kỹ ngươi.”

Khuôn mặt khó khăn lắm mới bình tĩnh lại của Na Phi Long lập tức lại nổi cuồng phong bão táp, “Con đàn bà dê tiện! Ngươi dám ăn cây táo rào cây sung.”

“Là nhẩn nhục gánh trọng trách.” Na phu nhân nói, “Tỷ muội có cùng hoàn cảnh như ta tổng cộng có tám người, chúng ta đều tự nguyện xin lão vương gia ra trận tiếp cận ngươi. Đáng tiếc, trong tám tỷ muội chỉ có ta thành công, cũng chỉ có ta còn sống sót. Khi tỷ muội cuối cùng chết trong tay ngươi, ta đã thề, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ băm nát thi thể của ngươi làm vụn mảnh.”

Ngón tay Na Phi Long nắm chặt lấy chân song, ra sức rung lắc.

Đám người Hoắc Quyết nhìn hấn như đang xem xiếc khỉ.

Na Phi Long rung lắc đúng thời gian một tuần trà, cuối cùng phát hiện bản thân có rung lắc thế nào cũng không thể phá được chân song. Hấn chậm rãi lau mặt, co rút da mặt, nhìn Hoắc Quyết, lộ ra một nụ cười cứng ngắc đến không thể cứng ngắc hơn, “Ngươi không muốn biết phụ thân ngươi đã chết như thế nào sao?”

Hoắc Quyết nói: “Ngươi đang nói đến Huống Chiếu?”

Mắt Na Phi Long chợt lóe lên, “Huống Chiếu? Hấn chẳng qua chỉ là bù nhìn mà thôi!”

Hoắc Quyết nói: “Vậy chính là Hình Kỳ Chương rồi.”

Na Phi Long sững sờ.

Hoắc Quyết nói: “Quả nhiên là hấn.”

Na Phi Long dán mặt lên chân song, trong lòng trắng mắt ố vàng tràn đầy sự phẫn hận âm độc, “Cho dù ngươi thống nhất Nam Cương, cũng chỉ là một Nam Cương vương nhỏ bé. Đợi đến lúc đại quân triều đình tiến đến biên giới, ngươi cũng chỉ có thể thành con ma dưới kiếm mà thôi.” Dường như biết rằng bản thân khó thoát chết, Na Phi Long hoàn toàn không chút cố kỵ, “Ta chỉ là dò đường trước cho ngươi mà thôi!”

Hoắc Quyết hỏi: “Ngươi cảm thấy Trang Triều vẫn còn đại quân sao?”

“Ngươi đang nằm mơ đấy hả? Đại Trang có đến hàng triệu binh lính, đập bằng một Nam Cương nhỏ bé dễ như trở bàn tay!”

“Đáng tiếc đại quân này không nằm trong tay Hoàng đế, đại quân này chỉ muốn đập bằng Hoàng cung.”

Sắc mặt Na Phi Long biến đổi.

Dương Vũ Hi cũng cười theo: “Vọng Nam phủ nếu thực sự quyết như vậy thì đã kéo binh xuống phía nam từ lâu rồi.”

Na phu nhân chậm rãi đi đến trước cửa phòng giam, bình thần nhìn Na Phi Long giương nanh múa vuốt với nàng, lúc lâu mới mỉm cười nói: “Người không muốn biết Tiểu Long Nhi thế nào rồi sao?”

Na Phi Long đột ngột tông mạng vào cửa phòng giam, tức giận nói: “Nó cũng là con của người đó!”

“Không phải.” Na phu nhân khẽ cười nói, “Con trai của ta từ lúc sinh ra đã bị ta dìm chết rồi, đứa hiện tại là người hầu sinh ra ta mang về nuôi.”

“Con đàn bà đê tiện!”

Chấn song sắt bị tông dường như sắp bay lên.

Na phu nhân đắc ý nhìn hần, ưu nhã quay người, thông dong đi ra ngoài, không thèm nhìn hần nữa.

Hoắc Quyết nhìn Na Phi Long đã phát điên, hỏi Dương Vũ Hi: “Vừa rồi nàng ta nói muốn hần chết thế nào?”

Dương Vũ Hi đáp: “Băm thây vạn mảnh.”

Hoắc Quyết nói: “Thành toàn cho nàng ta.”

“Vâng.”

Sau này Dương Vũ Hi hỏi Na phu nhân, “Na Lâm Long thực sự không phải con trai của Na Phi Long sao?”

Na phu nhân cúi đầu không đáp.

Dương Vũ Hi thở dài, “Na gia đã đoạn tử tuyệt tôn, sau này thế gian chỉ có con cháu của Lâm gia thôi.”

Na phu nhân quỳ xuống, “Đa tạ Dương tổng quản.”

Tiêu diệt Na Phi Long đối với Hoắc Quyết mà nói không phải chuyện lớn đáng nhắc đến, mạng của người này từ rất lâu đã bị hần trực tiếp viết vào danh sách của Diêm Vương. Do vậy hần chỉ định lần tới gặp Tịch Đình Vân thì nói một tiếng là được, cũng không nghĩ đến việc cố ý đi một chuyến để nói về chuyện này. Thế nhưng lần tới gặp mặt không ngờ qua một ngày một đêm vẫn chưa thực hiện được, hần gọi thị vệ đến mới biết Tịch Đình Vân một ngày một đêm không hề ra khỏi cửa nửa bước.

Hoắc Quyết cuối cùng ngồi không yên, đích thân đến trước cửa phòng Tịch Đình Vân gõ cửa.

Bên trong một lúc lâu sau mới có động tĩnh, “Chuyện gì?”

Hoắc Quyết nói: “Na Phi Long chết rồi.”

“Chúc mừng vương gia đã báo được đại thù.”

Hoắc Quyết nói: “Thế nhưng lòng ta không vui mừng chút nào.”

“Vương gia chỉ là quá mệt mà thôi.”

Hoắc Quyết đầu dựa vào cửa, lẩm bẩm nói: “Ta muốn gặp huynh.”

Trong phòng thật lâu không có tiếng đáp lại.

Hoắc Quyết lại giơ tay gõ cửa.

Cửa cuối cùng cũng mở ra, Tịch Đình Vân ăn mặc gọn gàng đứng phía trong, mặt trắng môi hồng, trông có vẻ sắc mặt rất tốt. Nhưng Hoắc Quyết vừa liếc qua liền nhìn thấu mệt mỏi và hư nhược ẩn chứa trong đáy mắt y.

Hoắc Quyết lặng lẽ bước vào trong.

Tịch Đình Vân lại không vào ngồi, lười nhác dựa vào cửa nói: “Vương gia có gì chỉ giáo?”

“Muốn gặp huynh.” Hần ngược khuôn mặt xinh đẹp lặng lẽ nhìn về phía y.

Tịch Đình Vân nói: “Bây giờ gặp được rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Còn có một thứ muốn đưa cho huynh.”

“Thứ gì?”

“Huynh lại đây.”

Tịch Đình Vân đứng tại chỗ không động đậy.

Hoắc Quyết cứ vậy chống cằm nhìn y.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hai người đầu óc trong im lặng.

Dương Vũ Hi đột nhiên vội vàng chạy vào, ánh mắt nhanh chóng liếc qua Tịch Đình Vân, lập tức nói với Hoắc Quyết: “Vương gia, có quân tình khẩn!”

Hoắc Quyết vẫn bất động.

Tịch Đình Vân chau mày, bất ngờ xoay người ra ngoài.

Dương Vũ Hi đang định tiến lên trước một bước, liền thấy Hoắc Quyết đột ngột từ trong phòng xông ra ngoài, một tay ôm lấy Tịch Đình Vân liền chạy mất.

Dương Vũ Hi kinh ngạc, vô thức xoay người đuổi theo hai bước, nhưng thân pháp của Hoắc Quyết nhanh vô cùng, không quá một chớp mắt, đã không thấy bóng dáng.

Hoắc Quyết ôm Tịch Đình Vân nhảy đến cái cây rậm rạp nhất trong Na phủ, mỉm cười nhìn Tịch Đình Vân vươn tay vén cành cây quệt vào mặt mình.

“Dương tổng quản nói có quân tình khẩn.” Tịch Đình Vân bình tĩnh nói.

Hoắc Quyết lấy ra một chiếc nhẫn bản phỉ thúy từ trong ngực, nắm lấy tay của Tịch Đình Vân đeo vào.

Tịch Đình Vân gấp ngón tay lại, “Vương gia?”

Hoắc Quyết nói: “Người Hoắc gia nào khi đến mười hai tuổi đều sẽ tận tay chuẩn bị một tín vật định tình. Phụ thân ta chuẩn bị một cặp ngọc bội, còn ta chuẩn bị thứ này.”

Tịch Đình Vân ngạc nhiên hỏi: “Vương gia?”

Hoắc Quyết đặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, đưa đến trước mặt y, “Tặng cho huynh.”

Tịch Đình Vân nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, ánh mắt phức tạp, lúc lâu mới nói: “Có thể kích cỡ không vừa.”

“Huynh không đeo vào sao biết kích cỡ không vừa?”

“Tịch Đình Vân không xứng nhận vật này.” Tịch Đình Vân nói xong liền muốn nhảy xuống.

Hai tay Hoắc Quyết nắm chặt lấy eo y, “Huynh trách ta không nói trước với huynh về kế hoạch?”

“Lời nói của vương gia nặng ngàn cân. Việc có tính chất quan trọng, liên hệ lớn, Tịch Đình Vân hoàn toàn không có quyền hỏi.”

“Lúc đầu không nói, là bởi vì kế hoạch vẫn chưa chuẩn bị thỏa đáng... Na Phi Long bất ngờ gây khó dễ, quả thực ngoài dự liệu của ta. Còn về sau đó,” Hoắc Quyết ngừng một chút, vừa hàm xúc vừa trắng trợn nói, “Ta không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có.”

Tịch Đình Vân cứng người.

“Cho dù là thừa cơ khi người khác gặp nguy...” Hoắc Quyết hôn lên má y một cái, “Ta cũng muốn huynh.”

“Vương gia!”

Dương Vũ Hi cuối cùng cũng tìm được. Có điều sắc mặt vương gia nhìn ông sao lại âm trầm như vậy?

Tịch Đình Vân hạ thấp mi, thấp giọng nói: “Tôi muốn suy nghĩ một chút.”

“Ta đợi huynh.”

Dương Vũ Hi nhìn bọn họ lần chần trên cây một lúc lâu mới xuống, trong lòng đã nóng như lửa đốt từ lâu, “Vương gia! Đại sự không ổn.”

Hoắc Quyết hỏi: “Vọng Nam phủ xuất binh rồi?”

Dương Vũ Hi sững sốt. Nếu như trên tay có giấy bút, ông gần như muốn tặng một bức hoành “Liệu sự như thần” cho hắn.

57. Chương 56

CHƯƠNG 56

Điều phục thú cùng (6) – Ta sẽ cố gắng hết sức, khiến huynh chẳng thể đi đâu được nữa.

Hình Kỳ Chương của Vọng Nam phủ thực sự là một kẻ không tầm thường.

Đồn rằng hắn xuất thân trong dân gian, chịu sự chiêu hàng của triều đình, về dưới trướng của Đại tướng quân Khổng Khiết, chỉ trong năm năm ngắn ngủi liên tiếp lập kỳ công. Khổng Khiết phá lệ cất nhắc, thậm chí còn đích thân viết sáu chữ lớn “Anh hùng bất vấn xuất thân”, để chặn họng những kẻ không phục. Sau này, Khổng Khiết vào triều làm Binh bộ thượng thư, Hình Kỳ Chương cũng đi theo hầu hạ, qua hai năm, Khổng Khiết lại tiến cử hắn ra ngoài làm quan, sáu năm sau, Hình Kỳ Chương với chiến tích vang dội trên chính trường nổi bật giữa một đám những quan lại địa phương tầm thường, thuận lợi trèo lên vị trí Tri phủ Vọng Nam phủ.

Ba mươi tám tuổi làm tri phủ cũng không phải quá trẻ, nhưng ba mươi tám tuổi làm tri phủ Vọng Nam phủ thì có thể nói tuổi trẻ triển vọng rồi. Bởi vì tri phủ Vọng Nam phủ không chỉ là một tri phủ, mà còn là quan chỉ huy đội quân Vọng Nam, tay nắm đại quyền quân chính, là đại quan canh giữ biên giới chân chính.

Hắn và lão Nam Cương vương nhằm vào nhau đã nhiều năm, bề ngoài yên bình vô sự, sau lưng lại không ngừng có hành động. Huống Chiếu và Na Phi Long dám giở trò trong tối ngoài sáng cũng đều là vì có hắn đỡ lưng.

Mà hiện giờ, Na Phi Long bị bắt, Huống Chiếu bị cô lập, chính là thời khắc Hình Kỳ Chương ra tay.

Đối với ngày này, Hoắc Quyết đã có chuẩn bị.

Tịch Đình Vân nghe thấy cái tên Hình Kỳ Chương này cũng phải giật mình.

Phương Hoành Tà trước nay không kiêu lời khen ngợi, nhưng rất kiêu lời khen ngợi quan viên trong triều, nhưng Hình Kỳ Chương này lại là ngoại lệ. Hình Kỳ Chương không lên tấu sớ thì thôi, một khi lên tấu sớ, cho dù nói tốt hay nói xấu Phương Hoành Tà đều khen ngợi. Lâu dần, ngay cả Tịch Đình Vân cũng phải để tâm đến người này, lúc này nghe thấy hắn dẫn binh tiến đến biên giới, trong lòng không khỏi lo lắng.

Hoắc Quyết bất ngờ nắm lấy tay y.

Tịch Đình Vân vô thức muốn giằng ra, lại nghe thấy hắn hít một hơi lạnh, lúc này mới chú ý đến hắn nắm tay mình bằng bàn tay đang bị thương.

Hoắc Quyết thấy y không giãy giụa nữa, mới hài lòng dặn dò Dương Vũ Hi, “Để Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất hành sự theo kế hoạch.”

Dương Vũ Hi kinh ngạc hỏi: “Kế hoạch?”

Hoắc Quyết nói: “Bọn họ hiểu đó.”

Dương Vũ Hi biết Hoắc Quyết tuổi tuy trẻ, nhưng làm việc hết sức thận trọng, cũng không hỏi nhiều, lập tức chạy đi.

Nhìn thấy Hoắc Quyết cũng không phải chuyện gì cũng nói với Dương Vũ Hi, Tịch Đình Vân trong lòng khẽ cảm thấy an ủi.

“Đợi sau khi đánh trận xong, ta sẽ cùng huynh đến núi Bình Đỉnh.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân sững sốt. Câu nói này rõ ràng là câu nói y mong đợi từ lâu, nhưng lúc thực sự nghe thấy rồi, lại không hề cảm thấy vui mừng như đã tưởng.

Hoắc Quyết vươn đầu hôn y một cái, cười nói: “Huynh không phải vẫn luôn muốn vậy sao?”

Tịch Đình Vân không biểu lộ gì, hỏi: “Nếu như... tôi từ chối nhẫn ngọc thì sao?”

Nụ cười của Hoắc Quyết lập tức biến mất.

Tịch Đình Vân lặng lẽ thở dài, hạ thấp mi nói: “Tôi sẽ suy nghĩ thận trọng.”

Y xoay người định đi, nhưng lại bị Hoắc Quyết giữ lại. “Huynh đang nghĩ gì?” Hoắc Quyết trầm mặt nói, “Ta xuất chiến, đích thực là vì huynh, không phải vì điều này mà ép buộc huynh!”

Tịch Đình Vân trầm mặc một lúc mới nói: “Xuất chiến A Cừu, ngài nắm chắc mấy phần?”

Hoắc Quyết chau mày nói: “Ta chưa từng gặp hắn, không biết võ công hắn nông sâu thế nào.”

“Xuất thần nhập hóa.” Tịch Đình Vân chỉ có thể nghĩ ra bốn chữ này.

Hoắc Quyết nhướn mày hỏi: “Cao hơn ta sao?”

Tịch Đình Vân thành thật trả lời: “Tôi không biết.”

Hoắc Quyết nói: “Người có võ công cao thế nào đi nữa cũng sẽ có kẻ hờ.”

Tịch Đình Vân nói: “Phải, nhưng Trường Sinh Tử đã thua rồi, Tạ Phi Thị cũng thua rồi.”

“Ta không phải Trường Sinh Tử, cũng không phải Tạ Phi Thị.” Hoắc Quyết nắm lấy tay của y khẽ siết chặt hơn, “Huynh không phải đến thuyết phục ta xuất chiến sao? Tại sao đột nhiên không có lòng tin?”

“Đúng vậy, tôi...” Tịch Đình Vân nhắm hai mắt lại, “Có lẽ tôi đã quá mệt rồi.”

Hoắc Quyết ôm lấy y từ phía sau, vui mừng chốc chốc lại hôn lên cổ y, “Huynh không phải quá mệt, huynh là đang lo cho ta.”

Tịch Đình Vân khẽ há miệng, thế nhưng lại không thể phản bác gì được.

Hắn nói không sai. Trước khi đến Nam Cương, y căn bản không quan tâm sống chết của Hoắc Quyết và Hạ Cô Phong sau trận chiến, điều y quan tâm chỉ là bọn họ có thể thắng hay không, nhưng hiện tại, y phát hiện ra bản thân mình đã không thể nào không để tâm nữa rồi.

Dương Vũ Hi bất ngờ chạy trở về, “Vương gia. Đại sự không ổn rồi!”

Lần này Hoắc Quyết không đoán nguyên nhân, chau mày hỏi: “Vọng Nam phủ?”

“Không, là Vũ Nhiên! Binh Vũ Nhiên đã tiến đến gần biên giới, tuyên chiến với Nam Cương!”

Vũ Nhiên và Vọng Nam phủ đồng thời khai chiến?

Tịch Đình Vân lo lắng nhìn Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết mặt không đổi sắc, “Những kẻ nên đến đều đã đến cả rồi.”

Thế cục của Nam Cương trước nay chưa từng rõ ràng như hiện giờ.

Hoắc Quyết, Bàng Tiểu Đại, Nhan Sơ Nhất và Xá Quang liên hiệp thành quân, Huống Chiêu, Vọng Nam phủ và Vũ Nhiên liên kết thành một tuyến, Binh Chủ bên ngoài vẫn đang quan sát, trong tối lại âm thầm tập trung hỏa lực đến biên giới, dường như chỉ cần Vũ Nhiên vượt biên một cái liền lập tức xuất binh thảo phạt.

Tình hình như vậy đối với Hoắc Quyết mà nói là cực kỳ tốt.

Một là có thể nhờ hai cái nhọt độc đầy dã tâm là Huống Chiêu và Na Phi Long ra khỏi Nam Cương, hai là kẻ địch từ bên ngoài Vũ Nhiên và Vọng Nam phủ tiến vào, ngược lại càng khiến các bộ của Nam Cương đoàn kết hơn bao giờ hết, cũng khiến Hoắc Quyết vị Nam Cương vương này càng giữ vững được vị trí.

Hiện giờ mọi việc đã sẵn sàng, chỉ thiếu một trận thắng nữa thôi!

Thắng lợi này là điều Hoắc Quyết nhất định phải đạt được.

Tịch Đình Vân vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Hoắc Quyết cầm hũ rượu ngồi trước cửa.

“Vương gia?”

“Vương gia?”

Tiếng thứ nhất là Tịch Đình Vân gọi, tiếng thứ hai là Hoắc Quyết hỏi ngược lại.

Tịch Đình Vân dường như nhớ ra điều gì, chậm rãi ngồi xuống, dịu dàng gọi: “A Quyết.”

Hoắc Quyết hai mắt sáng lên, như ngọc như sao như trăng. Hắn ôm lấy Tịch Đình Vân, hôn lấy môi y.

Tịch Đình Vân ôm lấy cổ hắn.

Hai người hôn thật sâu.

Thật lâu, mới dừng.

Hoắc Quyết cười tủm tỉm nói: “Điều này không phải chứng minh rằng đáp án của huynh đã khẳng định rồi?”

“Không phải.”

Hoắc Quyết chau mày, nhưng phát hiện Tịch Đình Vân đang nhìn mình cười, không khỏi chu mỏ hỏi: “Vậy là thế nào?”

Tịch Đình Vân hỏi: “Người sắp ra trận, vẫn còn tâm tư nghĩ về những chuyện này sao?”

“Bởi vì sắp ra trận mới muốn nhanh chóng khẳng định, để tránh phân tâm trên chiến trường.” Hắn nắm chặt lấy tay y, thấp giọng hỏi, “Huynh không đi cùng ta sao?”

Tịch Đình Vân lắc đầu.

“Bởi vì Phương Hoành Tà?” Sắc mặt Hoắc Quyết trầm xuống. Hắn không quên Tịch Đình Vân đã từng nói bao nhiêu lời tốt đẹp về Phương Hoành Tà.

Tịch Đình Vân đáp: “Ta không muốn tham dự phân tranh của Nam Cương.”

Hoắc Quyết vẫn cứ đen sì mặt. Hắn là Nam Cương vương, thế nhưng người hắn thương yêu lại nói không muốn tham dự phân tranh của Nam Cương, rõ ràng là đã tách bạch thế giới của hai người.

Tịch Đình Vân nắm lấy tay hắn, chậm chậm áp mặt lên, hôn lên khóe môi hắn, “Cho ta chút thời gian.”

Hoắc Quyết hỏi: “Chỉ như vậy thôi?”

“Ừm.”

“Ta đang hỏi...” Hoắc Quyết chỉ vào khóe môi, “Chỉ như vậy thôi?”

Tịch Đình Vân vẫn gật gật đầu.

Hoắc Quyết bất ngờ nhắc hũ rượu lên uống một ngụm lớn, sau đó nắm lấy Tịch Đình Vân rót vào trong miệng y.

Tịch Đình Vân bị sặc một chút, ngay sau đó bị hắn đè trên mặt đất hôn một cái thật dài.

Nhìn Hoắc Quyết bám dính lấy mình không chịu xuống, Tịch Đình Vân bất đắc dĩ vỗ vỗ vào lưng hắn, “Nền nhà lạnh.”

Hoắc Quyết ngậm lấy phân thân tại y cười nói: “Vậy lên giường.”

Tịch Đình Vân thân thể chợt cứng đờ.

Hoắc Quyết nhớ ra y bài xích với giường, vội nói: “Kỳ thực, sàn nhà cũng tốt, nếu như huynh lạnh thì để ta nằm dưới.” Hắn xoay người một cái, ôm Tịch Đình Vân phía trên mình.

Tịch Đình Vân cúi đầu, lọn tóc từ hai bên má rũ xuống, cản ánh sáng, cũng giấu đi nét bi thương khó có thể nhận thấy trên mặt y.

“Trên giường... có thể.”

Câu nói của Tịch Đình Vân vừa dứt, Hoắc Quyết đã ôm lấy y, một chân đá đóng cửa, nhanh chân ngã lên giường.

Giường đối với Tịch Đình Vân mà nói vẫn kích phát nỗi sợ trong đáy lòng như cũ. Đó là lúc y bất lực nhất cũng cô đơn nhất, đối diện với đấng cừu ngu chi tôn nắm đại quyền sinh sát trong tay, y không dám biểu lộ cho dù là một chút phản kháng, chỉ có thể biến bản thân thành một con cừu chờ bị làm thịt, lặng lẽ chịu đựng chuyện sắp xảy ra.

Nhưng người trước mắt hoàn toàn không phải hoàng đế.

Hắn là Hoắc Quyết.

Là người có ràng buộc sâu sắc nhất, quan hệ thân mật nhất với y.

Y chăm chú nhìn vào mắt Hoắc Quyết, chỉ có như vậy, nỗi sợ hãi mới dần dần lui đi. Giống như lần đó trong sơn động, điều chân chính khiến y vứt bỏ tất cả không phải là bóng đêm, mà là người ôm mình là người bản thân mình muốn.

Hoắc Quyết chú ý tới cảm xúc của y, không ngừng hôn y, đến tận lúc toàn thân y hoàn toàn thả lỏng.

“Ta sẽ gắng hết sức.” Hắn nhẹ nhẹ cản bờ môi Tịch Đình Vân, “để huynh không thể đi đâu được nữa.”

Tịch Đình Vân ôm lấy hắn, khe khẽ “Ừm” một tiếng.

Một tiếng đó giống như phá chấn cho hồng thủy, Hoắc Quyết ra sức khắc chế không nhịn được thêm nữa, nhiệt tình tràn đầy và khát vọng đối với người phía dưới thân lập tức nhấn chìm tất cả lý trí.

58. Chương 57

CHƯƠNG 57

Điều phục thú cùng (7) – Ta đã thành gia, là chủ một gia đình rồi.

Vọng Nam phủ và Vũ Nhiên đồng thời phát binh, nam bắc tiến công, Nam Cương trước và sau đều gặp địch, lại thêm Huống Chiêu giở trò bên trong, Bằng Tiểu Đại, Nhan Sơ Nhất và Bình Chủ mỗi người đánh một ngã, hình thế không hề lạc quan.

Chuyện này tuy Hoắc Quyết không nhắc tới, nhưng không có nghĩa là Tịch Đình Vân không biết.

Ngày hôm sau, Hoắc Quyết sáng sớm đã dậy sửa soạn quần áo.

Tịch Đình Vân nằm dài trên giường vờ ngủ.

Trước lúc đi, Hoắc Quyết nhịn không được kéo y dậy, hôn một cái thật sâu.

Mắt Tịch Đình Vân khép hờ nhìn hắn.

“Đợi ta trở về.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân xoa xoa tóc hắn, “Sao không buộc đuôi sam đợi nữa?”

Về mặt Hoắc Quyết vừa đắc ý vừa ngạo mạn, “Ta đã thành gia, là chủ một gia đình rồi, thiên hạ còn kẻ nào dám xem thường ta?”

Tay Tịch Đình Vân thuận theo trán hắn trượt xuống bên má, nhẹ nhàng vuốt ve một lúc, “Thiên hạ vốn không có kẻ nào dám coi thường người.”

Hoắc Quyết nhìn thần sắc lười nhác của y, hận không thể đè y xuống lần nữa, đáng tiếc Dương Vũ Hi cực kỳ đúng giờ xuất hiện ở cửa phòng. “Đợi ta trở về, chúng ta cùng đến núi Bình Đỉnh, rồi cùng trở về Nam Cương.”

Tịch Đình Vân mím môi, một lúc lâu không nói.

Dương Vũ Hi bắt đầu nhỏ giọng gọi trước cửa.

Hoắc Quyết thấy Tịch Đình Vân không nói gì, trong lòng nhất thời có chút sốt ruột, bàn tay nắm tay y khẽ siết chặt, sắc mặt trầm xuống, “Huynh không chịu sao?” Hắn bất ngờ nhặt lên y phục tối qua ném trên đất của Tịch Đình Vân lên, nhét vào lòng y.

Tịch Đình Vân nghi hoặc nhìn hắn.

“Chúng ta cùng đi.” Hoắc Quyết nói.

Tịch Đình Vân thở dài nói: “Rất bất tiện.”

Hoắc Quyết càng tỏ ra không vui, “Bất tiện chỗ nào?”

“Người muốn đánh Vọng Nam phủ, ta lại là tổng quản đại nội. Nếu như ta xuất hiện trong quân doanh, khó tránh khỏi tạo cơ hội cho kẻ xấu công kích.”

Hoắc Quyết hí mắt lại, “Huynh không tin ta?”

“Ta hứa với người.” Tịch Đình Vân thấp đầu nắm lấy tay hắn, “Đợi người trở về.”

Hoắc Quyết không dễ bị lừa, truy vấn: “Sau đó thì sao?”

“Cùng đi núi Bình Đỉnh, rồi lại cùng trở về...” Tịch Đình Vân ngẩng đầu lên, trên mặt tỏ ra hoàn toàn hướng tới viễn cảnh hắn đã vạch ra, “Sau đó ở lại Nam Cương vương phủ.”

Hoắc Quyết bổ sung: “Vĩnh viễn.”

“Ừm.”

“Ừm cái gì?” Hoắc Quyết cố chấp từng chữ.

Không biết có phải do tối qua hai người triền miên quá mức hay không, Tịch Đình Vân mệt đến nỗi không có sức lực để phản bác nữa, ngoan ngoãn nghe theo lời Hoắc Quyết, hắn hỏi như thế, y liền ngoan ngoãn trả lời: “Vĩnh viễn.”

Hoắc Quyết hài lòng, lấy chiếc nhẫn bản ngọc ra đeo vào ngón tay cái của Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân khẽ cứng người.

“Nhẫn bản ngọc này thế gian chỉ có một đôi. Ta và huynh cũng vậy.” Ngón tay của Hoắc Quyết nhẹ nhàng vuốt qua chiếc nhẫn một lúc, dường như muốn để lại sự lưu luyến khôn cùng của mình đối với y, đến tận lúc Dương Vũ Hi không nhìn được nữa thúc giục lần nữa mới đứng dậy đi ra ngoài.

“A Quyết.” Tịch Đình Vân bất ngờ gọi.

Hoắc Quyết quay đầu lại.

“Chúc cho kỳ khai đắc thắng.” (Thắng từ ngay trận đầu.)

Hoắc Quyết tự tin cười nói: “Điều đó là tất nhiên.”

Nhìn theo bóng lưng dời đi của hắn, Tịch Đình Vân bất chợt cảm thấy bản thân đã chứng kiến sự trưởng thành của một vương giả. Nhớ lúc đầu mới gặp, Hoắc Quyết một thân thiếu niên ngạo khí, sự sắc bén tỏa ra tứ phía, không để ai trong mắt, mà hiện tại, hắn đã học được cách giấu đi sự sắc bén của mình.

Y nhớ đến thanh kiếm truyền nhiều đời của Nam Cương vương phủ.

Ách Thanh.

Sau khi lặng lẽ vô thanh, lúc cất tiếng liền khiến người đời sợ hãi.

Hoắc Quyết xuất chinh, Xá Quang đi theo, Dương Vũ Hi được để lại hậu phương tiếp viện.

Tịch Đình Vân như thường lệ rời giường rửa mặt.

Dương Vũ Hi cho người an bài mọi việc chu đáo gọn gàng, cho đến lúc y ăn xong bữa sáng, mới chạy đến hỏi: “Tịch đại nhân định lúc nào khởi hành về vương phủ?”

Tịch Đình Vân mỉm cười nói: “Cứ theo ý Dương tổng quản là được.”

Trong lòng Dương Vũ Hi đã có chủ ý từ trước, hỏi một chút chẳng qua là để bày tỏ sự tôn trọng mà thôi. Quả nhiên, ông ta nghe thấy y trả lời như vậy, lập tức nói: “Nếu như Tịch đại nhân thấy không có vấn đề, sáng sớm mai chúng ta xuất phát được chứ?”

Tịch Đình Vân đáp: “Rất tốt.”

Dương Vũ Hi hài lòng rời khỏi.

Tịch Đình Vân đóng cửa lại, lấy hai lọ nhỏ từ trong ngực, rồi lấy chậu rửa mặt lại, bắt đầu bôi bôi vẽ vẽ lên mặt.

Rời khỏi Nam Cương, rời khỏi vương phủ, rời khỏi Hoắc Quyết.

Ngày hôm đó y đã lãnh tỉnh hơn rất nhiều trong làn nước lạnh, lòng liền đưa ra quyết định này.

Quyết định lúc đó mang theo sự oán trách và hối hận. Sự rời đi lúc đó là bởi vì đã bị tổn thương.

Nhưng hiện giờ...

Tịch Đình Vân vuốt ve chiếc nhẫn ngọc, trong lòng khẽ xót xa.

Cho dù điều Hoắc Quyết nói là thật hay giả, đời này y cũng không có gì để tiếc nuối. Kỳ thực là giả cũng tốt, như vậy sau khi rời khỏi, Hoắc Quyết mới có thể yên tâm là Nam Cương vương, lòng không vương bận. Nếu như là thật... vậy thì tất cả những gì mình làm càng xứng đáng.

“Quân gia từ đâu đến vậy?”

Hai bàn phía sau bắt chợt nhiệt tình bắt chuyện.

Tịch Đình Vân quay đầu lại.

Một bàn là thương nhân lang bạt, một bàn là binh sĩ đáng vẻ nhếch nhác.

Binh sĩ ừng ực ừng ực uống từng ngụm rượu lớn, “Từ đâu á? Còn có thể từ đâu nữa? Còn không phải từ Tả Lâm thành!”

Đồng bạn đá đá chân hần, không muốn hần nói nhiều. Thế nhưng binh sĩ đó hoàn toàn không hiểu, hung hăng đá lại một cái, “Nói một chút thì chết ai, Bàng Tiểu Đại cũng chết trận rồi, ai quản chúng ta nữa?”

Quán trà ồn ào.

Thương nhân vội hỏi: “Huynh nói thủ lĩnh Bàng Tiểu Đại làm sao cơ?”

Binh sĩ kêu lớn: “Chết rồi chết rồi, bị Vọng Nam phủ đánh chết hết rồi.”

Lòng Tịch Đình Vân sững sốt, không khỏi bắt đầu đánh giá mấy người binh sĩ kia. Chỉ thấy bọn họ mặt mũi đầy bùn đất, bụi bặm, giống như vừa lăn trong bùn ra. Trên mặt có vài vết thương nhỏ, nhưng không sâu.

Tên binh sĩ thấy có người nghe, càng có hứng nói, rêu rao: “Đánh thế nào á, Vọng Nam phủ tên nào tên nấy đều là thần binh, bọn ta căn bản không thể tiến nên nổi, vừa tiến lại gần, thân thể liền bị bật ra ngoài. Tay muốn nhấc đao, thân thể lập tức đã bị giữ chặt rồi, gương mặt nhìn bọn hần cắt đầu người như gặt lúa. Tình cảnh đó khủng khiếp vô cùng!”

Thương nhân chất vấn: “Vậy ngươi làm sao thoát ra được?”

Đồng bạn của binh sĩ pha trò: “Giả chết chứ sao nữa.”

Trong quán trà lại không ai có thể cười nổi.

Bàng Tiểu Đại chiến bại, binh phong của Nam Cương liền bị phá tan hoàn toàn, lúc đó, cả Nam Cương đều sẽ mặc cho Vọng Nam phủ ức hiếp.

Thương nhân uống trà xong, vội vàng rời khỏi, phương hướng chính là đường lúc tới, có lẽ muốn về nhà thu xếp.

Đám binh sĩ rất nhanh liền cáo từ, tên uống nhiều nhất được đồng bạn dìu đỡ, có chút loạng choạng. Những người khách còn lại trong quán trà nhìn theo bóng lưng rời khỏi cửa họ, trong ánh mắt lộ vẻ xem thường.

Tịch Đình Vân lấy xu bỏ trên bàn, thông thả ra khỏi quán trà, không xa không gần đi theo sau bọn chúng.

Đi khoảng mười xích, tên binh sĩ uống say kia bất ngờ rút đao ra chém tới.

Đường đao của người này sắc bén, tuyệt đối không phải kẻ tầm thường. Thân thể Tịch Đình Vân khẽ nghiêng đi, một chiêu tay không đoạt đao cướp được đao từ trong tay hắn, xoay tay gác lên cổ hắn, thân nhiên hỏi: “Các người rốt cuộc là ai?”

Những tên binh sĩ khác lần lượt vây lại, vừa ngạc nhiên vừa sợ nhìn y.

Tịch Đình Vân nói: “Các người không phải người Nam Cương.”

Tên binh sĩ bị khống chế ha ha cười lớn: “Bọn ta tất nhiên không phải người Nam Cương, chẳng lâu nữa, bọn ta đều trở thành chó của Vọng Nam phủ rồi.”

Tịch Đình Vân gật đầu nói: “Thì ra người là người của Vọng Nam phủ.”

Tên binh sĩ ngây ra một lúc nói: “Nói vậy!”

“Người vừa rồi thừa nhận rất dứt khoát mà, sao chớp mắt đã đổi ý rồi?”

“Ta tuy rằng là quân đào ngũ, nhưng không bị bắt làm tù binh, đương nhiên không thể coi là người của Vọng Nam phủ!” Tên binh sĩ ngừng một lát, dùng tiếng địa phương của Nam Cương bắt đầu chửi bới.

Tịch Đình Vân chẳng thèm để ý, đợi hắn chửi bới thoả mái xong mới thu đao lại, nói: “Phản ứng của người tuy rằng không tồi, thế nhưng quá dễ bị kích động. Đã là đào ngũ, đáng ra phải ham sống sợ chết, chứ sao lại dũng cảm không sợ sệt gì châm chọc người cầm đao muốn giết mình?”

Tên binh sĩ sững sốt.

Tịch Đình Vân thu đao lại, nhắc hắn lên, nhảy lên nhảy xuống vài cái lui vào trong bụi rậm bên đường, tìm được một chỗ yên tĩnh, móc ra một tấm lệnh bài trước mặt tên binh sĩ còn đang hoảng sợ.

Binh sĩ mờ mịt nhìn y.

Tịch Đình Vân nói: “Ta đến từ đại nội hoàng cung.”

Binh sĩ vẻ mặt chấn kinh. Nơi Nam Cương vương ở gọi là vương phủ, tại Trang Triều, có thể gọi là hoàng cung đại nội chỉ có một nơi, chính là nơi ở của hoàng đế.

Tịch Đình Vân nói: “Bao nhiêu năm như vậy, Hình đại nhân không chút chí tiến thủ, ngồi yên nhìn Nam Cương vương lớn mạnh, khiến Hoàng thượng cực kỳ không hài lòng. Nếu như không phải có Phương đại nhân bảo lãnh cho Hình đại nhân, hừ, Hình đại nhân lúc này chỉ sợ đã trên đường áp giải đến kinh thành rồi.”

Binh sĩ cực xúc hỏi: “Người nói những điều này với ta làm gì?”

“Ta vừa từ Vọng Nam phủ đến, Hình đại nhân nói ông ta đã phái tinh binh rêu rao tin đồn, lay động hậu phương, thâu tóm được Nam Cương chỉ trong nay mai. Bởi vậy ta mới tới kiểm tra, không ngờ gặp được các người.” Tịch Đình Vân chỉ chỉ vào cái cầm bị cửa hai đường mảnh nói, “Sau này đóng giả quân đào ngũ, đừng sửa soạn cầm sạch sẽ như vậy.”

Mặt binh sĩ khẽ đỏ lên, lúng ta lúng túng hỏi: “Chẳng lẽ ngài là Giám quân?” Hoàng đế Đại Trang tính tình đa nghi, phái thân tín bên người đi giám sát tướng soái dẫn quân bên ngoài cũng là chuyện thường. Tên binh sĩ bán tín bán nghi.

Tịch Đình Vân hỏi: “Lệnh bài đại nội người không nhận ra, chắc cái này phải nhận ra chứ?” Y lại lấy ra một tấm lệnh bài khác, là tấm lệnh bài Vọng Nam phủ Phương Hoành Tà tặng cho y trước lúc đi, nghe nói

có thể dùng cái này để điều động nha môn địa phương. Tịch Đình Vân vốn không muốn dùng, nhưng để lấy được lòng tin của binh sĩ, đành phải lấy ra.

Tên binh sĩ quả nhiên không nghi ngờ gì nữa, vội ôm quyền nói: “Mặt tướng Khương Hà Đào, bái kiến Giám quân đại nhân.”

Tịch Đình Vân hơi ngạc nhiên, không ngờ vận khí của bản thân lại tốt như vậy, gặp đúng một tên sĩ quan. “Nhiệm vụ tiến hành thế nào rồi?”

Khương Hà Đào đáp: “Mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch. Mặt tướng đã rêu rao tin tức Bàng Tiểu Đại binh bại bị giết dọc sông Thanh Hoa theo lời dẫn, không lâu nữa sẽ truyền đến tai Nhan Sơ Nhất. Nhan Sơ Nhất là cháu họ của Bàng Tiểu Đại, sau khi biết tin nhất định sẽ rối loạn tâm trí. Mặt tướng sẽ sách động nội ứng, nội ứng ngoại hợp với Huống Chiếu, nhất định một phát trúng đích!”

Tịch Đình Vân trong lòng chấn động, không ngờ bọn chúng đã liên kết với Huống Chiếu, hơn nữa đã vạch sẵn kế hoạch phản công. Tên Hình Kỳ Chương này quả nhiên không hành động thì thôi, một khi hành động thì nhất định trí mạng! “Rất tốt. Đợi ta trở về gặp Hình đại nhân, nhất định sẽ nói tốt cho người.”

Khương Hà Đào nhỏ giọng hỏi: “Không biết Giám quân đại nhân tiếp theo có dự định gì?”

Tịch Đình Vân nói: “Tất nhiên là quan sát xem kế hoạch của các người thực hiện thế nào rồi.”

Khương Hà Đào cười đáp: “Vậy thì tốt. Có ngài ở đây, mối lo của Hình đại nhân bớt đi phần nào rồi.”

Tịch Đình Vân dừng đứng hai tai: “Mối lo của Hình đại nhân?”

“Chính là...” Khương Hà Đào thận trọng nhìn trái nhìn phải, tiến lên một bước.

Tịch đình vân phối hợp khom người xuống.

Khương Hà Đào bất ngờ rút đao, chém tới eo của Tịch Đình Vân, thân thể Tịch Đình Vân nhanh chóng lùi lại, Khương Hà Đào một đao chém vào khoảng không, cũng không định tiếp tục, quay người chạy đi.

Tịch Đình Vân sợ hãi để lộ tin tức, nhặt hòn đá làm ám khí ném vào mắt cá chân của hắn.

Khương Hà Đào võ công tuy không bằng Tịch Đình Vân, nhưng cũng có chút bản lĩnh, trong chớp mắt xoay người một cái liền tránh được, giơ đao lên liền chém tới cổ của Tịch Đình Vân đang xông tới. Tịch Đình Vân nghiêng người tránh khỏi, xoay cổ tay nắm được đao, thuận thế chém tới, cổ Khương Hà Đào máu phun như suối.

Tịch Đình Vân vút đao xuống, lấy ra khăn tay lau mặt mũi của Khương Hà Đào, sau đó móc ra lọ lớn lọ bé, bắt đầu loay hoay với thi thể.

Lúc đầu y không hề có ý định đóng giả Khương Hà Đào, thế nhưng phản ứng của Khương Hà Đào khiến y thấy kỳ lạ. Y tự thấy trong lời nói của bản thân vừa rồi không để lộ bất cứ kẽ hở lớn nào, tại sao Khương Hà Đào không nói hai lời đã hạ độc thủ, dường như biết chắc rằng y đang nói dối. Trong này nhất định còn có chuyện y chưa biết.

Sau khi y dịch dung xong, đổi y phục với Khương Hà Đào, mới cầm lấy đại đao dính máu, học theo dáng vẻ đi lại của Khương Hà Đào, ngang tàng đường hoàng trở về tìm đồng bạn.

Toàn thân y thấm đẫm máu, bộ dạng dữ dằn dọa người, không chỉ người đi đường tránh né, ngay cả đồng bạn nhìn thấy y cũng phải瑟瑟, nhao nhao tiến lên hỏi han.

Tịch Đình Vân nói: “Tên đó lừa ta, ta giả vờ mắc lừa, nhân lúc hắn không phòng bị liền giết chết hắn rồi.” Nói lại y nguyên nội dung cuộc nói chuyện giữa mình và Khương Hà Đào một lượt, chỉ giấu đi tình tiết hai tấm lệnh bài, quan sát phản ứng của bọn chúng.”

Những người khác nhìn thấy bả đao đầm máu đều tin tưởng không chút nghi ngờ. Một người trong đó cười nói: “Tên đó thật không có mắt! Những lời này gặp phải người khác còn có thể gạt được, nhưng Khương đại nhân là hộ vệ thiếp thân của Hình đại nhân, tên đó tìm tới đại nhân, không phải là tự tìm đường chết rồi sao?”

Tịch Đình Vân lần này mới biết thì ra bản thân có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, không ngờ lại đụng phải thị vệ thiếp thân của Hình Kỳ Chương.

Người khác nói: “Đúng vậy, còn nói trở về sẽ nói tốt với Hình đại nhân, đúng là mắc cười! Hình đại nhân không phải đang ở đây sao?”

Những người khác cũng cười lớn.

Tịch Đình Vân trên mặt cũng cười theo, trong lòng lại dậy sóng. Như lời hắn nói, lời nói dối của mình từ đầu đã đầy rẫy lỗ hổng rồi, chẳng trách đối phương không tin. Có điều bọn chúng nói Hình Kỳ Chương đang ở đây... Chẳng lẽ là nói trong số những binh sĩ này có một người là Hình Kỳ Chương?

Ánh mắt y liếc nhanh qua khuôn mặt những người khác, dường như muốn tìm ra dấu vết của “Hình Kỳ Chương”, thế nhưng biểu cảm của người nào cũng đều rất chất phác bộc trực, thực sự không có chút nào giống với Hình Kỳ Chương biết co biết duỗi năng văn năng võ trong truyền thuyết.

Cũng may, rất nhanh có người đã giải nổi nghi hoặc của y, “Đại nhân, chỗ này người đông phức tạp, chúng ta vẫn nên sớm trở về gặp Hình đại nhân thôi?”

“Được.” Tịch Đình Vân thu đao về, trà trộn vào giữa bọn họ, thuận theo đường lớn, đi xuống thị trấn dưới. Nếu như y nhớ không nhầm, hẳn là trấn Giang Liễu.

Trấn Giang Liễu vẫn đẹp như trước. Nhìn non nước nơi đây tuyệt không ngờ được Nam Cương đang khói lửa ngày đêm.

Tịch Đình Vân khệnh khạng theo bọn họ đi vào thanh lâu thị trấn.

Đây là lần thứ hai y tới, cũng mang diện cụ, nhưng bên cạnh lại không có Hoắc Quyết.

Tịch Đình Vân tự giễu cười cười. Đã lựa chọn rồi, sao còn mãi trăn trở?

Tú bà đi ra chào mời, cười tủm tỉm đưa bọn họ lên lầu vào một gian phòng riêng.

Tịch Đình Vân cảm thấy hiếu kỳ với vị tú bà này. Lúc trước y và Hoắc Quyết nghe trộm Na Phi Long giao dịch, tú bà rõ ràng biết nhưng làm ra vẻ không biết, y còn tưởng rằng tú bà là người của Nam Cương vương phủ, lúc này nhìn lại, chỉ sợ không đơn giản như thế.

Tú bà lại đưa y phục đến, Tịch Đình Vân ngay trước mặt tất cả mọi người, thoải mái thay y phục.

Có đồng bạn hỏi: “Không thay đồ trong sao?”

Tịch Đình Vân không để tâm phát phát tay nói: “Đàn ông con trai sạch sẽ như thế làm cái gì?”

Người người khác cười lớn.

Cửa bất ngờ bị mở ra, một cái đầu thò vào, cười hi hi nói: “Các người đều ở hết đây à.”

Tịch Đình Vân nhìn thấy hắn, trong lòng chợt trầm xuống.

Tiểu Sơn. Nếu như hắn ở đây, Phương Hoàn Tà còn ở xa sao?

59. Chương 58

CHƯƠNG 58

Điều phục thú cùng (8) – Một gậy đánh rất đau, kẻo cũng đưa rất kịp thời.

Tịch Đình Vân âm thầm phòng bị. Y và Tiểu Sơn tuy rằng không có giao tình thân thiết, nhưng hai người gặp mặt không phải một lần hai lần, Tiểu Sơn quanh năm đi theo Phương Hoàn Tà, thông thạo việc sát ngôn quan sắc, bản thân lại không hiểu nhiều về tác phong thường ngày của Khương Hà Đào, chỉ cần không cẩn thận một chút liền bị phát hiện ra kẻ hở ngay.

Cũng may Tiểu Sơn chỉ đến chuyển lời, “Đại nhân của các người đang đợi các người báo cáo đây, đi thôi.”

Tịch Đình Vân không biểu lộ gì đi theo sau Tiểu Sơn, cố gắng khống chế tiếng bước chân ở mức độ cao thủ nhị lưu.

Tiểu Sơn dẫn bọn họ lên lầu các (gác lửng).

Lầu các khác biệt hoàn toàn, bốn bức bình phong bạch ngọc trang hoàng biến lầu các nhỏ hẹp thành một vùng trời cao xa, trong đó một chiếc bàn Bát tiên (1) lại thêm ý vị cổ xưa tao nhã, nhã trí đến mức khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Bên cạnh chiếc bàn Bát tiên có một người quen đang ngồi, nhưng không phải Phương Hoàn Hồn mà người mà Tịch Đình Vân đã nghĩ, mà là Văn Tư Tư.

Y thâm yên tâm. Nếu Văn Tư Tư đã ở đây, Phương Hoàn Hồn chắc hẳn sẽ không tới.

Đối diện Văn Tư Tư là một văn sĩ trung niên, diện mạo nho nhã tuấn tú, rất có phong thái tiên phong đạo cốt. Văn sĩ trung niên nhìn qua, khẽ mỉm cười với Tịch Đình Vân hỏi: “Văn Ba, tình hình ngoài kia thế nào?”

Tịch Đình Vân đoán người này chắc hẳn là Hình Kỳ Chương của Vọng Nam phủ, hành lễ đáp: “Thuộc hạ đã truyền tin tức ra ngoài, những người đó đều tin tưởng không chút nghi ngờ.”

Hình Kỳ Chương liếc nhìn Văn Tư Tư một cái, cười nói: “Văn Ba, Văn đại nhân là bạn tốt của ta, người không cần câu nệ, nên thế nào cứ thế ấy.”

Tịch Đình Vân thầm kêu hồng bét. Xem ra quan hệ giữa hai người Hình Kỳ Chương và Khương Hà Đào hết sức thân thiết, như vậy, khả năng mình bị lộ là rất lớn. Cũng may Hình Kỳ Chương cũng không tiếp tục truy vấn, quay đầu hỏi Văn Tư Tư: “Văn đại nhân xem, bước tiếp theo nên đi thế nào?”

Văn Tư Tư cười nói: “Nam Cương nhánh cây ngọn cỏ Hình đại nhân đều nắm rõ, cần quyết thắng vạn lý hay là thấy vừa liền rút đều nằm cả trong đầu đại nhân rồi.”

Hình Kỳ Chương ôm quyền nói: “Văn đại nhân quá khen rồi, bao năm nay nếu như không phải nhờ Tiểu Thiên phủ quan sát nhất cử nhất động của Nam Cương, chức tri phủ Vọng Nam phủ của ta đây chưa chắc đã vững vàng như thế này. Phương phủ chủ thân tại Kinh thành, nhưng mắt nhìn khắp thiên hạ, Văn đại nhân nói lòng ta ôm ấp Nam Cương chưa chắc đã thật, nhưng Phương phủ chủ tâm tạng thiên hạ thì không thể nào là giả. Tương lai Nam Cương rốt cuộc nên thế nào, vẫn cần một câu nói của Phương phủ chủ.”

Văn Tư Tư động dung nói: “Lời nói hôm nay của Hình đại nhân, ta và Phủ chủ sẽ khắc ghi trong lòng!”

Hình Kỳ Chương gật đầu nói: “Nếu như có thể giúp Phủ chủ một tay, Hình Kỳ Chương ta không uổng công ở tại Nam Cương bao nhiêu năm như vậy.”

Tịch Đình Vân trong lòng khẽ chấn động, chợt thấy được động cơ phía sau sự thành thật của hắn. Xem ra Hình Kỳ Chương đã ở Nam Cương từ rất lâu rồi, muốn mượn tay của Phương Hoàn Hồn tiến một bước dài.

Quả nhiên, Văn Tư Tư rất hiểu ý cười nói: “Trong trời đất đời nào cũng có người tài, không biết dưới trướng Hình đại nhân đã có người nào có thể ủy thác trọng trách hay chưa?”

Hình Kỳ Chương thần sắc khẽ tươi tỉnh, cười nói: “Có hai người, đến lúc đó xin mời Văn đại nhân cùng xem xét cận kề.”

“Hình đại nhân khách sáo rồi.”

Hai người cùng nhìn nhau cười.

Tú bà đích thân mang rượu và đồ ăn đến.

Tịch Đình Vân và Tiểu Sơn thị hầu bên cạnh hai người.

Văn Tư Tư cuối cùng cũng nói đến thế cục của Nam Cương, “Hình đại nhân xem, Nam Cương lúc nào có thể thống nhất?”

Tay gấp thức ăn của Hình Kỳ Chương chợt ngừng. Văn Tư Tư hỏi lúc nào chứ không hỏi có thể hay không, có thể thấy câu hỏi phía sau đã có đáp án khẳng định. Hắn nghĩ một lúc nói: “Hoắc Quyết tuổi tuy trẻ,

nhưng võ công đã liệt vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh thiên hạ, tiền đồ không có giới hạn. Có điều, Bàn Tiểu Đại, Nhan Sơ Nhất và Bình Chủ cũng không phải hạng tầm thường. Nếu như ba người họ liên thủ, trợ giúp lẫn nhau, Hoắc Quyết chỉ sợ nhất thời cũng không thể làm gì được.”

Tịch Đình Vân nghe thấy hẳn nhắc đến Bàn Tiểu Đại, thầm nghĩ: Cái chết của Bàn Tiểu Đại quả nhiên tin đồn thất thiệt làm dao động lòng dân.

Văn Tư Tư nói: “Bàn Tiểu Đại trầm ổn có thừa, nhưng không dám làm liều. Nhan Sơ Nhất hữu dũng hữu mưu, nhưng lại không chịu vào khuôn phép. Bình Chủ hay lưỡng lự, tâm chí không kiên định. Hoắc Quyết đối phó bọn họ chỉ cần mỗi người một đòn.”

Hình Kỳ Chương nói: “Bàn Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất là cậu cháu.”

“Bình Chủ và Nhan Sơ Nhất lại không hợp nhau.”

Hình Kỳ Chương chau mày nói: “Nếu như Văn đại nhân đã nhận định Hoắc Quyết có thể thống nhất Nam Cương, tại sao còn cần ta bỏ qua Bàn Tiểu Đại?”

Văn Tư Tư nói: “Thời cơ chưa tới.”

Hình Kỳ Chương nói: “Thời cơ mà Văn đại nhân nói là?”

Văn Tư Tư đáp: “Nếu như không có ngoại lực, Hoắc Quyết thống nhất Nam Cương là xu thế tất yếu.”

“Ngoại lực?”

Văn Tư Tư hỏi: “Hình đại nhân có chắc sẽ thu tóm được Nam Cương không?”

Hình Kỳ Chương lắc đầu nói: “Nếu như triều đình chịu phái thêm ba vạn đại quân đến trợ giúp, Hình mới nắm chắc bảy phần, như hiện giờ chỉ nắm chắc ba phần.”

Văn Tư Tư cười khở nói: “Triều đình hiện giờ đừng nói ba vạn, chỉ sợ ba ngàn cũng không phái đi nổi.”

Hình Kỳ Chương kinh ngạc hỏi: “Tình thế đã nghiêm trọng đến mức này rồi sao?”

Văn Tư Tư đáp: “Hình huynh không phải người ngoài, ta xin nói thật. Một vị vương gia trong kinh đã có động tĩnh.”

Hình Kỳ Chương biến sắc.

Văn Tư Tư thở dài: “Chỉ sợ chạm vào sẽ lập tức phát động.”

Hình Kỳ Chương hỏi: “Ý của Phủ chủ là?”

“Có Phủ chủ đích thân trấn thủ kinh thành sự việc còn có cơ hội chuyển biến, một khi Phủ chủ...”

Hình Kỳ Chương nhớ tới một chuyện, thăm dò nói: “Nếu như năm sau A Cừu lại đến...”

Văn Tư Tư không nói gì.

Không khí chậm chậm đông kết thành băng.

Hình Kỳ Chương rót rượu cho mình, lại một hơi uống cạn, “Như vậy, ta hiểu rồi.”

Văn Tư Tư nói: “Phủ chủ sắp bề quan, không rảnh lo nghĩ chuyện này, chuyện Nam Cương vẫn xin đại nhân hao tâm tổn trí nhiều hơn.”

Hình Kỳ Chương nói: “Có Văn đại nhân chỉ đường, Hình mới sẽ không đi sai phương hướng.”

Hai người lại nhìn nhau cười, không khí dần dần dịu đi.

Tịch Đình Vân nghe bọn họ nói chuyện, biết rằng Hình Kỳ Chương không đủ thực lực để thu tóm Nam Cương, mà Phương Hoành Tà dường như cũng không có ý định đó, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

Văn Tư Tư rất nhanh đứng dậy cáo từ.

Hình Kỳ Chương đích thân tiễn hần tới khúc quanh cầu thang của lầu các, nhìn hần đi khỏi, mới nói với Tịch Đình Vân: “Văn Ba, người đi theo ta.”

“Vâng.” Tịch Đình Vân ngoan ngoãn đi theo sau hần vào phòng.

Cửa được Hình Kỳ Chương đích thân đóng lại. Hần quay người lại nói: “Chuyện đó nghe ngóng thế nào rồi?”

Tim Tịch Đình Vân thịch một tiếng, trên mặt không biểu lộ cảm xúc nói: “Vẫn chưa có tin tức.”

Hình Kỳ Chương lại thở dài nói: “Haizz! Hoắc Quyết làm việc quả nhiên chặt chẽ không để lộ sơ hở.”

Tịch Đình Vân nghe thấy hần nhắc đến Hoắc Quyết, lưu tâm, cố ý móm lời, “Có cần tiếp tục điều tra không?”

“Có chứ! Tất nhiên cần!” Hình Kỳ Chương nói, “Phương Hoành Tà và Văn Tư Tư đều dâng Hoắc Quyết lên tận mây xanh, ta tuyệt đối không tin! Chỉ cần tìm được đứa con trai của Nam Cương lão vương và lão vương phi, ta sẽ có cách khiến Hoắc Quyết phải nhường lại quyền lực!”

Tịch Đình Vân lúc này mới biết tin tức hần muốn nghe ngóng là gì.

“Thế nhưng đến hiện giờ vẫn chưa có đầu mối gì...” Tịch Đình Vân khó xử nói.

Hình Kỳ Chương nghi hoặc nhìn y hỏi: “Văn Ba, hôm nay người làm sao vậy? Ngày thường không phải ủng hộ ta tìm tung tích của hần nhất sao?”

Tịch Đình Vân nói: “Ta nghe được lời Văn Tư Tư nói, trong lòng bất an.”

“Sợ cái gì!” Hình Kỳ Chương coi thường nói, “Người cho rằng Văn Tư Tư thực sự đến để thành thật với nhau sao? Hần chẳng qua đến để thăm dò thực hư của ta thôi, xem ta có thực sự không chút lưu luyến với Nam Cương hay không. Ta cố ý để lộ ý muốn thăng tiến vào kinh, chắc hần có thể đánh tan sự ngờ vực của hần. Chỉ cần cho ta một chút thời gian, ta nhất định có cách bỏ Nam Cương vào túi mình.”

Tịch Đình Vân lúc này mới biết ý muốn thực sự của hần chính là thay thế vị trí của Nam Cương vương. Có điều tại thời điểm Trang Triều đang lung lay trước gió, chư hầu các nơi cầm binh thận trọng, trong lòng nuôi ý định khác cũng không phải điều lạ. Y cười hùa theo: “Văn Tư Tư dễ bị lừa hơn ta tưởng.”

Hình Kỳ Chương nói: “Điều đó cũng chưa chắc. Tiểu Thiên phủ ở tại Nam Cương, ta vẫn luôn không thể hành động thoải mái.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Không bằng nhờ tận gốc Tiểu Thiên phủ?”

“Không thể.” Hình Kỳ Chương liếc y một cái, có vẻ rất bức mình, “Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, trước khi lông cánh chúng ta đầy đủ, tuyệt đối không thể xung đột chính diện với Thiên Cơ phủ. Những năm gần đây, Phương Hoành Tà đã sắp xếp biết bao thân tín trên dưới triều dã, nếu như chúng ta hành động thiếu suy nghĩ, không đến một tháng, Vọng Nam phủ liền bị Phương Hoành Tà xử lý gọn!”

Tịch Đình Vân vẫn là lần đầu tiên nghe người khác nhắc đến thế lực của Phương Hoành Tà, tuy rằng nằm ngoài suy nghĩ của y, nhưng cũng không quá kinh ngạc. Phương Hoành Tà chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã có thể đứng vững, thủ đoạn tuyệt đối không phải bình thường.

Hình Kỳ Chương nói: “Trước tiên chúng ta cứ làm theo lời Phương Hoành Tà, bỏ qua Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất, toàn lực làm suy yếu thế lực của Nam Cương vương phủ!”

Tịch Đình Vân đáp: “Vâng.”

Hình Kỳ Chương lấy ra một bức thư từ trong ngực, đưa cho Tịch Đình Vân nói: “Bức thư này gửi cho công chúa Tế Yêu của Vũ Nhiên.”

Tịch Đình Vân nhận lấy thư, không khỏi có chút nghi hoặc. Lúc Tế Yêu công chúa bị Nhan Sơ Nhất giết, bên cạnh còn rất nhiều người. Chẳng lẽ những người đó đều bị Nhan Sơ Nhất bịt miệng rồi sao? Cho dù những người đó bị bịt miệng, nhưng tin tức Vũ Nhiên tìm kiếm công chúa khắp nơi Hình Kỳ Chương chắc hẳn phải nghe nói rồi chứ? Tại sao còn chỉ gửi thư cho công chúa Tế Yêu?

Hình Kỳ Chương không biết những suy nghĩ trong lòng y, thấy y đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu không phản ứng, chau mày hỏi: “Còn không mau đi?”

Tịch Đình Vân lúc này mới cầm thư ra khỏi phòng. Nếu như Hình Kỳ Chương bảo y đi mau, y tất nhiên không thể chần chừ, trực tiếp đi ra khỏi thanh lâu, hướng về phía nam tiểu trấn mà đi khỏi.

Vừa đi khỏi tiểu trấn, liền nhìn thấy một chiếc thuyền mái bằng rất quen mắt đỗ bên bờ sông.

Tiểu Sơn đứng trên đầu thuyền cười hi hi vẫy tay về phía y.

Tịch Đình Vân thở dài.

Y đi đến bên thuyền, liền nghe thấy Tiểu Sơn đắc ý cười nói: “Ta quen biết Khương Hà Đào chỉ vên vện ba ngày, mỗi lần hần nhìn thấy ta đều như nhìn thấy cha đẻ vậy, nịnh nọt cung kính khom lưng uốn gối hết mức. Tịch đại nhân nhìn thấy ta lại lạnh lùng như vậy, khiến ta không thể không nghĩ. Mà nhìn kỹ mặt Tịch đại nhân lại không thấy bất cứ kẽ hở nào, ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ đến Tịch đại nhân mà thôi.”

Tịch Đình Vân nói: “Một gậy đánh rất đau, kẹo đưa tới cũng rất kịp thời.”

Tiểu Sơn lè lè lưỡi.

Tịch Đình Vân nhảy lên thuyền, Văn Tư Tư ngồi bên trong.

Tịch Đình Vân ngồi xuống đối diện hần, nhắc bình trà đã nấu, ngửa đầu uống cạn.

Văn Tư Tư lắc đầu, lại rót một chén cho y, “Huynh muốn đối phó với Hình Kỳ Chương sao?”

Tịch Đình Vân hỏi: “Nếu như ta bảo ta chỉ tình cờ tạt qua nhìn thấy, người nhất định sẽ không tin đúng không?”

“Huynh có thể không nói gì.”

“Ta không cần thận giết chết Khương Hà Đào.”

“Người đó giết cũng tốt.” Văn Tư Tư dường như cũng chẳng có hảo cảm với Khương Hà Đào, “Kẻ đó tâm tư cẩn mật, hạ thủ độc ác, Hình Kỳ Chương rất coi trọng hần.”

Tịch Đình Vân nói: “Ta có chuyện muốn hỏi.”

“Giữa ta và huynh có gì phải khách khí? Nếu như có thể nói, ta nhất định sẽ nói.”

“Công chúa Tế Yêu ở đâu?”

Văn Tư Tư ha ha cười nói: “Huynh nói đến Tế Yêu nào?”

Tịch Đình Vân hỏi: “Có rất nhiều Tế Yêu ư?”

Văn Tư Tư đáp: “Chết trong tay Nhan Sơ Nhất là một người.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Người kia thì sao?”

(1) Bàn Bát tiên: Bàn gỗ cao hình vuông, đủ cho tám người ngồi, thường đặt trong phòng khách.

60. Chương 59

CHƯƠNG 59

Điều phục thú cùng (9) – Hần thực sự tới rồi!

“Tất nhiên là ở Vũ Nhiên.”

“Ai mới là thật?”

“Là thật hay là giả quan trọng sao?”

Tịch Đình Vân chợt hiểu. Đối với Vũ Nhiên mà nói, điều quan trọng là cái danh công chúa Tế Yêu, chứ không phải là bản thân công chúa Tế Yêu.

“Uống xong chén trà này, huynh chuẩn bị đi đâu?”

Tịch Đình Vân trầm mặc không nói.

Văn Tư Tư biết y từ trước đến nay vẫn luôn giấu kín tâm tư, nếu như người khác không chủ động biểu hiện gì, chỉ sợ khó có thể tách được miệng y ra, mồm lờn nói: “Hoắc Quyết tuy rằng hơi nhỏ một chút, nhưng không thiếu phẩm chất của một minh chủ. Chim khôn chọn cây lành mà đậu, ta nghĩ Phủ chủ sẽ không trách tội đâu.”

Tịch Đình Vân ngạc nhiên nhìn hần.

Văn Tư Tư cười nói, “Đáng tiếc huynh không thể đến Thiên Cơ phủ.” Thiên Cơ phủ ở ngay dưới mí mắt của hoàng đế, dựa vào sắc mặt của hoàng đế mà tồn tại qua ngày, sao có thể cướp người của hoàng đế.

“Ta vừa nghe người nói Phủ chủ định bế quan, là luyện huyết công sao?”

Văn Tư Tư nói: “Tính toán ngày giờ, cũng sắp rồi.”

Tịch Đình Vân nói: “Ta đã tìm được người xuất chiến.”

“Hoắc Quyết đồng ý rồi?” Văn Tư Tư thực sự kinh ngạc. Trong lúc Nam Cương sóng gió biến đổi khó lường, tương lai chưa rõ, Hoắc Quyết lại có thể đồng ý ứng chiến? Vậy thì người đó nếu như không phải kỳ tài hiếm có thì cũng là đầu óc có vấn đề rồi.

Tịch Đình Vân nói: “Ta đi về phía bắc.”

Văn Tư Tư ngạc nhiên.

“Người xuất chiến, Hạ Cô Phong.”

Văn Tư Tư rất nhanh thu hồi sự kinh ngạc, trầm ngâm một lúc, mới nói: “Ta sẽ bẩm báo Phủ chủ.”

Tịch Đình Vân nói: “Thư tín qua lại sẽ lãng phí thời gian vô ích.”

“Hay là huynh trở về kinh thành, đích thân nói với Phủ chủ?”

“Ta tạm thời không trở về.”

Văn Tư Tư nhìn y ra chiều suy nghĩ, “Vậy lúc nào trở về?”

Tịch Đình Vân cầm chén trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm nói: “Đi khỏi không tốt hay sao?”

Văn Tư Tư sâu xa nói: “Tốt hay không tốt, huynh quyết định mà.”

Tịch Đình Vân nhắc bình trà lên, rót toàn bộ nước trong bình vào chén, mặc cho nước trà chảy tràn ra khắp mặt bàn, sau đó nâng chén uống cạn, “Không biết lúc nào mới có thể lại được uống trà người đích thân đun, không thể lãng phí.”

Văn Tư Tư nhìn nước tràn đầy mặt bàn, cười khổ nói: “Đúng là không lãng phí một chút nào.”

Tịch Đình Vân mỉm cười đứng dậy.

Văn Tư Tư nhìn y ra khỏi thuyền, do dự một chút, đuổi theo hai bước nói: “Ta không biết giữa huynh và Hạ Cô Phong có giao dịch gì...”

Bước chân Tịch Đình Vân chợt dừng lại.

“Thế nhưng, con người sống một đời, lúc nên ích kỷ thì cứ ích kỷ đi.”

Tịch Đình Vân quay đầu lại.

Văn Tư Tư đã trở lại thuyền, chỉ để lại nửa dấu hải dĩnh nước.

Tịch Đình Vân lặng lẽ cười.

Dùng sự vô tư không vụ lợi để đổi lấy toàn vẹn đôi đường, thực sự là quá rẻ rồi.

Dịch trạm Nam Cương không nhiều, Tịch Đình Vân khó khăn lắm mới tìm được một trạm, nhét bức thư Hình Kỳ Chương gửi cho công chúa Tế Yêu vào đám thư mới, gửi cho Hoắc Quyết, sau đó mua một con khoái mã, men theo dòng sông chảy cuộn cuộn mà đi về phía bắc.

Trên đường đi thỉnh thoảng lại có tin đồn về tình hình chiến trận, chốc nói Bàng Tiểu Đại đại bại, lui về Thốc Hồ, chốc nói hần và Nhan Sơ Nhất liên kết, phản công đại quân Vọng Nam phủ, chốc lại nói Nhan Sơ Nhất và Hoắc Quyết giáp công Huống Chiêu, Huống Chiêu không còn đường lui, nhảy xuống sông tự vẫn. Tin đồn rất nhiều nhưng chưa ngã ngũ. Lúc đầu y còn chăm chú nghe, sau đó phát hiện hoàn toàn là lo sợ không đầu, liền cười bản thân.

Sông Đào Tử vắt ngang giữa Nam Cương và Vọng Nam phủ, là ranh giới giữa hai vùng đất, đi qua sông Đào Tử là địa giới của Vọng Nam phủ.

Tịch Đình Vân mua một con ngựa, mua chút lộ phí, lẫn vào giữa đám người đi lên phía bắc, ngồi thuyền từ bến sông. Nơi này đã bị Vọng Nam phủ xâm chiếm, hai bên bến sông là binh lính Vọng Nam phủ trấn giữ kiểm tra. Tịch Đình Vân hóa trang thành thương nhân đi buôn, người dẫn đường, hàng hóa đều đầy đủ, lẫn trong đám người không chút nổi bật, hết sức thuận lợi trà trộn lên thuyền.

Trên thuyền chen chúc một chút tổng cộng có thể ngồi ba mươi người, lúc này mới ngồi một nửa, chủ thuyền lần chần chờ trên bến. Những người khách khác sớm đã quen, hoặc rúc vai vào đánh một giấc, hoặc trò chuyện làm quen đôi ba câu.

Tịch Đình Vân nhìn mặt trời trên sông đỏ như máu, mơ hồ có dự cảm không hay.

“Chủ thuyền, bọn ta muốn bao trọn thuyền.” Giọng nói cố ý đè thấp khiến Tịch Đình Vân lòng khê động, nhìn về phía phát ra giọng nói. Chỉ thấy một nam tử trung niên ăn vận như văn sĩ lấy ra hai nén bạc nhét vào tay chủ thuyền.

Chủ thuyền khó xử nhìn khoang thuyền đã ngồi một nửa, “Các người có bao nhiêu người, có thể chen chúc một chút không?”

Nam tử trung niên vẫn không nhượng bộ: “Người rất nhiều, chen chúc không hết.”

Có người khách nghe thấy cuộc đối thoại của họ, bất mãn lắm bẩm: “Chen không hết thì đợi chuyến sau, bọn ta đến trước tất nhiên bọn ta đi trước!” Những người khách khác nghe thấy thế cũng bắt đầu làm ầm ĩ.

Binh lính Vọng Nam phủ nghe thấy động tĩnh, không kiên nhẫn đi đến hỏi: “Chuyện gì?”

Chủ thuyền giải thích thế này thế kia.

Tên lính nhìn về phía nam tử trung niên đang định mở miệng, tay đã bị nhét vào một nén bạc, lập tức dịu giọng nói: “Các người có mấy người?”

Nam tử trung niên đáp: “Mười chín người.”

Chủ thuyền vội nói: “Chen chúc một chút là ngồi được thôi.”

Tên lính bỏ bạc vào trong ngực, phát tay nói: “Vậy thì cố chen chúc một chút.”

Nam tử trung niên còn định nói nữa, tên lính đã đi mất đầu cũng không thèm quay lại.

Chủ thuyền nói với hành khách trên thuyền: “Các vị xin hãy nhường ra vài chỗ.”

Những hành khách khác không muốn đắc tội chủ thuyền, thấy sự việc đã có cách giải quyết vẹn cả đôi đường, cũng đều chịu lùi một bước.

Nam tử trung niên thấy vậy, đành chạy đi bẩm báo với chủ nhân.

Qua một lúc, liền nhìn thấy nam tử trung niên dẫn theo mười mấy người dón dập đi đến.

Chủ thuyền lập tức sững sốt. Bởi vì bọn họ tuy rằng chỉ có mười chín người, đồ đạc lại biết bao nhiêu rương hòm, trông không hề nhẹ, nếu như chở toàn bộ, chỉ sợ sẽ chìm thuyền. Ông ta vội vàng chặn được mặt đám người đang khênh hòm, “Cái này, cái này chỉ sợ đặt không vừa.”

Nam tử trung niên ngậy ra nhìn ông ta, “Là ông bảo chen chúc một chút mà.”

Chủ thuyền cuống đến mức đổ mồ hôi, “Ta không biết các người có nhiều hành lý đến vậy.”

“Biết hay không thì ông cũng đã nhận tiền rồi.” Một giọng nữ thanh thúy vang lên, nhưng mang theo sự lạnh lùng, “Ta không quan tâm người làm gì, chỉ biết chúng ta phải lập tức qua sông.”

Tịch Đình Vân không để tâm nhìn phong cảnh non nước nghe thấy liền giật mình.

Chủ thuyền muốn tìm binh lính nhờ giúp đỡ, lại bị hai hán tử chặn đường.

Chủ thuyền nhìn bả đao trong tay hán tử đang cản đường mình, lòng cũng bắt đầu căng thẳng. Vài người hành khách gan nhỏ, lòng nghĩ nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, cẩn trọng đứng dậy tìm chủ thuyền lấy lại tiền.

Chủ thuyền như trút được gánh nặng, thoải mái trả lại tiền cho họ.

Có người làm gương, người trên thuyền liền đi quá nửa.

Tịch Đình Vân là nửa non còn lại, bởi vì y nhận ra giọng nữ đó – A Thiếu.

Y khéo léo quan sát bọn họ, phát hiện bọn họ hoàn toàn không phải vây xung quanh A Thiếu, cũng không phải bảo vệ những rương hòm đó, mà là cố ý quây thành một vòng tròn, để người nào hoặc vật gì đó ở giữa.

Nhớ lại tin đồn Huống Chiếu binh bại lúc trước nghe được, Tịch Đình Vân trong lòng nảy sinh một suy nghĩ. Chẳng lẽ... là Huống Chiếu?

Trên thuyền chừa lại sáu người, cộng thêm đám người A Thiếu mười chín người và sáu chiếc rương, vừa khéo ních vừa.

Chủ thuyền thở phào nhẹ nhõm, muốn đưa tay đỡ giúp rương, lại bị đẩy sang một bên.

Những chiếc rương như một bức tường, tách biệt A Thiếu bọn họ và đám người Tịch Đình Vân. Tịch Đình Vân nghe thấy người bên cạnh hừ một tiếng rất khế. A Thiếu lập tức đứng dậy, chỉ vào mũi hán hời: “Người hừ cái gì?”

Người đó sợ hãi, hoảng sợ lắc đầu.

A Thiếu rút trường đao bên người thị tòng ra, xoay tay một cái, tóc trên đỉnh đầu người đó liền bị cắt bằng. Nàng ta nhìn hán chăm chăm, lạnh lùng nói: “Người nếu như dám lộn xộn phát ra tiếng kết cục sẽ giống như đám tóc này đây.”

Người đó sợ tới mức hét cũng hét không ra tiếng, hai tay ôm chặt đỉnh đầu, run rẩy lấy bầy.

A Thiếu tra đao vào vỏ, ngồi phịch bên cạnh rương, ngậy người nhìn bến sông.

Những người khác lần lượt lên thuyền.

Tịch Đình Vân nhìn thấy một người thân hình hơi giống Huống Chiếu, nhưng khoác áo choàng, đeo mặt nạ, toàn thân gói bọc như cái bánh trưng, trong lòng thầm sinh nghi. Chẳng lẽ là kẻ lấy mạng thay đào, điệu hổ ly sơn?

Chủ thuyền khom người cởi dây thừng.

Đột nhiên nghe thấy phập một tiếng, thân thuyền chấn động.

A Thiếu bắt ngờ đứng dậy, rút ra mũi tên cắm trên sàn thuyền, sắc mặt đại biến.

Hồng vũ kim tiễn!

Nam Cương vương.

Tịch Đình Vân nhìn khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, trái tim nhảy lên thùm thụp.

Hắn đến rồi!

Hắn thực sự đã đến rồi!

Chỉ thấy bạch mã trên bờ hí dài, thanh trường thương gõ gõ vào chủ thuyền hai chân đã nhũn ra vì sợ. chủ thuyền đầu không quay lại cứ quỳ rạp xuống đất xin tha: “Hảo hán tha mạng!”

“Đi.” Hoắc Quyết thu lại trường thương.

Chủ thuyền lão đảo chạy đi, vừa hay gặp được binh lính canh gác bến sông, gào thét thảm thiết chạy qua.

Hoắc Quyết cũng không quay đầu lại, rút ra một mũi tên từ trong hộp đựng tên, thuận tay bắn về phía sau.

61. Chương 60

CHƯƠNG 60

Điều phục thú cùng (10) – Nhân sĩ đến từ phương nào?

Một tiễn xuyên qua hai đích, bắn về phía sau hơn mấy xích mới hết lực mà rơi xuống. Hai tên lính còn không kịp kêu lên đã thấy ngực phun ra một luồng máu, chậm chậm ngã xuống.

A Thiệu đứng trên sàn thuyền, hai mắt đắm lệ nhìn Hoắc Quyết khuôn mặt như thể khoác lên một lớp băng tuyết dày tích tụ mấy mươi năm, không chút độ ấm, run rẩy hỏi: “A Quyết ca ca, huynh thực sự phải đuổi tận giết tuyệt sao?”

Hoắc Quyết đáp: “Đầu hàng không giết.”

A Thiệu quay đầu liếc nhìn người bị bao bọc kín mít, thấy người đó gật gật đầu, mới nói: “Cha ta huynh cũng không giết chứ?”

Hoắc Quyết từ trên cao nhìn xuống nàng ta: “Ông ta đã là người chết rồi.”

Thân thể A Thiệu cứng ngắc, cười khan nói: “A Quyết ca ca, huynh đừng đùa nữa, ông ấy vẫn luôn ở cùng ta.”

Hoắc Quyết nói: “Ông ta xuống phía Nam nương nhờ Vũ Nhiên, với tội phản quốc, giết ngay tại chỗ.”

“Không!” A Thiệu thét lên thảm thiết, “Huynh lừa ta! A Quyết ca ca, ông ấy là cậu của huynh, huynh tuyệt đối sẽ không giết ông ấy!”

Hoắc Quyết nói: “Vương phi chỉ là mẫu phi của ta, ông ta không phải là cậu của ta.”

A Thiệu hai mắt đỏ ửng, không thể tin lắng đầu, “Tại sao, tại sao huynh nhất định phải nhẫn tâm đến vậy! Đối với cha ta như vậy, đối với ta cũng như vậy!”

Hoắc Quyết nâng mắt lên, nhìn nước sông cuộn cuộn, bình thản đáp: “Không có lý do để không nhẫn tâm.”

A Thiệu bất ngờ nổi loạn, rút ra một cây móc câu dài từ trong tay, bổ vào chính diện Hoắc Quyết.

Khoảng cách của bọn họ rất gần, tay Hoắc Quyết lại cảm trường thương, đón đỡ cự ly ngắn rất bất lợi, tình hình hết sức nguy cấp.

Tịch Đình Vân nhìn thấy tim liền thất lại, tuy biết Hoắc Quyết võ công cao cường, A Thiệu khó có thể đắc thủ, nhưng cũng không khỏi trách hắn quá khinh địch.

Quả nhiên, Hoắc Quyết khom người một cái, thân thể đã trượt xuống khỏi lưng ngựa.

A Thiệu tấn công vào không trung, lặn một vòng trên đất, thị tòng trên thuyền xông lên, mười mấy bả trường đao liên kết thành làn sóng kiếm liên tục, hết lớp này đến lớp khác bổ về phía Hoắc Quyết.

Trường thương trong tay Hoắc Quyết khẽ chuyển, thuận tay đánh bật hai tên thị tòng, chĩa thẳng vào A Thiệu phía sau bọn chúng.

A Thiệu bị kích thích mạnh mẽ, mặc kệ tất cả xông lên, miệng điên cuồng hét: “Huynh muốn ta chết, ta liền giết huynh trước!”

Hoắc Quyết lạnh lùng gẩy móc câu của nàng ta ra, một cước đạp bay nàng ta, quay đầu đối phó với những kẻ khác.

Tịch Đình Vân nhìn A Thiểu ôm ngực chậm chậm lùi ra khỏi vòng chiến, lặng lẽ cởi dây thừng ra, nhảy lên thuyền, uy hiếp chủ thuyền đang sợ đến mức nằm rạp trên đất không dám động đậy: “Không được lên tiếng.”

Nàng ta cầm cây sào trúc, đang định đẩy thuyền đi khỏi, liền cảm thấy phía sau một luồng gió tập kích tới, nhắm thẳng vào gáy.

A Thiểu vội vàng quay đầu lại đỡ.

Tịch Đình Vân thầm kêu quá hiểm. Lúc đó y cũng đã do dự có nên ra tay hay không, cũng may phát giác ra người bên cạnh có dị động, nếu không vừa rồi người xông lên có thể đã là y.

Người đó tuy rằng không phải đối thủ của A Thiểu, nhưng hơn ở chỗ da thô thịt dày, trúng mấy đòn của A Thiểu mà vẫn không việc gì, rõ ràng là cao thủ luyện công phu ngoại gia. (thiên về sức mạnh cơ bắp)

A Thiểu trở nên càng hiếu chiến, ra tay tàn độc hơn, trường đao trong tay bất ngờ bổ về phía Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân đại kinh. Muốn tránh khỏi tất nhiên không khó, cái khó là làm sao có thể giấu được thân phận. ra sức suy nghĩ, đao đã chém tới. Y giả vờ sợ hãi rút đầu rút cổ, bắt lấy người bên cạnh, dụng lực đẩy xuống sông.

Thùm một tiếng, bọt nước văng tung tóe.

A Thiểu vô thức nhắm mắt lại, Tịch Đình Vân nắm lấy một đồng xu, bắn vào đầu gối nàng ta.

A Thiểu thân thể không thể không loạng choạng về phía sau.

Cao thủ trốn trong thuyền lập tức nhào lên, nắm lấy bả đao trong tay nàng ta dùng sức đoạt!

A Thiểu quay đầu chạy, vừa lên đến đầu thuyền, liền nhìn thấy Hoắc Quyết cầm thương đứng trên bến sông, không nói không rằng nhìn nàng ta chăm chăm, ánh mắt lạnh băng. Nàng ta chớp chớp mắt, lệ như rèm châu lã chã rơi, “Ta hàng...”

Hoắc Quyết nói với cao thủ ngoại gia đoạt đao của nàng: “Trả đao lại cho cô ta.”

A Thiểu nhận lấy đao, vẻ mặt nghi hoặc.

“Ra tay đi.”

A Thiểu thần sắc đại biến, “Huynh đã nói đầu hàng không giết.”

Hoắc Quyết chậm chậm cất lên hai tiếng: “Họa Cơ.”

A Thiểu sắc mặt xám tro, lúc lâu mới nói: “Không, không phải ta.”

Hoắc Quyết nói: “Ra tay đi.”

A Thiểu nắm lấy đao, chém loạn xạ vào mũi thuyền như phát điên, chém tới mức vụn gỗ tung tóe, vết chém chằng chịt mới dừng tay, nói: “Cô ta không nên câu dẫn huynh.”

Hoắc Quyết nói: “Chuyện của ta, không đến lượt ngươi nói nên hay không nên.”

A Thiểu chậm rãi ngắt đầu, thần sắc ngây thơ vô tội, “A Quyết ca ca, huynh thực sự muốn giết ta ư?”

Hoắc Quyết lạnh lùng nói: “Ngươi có thể tự sát.”

“Huynh quên rồi, lúc nhỏ chúng ta đã cùng nhau...”

“Trước giờ chưa từng nhớ.”

“...” A Thiểu giận dữ vứt đao xuống nước, bắt khuất nhìn hắn nói, “Huynh muốn giết thì giết đi, ta sẽ không đáp trả đâu!”

Hoắc Quyết chau mày, ánh mắt bất chợt nhìn về phía khoang thuyền.

Tịch Đình Vân đang xem kịch hay trong lòng hoảng sợ, sợ hãi luống cuống cúi thấp đầu.

Bên sông tiếng vó ngựa như sấm, không lâu sau, liền nhìn thấy Dương Vũ Hi và Xá Quang mang theo mấy chục thị vệ đi đến.

“Vương gia!” Dương Vũ Hi nhìn thi thể đầy đất, căng thẳng xông tới.

Hoắc Quyết nâng trường thương chỉ vào A Thiệu, “Giết cô ta.”

Dương Vũ Hi sửng sốt.

A Thiệu mím môi, ánh mắt hung ác nhìn Dương Vũ Hi.

Dương Vũ Hi quay đầu lại nói với thị vệ: “Còn không động thủ.”

“Các người dám!” A Thiệu miệng hùm gan sứa hét lên.

Xá Quang vốn còn chút thương hoa tiếc ngọc, thấy nàng ta hung hăng như thế, tâm tư lập tức thay đổi, cười ha ha, “Huống gia đã... xong đời rồi.”

A Thiệu quay người nhảy xuống sông, đám thị vệ nhao nhao nhảy xuống đuổi theo.

“Hãy tha cho A Thiệu cô nương!” Giọng nói âm trầm thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Tịch Đình Vân bò trên sàn, nhìn trừng trừng kẻ bao bọc kín mít kia cầm đao khổng lồ chế hành khách, chậm chậm nhích ra khỏi. Lúc trước y phát hiện người này một mực ngồi trong khoang thuyền, cho rằng hắn là bù nhìn bị đám người A Thiệu ép buộc, không ngờ cũng cùng một bọn.

Đám người Hoắc Quyết không lên tiếng nhìn hắn.

“Hãy tha cho A Thiệu!” Hắn bất ngờ hét lớn, đao trong tay cứa vào thịt một tấc (~1 inch)!

Người đó bị đau liền kêu lên.

Tịch Đình Vân hỏi Dương Vũ Hi: “Kẻ đó là ai?”

Dương Vũ Hi cười híp mắt: “Trông rất lạ.”

Xá Quang nói: “Ta lại cảm thấy rất quen, hình như là người của Huống gia thì phải?”

Người đó cuống lên, “Người thân là Nam Cương vương, mà lại có thể bỏ mặc sự sống chết của con dân Nam Cương sao?”

Hoắc Quyết lười nhác nói: “Nếu như ta nhớ không nhầm, nơi này đã bị Vọng Nam phủ chiếm lĩnh, bọn họ hiện giờ là con dân của Vọng Nam phủ.”

Người đó kích động kêu lên: “Hắn là người Nam Cương đó!”

Tên hành khách cũng kích động theo, gật đầu lia lịa, “Đúng vậy, gốc là Nam Cương, vẫn luôn là Nam Cương, từ trước tới giờ là Nam Cương... cứu, cứu mạng!”

Hoắc Quyết bất ngờ xuất thương.

Người đó vô thức muốn đỡ, cao thủ ngoại gia vẫn luôn nấu trong thuyền xông ra, dùng cánh tay bảo vệ người hành khách, kéo hắn qua.

Hoắc Quyết chuyển động trường thương, ma sát với lưỡi đao vang lên một tiếng chói tai, thuận theo lưỡi đao một thương cắm vào yết hầu của người đó, sau đó rút thương.

Huyết phun tam xích.

Hoắc Quyết vẩy vẩy máu trên thương, ánh mắt quét qua mặt sông.

Mặt sông nổi lên màu máu.

Không lâu sau, đám thị vệ ngoi đầu lên, kéo thi thể của A Thiệu lên.

Dương Vũ Hi nói: “Chúc mừng vương gia, cuối cùng cũng nhỏ được mối họa lớn Huống gia!”

Hoắc Quyết không biểu lộ vui mừng, quay đầu nhìn cao thủ ngoại gia, “Người ở đây, có thấy... ai khả nghi không?”

Cao thủ ngoại gia đó ngây người một lúc, thầm nghĩ: Người khả nghi nhất không phải toàn bộ đều bị xử tử rồi sao?

Dương Vũ Hi hiểu rõ tâm tư Hoắc Quyết nhất, vội nói: “Có người nào... đi đường một mình hay không?” Ông ta cũng cảm thấy câu hỏi này của mình hỏi rất kỳ lạ, thế nhưng Tịch Đình Vân có biệt danh Thiên Diện Hồ, có thể là già có thể là trẻ, có thể là nam có thể là nữ, ngoại trừ bản thân y ra, không ai có thể đoán được y sẽ dịch dung thành ai, lại không biết phải hỏi thế nào.

Xá Quang thấy Hoắc Quyết đứng trên mũi thuyền không định đi khỏi, hỏi: “Vương gia hoài nghi vẫn còn cá lọt lưới sao?”

Hoắc Quyết xa xăm nhìn về phía bờ đối diện, lúc lâu mới hỏi: “Chủ thuyền đâu?”

Xá Quang quay đầu hỏi người.

Qua một lúc, chủ thuyền run rẩy lấy bẫy bị tóm trở về.

Hoắc Quyết giẫm lên vết đao trên mũi thuyền đi vào bên trong khoang.

Tịch Đình Vân đang kéo tên xui xẻo bị y đẩy ngã xuống sông lên trong lòng chợt hoảng, tay lập tức lơ lửng, người đó lập tức lại ngã trở về.

Hoắc Quyết nghe thấy tiếng nhìn qua.

Tịch Đình Vân toàn thân cứng ngắc không dám động đậy.

Cũng may Xá Quang và Dương Vũ Hi dặn dò xong xuôi mấy chuyện lộn xộn ở ngoài, đi vào, kéo lại sự chú ý của hắn.

“Vương gia, nơi này đã bị Vọng Nam phủ chiếm lĩnh, không tiện ở lại lâu.” Dương Vũ Hi đẩy vế không tán đồng.

Hoắc Quyết nói: “Ta muốn lên bờ bên kia xem xem.”

Dương Vũ Hi nói: “Bờ bên kia là địa giới của Vọng Nam phủ...”

Xá Quang cười ha ha nói: “Nơi đi chính là địa giới của Vọng Nam phủ! Ta cũng muốn xem xem tên Hình Kỳ Chương đó rốt cuộc có ba đầu sáu tay gì mà dám vươn chân đến Nam Cương ta! Nếu như thực sự bắt gặp, còn có thể một đao tiễn hắn về chầu diêm vương, bớt được bao nhiêu phiền phức.”

Nếu như có thể một cước đạp hắn xuống, Dương Vũ Hi sẽ không chút do dự làm như vậy.

Hoắc Quyết đột nhiên hỏi Tịch Đình Vân: “Nhân sĩ phương nào?”

62. Chương 61

CHƯƠNG 61

Cùng truy mãnh mã (1) –Ngày bản vương nhỏ thương, dù có phải đi đến cùng trời cuối đất, cũng nhất định bắt được huynh trở về!

Tịch Đình Vân bất ngờ tim ngừng nửa nhịp, hoảng hốt quỳ trên sàn, run rẩy đáp: “Tiểu nhân, tiểu nhân là người thôn Vân Gia núi Vân Đậu.”

“Định đi đâu?”

“Vọng Nam phủ... trấn Vân Liễu,” y kéo túi đồ ra, căng thẳng bày các loại nguyên liệu làm thuốc ra, lại sợ làm bẩn làm ướt, động tác cực kỳ cẩn thận, “Đi mua nguyên liệu làm thuốc.”

Ánh mắt Hoắc Quyết rơi trên mu bàn tay y.

Đôi bàn tay này vừa thô vừa dày, ngón tay lại ngắn hơn người thường một đốt.

Hắn nhìn một cái liền dịch chuyển ánh mắt đến những người khác.

Ngoại trừ hành khách rơi xuống nước được chủ thuyền vớt lên, trên thuyền tính cả Tịch Đình Vân, còn có ba hành khách vốn ở trên thuyền, một là văn nhân đi thăm bạn, một là lão hán đến Vọng Nam phủ nương nhờ người thân.

Người hành khách được vớt lên không dám lại gần đám người Hoắc Quyết, thà bị ướt nhẹp cũng chỉ dám chen chúc trên đầu thuyền cùng chủ thuyền.

Hoắc Quyết nhìn qua đó, “Lại đây.”

Hành khách giật nảy mình, quỳ xuống thụp một tiếng, “Vương gia tha mạng.”

Hoắc Quyết hỏi: “Sao ngươi biết ta là vương gia?”

“Bọn họ không phải... đã gọi như vậy sao?” Hành khách chỉ rằng mình nói sai điều gì, càng run rẩy dữ hơn.

Hoắc Quyết không nói gì nhìn hắn.

Tịch Đình Vân đột nhiên chú ý đến, thân hình người đó khá giống với bản thân trước khi dịch dung.

Xá Quang nói với người hành khách: “Vương gia bảo ngươi qua thì ngươi phải qua, nói nhiều lời thừa vậy làm gì?”

Người đó lúc này mới dùng cả chân lẫn tay bò đến khoang thuyền.

Xá Quang vươn tay tóm lấy hắn, nhắc hắn đến trước mặt, cười nói: “Nhìn không ra dáng vẻ người hèn nhất như vậy, thân hình lại khá chắc chắn đấy.”

Người hành khách chú ý thấy ánh mắt của Hoắc Quyết một mực dán lên người mình, lại càng không dám cử động, chỉ biết cười nịnh nọt nói: “Tiểu nhân bình thường dựa vào mấy việc làm thuê ngắn hạn để sống, cho nên chân tay có chút sức lực.”

Dương Vũ Hi thấy tay của Xá Quang vươn về phía đùi người hành khách, vội vươn tay chặn lại: “Rơi xuống nước vốn dễ bị cảm lạnh, lại bị ngươi dọa như vậy, không có bệnh cũng bị dọa cho có bệnh mất.”

Xá Quang lúc này mới thả hắn ra.

Dương Vũ Hi quay đầu nhìn Hoắc Quyết, phát hiện Hoắc Quyết đã chuyển ánh mắt nhìn về phía khác rồi. Ông lặng lẽ thở dài. Thế gian làm gì có chuyện trùng hợp rằng Tịch Đình Vân cũng ở trên cùng một con thuyền chứ.

Xá Quang tính tình vốn không chịu được nhàm chán, quay đầu lại lân la bắt chuyện với bọn họ.

Văn sĩ là người giỏi nói chuyện, không lâu sau đã vứt bỏ cảnh giác, bắt đầu nói chuyện cởi mở với Xá Quang.

Có tiếng trò chuyện của hai người họ, trên thuyền thành ra cũng không quá trầm lắng.

Tịch Đình Vân biết bản thân nếu như tỏ ra quá lặng lẽ ngược lại sẽ gây sự chú ý, liền thỉnh thoảng chen vào vài câu, dựng lên một hình tượng thương nhân háms lợi lại nhất gan như chuột hoàn hảo.

Hoắc Quyết không mở miệng nữa.

Thế nhưng đối với Tịch Đình Vân mà nói, tồn tại của hắn dường như một cái cùm vô hình, không giờ nào phút nào không khiến y thấp thỏm.

Khó khăn lắm thuyền cuối cùng cũng cập bến.

Xá Quang không đợi thuyền cập bến hắn đã nhảy lên bờ, thăm dò tình hình xung quanh.

Tịch Đình Vân thấy Hoắc Quyết suốt dọc đường không nghỉ ngơi mình, thậm trí bỏ mối lo lắng trong lòng, ánh mắt lưu luyến liếc trộm hắn. Ngày hôm nay ly biệt, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội gặp mặt. Những ngày tháng đã qua sẽ trở thành nỗi nhớ duy nhất trong quãng đời còn lại của y. Y nghĩ như vậy, ánh mắt dừng trên mặt Hoắc Quyết không khỏi lâu thêm chút nữa.

“Nhìn cái gì?” Hoắc Quyết đầu không thèm quay lại hỏi.

Tịch Đình Vân giật mình, hai chân lập tức quỳ xuống, run rẩy nói không ra lời.

Văn nhân đi cùng nhìn thấy không thoải mái, hòa giải: “Vương gia thanh danh lừng lẫy, bách tính Nam Cương tôn kính sâu sắc. Chúng tôi thực sự không nghĩ đến lại có cơ hội ngồi chung một thuyền với vương gia, quả thực vô cùng vinh hạnh!”

“Nói nghe hay thật.” Hoắc Quyết thản nhiên liếc hần một cái, ánh mắt bất ngờ nhìn chăm chăm.

Văn nhân tim đập thịch một tiếng.

Tịch Đình Vân kín đáo liếc nhìn, phát hiện khuôn mặt của hắn có vài phần giống Văn Tư Tư.

Hoắc Quyết nói: “Đảm nhiệm chức vụ ở đâu?”

Văn nhân đáp: “Hổ thẹn, từng tham gia thi Hương, nhưng không đỗ, đành đi loanh quanh cho khuây khỏa.”

Hoắc Quyết hỏi: “Có muốn đến vương phủ không?”

Văn nhân không khỏi ngạc nhiên, “Đa tạ vương gia xem trọng... có điều không biết sau khi vào phủ, có việc gì ta có thể cống hiến sức lực?” Hắn tuy rằng kích động, nhưng vẫn chưa đến mức choáng váng.

Hoắc Quyết hỏi: “Biết làm mì không?”

“...Không biết.”

“Học đi.”

“...” Văn nhân trong lòng rất không vui, nhưng lại sợ uy của Hoắc Quyết, nhẹ giọng đáp: “Cái này, Nam Cương có rất nhiều đầu bếp tay nghề giỏi giang, vương gia cần gì... cần gì làm khó người khác?”

Ánh mắt Hoắc Quyết đột nhiên sắc bén.

Văn nhân sợ tới mức suýt nữa nhảy sông, run rẩy bổ sung: “Vương gia nếu như trong phủ thiếu vị trí sổ sách văn thư, tiểu sinh còn có chút khả năng làm được.”

Dương Vũ Hi thấy Hoắc Quyết không để ý đến hắn nữa, cười cười nói: “Đợi người qua được thi Hương đã.”

Mặt văn nhân lập tức đỏ bừng.

Thuyền cập bến.

Tịch Đình Vân theo sau văn nhân chậm rãi đi ra ngoài.

Hoắc Quyết bất ngờ nói: “Đợi đã.”

Bước chân Tịch Đình Vân chợt ngừng, tim nhảy thùm thụp. Có lo lắng có căng thẳng lại có vài phần kỳ vọng, hy vọng Hoắc Quyết nhận ra mình. Hai tay y ôm lấy túi đồ, lòng bàn tay hơi ra mồ hôi, rất nhanh liền bị phấn dịch dung trên tay hút khô.

“Túi đồ của người bị thủng kìa.” Ánh mắt của Hoắc Quyết dừng lại trên mu bàn tay y.

Tịch Đình Vân nhắc túi lên xem, quả nhiên bị thủng một lỗ, vội vàng dùng tay bịt lại, cảm ơn Hoắc Quyết lia lịa, sau đó nhanh chân đi ra khỏi khoang thuyền, cùng đám người văn nhân thuận theo lối mòn mà chạy.

Hoắc Quyết nhìn bóng lưng y, nhân thần mang theo vài phần khó hiểu và suy nghĩ.

Xá Quang chạy trở về báo: “Có vài tên lính, đều bị đánh gục rồi.” Tuy rằng chủ thuyền chọn dừng ở nơi cách xa bên sông, nhưng chỗ này dù sao cũng là giao giới, canh gác hết sức nghiêm ngặt. Dương Vũ Hi nhin không được khuyên Hoắc Quyết mau đi khỏi.

Hoắc Quyết ngẩng đầu nhìn trời, cuối cùng nhích bước lên thuyền.

Dương Vũ Hi thở phào.

Vài người lên thuyền, chủ thuyền cầm sào trúc, chậm chậm đẩy thuyền rời bến.

Xá Quang thấy Hoắc Quyết vẫn nhìn về phía lối mòn, cười nói: “Vương gia không phải nhìn trúng ai rồi đó chứ? Ngài nói đi, ta đi bắt về cho.”

Hoắc Quyết nói: “Tên buôn thuốc đó...” Thân hình khuôn mặt đều rất xa lạ, nhưng cảm giác lại rất quen thuộc, quen thuộc đến hần nhin không được muốn thân cận.

Xá Quang kinh ngạc hỏi: “Vương gia thực sự nhìn trúng ai đó sao?”

Hoắc Quyết hỏi: “Người biết núi Vân Đâu chứ?”

Xá Quang đáp: “Nghe nói qua, ở giao giới của Bàng Tiểu Đại và Nhan Sơ Nhất, là một nơi địa linh nhân kiệt.”

Dương Vũ Hi thấy chủ thuyền quay đầu nhìn bọn họ, bộ dạng muốn nói lại thôi, nhin không được hỏi: “Chủ thuyền cũng biết sao?”

Chủ thuyền đáp: “Sao lại không biết? Vợ ta chính là người trấn Đồ Gia bên núi Vân Đâu. Ta đến đó hai lần, đúng là một nơi tốt, có điều đáng tiếc, năm trước một trận hỏa hoạn lớn đã thiêu trụi ngọn núi rồi...”

Hoắc Quyết bất ngờ đứng bật dậy.

Dương Vũ Hi và Xá Quang đều giật nảy mình. Chủ thuyền giật mình dữ nhất, thấy Hoắc Quyết từng bước từng bước đi về phía mình, tay cầm sào trúc chẳng còn vững nữa.

“Người vừa nói ngọn núi đó đã bị thiêu trụi? Vậy cây thuốc thì sao?” Hoắc Quyết lạnh mặt hỏi.

Chủ thuyền đáp: “Đều, đều bị cháy hết rồi.”

Hoắc Quyết đột nhiên đoạt lấy sào trúc của hắn ném xuống nước, thân như chim én lướt trên sào trúc, trở về trên bờ, đuổi theo hướng con đường mòn.

Đợi Dương Vũ Hi cho thị vệ xuống nước vớt sào trúc, lại bảo chủ thuyền chèo về bờ, Hoắc Quyết đã không còn thấy bóng dáng.

Xá Quang tuy rằng tùy tiện câu thả, nhưng không ngốc. Ngoại trừ Thiên Diện Hồ Tịch Đình Vân, hắn không nghĩ ra được ai có thể bị tìm kiếm một cách mơ hồ không có mục đích như thế. “Y và vương gia rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Vũ Hi đáp: “Chuyện của vương gia, thuộc hạ không dám nhiều lời.”

Xá Quang sâu xa nói: “Thì ra là loại chuyện không dám nhiều lời đó.”

Dương Vũ Hi: “...”

Ông phải vài tên thị vệ tìm dọc theo ven đường, bản thân thì tìm nơi trốn trước. Dù sao cũng là địa giới của Vọng Nam phủ, bất kể Hình Kỳ Chương có đích thân mang lính đến hay không, cũng bất kể Xá Quang có thể đánh cho bọn chúng tơi bời hoa lá hay không, việc cấp bách nhất vẫn là... ẩn náu! Có điều nơi ông ta cần vẫn chưa tìm thấy, Hoắc Quyết đã trở về rồi, về cùng hắn còn có những thị vệ vừa phái đi, chỉ không thấy thương nhân buôn thuốc lúc trước.

Xá Quang thăm dò hỏi: “Vương gia? Những người này...”

Hoắc Quyết xoay trường thương trong tay một vòng, cắm vào trong đất, phần nộ và thương tâm trong mắt khó có thể hình dung bằng lời, “Đã ở ngay trước mắt ta, đi khỏi ngay trước mắt ta.”

Xá Quang không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này, dùng ánh mắt dò hỏi Dương Vũ Hi, rốt cuộc Tịch Đình Vân đã làm gì, khiến Hoắc Quyết nổi trận lôi đình.

Dương Vũ Hi coi như không nhìn thấy.

Hoắc Quyết nắm chặt thương, hai mắt nhìn chăm chăm vào con đường mòn trống rỗng, thốt lên từng tiếng: “Để thương lại thế. Ngày bản vương nhổ thương, dù có phải đi đến cùng trời cuối đất, cũng nhất định bắt được huynh trở về!”

63. Chương 62

CHƯƠNG 62

Cùng truy mãnh dã (2) – Bảo cô ta tự qua đây.

Huống Chiêu vừa chết, Nam Cương nội loạn liền lắng xuống, tuy vẫn còn dư đảng lọt lưới, cũng chẳng qua là đám tôm tép không đáng kể, không đáng lo. Bàng Tiểu Đại làm quân tiên phong chống Vọng Nam phủ xâm lược, nguyên khí đại thương, sau khi phân ra hơn một vạn quân cho Nhan Sơ Nhất thì lui về tuyển hai canh gác.

Hai quân Nhan Sơ Nhất và Vọng Nam phủ đối đầu, không tiến công, cũng không lùi bước, không ai nhường ai.

Hoắc Quyết thì dẫn quân xuống phía nam, phối hợp với Bình Chủ, tiến đánh đại quân Vũ Nhiên.

Khói lửa Nam Cương vẫn kéo dài.

Hình Kỳ Chương mấy ngày nay tâm trạng bất an. Thất bại của Huống Chiêu từ giây phút Na Phi Long chết, hắn đã có sự chuẩn bị, thế nhưng việc Vũ Nhiên án binh bất động khiến hắn không ngờ tới. Chẳng lẽ có chút do dự đối với chiến thuật của hắn? Nếu như vậy, cũng nên có thư trả lời mới phải. Tính toán thời gian đi lại, Khương Hà Đào hắn đã trở về, thế nhưng tại sao đến giờ này vẫn chưa có tin tức gì?

Văn Tư Tư nhìn hắn hạ được một hai quân cờ liền ngây người, tay hạ cờ bắt ngờ thu lại, ném quân cờ vào lại bất động.

Hình Kỳ Chương bình tĩnh, vội hỏi: “Đến lượt ta rồi sao?”

Văn Tư Tư hỏi: “Hành đại nhân tâm trí không ở đây, hà tất phải miễn cưỡng?”

Hình Kỳ Chương thở dài đứng dậy, vẻ mặt phiền muộn nói: “Ta sợ phụ kỳ vọng của Phủ chủ.”

Văn Tư Tư hỏi: “Sao đại nhân lại nói thế?”

“Phủ chủ hy vọng ta làm suy yếu thế lực và binh lực của Hoắc Quyết, hiện tại ta lại đứng yên tại chỗ đối đầu với quân đội của Nhan Sơ Nhất và Bàng Tiểu Đại. Cứ thế này, ta chỉ sợ không làm nổi bức tường chặn đứng bước chân Hoắc Quyết, ngược lại thành ra bả dao trong tay hắn, giúp hắn quét sạch chướng ngại thống nhất Nam Cương.”

“Hành đại nhân nếu như đã biết ý đồ của hắn tại sao còn chịu để hắn lợi dụng?”

“Thân bất do kỷ mà.” Hắn lắc đầu thở dài, “Nếu Nhan Sơ Nhất hạ lệnh tiến công, ta sẽ không thể không phản công.”

Văn Tư Tư hỏi: “Hành đại nhân có từng nghĩ đến việc giữ gìn thực lực để phục vụ mục đích sau này?”

“Lúc trước từng nghĩ đến, nhưng mà...” Hình Kỳ Chương trên mặt lộ biểu cảm hết sức kỳ quái, mang theo ba phần phần nộ, ba phần xấu hổ, “Văn đại nhân có biết binh khí của Hoắc Quyết tên là gì không?”

“Hồng Anh Long Văn thương?”

“Chính xác. Huynh có biết thương đó hiện tại đang ở đâu không?”

“Chẳng lẽ không ở trong tay Hoắc Quyết?”

“Ở ngay trong biên giới Vọng Nam phủ ta!”

“Ồ?” Văn Tư Tư lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Hình Kỳ Chương lại nhìn không ra sự kinh ngạc của hắn là thật hay giả, nhưng lúc này hắn cũng chẳng muốn so đo, “Không chỉ như thế, còn tuyên bố sẽ đích thân lấy về! Sự khiêu chiến trắng trợn như vậy thực sự chẳng coi Vọng Nam phủ ta ra gì mà!”

Văn Tư Tư mím môi, giấu đi ý cười, “Nếu là như vậy, Hành đại nhân thành ra cười lên lưng cọt rồi.”

Hình Kỳ Chương đáp: “Cho nên trận này ta nhất định phải thắng, hơn nữa còn phải thắng lớn.”

“Hình đại nhân định sẽ thế nào?”

“Liên kết với Nhan Sơ Nhất.”

Văn Tư Tư ánh mắt lóe lên, “Nhan Sơ Nhất đang ngồi trên thuyền của Hoắc Quyết.”

“Vậy đã làm sao? Ta không tin Nhan Sơ Nhất thực sự chịu ở dưới trướng Hoắc Quyết.”

“Dùng kế ly gián đốt lửa sau sân nhà Hoắc Quyết, Hình đại nhân thật cao tay.”

Hình Kỳ Chương hỏi: “Nghe nói Văn đại nhân và Nhan Sơ Nhất từng quen biết, không biết huynh có đồng ý làm thuyết khách cho ta một lần không?”

Văn Tư Tư cười ha ha đáp: “Hình đại nhân đã sai bảo, nào dám không phục tùng.”

“Ta phải cao thủ trong phủ hộ tống Văn đại nhân, thành công hay không còn có lần sau, quan trọng là đại nhân bình an vô sự.”

“Đa tạ đa tạ.”

Đi khỏi phòng của Hình Kỳ Chương, Tiểu Sơn vẫn luôn hầu hạ bên cạnh nhin không được hỏi: “Thực sự phải đi làm thuyết khách cho Hình Kỳ Chương sao?”

Văn Tư Tư cười nói: “Đi chứ, sao lại không đi?”

“Nhưng mà, thế không phải làm lợi không công cho người ta sao?” Tiểu Sơn hỏi, “Hơn nữa Hình Kỳ Chương lòng lang dạ sói, nếu như Hoắc Quyết thực sự bại trận, chỉ sợ hắn sẽ lập tức chiếm cứ Nam Cương làm Nam Cương vương.”

Văn Tư Tư đáp: “Thuyết khách ấy mà, đi một chuyến, chuyển lời mà thôi, Người cho rằng Hình Kỳ Chương sẽ hy vọng ta dốc sức sao?”

Tiểu Sơn hỏi: “Vậy hắn sao vẫn mời huynh đi?”

“Có lẽ thấy ta mấy ngày nay suốt ngày lượn qua lượn lại trước mắt... nên chướng mắt rồi.”

“Hắn cũng chẳng dễ coi gì.”

“... Tại sao, ta lại cảm thấy hàm ý của câu này là chỉ ta nhỉ?”

“Văn đại nhân nghĩ nhiều rồi.”

“Ha, ha.”

“...”

Trên thuyền.

Tiểu Sơn vừa chèo thuyền vừa nói: “Ta tin huynh bảo ta chèo thuyền tuyệt đối không phải đang báo thù.”

Văn Tư Tư híp mắt cười nói: “Ta cũng tin vậy.”

“Cho nên, lúc nào bọn họ mới có thể đến thay phiên ta?” Tiểu Sơn trông mong nhìn thị vệ Vọng Nam phủ đang thoải mái phơi nắng.

Văn Tư Tư đáp: “Ồ, có lẽ đợi đến lúc ta trông dễ coi hơn chút.”

“...”

Chiến trường Vọng Nam phủ và Nam Cương đang đối đầu, sóng ngầm cuộn cuộn, còn có thể nhìn thấy bọt sóng tung bay, nhưng trên chiến trường Nam Cương và Vũ Nhiên, đều cùng gió yên sóng lặng đến kỳ lạ. Vũ Nhiên dừng bước, Nam Cương án binh bất động, dường như định nhìn nhau đến thiên hoang địa lão, đợi xem ai sẽ chết già trước.

Bình Chủ bị cưỡng chế đợi lệnh trong quân doanh cuối cùng nhẫn nại không nổi, xông vào đại trướng Hoắc Quyết.

Dương Vũ Hi đang nhàn nhã uống rượu, “Bình đại nhân.”

Bình Chủ hỏi: “Vương gia đâu?”

Dương Vũ Hi đáp: “Không ở đây.”

“Ta không mù.”

“Vương gia có việc phải ra ngoài rồi.”

“Vương gia thật có nhã hứng! Ngay lúc sáu vạn đại quân đợi lệnh trên chiến trường, vẫn còn an nhàn thoải mái đi du sơn ngoạn thủy.”

Dương Vũ Hi nhớ đến tính khí càng ngày càng nóng nảy của Hoắc Quyết dạo gần đây, cười khổ nói: “Vương gia an nhàn thoải mái đâu ra. Vương gia là muốn dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc cuộc chiến tranh này.”

Bình Chủ hỏi: “Ô? Chẳng lẽ vương gia đơn thương độc mã đi thích sát chủ soái Vũ Nhiên sao?”

Dương Vũ Hi không nói gì nhìn hắn.

Bình Chủ chau mày hỏi: “Tôi nói gì sai rồi sao?”

Dương Vũ Hi đáp: “Nếu như có chuyện tốt như vậy, vương gia nhất định sẽ không quên Bình Chủ đại nhân rồi.”

Bình Chủ: “...”

Dương Vũ Hi nói: “Vương gia đi đàm hòa.”

“Cầu hòa?” Bình Chủ giận tím mặt, “Cầu hòa trước một tiểu quốc như Vũ Nhiên, vương gia không sợ làm trò cười cho thiên hạ, trò cười cho các nước chư hầu sao?”

Dương Vũ Hi đáp: “Là đàm phán.”

“Có khác gì cầu xin đâu?”

“Tất nhiên là khác chứ. Dù sao, ngày đó Nhan Sơ Nhất đúng là đã giết ‘công chúa Tế Yêu.’”

Bình Chủ chợt bình tĩnh lại, ánh mắt trở nên cổ quái mà kỳ dị, nhìn chằm chằm khiến Dương Vũ Hi rùng cả mình, “Nói như vậy, trận chiến này xuất phát đều chỉ vì Nhan Sơ Nhất.”

Dương Vũ Hi nhớ đến những xích mích giữa Bình Chủ và Nhan Sơ Nhất, mắt lập tức nhìn đi chỗ khác.

“Cũng phải, chiến sự bùng nổ, gây họa muôn dân. Vương gia chẳng bằng giao Nhan Sơ Nhất ra, để lấy lại hòa bình trên biên giới.”

Dương Vũ Hi ho khan một tiếng đáp: “Bình Chủ đại nhân lòng nghĩ cho bách tính, vương gia biết nhất định sẽ rất vui mừng.”

Bình Chủ hỏi: “Vương gia hiện giờ ở đâu?”

Tại doanh trại Vũ Nhiên.

Chủ soái Vũ Nhiên Ma Đại Cổ kinh hãi nhìn nam tử áo đen vô thanh vô tức ngồi trong doanh trướng của mình, “Người, người vào đây bằng cách nào?”

Hoắc Quyết bữu bữu môi, coi thường đáp: “Đi vào chứ sao.”

“Người là ai!”

“Hoắc Quyết.”

“Nam Cương vương?” Ma Đại Cổ sợ hãi quay người, muốn ra ngoài trướng gọi người, liền bị một bả đao ép quay trở lại.

Xá Quang cười hì hì nhìn hắn, “Nếu như ta là người nhất định sẽ không làm ra chuyện bất cần mạng sống đâu.”

Ma Đại Cổ ngửa đầu nói: “Ta là dũng sĩ Vũ Nhiên, chỉ có chết trận, không đời nào chết vì sợ!”

Xá Quang đáp: “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy chết trận dễ hơn chết vì sợ nhiều, người Nam Cương bọn ta trước nay đều gan to hơn trời.”

Ma Đại Cổ: “...”

Hoắc Quyết nói: “Ta muốn gặp công chúa Tế Yêu.”

Ma Đại Cổ tức giận nói: “Công chúa đã bị người của các ngươi giết chết rồi! Ngươi muốn gặp thì xuống địa ngục mà gặp!”

Xá Quang nói: “Ồ Nam Cương bọn ta, chỉ có người xấu mới phải xuống địa ngục, thì ra công chúa Tế Yêu cũng vậy.”

Ma Đại Cổ cực kỳ tức giận, “Không được phép bôi nhọ công chúa!”

Xá Quang nói: “Rõ ràng là ngươi nói mà.”

“Đại soái?” Lính thân cận bên ngoài nghe thấy động tĩnh, vội chạy lại hỏi, “Có gì cần sai bảo?”

Đao của Xá Quang gõ gõ trên vai Ma Đại Cổ.

Ma Đại Cổ hừ lạnh một tiếng, vươn cổ hét: “Có thích khách!”

Màn trướng lập tức bị kéo lên! Vài tên lính thân cận xông vào, vừa sợ vừa tức giận nhìn Xá Quang và Hoắc Quyết, “Các ngươi là ai? Còn không mau chóng thả đại soái ra!”

Ma Đại Cổ bắt khuất nói: “Các ngươi muốn giết cứ giết, có điều giết ta rồi, các ngươi cũng đừng hòng sống sót ra khỏi đại doanh!”

“Vậy sao?” Hoắc Quyết đứng dậy, lạnh lùng nhìn hắn, “Ta ghét nhất kẻ khác nghi ngờ năng lực của ta.”

Ma Đại Cổ cảm thấy đao gác trên cổ khê lỏng, da thịt bắt ngờ đau đớn, dường như đã bị chém rách.

Đám lính quả nhiên bắt đầu hoảng loạn không biết làm gì, “Buông đại soái ra!” “Mau mau thả đại soái ra!”

Xá Quang nhàm chán chau mày nói: “Không thể đổi hai câu khác sao?”

Ma Đại Cổ hít một hơi thật sâu nói: “Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Hoắc Quyết nói: “Ta vừa mới nói đấy thôi.”

“Công chúa đã bị các ngươi hại chết rồi!”

“Vậy sao?” Hoắc Quyết cười lạnh.

Không lâu sau, liền nghe thấy một giọng nữ thanh thúy vang lên từ cửa, “Vương gia, Xá đại nhân, công chúa cho mời.”

Hoắc Quyết ngồi lại trên ghế, lười nhác nói: “Bảo cô ta tự qua đây.”

64. Chương 63

CHƯƠNG 63

Cùng truy mãnh dã (3) – Ta nghĩ nàng ấy sống thì tốt hơn.

Ma Đại Cổ xoay người, hoàn toàn không để tâm đến lưỡi đao gác cổ đang cửa thêm một đường nữa qua vết thương, tức giận nói: “Hoắc Quyết! Cho dù ngươi là Nam Cương vương, thì đây cũng là đại doanh của Vũ Nhiên!”

Hoắc Quyết ngược mắt nhìn, lạnh giọng đáp: “Ta là Nam Cương vương, cho dù đi đến đâu cũng vẫn là Nam Cương vương.”

Ma Đại Cổ chợt hít thở không thông, không biết là do tức giận hay là bị dọa bởi lãnh ý trong mắt hắn, nhất thời không nói được gì.

Doanh trưởng nhất thời yên ắng vô thanh.

Vài tên lính thấy Xá Quang lơ đãng, đang định rục rịch xông lên, liền nghe thấy Xá Quang cười khà khà nói: “Con người ta trước nay rất dễ giật mình, đặc biệt là lúc cầm đao, bị kẻ khác hù liền run tay đấy.”

Đám lính lập tức đứng im.

Xá Quang cười mà như không quay đầu lại liếc bọn họ một cái.

“Nghe nói Vương gia đại giá quang lâm, Tể Yêu không thể đón tiếp từ xa, xin thứ tội.” Giọng nữ êm tai, vừa dịu dàng vừa yêu kiều vô lực vang lên ngoài doanh trưởng, như thể xuân thủy trong trẻo, vô thanh làm dịu đi bầu không khí căng ngắc giường cung bật kiếm trong trướng.

Rèm trướng được vén lên, thiếu nữ eo thon đeo mạng che mặt thông dong bước vào.

Hoắc Quyết đứng dậy, “Công chúa.”

Tể Yêu công chúa dịu dàng cúi chào: “Vương gia.”

Xá Quang thu đao.

Ma Đại Cổ vừa được tự do, lập tức động thủ, nhưng bị Tể Yêu công chúa chặn lại, “Người từ xa đến là khách.”

Ma Đại Cổ ủy khuất nói: “Nhưng mà bọn họ...”

“Mời đại soái đứng chờ ngoài trướng.” Nàng nâng mi mắt nhìn hấn.

Ma Đại Cổ vốn còn cực kỳ tức giận như thể nhũn ra, cơn tức lập tức chẳng còn, ngoan ngoãn mang theo binh lính lui ra ngoài.

Tể Yêu công chúa nói: “Võ công của Ma Đại Cổ tuy rằng không tinh diệu bằng vương gia và Xá đại nhân, nhưng hấn tinh thông binh pháp, giỏi chinh chiến, là đại tướng đệ nhất Vũ Nhiên.” Nàng ta nói chuyện rất bình thản, hoàn toàn không ý phần nộ, nhưng lại lặng lẽ tỏa ra sự uy nghiêm lẫm liệt.

Xá Quang thành tâm thành ý khum tay nói: “Vừa nãy ta thất lễ rồi.”

Tể Yêu công chúa hai mắt khê cong nói: “Xá đại nhân khách sáo rồi.” Nàng quay đầu nhìn Hoắc Quyết, “Vương gia đích thân đến đây, nhất định là vì chiến sự rồi.”

Hoắc Quyết nói: “Công chúa cho rằng vẫn cần phải đánh sao?”

Tể Yêu công chúa bàn chân sen khê bước, dáng người thướt tha xinh đẹp vô cùng, “Tể Yêu chết trong tay Nhan Sơ Nhất đại nhân tuy rằng không phải ta, nhưng là thể thân của ta. Lúc Nhan đại nhân động thủ, nàng ta vẫn mang thân phận của ta, có khác gì giết ta đâu?”

Hoắc Quyết đáp: “Điểm khác chính là công chúa vẫn còn sống.”

Tể Yêu công chúa nói: “Thế nhưng thể diện Vũ Nhiên hoàn toàn mất.”

“Mất hết thể diện vẫn tốt hơn mất hết quốc thổ.”

Tể Yêu công chúa nghiêng đầu, ánh mắt nhìn bọn họ vừa mang theo sự hồn nhiên vừa mang theo nét khiêu khích, “Vương gia nếu như đã nắm chắc như vậy thì không cần đến đại trướng Vũ Nhiên ta.”

Hoắc Quyết đáp: “Bách tính vô tội.”

Tể Yêu công chúa nhìn hấn chăm chăm một lúc, cười nói: “Là bách tính vô tội, hay là vương gia còn có dự định khác?”

Hoắc Quyết hỏi: “Công chúa nghĩ sao?”

“Ta đích thực có một cách có thể biến chiến tranh thành tơ lụa.”

Hoắc Quyết hai mày khê chau.

Xá Quang nghi hoặc hỏi: “Cách gì?”

“Nếu như Nam Cương vương trở thành phò mã của Vũ Nhiên... Vậy tất nhiên là ân oán gì đều hóa giải được rồi.” Tế Yêu công chúa trán khê cúi, không thấy khuôn mặt, đã yêu kiều vô hạn, khiến người khác yêu thương.

Xá Quang ha ha cười lớn: “Hay hay hay, cách này quả thực quá tuyệt!”

Hoắc Quyết nói: “Nếu như người tán đồng vậy người đi làm phò mã Vũ Nhiên đi?”

Xá Quang nụ cười cứng đờ, lắp bắp không thành lời.

Tế Yêu công chúa ngây ra một lúc, hai mắt nhìn chăm chú Hoắc Quyết, lúc lâu sau mới thở dài nói: “Thì ra vương gia đã có người trong lòng.”

Xá Quang chấn kinh lập lại hỏi: “Vương gia đã có người trong lòng?”

Hoắc Quyết thẳng thắn thừa nhận: “Đúng vậy.”

Tế Yêu công chúa nói: “Nếu đã như vậy, ta nghĩ không ra cách nào có thể để hai quân toàn vẹn lui quân.”

Hoắc Quyết đáp: “Na Phi Long và Huống Chiêu đã chết, công chúa chẳng lẽ hi vọng vào Vọng Nam phủ?”

Tế Yêu công chúa bị vạch trần tâm tư vẫn không hoảng hốt, khẳng khái thừa nhận: “Không được sao?”

“Vọng Nam phủ có tin tức rồi sao?”

“Xem ra vương gia đã có tin tức của Vọng Nam phủ.” Tế Yêu công chúa hai mắt tìm kiếm dấu vết kẻ hở trên mặt Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết đáp: “Vọng Nam phủ đã quyết ý lui binh.”

“Ồ?” Tế Yêu công chúa cười yêu kiều, “Nếu như Vọng Nam phủ quyết ý lui binh, phía bắc Nam Cương yên ổn, vương gia không có nỗi lo về sau, chính là thời cơ tốt nhất để toàn lực công đánh Vũ Nhiên, tại sao vương gia vẫn phải đàm hòa?”

Hoắc Quyết đáp: “Ta còn có chuyện quan trọng phải làm.”

“Chuyện quan trọng?” Ánh mắt Tế Yêu lóe lên.

“Truy thê.”

Tế Yêu công chúa ngẩn người, sau đó cười nói: “Không ngờ vương gia là một người đa tình.”

Hoắc Quyết đáp: “Hoặc là chúng ta liền huyết chiến ngày đêm không ngừng nghỉ.”

Tế Yêu công chúa nói: “Xem ra, vương gia yêu vợ rất sâu đậm.”

Hoắc Quyết không phủ nhận.

Tế Yêu công chúa nói: “Nếu muốn Vũ Nhiên lui binh, cần có đủ lý do.”

“Điều ước không xâm phạm lẫn nhau của hai nước.”

“Không đủ.” Tế Yêu công chúa lắc đầu.

Hoắc Quyết ngẫm nghĩ nói: “Hung thủ ngày đó giết Tế Yêu công chúa.”

“Ồ?” Tế Yêu công chúa kinh ngạc nhìn hắn.

Chân núi núi Vân Hà, cỏ xanh như ngọc.

So với đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, ngày tháng đông giá, chân núi một năm có ba mùa ấm áp như xuân.

Tịch Đình Vân vẫn mang dáng vẻ Tử Sa phu nhân, có điều không còn ngòi kiêu mềm nữa mà cười một con bạch mã cao to.

Đám người trên đồng cỏ nhìn thấy y, lũ lượt lùi lại, có người ca hát, có người tặng hoa, không chút cổ kị bày tỏ tình yêu, vốn vã hết sức.

Tịch Đình Vân dỏ khóc dở cười, khó khăn lắm mới đột phá được vòng vây trùng trùng, lại bị một người lấy hoa che mặt chắn đường đi.

“Tiểu nương tử xinh đẹp như vậy, đi theo đại gia được không?” Ngừ khí ngả ngón không giấu được giọng nói vốn có của người đó.

Tịch Đình Vân ngạc nhiên hỏi: “Vô Nữ Tử?”

Vô Nữ Tử ngẩng đầu, cười hi hi nhìn y, “Lâu rồi không gặp, phong thái của bạn hiền...tốt hơn trước nhiều.”

Tịch Đình Vân nhớ đến Họa Cơ, trong lòng áy náy, xoay người xuống ngựa, ngập ngừng nói: “Hung thủ mưu sát Họa Cơ đã phải đền mạng.”

Vô Nữ Tử ngử ngử hoa nói: “Nàng bất luận sống hay chết, trong lòng ta vẫn như vậy mà thôi.”

Tịch Đình Vân ngạc nhiên.

Vô Nữ Tử hỏi: “Huynh không nghĩ vậy sao?”

“Ta nghĩ nàng ấy sống thì tốt hơn.”

Lần này đến lượt Vô Nữ Tử ngạc nhiên, “Ồ, thì ra huynh đối với Họa Cơ cũng...”

“Huynh hiểu lầm rồi.” Tịch Đình Vân không biết nên giải thích từ đâu, chỉ có thể vuốt ve bờm ngựa nói, “Huynh đợi ta ở đây sao?”

Vô Nữ Tử đáp: “Không phải đợi, là đón, đón huynh về kinh.”

Tịch Đình Vân chau mày hỏi: “Ý chỉ của hoàng đế sao?”

“Mệnh lệnh của Phủ chủ.” Vô Nữ Tử đáp, “Phủ chủ bảo ta chuyển lời: Tam tư.”

Tịch Đình Vân đáp: “Ta chỉ có nhất tư.”

Vô Nữ Tử và y nhìn nhau một cái, hai người đồng thanh nói: “Tư hữu.” Nói xong, lại cùng nhau cười lớn.

(Tam tư: tư – nhớ nhung, nhớ người thân, nhớ người yêu, nhớ bạn bè)

Vô Nữ Tử nói: “Ta có rượu ngon.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Đúng lúc ta thèm rượu.”

Hai người cùng nhau đi đến lều bạt mà Vô Nữ Tử đã thuê, quả nhiên có mấy vò rượu ngon.

Vô Nữ Tử tiện tay cầm lên một vò, mở nắp, ừng ực ừng ực uống hai ngụm nói: “Uống rượu với bằng hữu ngon hơn uống một mình nhiều!”

Tịch Đình Vân không thô lỗ như hần, uống cũng chỉ từng ngụm từng ngụm.

“Nam Cương sắp bình định rồi.” Vô Nữ Tử bất ngờ bật ra một câu.

Tịch Đình Vân trong lòng khê rung động, trước sóng gió vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói: “Phủ chủ nhất định rất đau đầu.”

“Huynh đoán sai rồi.” Vô Nữ Tử đáp, “Điều khiến Phủ chủ đau đầu là chuyện khác.”

Tịch Đình Vân thở dài nói: “Đại Trang Triều vẫn luôn không thiếu chuyện khiến hần đau đầu.”

Vô Nữ Tử giữa cổ tiếp tục uống rượu.

Tịch Đình Vân bèn lặng lẽ uống cùng.

Đến tận lúc uống hết hai vò, Vô Nữ Tử mới dừng lại, lau lau mép nói: “Kỳ thực, không phải Phủ chủ gọi ta đến.”

“Ta biết.” Tịch Đình Vân bình tĩnh đáp.

Vô Nữ Tử hỏi: “Huynh không trách Phủ chủ sao? Điều kiện Hạ Cô Phong đưa ra quá...”

“Quá hà khắc? Không, nếu ta phải trải qua một cuộc đại chiến sinh tử như vậy, điều kiện đặt ra nhất định còn hà khắc hơn hẳn trăm lần.”

“Huynh đã quên hoàng thượng từng làm gì với huynh sao? Chẳng may Hạ Cô Phong hẳn cũng...”

Tịch Đình Vân nói: “Ta cảm thấy hẳn không phải loại người đó.”

“Chẳng may không phải thì sao?”

Tịch Đình Vân cúi đầu nhìn vào rượu, thần sắc bình thản trả lời: “Vậy thì cứ như thế đi.” Y vén lều bạt nhìn sắc trời, đứng dậy nói, “Ta phải đi rồi.”

Vô Nữ Tử cũng đứng dậy theo, “Văn Tư Tư nhờ ta nói với huynh, Vũ Nhiên đã lui binh, Hình Kỳ Chương muốn liên kết với Nhan Sơ Nhất nhưng bị hẳn cản ngược lại, nguyên khí đại thương, cũng trở về Vọng Nam phủ tĩnh dưỡng, chiến sự Nam Cương đã định.”

Tịch Đình Vân vừa đi ra ngoài, vừa gật đầu tỏ ý đã nghe thấy.

Vô Nữ Tử bất ngờ đuổi theo nói: “Hắn còn nói, Hoắc Quyết đã rời khỏi Nam Cương lên phía bắc!”

65. Chương 64

CHƯƠNG 64

Cùng truy mãnh mã (4) – Ai cũng là độc nhất vô nhị.

Trên núi Vân Hà, thành Bình Tiêu.

Hạ Cô Phong dùng một chiếc lá cây chậm rãi gạt đi tuyết đọng trên lá cây, đổ vào ấm tử sa, sau đó đặt lên bếp lò nấu, lại bỏ vỏ quýt, hành gừng các loại vào trong ấm.

Tịch Đình Vân nói: “Hiện giờ ít người còn nấu trà.”

Hạ Cô Phong nói: “Pha trà tẻ nhạt vô vị.”

Tịch Đình Vân thấy hẳn bỏ muối, “Nhưng như vậy sẽ mất đi vị vốn có của trà.”

“Cái ta thích lại không phải vị vốn có của nó.”

Tịch Đình Vân im lặng.

Hạ Cô Phong nấu trà xong, rót một chén cho y.

Tịch Đình Vân nhấp một ngụm, chau chau mày.

“Không thích?” Hạ Cô Phong nhìn y.

Tịch Đình Vân nói: “Lần đầu uống.”

Hạ Cô Phong nói: “Đợi sau khi ta đánh thắng A Cừu, ngày nào người cũng đều phải uống trà kiểu này.”

Tịch Đình Vân nâng chén trà lên, uống từng ngụm một, “Tôi sẽ làm quen.”

“Tốt lắm.” Hạ Cô Phong đặt chén trà xuống đứng dậy, đi ra khỏi lương đình, “Hy vọng lần tới gặp, người sẽ không dùng khuôn mặt này nữa.”

Tịch Đình Vân ngạc nhiên.

Hạ Cô Phong nói: “Thiên hạ đều cho rằng người ta thích là Tử Sa phu nhân.”

“Chẳng lẽ không phải?”

“Ta cũng từng cho rằng như vậy.” Hạ Cô Phong ngừng một lát, thở dài nói: “Đáng tiếc không phải.”

Tịch Đình Vân không biết nói gì, nhận sai người mình thích không phải sự hồ đồ ai cũng có thể phạm phải, điều này cần một cái đầu quá hồ đồ.

Hạ Cô Phong không cần quay đầu lại cũng biết rõ y đang nghĩ gì, “Người nhất định nghĩ ta rất hồ đồ.”

Tịch Đình Vân cân nhắc từ ngữ: “Tôi nghĩ, tình huống nhất định rất phức tạp.”

“Đúng vậy.” Hạ Cô Phong chậm rãi quay người lại, “Bởi vì ta từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng bản thân lại thích một nam nhân.”

Tịch Đình Vân toàn thân chấn động.

“Hơn nữa lại là một nam nhân diện mạo không xuất sắc.”

Tịch Đình Vân an ủi nói: “Một chữ tình, vốn không có dấu vết để tìm, cũng chẳng có lý lẽ để nói.”

Hạ Cô Phong nói: “Nếu như ta biết đạo lý này sớm hơn, có lẽ sẽ không có cơ hội ngồi nói chuyện với người ở đây.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Tôi nên cảm thấy vinh hạnh, hay cảm thấy tiếc nuối đây?”

“Người nên tiếc nuối.”

“Tôi rất tiếc.”

“Tiếc điều gì?”

“Tiếc rằng không có duyên gặp được người Hạ thành chủ đem lòng yêu thương.”

Hạ Cô Phong nghiêng đầu, ánh mắt khẽ kinh ngạc, dường như ngạc nhiên khi y đoán trúng suy nghĩ trong lòng mình.

Tịch Đình Vân mỉm cười nói: “Có thể lọt vào mắt xanh của thành chủ nhất định không phải người bình thường.”

“Đúng vậy! Hẳn thông minh tuyệt đỉnh, là người thông minh nhất thế gian.” Hạ Cô Phong nhắc đến người trong lòng, cả khuôn mặt đều rạng rỡ, vô cùng hào hứng, bất ngờ đi về phía Vân Quần – thiên hạ đệ nhất lâu, “Đi theo ta.”

Tịch Đình Vân không hiểu gì đi theo sau.

Tầng lầu thứ nhất của Hạ Cô Phong.

Chính giữa đại sảnh treo một bức tranh, râu trắng tóc trắng, vẻ mặt hiền hòa.

Tịch Đình Vân vốn tưởng rằng là Bình vương, nhìn chữ bên cạnh mới biết thì ra là người thiết kế Vân Quần Lâu, thợ thủ công đứng đầu thiên hạ, Bì Hưởng.

Hạ Cô Phong đi đến một bên sảnh, rút ra cuộn tranh duy nhất trong bình sứ đựng tranh, chậm rãi trải ra.

Người trong tranh giống Bì Hưởng đến sáu phần mười, nhưng hoạt bát lanh lợi hơn nhiều, đặc biệt là đôi mắt, thoát ra khỏi giấy mực, sinh động như thực.

Hạ Cô Phong nói: “Hắn có phải rất thông minh không?”

Một câu rất không đầu không đuôi, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt như vậy, Tịch Đình Vân lại thành thật đồng tình, “Đúng vậy, đúng là rất thông minh.”

Hạ Cô Phong nói: “Hắn tên Bì Hưu Nhất.”

“Hậu nhân của đại sư Bì Hưởng?”

“Đúng vậy.”

Tịch Đình Vân nhìn ánh mắt chuyên chú của hắn nhìn ngắm bức tranh, đành giấu đi một bụng đầy nghi vấn. Với địa vị và võ công của Hạ Cô Phong, yêu một người sâu đậm nhưng không thể đạt được chỉ có một khả năng – người đó đã không còn trên nhân thế.

Y bất chợt nhớ đến Vô Nữ Tử và Họa Cơ, lại nhớ đến Hoắc Quyết và mình...

Sau khi so sánh, kết cục của y và Hoắc Quyết kỳ thực không tồi.

Tuy rằng cách một phương trời, nhưng vẫn có thể nhớ nhung, vẫn có thể nghe thấy tin tức về đối phương. Vẫn tốt hơn âm dương cách biệt, thiên nhân vĩnh biệt nhiều, hơn nữa, Hoắc Quyết còn trẻ, lại ở địa vị cao, sau này nhất định sẽ tìm được một vương phi tâm đầu ý hợp. Còn mình, ôm ấp một quá khứ như vậy, cũng coi như không uổng kiếp này rồi.

Trong lúc ngẩn ngơ, Hạ Cô Phong bất ngờ hỏi: “Người thân tại hoàng cung, chắc biết thiên hạ có ai có thể phá được Vân Quần Lâu?”

Một câu không đầu không đuôi như vậy, khiến Tịch Đình Vân nhất thời cảnh giác, “Kỹ thuật làm cơ quan của Bì đại sư đệ nhất thiên hạ, Vân Quần Lâu lại là kiệt tác ông ấy dành tâm huyết một đời làm ra, tôi nghĩ, ngoại trừ hậu nhân của đại sư, chắc hẳn không ai có trình độ hậu sinh khả úy như vậy.”

Hạ Cô Phong im lặng lúc lâu: “Chính xác. Trừ phi hần muốn ra, bằng không có ai có thể ép buộc được hần chứ.”

Tịch Đình Vân chấn động, lơ mơ đoán ra mâu thuẫn giằng co giữa hai người. Chuyện của hai người, người thứ ba nào được phép bàn luận, y nghĩ là nghĩ thế, nhưng vẫn thức thời không hỏi nữa.

Có lẽ là do đã chia sẻ bí mật sâu kín nhất trong lòng, khoảng cách giữa Hạ Cô Phong và Tịch Đình Vân đã gần gũi hơn nhiều. Nhưng Hạ Cô Phong vẫn chưa từng bảo Tịch Đình Vân dịch dung thành Bì Hư Nhất, Tịch Đình Vân cũng không chủ động hỏi.

Đến một đêm kia, Hạ Cô Phong tâm tình cực kỳ tồi tệ, lúc Tịch Đình Vân nhìn thấy hần, cả người hần giống như một vò rượu lớn đổ đầy rượu lâu năm, trông có vẻ rất tỉnh táo, tỉnh táo hơn bao giờ hết. Hần thậm chí còn cười.

“Người có thể dịch dung thành Bì Hư Nhất không?” Hần kỳ vọng nhìn Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân thở dài nói: “Nhiều nhất chỉ giống được năm phần.” Mặt của Bì Hư Nhất rất nhỏ, hơn nữa hai gò má lại hơi cao, hết sức đặc biệt, là một trong những dạng khuôn mặt khó dịch dung nhất, kèm theo ánh mắt lạnh lợi, nói năm phần là nhiều nhất rồi.

Hạ Cô Phong cúi đầu nhìn mặt đất.

Tịch Đình Vân quay về phòng dịch dung.

Lúc y đi ra, Hạ Cô Phong đứng quay lưng lại với y, “Thế gian này không có Bì Hư Nhất thứ hai.”

Tịch Đình Vân khẽ nói: “Ai cũng là độc nhất vô nhị.”

Hạ Cô Phong đi khỏi, từ đầu đến cuối đều không quay đầu nhìn một lần.

Ngày hôm sau, Tịch Đình Vân vừa mở cửa liền thấy Hạ Cô Phong cầm kiếm đợi y.

“Thành chủ?”

“A Cừu đã vào Đại Trang, chúng ta nên khởi hành thôi.”

Tịch Đình Vân ngây ra trong chốc lát, dường như không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy, nhưng y rất nhanh hoàn hồn, “Vâng.”

Bôn ba lâu như vậy, đợi chờ lâu như vậy, chẳng phải chỉ vì giờ phút này hay sao, y lẽ ra phải cảm thấy vui mừng, tại sao lại vô cớ buồn bã?

Bình Tiêu Thành chủ xuất hành hàng ngũ đương nhiên âm ỉ hơn bình thường.

Vừa xuống núi Vân Hà, liền có quan viên dẫn theo tùy tùng chào đón.

Hạ Cô Phong ngồi trong xe, mặc cho thủ hạ đuổi bọn họ đi.

Tịch Đình Vân không khỏi nhớ đến Hoắc Quyết hồng y đơn thương độc mã. So sánh, hẳn làm Nam Cương vương hết sức giản dị, đặc biệt là trận chiến trên sông, tiểu binh có thể dùng lại chỉ có y, một thuyết khách triều đình phải tới.

Hạ Cô Phong nói: “Đến trước mặt, chúng ta đổi xe.”

Tịch Đình Vân cười nhạt, “Thì ra Thành chủ muốn sử kế ve sầu thoát xác.”

“Ta chỉ có lúc trong Bình Tiêu thành mới là Thành chủ.” Hạ Cô Phong thần nhiên nói, “Trong mắt hoàng đế, ta là cái đĩnh trong mắt. Trong mắt quan viên địa phương, ta là hòn đá lót chân, là chiếc thang thẳng quan tiền chức.”

Tịch Đình Vân nhớ đến tranh chấp giữa Bình Tiêu thành và Đại Trang, im lặng.

“Nhắc đến điều này, trong thiên hạ người có cùng cảm nhận với ta chỉ có Nam Cương vương.”

Tịch Đình Vân thở dài nói: “Nam Cương nhiều bộ tộc, hoàn cảnh càng khó khăn hơn.”

“Nam Cương hiện giờ chỉ có bốn bộ, hai bộ Huống, Na đã nằm trong tay Hoắc Quyết, với năng lực của hần, thống nhất Nam Cương chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Nghe thấy Hạ Cô Phong khẳng định Hoắc Quyết như vậy, trong lòng Tịch Đình Vân dâng lên một niềm vui xen lẫn tự hào, cúi đầu không nói.

Hạ Cô Phong nói: “Bởi vậy ta càng hiếu kỳ, tại sao hần lại rời khỏi Nam Cương.”

Tịch Đình Vân trong lòng khẽ chấn động, sắc mặt không đổi đón lấy ánh mắt thăm dò của Hạ Cô Phong, “Điều này chỉ sợ chỉ có vương gia mới biết.”

Hạ Cô Phong nói: “Hoàn cảnh của hần cũng tương tự của ta, lại đồng thời rời địa phận, người đoán xem hoàng đế sẽ nghĩ thế nào?”

Nếu nói đến người hiểu rõ hoàng đế nhất thiên hạ, Tịch Đình Vân tuy rằng không thể xếp vào top ba, cũng nhất định có thể xếp vào top mười, nghe vậy nghĩ cũng không cần liền trả lời: “Hoàn thượng sẽ không nghĩ.”

Hạ Cô Phong nhướn mày.

Tịch Đình Vân nói: “Hoàn thượng chỉ cần quyết định, không cần nghĩ.”

Hạ Cô Phong gật đầu nói: “Đúng vậy. Việc suy nghĩ, để Phương Hoàn Tà làm là được.”

Sau khi đội xe thoát khỏi đám quan viên, đi vào một khu rừng nhỏ, quả nhiên đã chuẩn bị xe nhỏ để đổi.

Tịch Đình Vân theo Hạ Cô Phong lên xe, phát hiện bên trong trang bị tuy không hào hoa như xe lớn, nhưng đồ đạc đều đầy đủ, khắp xe phảng phất mùi huân hương, hết sức thoải mái.

Hạ Cô Phong nói: “Xe này tuy nhỏ, nhưng rất yên ổn.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Có Thành chủ ở đây, có gì không yên ổn?”

Hạ Cô Phong cười cười, nhưng đáy mắt lại có một nỗi sầu nồng đậm khó tan.

Tịch Đình Vân biết hần nhớ tới Bì Hư Nhất, cũng không nói nhiều nữa.

66. Chương 65

CHƯƠNG 65

Cùng truy mãnh dã (5) – Ta thắng rồi, sao huynh vẫn chưa lại đây?

Xe đi qua sơn đạo, Tịch Đình Vân cuối cùng cũng biết sự yên ổn mà Hạ Cô Phong nói không phải nói suông, bất luận sơn đạo gập ghềnh thế nào, nước trong chén vẫn không sánh nửa giọt.

Hai người ngồi đối diện nhau không nói câu nào, ít nhiều có chút gượng gạo.

Tịch Đình Vân nhìn chán phong cảnh ngoài cửa sổ, xoa xoa cằm cổ hơi tê mỏi, thuận miệng hỏi: “Không biết chiếc xe này do ai chế tạo?”

Hạ Cô Phong đáp: “Bì Hư Nhất.”

“...” Tịch Đình Vân lặng lẽ nâng chén uống trà.

“Không sao.” Hạ Cô Phong ngừng một lát nói, “Có người nói chuyện với ta về hắc, ta rất vui.”

Tịch Đình Vân nhìn Hạ Cô Phong biểu cảm nghiêm túc, mỉm cười nói: “Tôi nghĩ bản thân ngài ấy nhất định muốn đích thân nói chuyện với ngài hơn.”

Hạ Cô Phong nói: “Hắc không gặp ta.”

Tịch Đình Vân an ủi nói: “Tôi tin rằng, chân thành có thể làm đá núi phải mòn.”

“Có lẽ.”

Trong ấn tượng của Tịch Đình Vân, Hạ Cô Phong vẫn luôn cao ngạo lạnh lùng kiên cường tự tin. Nếu nói Hoắc Quyết là một cây thương sắc bén không gì cản được thì hắc chính là một thanh kiếm chưa để lộ lưỡi kiếm đã có thể khiến người ta lùi bước. Một nhân vật cỡ đó, vốn giống như Bình Tiêu thành, đứng trên đỉnh núi cao với vợ, nhìn xuống nhân gian, nhưng hắc hiện giờ lại có sự yếu đuối.

Y chợt lo lắng đến kết quả cuộc quyết chiến.

“A Cửu đã đánh bại Tạ Phi Thi.” Tịch Đình Vân nói.

Hạ Cô Phong hỏi: “Người sợ ta sẽ thua?”

Tịch Đình Vân đáp: “Sợ.”

“Người hy vọng ta thắng chứ?”

“Tất nhiên.”

“Kỳ thực người không nên hy vọng ta thắng.” Hạ Cô Phong nói, “Người nên hy vọng bọn ta lưỡng bại câu thương mới đúng. Như vậy, A Cửu chết, người cũng không cần ở lại Bình Tiêu thành cả đời.”

Tịch Đình Vân đáp: “Chuyện ta đã hứa, ta sẽ không hối hận.”

Hạ Cô Phong nói: “Ta đã hứa ứng chiến thì sẽ không dễ dàng thất bại.”

Xe ngựa dừng lại.

Tịch Đình Vân định đưa tay ra đẩy cửa, Hạ Cô Phong lại xông ra trước một bước.

Bên ngoài, Vô Nữ Tử ngồi khoanh chân dưới cây, một tay cầm bình rượu, một tay bóc lạc, ăn đến nỗi cả mặt đỏ bừng.

Hạ Cô Phong nói: “Người cản đường ta đó.”

Vô Nữ Tử đáp: “Phàm chuyện gì cũng có người đến trước người đến sau, tại sao không phải là ngài cản đường của ta chứ?”

Hạ Cô Phong trong mắt lóe lên lãnh ý: “Kết quả đều giống nhau cả thôi.”

“Kết quả gì?”

“Rồi sẽ có một người phải nhường đường.”

Vô Nữ Tử đáp: “Được, ta nhường đường.”

“Nhưng ta lại không thích kẻ khác nhường ta.”

Vô Nữ Tử đáp: “Được, ta không nhường ngài.”

Tay cầm kiếm của Hạ Cô Phong khê siết chặt.

Vô Nữ Tử nói: “Ta và ngài cùng đi.”

Hạ Cô Phong nhướn mày.

Vô Nữ Tử nói: “Ngài không phải đi tìm A Cửu sao? Ta dẫn ngài đi.”

“Ta biết núi Bình Đỉnh.”

“Nhưng A Cừu đã không ở núi Bình Đỉnh nữa.” Vô Nữ Tử nói, “Hắn đi thẳng đến kinh thành rồi.”

Hạ Cô Phong hỏi: “Sao ta phải tin người?”

Vô Nữ Tử nhìn Tịch Đình Vân đi ra từ trong xe, bất đắc dĩ nhún vai nói: “Ta nghĩ ta cần một người bảo lãnh.”

Tịch Đình Vân của nói: “Chỗ này hình như chỉ có ta là có thể.” Y quay đầu nói với Hạ Cô Phong: “Hắn là Vô Nữ Tử.”

Hạ Cô Phong đáp: “Ta biết.”

Vô Nữ Tử kinh ngạc hỏi: “Ngài biết mà lại không tin ta?”

Hạ Cô Phong hỏi ngược lại: “Tại sao ta phải tin người?”

Vô Nữ Tử thở dài nói, “Ngài đương nhiên nên tin ta, thế gian này chẳng có ai hy vọng ngài chiến thắng A Cừu hơn Thiên Cơ phủ cả.” Mắt hắn khẽ chuyển, chậm chậm nói tiếp, “Hơn nữa, A Cừu nhận được chiến thư của Thành chủ, nhưng lại chuyển nơi quyết chiến thành kinh thành, Thành chủ nên nghĩ đến lý do.”

Băng sương trên mặt Hạ Cô Phong càng thêm lạnh lẽo.

Hắn không nói, nhưng Tịch Đình Vân đã nghĩ đến một khả năng.

Chỉ vì A Cừu không muốn lãng phí thời gian thêm nữa. Hắn muốn sau khi đánh bại Hạ Cô Phong trực tiếp khiêu chiến Phương Hoành Tà!

“Chuyển hướng đến kinh thành!”

Kinh thành giới nghiêm.

Nếu như không phải Vô Nữ Tử dẫn đường, Hạ Cô Phong và Tịch Đình Vân muốn vào kinh thành nhất định sẽ tốn không ít công sức. Vô Nữ Tử không hề chỉ huy xe ngựa đi về hướng Thiên Cơ phủ, mà là dừng lại trước cổng một biệt viện.

Vô Nữ Tử xuống xe trước, giải thích: “Thành chủ thân phận đặc biệt, không tiện công khai lộ diện, chỉ có thể tạm thời ủy khuất ở tại nơi này.”

Hạ Cô Phong nói: “Chết ở nơi này, thần không biết quỷ không hay, quả nhiên là một nơi tốt.”

Vô Nữ Tử thở dài nói: “Thành chủ đã chịu ra tay vì Đại Trang, Phủ chủ cảm kích vô cùng, tuyệt đối sẽ không lấy oán trả ơn.”

Hạ Cô Phong hỏi: “Hắn lấy oán trả ơn hay không có liên quan gì đến ta?”

Vô Nữ Tử cười gượng nói: “Vô công Thành chủ thiên hạ không ai bằng, đương nhiên không sợ gì rồi?”

Hạ Cô Phong hỏi Tịch Đình Vân, “Người thì sao?”

Hỏi rất ngắn gọn, nhưng ý tứ sâu xa. “Tịch Đình Vân tất nhiên hiểu được, “Tôi tất nhiên là đứng về phía Thành chủ rồi.”

Vô Nữ Tử cười khổ nói: “Có Thiên Diện Hồ giúp đỡ, dưới gầm trời còn ai làm khó được Thành chủ nữa?”

Hạ Cô Phong hỏi: “A Cừu ở đâu?”

Vô Nữ Tử nói: “Ta cũng không biết. Phủ chủ chỉ lệnh cho ta cung nghênh Thành chủ đến nơi nghỉ ngơi ở kinh thành, hoàn toàn không đề cập đến việc A Cừu đến kinh thành vào ngày nào. Đợi ta trở về Thiên Cơ phủ trước, tra rõ mọi chuyện rồi bẩm báo lại với Thành chủ sau.”

Những lời này hắn nói rất khiêm tốn, khiến sắc mặt Hạ Cô Phong khẽ dịu bớt, “Ừm.”

Sau khi Vô Nữ Tử rời khỏi, Tịch Đình Vân hỏi Hạ Cô Phong: “Chúng ta trọ ở nơi này, hay là chọn một nơi khác?”

Hạ Cô Phong hỏi: “Kinh thành hiện nay có chỗ nào mà Phương Hoành Tà không nhìn thấy?”

Tịch Đình Vân đáp: “Nếu như Thành chủ không muốn Phủ chủ nhìn thấy, ngài ấy liền không thể nhìn thấy.”

Đáy mắt Hạ Cô Phong khẽ hiện nét kinh ngạc, lúc lâu sau mới nói: “Ta tưởng rằng ngươi là người của Phương Hoành Tà.”

“Từ trước giờ chưa từng.”

“Ồ?”

“Tôi coi ngài ấy là tri kỷ hiếm có kiếp này.”

“Ồ. Vậy mà ngươi vẫn giúp ta.”

“Bởi vì tôi tin Phủ chủ.”

“Hoàng thượng coi ta là cái đinh trong mắt, coi Phương Hoành Tà là tâm phúc. Ngươi cảm thấy hắn sẽ không nhân cơ hội giết ta?”

“Sẽ không?”

“Ồ?”

Tịch Đình Vân nói: “Phủ chủ không nhất định là quân tử, nhưng tuyệt đối không phải ngục quân tử.”

Hạ Cô Phong sâu xa nói: “Con người không phải sẽ không thay đổi. Ngục quân tử và quân tử có lúc cùng tồn tại đó.”

Tịch Đình Vân không muốn tranh luận cùng hắn, bình thần cười nói: “Bụng của tôi rất đói, không biết Thành chủ có cho phép vừa trò chuyện vừa dùng bữa không?”

“... Mời.”

Dùng bữa xong, Võ Nữ Tử đến gặp.

Hạ Cô Phong đang ngồi trong viện lau kiếm, Tịch Đình Vân cầm bình tưới hoa.

Như thế cười nói: “Ta dường như làm phiền rồi.”

Hạ Cô Phong hỏi: “Có tin tức?”

“Đúng vậy.” Võ Nữ Tử nói, “A Cừu đã vào kinh rồi.”

“Ở đâu?”

“Ở đâu không quan trọng, quan trọng là, quyết chiến vào chính Ngọ ngày mai, tiêu cục Trấn Viễn.”

Hạ Cô Phong chậm rãi thu kiếm vào vỏ, “Tốt lắm.”

Chính Ngọ.

Tiêu cục Trấn Viễn.

Cổng mở rộng.

Tuy có không ít người giang hồ đã nghe tin từ trước mà đến kinh thành, nhưng đều bị giữ ở cửa kiểm soát, bởi vì lúc này trong tiêu cục ngoại trừ người của tiêu cục thì chỉ có quan binh.

Trước khi Hạ Cô Phong xuống xe ngựa, bất chợt hỏi: “Ngươi đoán xem, những tên quan binh này hy vọng ta thắng hay là hy vọng A Cừu thắng.”

“Thành chủ để tâm sao?”

Hạ Cô Phong lạnh lùng đẩy cửa xe xuống xe.

Tịch Đình Vân chậm rãi thu lại vẻ tươi cười, một mình ngồi trong xe một lúc, mới bước ra khỏi xe.

Tiêu cục im ắng vô cùng.

Binh lính ở lại canh gác các nơi của tiêu cục, bảo tiêu trong tiêu cục bị điều đến xung quanh sân luyện võ.

Rõ ràng nơi đâu cũng thấy người, nhưng lại không một ai cất tiếng.

Trong lòng Tịch Đình Vân chợt nảy ra một cảm giác kỳ quái, đầu óc dần dần trống rỗng, tim đập thình thịch trong ngực, dường như sẵn sàng nhảy ra bất cứ lúc nào. Y bước chậm, chậm rãi đi vào sân luyện võ.

Hạ Cô Phong quay lưng lại với y, thân ảnh cao lớn như đỉnh núi.

Thế nhưng ánh mắt đầu tiên của y vẫn hướng tới thiếu niên toàn thân một màu đỏ ngạo nghệ, mái tóc bện cao.

Hạ Cô Phong hỏi: “A Cừ đâu?”

Hoắc Quyết đáp: “Bại rồi.”

Ánh mắt Hạ Cô Phong quét qua thương trong tay hắn, “Dùng thương của người sao?”

Ánh mắt Hoắc Quyết liếc qua vai của Hạ Cô Phong, nhìn chăm chăm vào Tịch Đình Vân đứng sau lưng hắn: “Không phải ai đánh bại A Cừ, huynh liền ở lại bên người đó sao? Ta thắng rồi, huynh sao còn chưa qua đây?”

Toàn thân Tịch Đình Vân chấn động, ánh mắt mờ mịt dần dần nhìn rõ, chợt cười nói: “Đó chỉ là giao ước giữa tôi và Thành chủ.”

Hoắc Quyết híp mắt.

“Tôi và vương gia, dường như không có giao ước như vậy?”

“Không có sao?” Hoắc Quyết hạ thấp mi, ánh mắt sắc bén quét qua hai tay y, sau khi không nhìn thấy nhẫn bạch ngọc, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Hạ Cô Phong đột nhiên xen vào: “Người đánh bại A Cừ, ta chỉ cần đánh bại người, giao ước liền có thể thực hiện như trước.”

“Đương nhiên không phải.” Tịch Đình Vân đứng giữa hai người, nói với Hạ Cô Phong, “Giao ước giữa tôi và Thành chủ là A Cừ, chỉ là A Cừ mà thôi.”

Hạ Cô Phong nhìn chăm chăm y một lúc, mới gật đầu nói: “Đúng vậy. Có điều A Cừ đã bại, giao ước của chúng ta tất nhiên không cần thiết phải tuân thủ nữa.”

Tịch Đình Vân thầm thở phào một hơi, cảm kích nói: “Đa tạ.”

Hoắc Quyết chợt rung chiếc thương hồng anh trong tay, “Không liên quan đến giao ước vẫn có thể so tài.”

67. Chương 66

CHƯƠNG 66

Cùng truy mãnh mã (6) – Khắp thiên hạ này, chỉ có phu nhân của ta mới có thể khiến ta gờ tay chịu trói.

Hạ Cô Phong lại gật đầu nói: “Chính xác.”

Tịch Đình Vân chau mày.

Hạ Cô Phong nói tiếp: “Đáng tiếc chỗ này không phải chỗ tốt.”

Khóe mắt Hoắc Quyết quét qua quan binh đứng dày đặc xung quanh, coi thường nhếch mép, đang định mở miệng, liền nhìn thấy Tịch Đình Vân bất ngờ hỏi: “Nếu như A Cừ đã bại, tại sao còn phải đến kinh thành?”

Hạ Cô Phong nhìn Hoắc Quyết.

Người đánh bại A Cừ là Hoắc Quyết, vậy thì có thể khiến A Cừ đổi hẹn chỉ có Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết đi đến sau lưng Tịch Đình Vân, kéo kéo tay áo y.

Tịch Đình Vân quay đầu, bên tai bắt chợt nóng lên.

Hoắc Quyết dán vào tai y nói: “Cùng ta về Nam Cương.”

Tịch Đình Vân trong lòng rối loạn.

Sự việc biến chuyển quá nhanh chóng, từng lớp từng lớp mây mù quấn lấy chân khiến y không thể bước đi.

Luận về mức độ uy hiếp, Hoắc Quyết tay nắm giữ Nam Cương càng khiến hoàng đế nảy sinh kiêng dè hơn Hạ Cô Phong. Hẳn nếu như thực sự chỉ muốn mình trở về Nam Cương, vậy thì sau khi đánh bại A Cừu, trực tiếp gửi thư báo tin cho y biết là được. Nếu như để phân cao thấp với Hạ Cô Phong, vậy thì núi Bình Đỉnh chẳng phải thuận tiện hơn sao? Tại sao nhất định phải đến kinh thành?

Là có nguyên do nào khác, hay chỉ là buộc phải làm vậy?

Hoắc Quyết thấy Tịch Đình Vân chần chừ không đáp, sắc mặt vốn khó coi cuối cùng đen hoàn toàn, “Huynh vẫn trách ta lúc trước giấu huynh?”

Tịch Đình Vân sững người, trong lòng dường như đã hiểu. Đúng vậy, bản thân nghĩ nhiều như vậy, đều là vì một lần bị lừa gạt. Người ta vẫn nói một ngày bị rấn cắn, ba năm sợ dây thừng. Bất luận trong lòng thuyết phục bản thân tha thứ thế nào, rốt cuộc vẫn không thể nào hoàn toàn không để bụng, không thể nào tin tưởng tuyệt đối như lúc đầu nữa.

“Lần này, ta chỉ là đến nghênh đón Nam Cương vương phi của ta.” Hoắc Quyết ngừng một chút, nói, “Ta bảo đảm.”

Tịch Đình Vân lặng lẽ thở dài, nói: “Chỗ này không phải nơi có thể nói chuyện, chúng ta không bằng...”

Hoắc Quyết nói: “Ta đợi huynh.”

Tịch Đình Vân vẫn chưa kịp lĩnh ngộ ý tứ trong lời nói của hắn, đã thấy hắn tay cầm trường thương, đi ra ngoài.

“...”

Đúng vậy. Hoắc Quyết ngàn dặm xa xôi đến ước chiến A Cừu đã dốc hết sức lực, hiện giờ Nam Cương đang lo loạn trong giặc ngoài, đang cần hắn quay về trấn thủ.

Tịch Đình Vân tim đập mạnh nhìn theo bóng lưng hắn biến mất ở ngã rẽ, tim như bị chọc thủng, tình cảm tràn đầy ào ạt tuôn trào ra khỏi lỗ hổng, lan đến toàn thân, khiến y cảm thấy choáng váng, rõ ràng đứng trên mặt đất, lại giống như giẫm lên bông vải, lằng lằng không chút sức lực.

“Hắn không phải người khinh suất tùy tiện.” Hạ Cô Phong nói.

Tịch Đình Vân trấn định tâm thần nói: “Thành chủ tiếp theo có dự định gì?”

Hạ Cô Phong nói: “Tất nhiên là trở về nơi đã xuất phát. Người thì sao?”

“Tôi...” Tịch Đình Vân do dự. Trước khi đến, y đã thuyết phục bản thân tiếp nhận sự thật nửa đời sau sống qua ngày tại Bình Tiêu thành, nhưng trong chớp mắt, dự định tương lai đó hoàn toàn bị sụp đổ, nhanh đến mức căn bản không có thời gian để y suy nghĩ kỹ càng.

Hạ Cô Phong hỏi: “Về hoàng cung?”

Đây là lựa chọn đương nhiên nhất. Y là đại nội tổng quản dưới quyền của hoàng đế, hoàng cung là nơi chốn của y. Nhưng trong lòng Tịch Đình Vân lại rõ ràng bài xích sự lựa chọn này.

Hạ Cô Phong hỏi: “Đi Thiên Cơ phủ?”

Tịch Đình Vân trầm ngâm nói: Đi Thiên Cơ phủ đồng nghĩa với hồi cung. Hoàng đế tuyệt đối sẽ không để yên cho mình “chọn cây mà đậu” ngay trước mắt Người.

“Đi Nam Cương?” Hạ Cô Phong chậm rãi nói, “Hay là cùng ta về Bình Tiêu thành?”

Tịch Đình Vân kinh ngạc nhìn hắn.

“Không liên quan đến giao hẹn, ngươi là khách của thành Bình Tiêu.” Hạ Cô Phong nói.

Tịch Đình Vân đáp: “Kỳ thực trong lòng tôi vẫn luôn có một nghi vấn.”

Hạ Cô Phong hỏi: “Tại sao ta lại đưa ra điều kiện giúp ngươi xuất chiến?”

“Đúng vậy.” Tịch Đình Vân nói, “Tôi vốn cho rằng là bởi vì Tử Sa phu nhân, sau đó mới biết không phải.”

Hạ Cô Phong đáp: “Ngươi không cảm thấy câu hỏi này hỏi quá muộn rồi sao?”

“Không muộn.”

Hạ Cô Phong sâu xa nhìn y: “Trước kia ngươi không hỏi, là bởi vì ngươi coi ta là đối tượng giao dịch, cho nên đáp án thế nào đều không quan trọng với ngươi. Hiện giờ ngươi hỏi ta, là bởi vì ngươi coi ta là bằng hữu, hơn nữa còn có thể là một bằng hữu đời này kiếp này có thể sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa.”

Tịch Đình Vân nói: “Tôi trào cao rồi.”

“Giữa bằng hữu với nhau nói gì đến cao thấp?” Hạ Cô Phong chấp tay nói, “Lúc đầu ta đưa ra điều kiện, đích thực là coi trọng thuật dịch dung của ngươi. Nhưng đến lúc thực sự có cơ hội, ta mới biết, thuật dịch dung có tài giỏi đến đâu, cũng không thể thay thế được người đó. Bởi vì điều ta thích, vốn không phải dung mạo của hắn.”

Tịch Đình Vân nhớ đến ánh mắt lần đầu tiên Hoắc Quyết nhìn thấy khuôn mặt của mình, trong lòng khẽ gợn sóng.

Hạ Cô Phong nói: “Hiện giờ, là bởi vì ta đã coi ngươi là bằng hữu.”

Tịch Đình Vân cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, “Có một bằng hữu như Thành chủ, kiếp này ta không còn gì để nuối tiếc.”

“Ồ?” Hạ Cô Phong hỏi, “Nói như vậy, ngươi muốn theo ta về Bình Tiêu thành sao?”

Nụ cười của Tịch Đình Vân khẽ khựng lại.

Hạ Cô Phong cười mà như không liếc nhìn y, quay người đi về phía cổng lớn.

Tịch Đình Vân thấy quan binh và người của tiêu cục xung quanh đều không có động tĩnh, mới yên tâm đi theo.

Đi đến cổng, liền nhìn thấy Võ Nữ Tử cười ngựa như bay tới.

Ngựa đến trước cổng vẫn không ngừng lại, chạy tiếp đến đầu kia, còn Võ Nữ Tử lại nhảy xuống từ trên ngựa, đáp xuống đất loạng choạng một lúc mới đứng vững, có thể thấy tốc độ của ngựa nhanh đến thế nào!

Hạ Cô Phong dừng bước, nhướn nhướn mày hỏi: “Phương Hoành Tà lại có trò gì mới sao?” Hắn rõ ràng đã hiểu được tại sao Võ Nữ Tử lại chạy đến dẫn đường, là để phòng hắn trên đường thăm dò được tin A Cừu đã bại dưới tay Hoắc Quyết, tránh nửa đường quay về.

Võ Nữ Tử nghe hỏi chỉ lễ độ gật đầu, ánh mắt lại nhìn Tịch Đình Vân chăm chăm, “Hoắc Quyết dẫn người xông vào Hoàng thành rồi!”

Hai tai Tịch Đình Vân như nghe thấy sấm, không thể tin nổi hỏi lại: “Cái gì?”

Hạ Cô Phong nhướn mày nói: “Hảo khí phách! Bao nhiêu người?”

Võ Nữ Tử đáp: “Mười hai người.”

Hạ Cô Phong dường như nghĩ ra điều gì nhìn Tịch Đình Vân.

Võ Nữ Tử huyết sáo. Con ngựa bay như gió lúc trước chạy trở lại. Hắn nhét dây cương vào tay Tịch Đình Vân, “Phủ chủ nói, sinh thần của huynh sắp đến rồi, không có gì tặng, chỉ tặng huynh một con tuần mã dạ bốn thiên lý này.”

Bàn tay nắm dây cương của Tịch Đình Vân khẽ run rẩy, đáy mắt có một nét do dự không thể tin được.

Võ Nữ Tử nói: “Phủ chủ nhìn người từ trước đến nay vẫn rất chuẩn.” Hắn ngừng một lát, thấp giọng nói, “Nam Cương vương đã kinh động binh lính trong kinh thành, nếu như không đi mau, chỉ sợ sẽ không đi nổi đâu.”

Tịch Đình Vân nghĩ đến bộ dạng chật vật của Hoắc Quyết bị vây hãm giữa thiên quân vạn mã, lòng hạ quyết tâm! Chuyện tình cảm, rốt cuộc không thể tự lừa mình dối người. Cho dù có đạp vào vết xe đổ, vẫn tốt hơn là sợ sệt không dám bước, để ngày sau phải hối hận.

Y nắm lấy dây cương, nhảy lên ngựa, ôm quyền với Hạ Cô Phong, mới nói với Võ Nữ Tử: “Nói với Phủ chủ...”

Võ Nữ Tử nhìn y chăm chú.

Tịch Đình Vân nói: “Một bức thư, ngày sau nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp.”

Võ Nữ Tử cười cười, vỗ một cái thật mạnh vào mông ngựa, ngựa hí dài chạy đi.

Hạ Cô Phong hỏi: “Người sẽ chuyển lời đến chứ?”

Võ Nữ Tử hỏi: “Sao ngài nghĩ ta sẽ không chứ?”

Hạ Cô Phong để ngoài tai, nhắc bước lên xe, dường như câu hỏi vừa rồi chỉ là lời thừa thuận miệng hỏi mà thôi.

Võ Nữ Tử nói: “Chúc Thành chủ thuận buồm xuôi gió.”

Hạ Cô Phong thần nhiên đáp: “Phương Hoành Tà không gây sự, tất nhiên thuận lợi rồi.”

“Ha ha.”

Tịch Đình Vân cười ngựa, nội tâm thấp thỏm, trong miệng ngũ vị lẫn lộn, đầu óc suy nghĩ rối rắm, chỉ lặp đi lặp lại một câu: Đội mà hắn nói thì ra là đội thể này đây!

Ngựa xuyên qua đường lớn, xông thẳng đến Hoàng thành.

Đội ngựa của Kinh trung quân (quân canh giữ kinh thành) chặn trước mặt, chưa đến gần đã thấy trường đao rút ra!

“Hỗn xược!” Tịch Đình Vân đưa ra lệnh bài đại nội, “Còn không tránh ra!”

Trung úy Kinh trung quân nhìn thấy lệnh bài, khề kinh hãi, hỏi: “Người đến là ai?”

“Tịch Đình Vân!”

“Thì ra là Tịch tổng quản.” Hắn vội vàng ra lệnh nhường đường, quay đầu lại đã không thấy bóng người ngựa đâu.

Phó tướng bên cạnh hắn hỏi: “Tổng quản đại nội sao lại xuất hiện ở đây?”

Trung úy đáp: “Xem dáng vẻ vội vội vàng vàng của ngài ấy, chắc là biết Nam Cương vương đã xông vào Hoàng thành, cho nên chạy đến hộ giá rồi. Chúng ta không cần quan tâm nhiều như vậy, Thiên Cơ phủ bảo chúng ta canh gác nơi này, để tránh đồng đảng của Nam Cương vương tiến vào, chúng ta cứ theo đó mà làm.”(Bùi: Vừa lọt một tên đồng đảng rồi đó mấy em =.=)

“Vâng!”

Tịch Đình Vân khó khăn lắm mới chạy đến trước Hoàng thành, phát hiện tình hình còn tệ hơn y tưởng tượng nhiều!

Đám người Hoắc Quyết đã bị Kinh trung quân bao vây trùng trùng.

Quân canh giữ Hoàng thành đang giương cung tiễn tấn công.

“Dừng tay!” Tịch Đình Vân quát to, giơ lệnh bài ra.

Kinh trung quân và quân canh giữ Hoàng thành đồng thời dừng người.

Tịch Đình Vân giằng lấy đao của một tên lính bên cạnh, lạnh lùng nói với Hoắc Quyết: “Người thật to gan, lại dám xông vào Hoàng thành, còn không mau mau thúc thủ chịu trời!”

Hoắc Quyết thông dong rút thương ra khỏi thân thể một tên lính, ngạo mạn nhún mào, “Khấp thiên hạ này, chỉ có phu nhân của ta mới có thể khiến ta thúc thủ chịu trời!”

Tịch Đình Vân thầm nguyện rửa trong lòng, “Người cho rằng người vẫn có thể thoát được sao? Mau mau đầu hàng, cầu xin Hoàng thượng khoan hồng mới là thượng sách!”

Hoắc Quyết nhìn y chăm chăm.

Tịch Đình Vân cắn răng nói: “Tôn phu nhân biết được, nhất định cũng sẽ đồng ý thôi.”

68. Chương 67

CHƯƠNG 67

Cùng truy mãnh mã (7) – Muốn thắng bọn chúng, chỉ có liều mạng.

Khóe miệng Hoắc Quyết cong cong, bất ngờ ném thương về phía y.

Tịch Đình Vân đổi cầm đao sang tay trái, tay phải bắt lấy thương, lạnh giọng nói: “Còn chưa theo ta về hình bộ đầu thú!”

Y vừa định quay đầu ngựa, liền bị Kinh trung quân cản lại. Giáo úy nói: “Nam Cương vương phạm tội âm mưu phản nghịch, xin cho phép tôi phái người hộ tống tôn giá.”

Tịch Đình Vân lạnh lùng nói: “Đi theo sau là được.”

“Vâng.”

Kinh trung quân phái một đội đi trước mở đường, những người khác chia nhau bao vây trái phải và phía sau.

Tịch Đình Vân khẽ chau mày. Dàn quân như vậy, làm sao thoát thân được đây?

Hoắc Quyết thần thái ung dung cưỡi ngựa đi sau y, “Huynh có nhà riêng ở kinh thành không?”

“Không có.” Kỳ thực nội quan trong cung có máu mặt xây nhà riêng ngoài Hoàng thành là chuyện thường, có điều y một thân một mình, lúc rảnh rỗi lại thích chạy đến Thiên Cơ phủ, nhà riêng có cũng chỉ để không, do vậy không bố trí.

Hoắc Quyết hỏi: “Ngoại trừ hoàng cung, huynh ở đâu?”

Tịch Đình Vân kinh ngạc nhìn hắn, “Nói chuyện với bằng hữu đến tối khuya thì ở lại ở phủ của bằng hữu luôn.”

“Thiên Cơ phủ ở đâu?” Hắn hỏi.

Tịch Đình Vân đáp: “Ở phía trước không xa.”

“Có đi ngang qua không?”

“Người định làm gì?” Tịch Đình Vân trở nên cảnh giác. Có tiền lệ xông vào hoàng cung, y thực sự không dám xem thường mỗi một câu nói của Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết đáp: “Để làm nhà mẹ đẻ.”

Tịch Đình Vân không hiểu được, “Nhà mẹ đẻ?”

“Tân nương không phải phải xuất giá từ nhà mẹ đẻ sao?”

“...” Tịch Đình Vân hỏi: “Sao lại xông vào Hoàng thành?”

Hoắc Quyết đáp: “Thấy hắn chướng mắt.”

Hắn mà Hoắc Quyết nói tất nhiên là hoàng đế.

Tịch Đình Vân không nói gì. Lý do này dường như rất giống tính cách của Hoắc Quyết, nhưng ở cùng Hoắc Quyết lâu như vậy liền biết hẳn tuyệt đối không phải người làm việc mà không suy tính đến kết quả. Mỗi một việc hắn làm đều có lý do chính đáng.

“Ta muốn cực một phen.” Hoắc Quyết bắt ngờ nói.

Tịch Đình Vân chau mày hỏi: “Cực cái gì?”

Hoắc Quyết đáp: “Cực xem huynh có chịu vì tính mạng của ta mà đi cùng ta không.”

Tịch Đình Vân sững sờ.

“Nơi đây có hoàng đế, có Phương Hoành Tà, có Võ Nữ Tử, có Hạ Cô Phong, còn có rất nhiều người ta không biết nhưng lại được huynh lưu luyến. Nhưng ta chỉ có một.” Hoắc Quyết ngừng lại, hai tai khẽ phấp phồng, ánh mắt vẫn kiên định nhìn về phía trước, “Muốn thắng bọn họ, chỉ có liều mạng.”

Tịch Đình Vân chợt cúi đầu, hai giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay, rất nhanh liền bị y lau đi, lại ngẩng đầu, ngoại trừ quầng mắt hơi đỏ, vẫn dáng vẻ ba lan bất kinh đó. Y nhẹ giọng nói: “Đã nghĩ xong cách thoát khỏi chưa?”

Hoắc Quyết vươn tay ra.

Tịch Đình Vân đặt thương vào tay hắn.

“Theo sát ta!”

Thiên Cơ phủ.

Phương Hoành Tà ngồi trên cành cây, cầm kéo thông thả tỉa tót cành cây trên cây.

Tiểu Quyển đứng dưới gốc cây nói: “Chủ nhân, Võ Nữ Tử trở về rồi, đang tìm chủ nhân đó. Tôi nói chủ nhân ra ngoài rồi, nhưng hắn không tin.”

“Hắn đúng là không nên tin.”

“Hả?”

“Bởi vì ta ra khỏi cửa nhất định sẽ mang người theo.”

Tiểu Quyển lè lưỡi nói: “Sớm biết tôi đã bảo người khác ra báo rồi.”

“Ngàn vàng khó mua cái sớm biết.” Võ Nữ Tử bực mình xuất hiện sau lưng hắn.

Tiểu Quyển nói: “Chủ nhân không muốn gặp người, người đi đi.”

Võ Nữ Tử vỗ đầu hắn một cái: “Tiểu quỷ, giờ giọng hách dịch trước mặt ta người còn non lắm.”

Tiểu Quyển trong mắt lóe lên một tia tức giận, nhưng lại thấy Phương Hoành Tà nói: “Người giúp ta đi xem thuốc đã sắc xong chưa.”

“Vâng.” Tiểu Quyển không tình nguyện cáo lui.

Võ Nữ Tử hỏi: “Ngựa đã tặng rồi, tiếp theo có phải nên tiến ra khỏi thành không?”

Phương Hoành Tà thở dài nói: “Người đã biết ta không muốn gặp người, sao còn phải đến hỏi ta nữa.”

Võ Nữ Tử hỏi: “Năm đó ngài chịu cứu y ngay trước mặt hoàng đế, tại sao bây giờ lại không cứu?”

“Năm đó chỉ là chút sức nâng tay nhắc chân thôi.”

“Hoàng đế đắm chìm trong tửu sắc, suốt hai tháng trời không lên triều, ngài nếu như muốn thả người, còn có ai có thể ngăn cản?”

Phương Hoành Tà đáp: “Bản thân ta.”

“Tại sao?”

“Cơ hội duy được cả Hoắc Quyết và Hạ Cô Phong đến kinh thành chỉ có duy nhất một lần thôi, bỏ lỡ lần này, sẽ không có lần thứ hai nữa.”

Võ Nữ Tử biến sắc hỏi: “Dụ đến kinh thành?”

Phương Hoành Tà nói: “Ta để người ở bên cạnh Hạ Cô Phong, một là để tránh bọn họ nhận được tin tức Hoắc Quyết đánh bại A Cừu. Hai là đúng lúc để lộ hành tung đến kinh thành của bọn họ nhưng khiến Hoắc Quyết không thể nào liên lạc được.”

Võ Nữ Tử lẩm bẩm: “Chẳng trách dọc đường thỉnh thoảng nhận được tin tức đi đường. Nếu đã là thế, sao ngài còn tặng ngựa cho y?”

Phương Hoành Tà đáp: “Có ngựa mới có thể chạy được nhanh.”

Một nhánh cây bị tia lách cách, rơi xuống.

Võ Nữ Tử vươn tay bắt lấy, vứt bỏ từng chiếc lá trên cành, “Cũng có nghĩa là, từ nay về sau, sinh tử của y tùy vào mệnh trời?”

Phương Hoành Tà bay xuống từ trên cây, mỉm cười, “Cho dù là cha mẹ, cũng không thể bảo vệ con cái suốt đời suốt kiếp. Y đã lựa chọn con đường của mình, thì nên dựa vào đôi chân của mình mà đi.”

“Nếu đã vậy, ta cũng sẽ chọn lấy đường của mình.”

Phương Hoành Tà cúi đầu nhìn kéo, “Người đến Thiên Cơ phủ bao lâu rồi?”

“Ba năm.”

“Ba năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện.”

“Cũng có thể biết rất nhiều chuyện.”

“Nếu đã là quyết định của người,” Phương Hoành Tà cười nhạt, “Ta chúc người thuận buồm xuôi gió.”

Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân gây khó dễ khiến Kinh trung quân không kịp trở tay.

Kinh thành giới nghiêm, trên đường thưa thớt bóng người.

Hoắc Quyết cảm thương mở đường, không một ai địch nổi.

Thấy cửa Nam đã ngay trước mắt, hai bên mái nhà bất ngờ truyền đến tiếng gió rít dày đặc.

“Cẩn thận!” Hoắc Quyết cởi bỏ hồng bào, cuộn lại trong không trung, bao bọc lấy tên bay đến, lại dụng lực rung lên, mũi tên lù lướt rơi xuống.

“Tịch Đình Vân!”

Thuận theo tiếng hét đầy tức giận, một thanh chủy thủ to bằng lòng bàn tay vô thanh vô tức rạch lên bụng ngựa của Tịch Đình Vân. Ngựa hí lên thảm thiết, khụy gối xuống đất! Tịch Đình Vân xoay người xuống từ trên ngựa, vẫn chưa đứng vững, cánh tay đã bị rạch một đường.

Tịch Đình Vân vô thức khua đao về phía kẻ tấn công mình, chỉ nghe thấy người đó hừ lạnh một tiếng, dùng chủy thủ chém đinh đinh đinh ba nát, lưỡi đao đứt thành bốn đoạn.

“Kẻ phản bội hoàng thượng, giết không tha!” Người đó gầm lên một tiếng trầm thấp, chủy thủ đâm về phía ngực y.

Một thanh trường thương vươn vào từ bên cạnh, chặn trước mũi chủy thủ, khê rung một cái, chủy thủ lập tức bắn ra.

Hoắc Quyết khom người ôm Tịch Đình Vân lên ngựa, lạnh lùng nhìn người kia.

Tịch Đình Vân thấp giọng nói: “Hắn là Thiên Lý Nhân Địch Thông!”

Địch Thông thấy y lên ngựa, hai chân lùi về sau, lập tức biến mất trong biển người.

Hoắc Quyết dùng thương quét đám binh lính xông đến, hừ lạnh nói: “Người chẳng ra người quý chẳng ra quý!”

Tịch Đình Vân biết võ công của Dịch Thông không cao, chỉ là hơn ở khinh công xuất quỷ nhập thần, khiến người ta không thể không đề phòng, bản thân lúc trước bị thiệt vì không chú ý phòng bị. Y nhìn bốn phía, phát hiện Kinh trung quân và Nam môn thủ quân liên hợp, người càng lúc càng nhiều, muốn đột phá vòng vây càng trở nên khó khăn hơn.

“Huýt!” Hoắc Quyết huýt sáo.

Hai bên mái nhà bất ngờ nhảy ra hơn mười người.

Hoắc Quyết nói: “Nhịn thở!”

Giọng hẩn hét rất lớn, vì thế hai bên địch ta đều không hện mà cùng nhịn thở.

Tịch Đình Vân ngẩng đầu, thấy trong không trung rắc xuống tầng tầng lớp lớp bột phấn màu trắng.

Đám binh lính nhón nháo kinh hô, rõ ràng là sợ chạm phải đám phấn độc không biết tên này!

Trường thương của Hoắc Quyết quét bay binh lính cản đường, lao vội về phía cửa.

Tịch Đình Vân nhịn thở có chút chật vật, liền thấy Hoắc Quyết nói bên tai: “Trên đường rộng, dùng độc vô dụng, chỉ là bột mì thông thường thôi.”

“...”

“Phóng tiễn!” Trên thành lâu bất ngờ truyền đến một tiếng hô lớn.

“Dừng tay!” Một giọng nói khác hét lớn ngay sau đó.

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết ngẩng đầu, liền thấy Võ Nữ Tử tay cầm lệnh bài Thiên Cơ phủ, lẳng không đập qua thiên quân vạn mã, “Phủ chủ có lệnh! Nhất loạt thả người!”

Đại tướng thủ thành đứng trên thành lâu vừa kinh ngạc vừa tức giận, “Người đến là ai?”

“Thiên Cơ phủ, Võ Nữ Tử!” Võ Nữ Tử đáp xuống trước mặt Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân, trong tay giơ cao lệnh bài, sắc mặt nghiêm nghị, “Đây là khẩu dụ của hoàng thượng, Phủ chủ sợ viết thánh chỉ làm lỡ thời gian, đặc biệt cử ta đi trước một bước!”

Nếu như là mệnh lệnh của Phương Hoành Tà, đại tướng thủ thành còn có thể coi thường, nhưng đã là khẩu dụ của hoàng đế thì hẳn không thể làm gì được rồi.

Võ Nữ Tử thấy hẳn do dự bất động, sợ đem dài lắm mộng, vội nói: “Nam Cương vương một lòng trung thành với Trang Triều, được hoàng thượng coi trọng! Nếu bởi vì sự lỗ mãng của các người, khiến Nam Cương vương tâm tổn khúc mắc với Đại Trang ta, người có gánh nổi trách nhiệm không?”

Đại tướng lúc này mới hạ lệnh mở cổng thành.

Tịch Đình Vân và Võ Nữ Tử vừa thở phào một hơi, liền thấy Dịch Thông nhảy ra nói: “Đây thực sự là khẩu dụ của hoàng thượng sao?”

Võ Nữ Tử nhướn mày hỏi: “Dịch Thông tổng quản không tin sao?”

Dịch Thông nhìn Tịch Đình Vân, cười lạnh nói: “Đại nội tổng quản cũng có thể phản bội hoàng thượng, người sao không thể giả mạo truyền thánh chỉ chứ?”

69. Chương 68

CHƯƠNG 68

Cùng truy mãnh dã (8) – Nương tử có đôi không?

Tịch Đình Vân nói: “Ai bảo ta phản bội hoàng thượng?”

Địch Thông hỏi: “Người không phản bội hoàng thượng thì sao phải chạy?”

Tịch Đình Vân đột nhiên chớp chớp mắt với hắn, “Sao ta có thể làm trái mệnh lệnh của hoàng thượng được?”

Địch Thông đang vì việc Tịch Đình Vân theo địch mà cảm phần trào dâng đột nhiên ngậy ra, đầu óc nhanh chóng thoáng qua một ý nghĩ: Chẳng lẽ Tịch Đình Vân và Nam Cương vương qua lại thân mật là ý của hoàng đế? Hắn nhìn Võ Nữ Tử ngay lúc khẩn cấp xuất hiện cứu nguy, trong lòng cũng có chút đồng ý với phán đoán này. Võ Nữ Tử là tâm phúc của Phương Hoành Tà, Tịch Đình Vân lại là tri kỷ của Phương Hoành Tà, hắn sợ Tịch Đình Vân không cách nào hoàn thành được nhiệm vụ hoàng đế giao cho, chạy ra giúp đỡ cũng là điều hợp lý. Nếu như nói Võ Nữ Tử vì Nam Cương vương mà phản bội hoàng đế và Phương Hoành Tà đúng là có chút kỳ quái.

Lại nói, Tịch Đình Vân là đại nội tổng quản, quyền cao chức trọng, sao lại chạy đi dựa dẫm một Nam Cương bé nhỏ cơ chứ. Suy nghĩ nhanh chóng, ngữ khí của hắn lập tức dịu đi, “Vậy tại sao người không nói một lời, trực tiếp chạy đi?”

Tịch Đình Vân mặt không đổi sắc nói: “Ta và vương gia đánh cược, so xem ngựa ai nhanh hơn, chạy đến cổng thành trước.”

Giáo úy Kinh trung quân rất không thức thời ồn ào: “Người lúc trước rõ ràng nói đưa Nam Cương vương về Hình bộ lĩnh tội!”

Võ Nữ Tử quát: “Nói bậy! Vương gia thân phận thế nào chứ! Nếu phải lĩnh tội cũng sẽ lĩnh tội trước hoàng đế, sao đến lượt Hình bộ phán quyết?”

Giáo úy biết Thiên Cơ phủ và đại nội tổng quản đều là những nhân vật không thể chọc vào, bị quát một trận, cũng không dám cãi lại.

Địch Thông đã nhận định bọn họ nhận được ý chỉ của hoàng đế, tất nhiên sẽ không so đo những tiểu tiết này, còn đặc biệt khum tay xin lỗi Nam Cương vương: “Tiểu nhân lỗ mãng, kính động đến vương gia, xin vương gia thứ tội.”

Hoắc Quyết dùng khoeo mắt liếc hắn một cái, thúc ngựa đi về phía trước.

Đại tướng thủ thành thấy Kinh trung quân và đại nội tổng quản đều nhường đường, đành phải mở cổng thành thả người.

Trước khi đi khỏi, Tịch Đình Vân ma xui quỷ khiến quay đầu lại, chỉ thấy trong mười mấy người nhô ra từ hai bên mái nhà có Xá Quang đang đứng. Xá Quang thấy y nhìn qua đây, còn cầm túi nước vẩy vẩy tay về phía y.

Y càng nghĩ càng cảm thấy bất an, hỏi Hoắc Quyết: “Xá Quang bọn họ đi khỏi bằng cách nào?” Một khi lời nói dối bị vạch trần, Kinh trung quân nhất định không chút kiêng dè mà bắt giết bọn họ.

“Bọn họ tự có cách.” Hoắc Quyết thấy y vẫn không thôi lo lắng, bèn nói: “Nước độc, đạn pháo... trong tay bọn họ rất nhiều.”

Tịch Đình Vân lúc này mới biết ý của Xá Quang khi lắc lắc túi nước về phía mình.

Võ Nữ Tử cỡi túi hành lý trên ngựa xuống đưa cho Tịch Đình Vân: “Cải trang mà đi.”

Tịch Đình Vân nói: “Khẩu dụ của hoàng thượng là...”

“Là giả.”

“Phủ chủ...”

“Là giả.”

“Phủ chủ cũng là giả sao?” Tịch Đình Vân hồ đồ rồi.

Võ Nữ Tử cười khỏ nói: “Không, là ta thành ra giả rồi.”

Khoái mã nhanh như chớp xông thẳng vào Kinh trung quân đang đi trở về.

Tiểu Quyển ngồi trên ngựa, giơ cao lệnh bài Thiên Cơ phủ, nói: “Phủ chủ có lệnh. Võ Nữ Tử câu kết ngoại bang, đánh cấp quân cơ, lệnh Kinh trung quân mau chóng bắt giữ!”

Giáo úy Kinh trung quân kinh ngạc, “Hắn vừa cầm lệnh bài Phủ chủ cứu Nam Cương vương và Tịch Đình Vân xuất thành rồi.”

“Đồ ngu!” Tiểu Quyển ném lệnh bài vào mặt hắn, “Còn không mau đuổi theo! Lúc cần thiết, có thể dùng lệnh bài điều động các châu phủ để tiện hành sự!”

“Ngài thực sự muốn đẩy tri kỷ và Nữ Tử vào chỗ chết sao?” Văn Tư Tư thông thả gạt nắp trà, nhẹ nhàng gạt đi lá trà nổi trên mặt nước.

Phương Hoành Tà nâng bút vẽ tranh, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Hoắc Quyết tự ý xông vào Hoàng thành, tội tương đương với mưu phản. Bọn họ dung túng Hoắc Quyết, cũng coi như đồng đảng.”

“Tịch Đình Vân vì ngài mà xuống Nam Cương, Hoắc Quyết vì ngài mà đến kinh thành.”

“Nhưng không phải vì ta mà xông vào Hoàng thành, vì ta mà thả người.” Phương Hoành Tà thở dài nói, “Ở vị trí nào thì phải làm tròn trách nhiệm của vị trí đó. Ta nhận hoàng ân mà trông coi Thiên Cơ, nào có thể vì tình riêng mà bỏ công nghĩa?”

Văn Tư Tư hỏi: “Ngài định làm thế nào?”

“Hạ lệnh cho các châu phủ đồng loạt truy nã.”

“Chỉ thế thôi sao?”

Phương Hoành Tà ngẩng lên nhìn: “Người tình nguyện đích thân ra tay sao?”

Văn Tư Tư vươn vai, vẻ mặt đau khổ nói: “Vừa từ Nam Cương chạy về, thực là... đầu váng mắt hoa tứ chi vô lực, có lẽ là do không hợp khí hậu. Tuy rằng ta rất muốn ra sức vì Phủ chủ, nhưng chỉ sợ bất tòng tâm.”

Phương Hoành Tà không để tâm mỉm cười nói: “Bệnh nhẹ không chữa, nặng rồi khó trị. Người đi nghỉ ngơi đi.”

“Đa tạ Phủ chủ.” Văn Tư Tư lười nhác đứng dậy, lại ngừng bước chân, “Nghe nói Bình Tiêu thành chủ cũng đang ở kinh thành.”

“Ta cũng nghe nói rồi.”

“Hoàng thượng vẫn luôn lo sợ Bắc Thành Nam Cương, hiện giờ có cơ hội hốt gọn một mẻ, ta nghĩ rằng Phủ chủ sẽ không bỏ qua.”

Phương Hoành Tà hỏi: “Người muốn đi sao?”

Văn Tư Tư nói: “So với phiền phức khi tìm kiếm Nam Cương vương, ta muốn gặp vị Hạ Thành chủ này một chút hơn. Đáng tiếc ta đầu váng mắt hoa tứ chi vô lực, vẫn là lực bất tòng tâm.” Hắn thở dài ra khỏi cửa, thông dong rẽ ra hành lang lớn, lập tức bước chân như bay.

Bên kia hành lang, Tiểu Quyển bưng trà đi đến.

Phương Hoành Tà không đợi hắn đi vào, bèn nói: “Ta ngửi thấy mùi Tử Tiên Lộ.”

Tiểu Quyển nín nọt cười cười, “Chủ nhân thật thính mũi!”

“Đáng tiếc dạo gần đây không thích uống lắm.”

“Tại sao?” Tiểu Quyển kinh ngạc.

“Mỗi lần uống Tử Tiên Lộ người pha, đều phải thu dọn tàn cục người gây ra.”

“Lần này không phải! Tôi bảo đảm.”

“Vậy thì càng tệ hơn.” Phương Hoành Tà gác bút.

Tiểu Quyển hỏi: “Chủ nhân biết tôi muốn cầu xin điều gì sao?”

“Ngoại trừ cầu xin tha thứ, còn có thể cầu cái gì nữa?”

Tiểu Quyển đặt Tử Tiên Lộ xuống, kỳ vọng nhìn hần, “Vây có tác dụng không?”

Phương Hoành Tà nói: “Người cho rằng quan binh các châu phủ có thể giết được Nam Cương vương đã đánh bại A Cừu, Thiên Diện Hồ thiên biến vạn hóa cùng Võ Nữ Tử hiểu Thiên Cơ phủ rõ như lòng bàn tay khi họ liên thủ sao?”

Tiểu Quyển cười hi hi nói: “Bọn họ không đáng lo, tôi hy vọng Phủ chủ có thể thủ hạ lưu tình.”

Phương Hoành Tà cười hỏi: “Tại sao ta phải thủ hạ lưu tình?”

“Phủ chủ quên rồi sao? Lúc đầu ngài hy vọng Tịch Đình Vân ở lại Nam Cương, tránh xa kinh thành. Hiện giờ bọn họ đang chạy về Nam Cương rồi.”

Phương Hoành Tà thở dài nói: “Ta vốn hy vọng y có thể tránh xa phân tranh, ít nhất cũng dừng nhanh như vậy, nhưng lại không ngờ được phân tranh này lại đến càng nhanh hơn.”

Tiểu Quyển nói: “Chỉ cần Phủ chủ thả bọn họ đi, tất cả đều sẽ trở về vị trí vốn có của nó.”

“Quá muộn rồi.”

“Quá muộn?”

“Ta đã phái người báo tin cho trong cung, chắc hẳn rất nhanh sẽ có tin tức thôi.”

Tiểu Quyển chau mày nói: “Hoàng thượng trầm mê hưởng lạc, đã lâu không màng đến chính sự...” Sắc mặt hần đột ngột biến đổi, “Thiên Tuế Gia!”

Nếu nói sự thần bí của Thiên Diện Hồ Tịch Đình Vân xuất phát từ dung mạo thiên biến vạn hóa của y, sự thần bí của Thiên Lý Nhân Địch Thông xuất phát từ hành tung mơ hồ bất định, thì sự thần bí của Thiên Tuế Gia xuất phát từ chính bản thân ông ta. Ngoại trừ hoàng đế ra, không ai biết được ông ta rốt cuộc là ai, chỉ biết lúc người ta ý thức được sự tồn tại của ông ta, ông ta nhất định đã làm ra chuyện kinh thiên động địa.

Phương Hoành Tà nói: “Ta nhớ rõ lúc đầu vẫn có Địch Thông ở đó. Cho dù không báo, kết quả cũng vậy mà thôi.”

Tiểu Quyển hỏi: “Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi im nhìn bọn họ bị truy sát?”

“Đương nhiên không thể.”

“Chủ nhân?”

“Lệnh cho người vẽ chân dung ba người bọn họ, dán tại các châu phủ truy nã có thưởng... không kể sống chết!”

Tiểu Quyển kinh ngạc há to miệng: “Chủ nhân?”

Phương Hoành Tà nâng bát trà lên, nhấp một ngụm, “Trà ngon.”

Lập tức, khắp các châu phủ phong thanh nháo nhác!

Phương Hoành Tà ngồi tại Thiên Cơ phủ, mỗi ngày đều có thể nhận được thư báo từ các châu phủ, nội dung đều tương tự nhau, đại để là chỗ X bắt được Tịch Đình Vân, chỗ Y phát hiện thi thể của Hoắc Quyết, chỗ Z nghi ngờ xuất hiện hành tung của Võ Nữ Tử.

Văn Tư Tư mỗi ngày đều đến nghe “tin tốt.”

“Xem ra, muốn bắt được Tịch Đình Vân, còn khó hơn cả đánh thắng Hoắc Quyết.”

Phương Hoành Tà nhìn nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa của Văn Tư Tư, thần nhiên đáp: “Người đoán xem, Địch Thông có thể bắt được bọn họ không?”

Văn Tư Tư lập tức thu lại nụ cười, “Đại nội tổng quản chạy trốn rồi, hần thân làm đại nội phó tổng quản lẽ ra phải thủ trong Hoàng thành hầu hạ hoàng đế mới đúng, sao có thể rời bỏ vị trí?”

Phượng Hoàng Tà nói: “Hy vọng hần có cùng suy nghĩ với ngươi.”

Văn Tư Tư có chút bất an, “Dạo này không có chuyện gì cần đến chân chạy ta sao?”

Phượng Hoàng Tà hỏi: “Truy nã Nam Cương vương có tính không?”

Văn Tư Tư trầm mặc một lúc, hỏi: “Ngài đoán xem, đám tri kỷ bọn họ rốt cuộc trốn ở đâu?”

Tịch Đình Vân không trốn, mà là khoác tay Hoắc Quyết, nghênh ngang đi trên đường lớn.

“Nương tử có đói không?” Hoắc Quyết thấy tiệm mì bên đường, hai mắt sáng lên, lập tức dừng bước.

Tịch Đình Vân dịu dàng cười nói: “Nghe theo tướng công.”

Hai người dắt tay đi vào quán mì, mỗi người gọi một bát mì lạnh. Vừa ngồi xuống không lâu, một đại hán gánh hai sọt trứng gà ngồi xuống trước mặt bọn họ, lau lau cái trán đầy mồ hôi nói: “Cụ già à, ngồi nhờ chút nhé!”

70. Chương 69

CHƯƠNG 69

Cùng truy mãnh mã (9) – Tướng công công thiếp.

Hoắc Quyết cúi đầu ăn mì, không để tâm đến hần. Tịch Đình Vân hiền hòa cười cười, “Trứng gà này trông thật tươi ngon.”

Đại hán nói: “Sáng sớm vừa gom ở trong thôn đó, đáng tiếc chạy cả ngày trời chẳng bán được bao nhiêu. Chẳng bằng đại nương lấy mấy quả?”

Tịch Đình Vân lắc đầu nói: “Chúng tôi đi đường, mang theo trứng bất tiện lắm.”

“Cũng đúng, những thứ này không thể để va chạm được. Hai cụ đi đâu thế?”

“Chúng tôi đi...”

Lời vừa nói một nửa liền bị tiếng huyền não bất ngờ ngắt quãng.

Đại hán quay đầu lại, liền thấy một đám quan binh tay cầm tranh, la hét thuận theo đường lớn tìm kiếm lục soát, thấy người liền bắt.

Tịch Đình Vân kinh hãi rúc vào trong lòng Hoắc Quyết.

Hoắc Quyết ôm lấy y trốn vào một bên.

“Đứng lại!” Một tên quan binh nhanh tay nhanh mắt nhảy vào, một tay tóm lấy vai Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân thét lên một tiếng, thân thể đổ về phía sau, ngửa mặt ngã ngòai trên đất, trong tay vẫn nắm chặt lấy tay Hoắc Quyết không chịu buông, miệng không ngừng gọi: “Tướng công, tướng công, chết mất...”

“Ngươi, ngươi buông bà ấy ra...” Hoắc Quyết sợ hãi run rẩy cả người, nửa quỳ, hai tay gắt gao nắm lấy cổ tay y.

Quan binh nhìn rõ mặt bọn họ, quay người muốn đi, đại hán lúc trước ngồi ăn mì trên bàn thân thể bất ngờ nghiêng một chút, va phải người quan binh. Tên quan binh không kịp đề phòng, bị đụng lùi về phía sau, chân giẫm lên cẳng chân của Tịch Đình Vân.

Tiếng xương gãy răng rắc vang lên.

Tịch Đình Vân kêu đau một tiếng, cả người bám lên người Hoắc Quyết, thân thể run rẩy không thôi, mồ hôi lạnh trên trán lã chã rơi xuống, hai tay gắt gao ôm lấy Hoắc Quyết, dường như muốn chia sẻ một nửa nỗi đau trên người của mình với người bạn đời.

Hoắc Quyết cúi đầu xuống, tư thế có chút kỳ quái, dường như muốn ôm nương tử mình đứng dậy, lại giống như bị nương tử ôm quá chặt, muốn giằng ra.

Tên quan binh nhỏ toẹt một cái.

Đại hán đường như muốn xông lên xem xem, nhưng lại bị quan binh bắt đi.

Ồn ào bốn phía dần dần chấm dứt.

Tiệm mì vốn đông khách chỉ chừa lại vài người thừa thớt, hai ba người thê lương đứng dậy đi ra ngoài, ông chủ tiệm mì cũng bị bắt đi rồi, chỉ chừa lại nồi nước hơi nóng nghỉ nguội.

Hoắc Quyết ôm Tịch Đình Vân, khoe mắt dần tan đi ánh tức giận, trầm giọng nói: “Ta công nàng.”

“Được.”

“Chúng ta trọ ở khách *** một đêm hãy đi.”

“Tướng công muốn đi báo thù sao?” Tịch Đình Vân trong lời nói mang theo ý cười.

Hoắc Quyết cúi đầu, liền nhìn thấy ánh mắt狡 hoạt của Tịch Đình Vân, “Chân của nàng...”

Tịch Đình Vân nắm lấy cổ tay mình, bất ngờ phát ra tiếng răng rắc.

Làn này Hoắc Quyết nghe thấy rất rõ, âm thanh phát ra từ cổ họng Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân cúi đầu nói: “Tướng công công thiếp.”

Hoắc Quyết nhìn chăm chăm y một lúc, mới xoay người công y lên.

Tịch Đình Vân ôm lấy cổ hắn, thấp giọng nói: “Người đó có khả năng là Thiên dạ vệ dưới trướng của Thiên Tuế Gia. Hắn đã nghi ngờ chúng ta, tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Ừm.”

Cửa sổ trong điện mở rộng, hương trong lò thuận theo gió mà bay, đồ đạc trong điện lập tức sáng bừng.

Thế nhưng khi Thiên Tuế Gia tiến vào vẫn ngửi thấy một mùi thối nát. Mùi hương này không thể che lấp bởi mùi hương trong lò, mà thấm sâu vào từng thanh xà nhà trong đại điện, chỉ cần nhắm mắt lại, liền nghe thấy tiếng thở dốc và tiếng la hét thoát ra từ trong đại điện tĩnh mịch.

“Người đến rồi.” Sau bình phong một bóng người cao to thông thả đi ra. Khung xương của hắn rất lớn, rất rộng, long bào hoàng kim khoác trên người rất thẳng nếp. Nhưng Thiên Tuế Gia biết, thân thể trông có vẻ uy vũ này đã sớm bị cuộc sống *** loạn hoang đàng vô độ gần mười năm nay ăn mòn thành cái vỏ rỗng ròi.

“Tham kiến hoàng thượng.” Thiên Tuế Gia giấu đi tâm tư, khom người hành lễ.

Hoàng đế đi đến trước mặt ông ta, hình rồng thêu trên long bào trùm lớn hai mắt nhìn ông ta, như thể đôi mắt của thiên tử. “Đã bắt được chưa?”

“Chưa.”

Hoàng đế trầm mặc, hình rồng trước ngực như thể tức giận nhìn chăm chăm!

Một lúc lâu sau, hoàng đế mới nhấc bước, “Trẫm cho rằng có người ở đây, trẫm có thể kê cao gối ngủ yên.”

Thiên Tuế Gia nói: “Đáng tiếc bên cạnh hoàng thượng không chỉ có thần.”

“Người nói ai?”

“Người biết rõ Tịch Đình Vân thông thạo thuật dịch dung mà lại đem tranh của y chiêu cáo các châu phủ.”

“Có gì không đúng?”

Thiên Tuế Gia nói: “Các châu phủ nếu không biết dung mạo của đám người Tịch Đình Vân thì sẽ tìm kiếm nghiêm ngặt triệt để với tâm lý thù giết nhằm hơn bỏ sót. Nhưng bọn họ sau khi biết rồi, tất nhiên sẽ tập trung chú ý lên những người có dung mạo tương tự, điều này đối với Tịch Đình Vân sở trường dịch dung mà nói, chẳng khác nào như cá gặp nước. Y chỉ cần giả chút trò là có thể dễ dàng đánh lạc hướng, che mắt mọi người.”

Hoàng đế không tỏ rõ ý kiến: “Địch Thông chẳng phải cũng đang giúp người sao?”

Thiên Tuế Gia nói: “Hắn rất cố gắng, đáng tiếc, chỉ là một phó tổng quản.”

Hoàng đế nói: “Chính bởi vì hắn là phó tổng quản, cho nên mới rất cố gắng.”

Đại nội tổng quản và phó tổng quản là mục tiêu của tất cả những người tinh thân nhập cung, muốn đứng ở vị trí cao như vậy, nhất định phải lấy kẻ khác làm đá lót đường, cho dù không phải vì dã tâm, cũng là vì sinh tồn. Tịch Đình Vân và Địch Thông tuy rằng khác thầy dạy, có sở học riêng, nhưng sau khi nhập cung, mình tranh ám đấu giữa hai người chưa từng chấm dứt. Đây cũng chính là nguyên nhân Tịch Đình Vân đi lại với Thiên Cơ phủ – Hoàng cung rất khó có bằng hữu chân chính.

Nhưng điều này lại phạm phải đại kỵ của Hoàng đế. Hoàng đế có sủng tín Phương Hoành Tà đến thế nào, cũng tuyệt không cho phép thế lực của hắn vươn tới bên long tháp của mình.

Cho nên Phương Hoành Tà mới cử Tịch Đình Vân đến Bình Tiêu thành và Nam Cương, hắn vẫn luôn nghĩ, bất cứ nơi đâu cũng đều an toàn hơn nhiều việc y tiếp tục ở lại kinh thành. Đại đa số lúc, hắn đều hiểu Hoàng đế hơn cả Hoàng đế.

Đáng tiếc, thế sự biến hóa vô thường.

Hoắc Quyết giành đánh bại A Cừu trước, khiến bàn cờ tính toán chặt chẽ xuất hiện biến số. Phương Hoành Tà khéo léo dẫn dắt tình thế, dụ Hoắc Quyết và Hạ Cô Phong vào kinh, muốn hốt gọn một mẻ, nhưng lại xuất hiện hai biến số là Tịch Đình Vân và Võ Nữ Tử.

Lâm trận yếu lòng là đại kỵ của tướng giả.

Phương Hoành Tà đã yếu lòng rồi.

Cho nên, Thiên Tuế Gia bất mãn, rất bất mãn.

“Bất luận Địch Thông có thể tìm ra Tịch Đình Vân hay không, đều đã quá muộn.” Thiên Tuế Gia nói, “Tính toán ngày giờ, bọn chúng lúc này cho dù chưa về đến Nam Cương, cũng đã đến Vọng Nam phủ.”

“Vọng Nam phủ không phải đã được phong tỏa rồi sao?”

“Ta đã phái Thiên dạ vệ tử thủ biên cảnh, có điều, Hình Kỳ Chương là người của Phương Hoành Tà.”

Hai mày Hoàng đế chau lại. Đối với hắn mà nói, Phương Hoành Tà và Thiên Tuế Gia là hai cánh tay đắc lực nhất của hắn, có bọn họ, hắn mới có thể yên tâm hưởng lạc. Hai người bọn họ bất hòa rõ ràng là chuyện hắn không muốn nhìn thấy nhất.

“Hắn sẽ không phản bội trẫm.” Hoàng đế khẩu khí cương quyết. Nếu như không có Phương Hoành Tà, Trang Triều đã đẩy những sứ sẹ từ lâu. Đương nhiên, Trang Triều hiện tại cũng đã đẩy sứ sẹ, nhưng Hoàng đế sẽ không thừa nhận. Hắn an nhàn trong cảnh tượng giả tạo thái bình thịnh thế từ những tấu chương không có thực của triều thần. Ngay cả Phương Hoành Tà được cho là trụ cột cuối cùng của Trang Triều cũng sẽ không vạch trần cảnh tượng giả tạo này, hắn chỉ dùng hết sức mình để lấp tất cả sứ sẹ đó, ra sức chống đỡ.

Bởi vậy, cho dù Phương Hoành Tà rõ ràng mở đường sống cho đám Tịch Đình Vân, Hoàng đế vẫn không chịu nghi ngờ hắn.

Thiên Tuế Gia ngữ khí dịu xuống, “Ta sợ hắn yếu lòng hỏng việc. Nếu như không phải hắn, Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết đã sớm tự tàn sát lẫn nhau.”

Hoàng đế kinh ngạc, “Người nói thế là sao?”

Thiên Tuế Gia nói: “Ta đã từng giả mạo bút tích của Nam Cương vương phi viết thư, tiến cử Tịch Đình Vân với Hoắc Quyết.”

Hoàng đế hồ nghi nhìn ông ta.

“Hoàng thượng hắn vẫn còn nhớ chuyện Nam Cương vương phi bị chính anh trai ruột của mình là Huống Chiêu bắt nhốt chứ?”

“Ừm.”

“Bức thư đó tuy khiến Tịch Đình Vân tạm thời được Hoắc Quyết tin tưởng, nhưng nếu như Nam Cương vương phi đột ngột chết, sẽ lộ ra chuyện nàng ta bị Huống Chiêu giam giữ bao nhiêu năm, đến lúc đó Tịch Đình Vân, Huống Chiêu đều khó thoát khỏi hiểm nghi. Chúng ta liền có thể mượn tay Hoắc Quyết loại bỏ Tịch Đình Vân.”

Hoàng đế hỏi: “Nam Cương vương phi không phải đã chết rồi sao?”

“Đúng là chết rồi, nhưng chết trước mặt Hoắc Quyết, trong tay của Na Phi Long.”

“Điều này liên quan gì đến Phương Hoành Tà?”

“Na Phi Long và Huống Chiêu đều là người của Hình Kỳ Chương, Hình Kỳ Chương lại là tâm phúc của Phương Hoành Tà. Nếu không phải là ý của Phương Hoành Tà, Na Phi Long làm sao dám đột nhiên gây khó dễ như vậy.” Điều này đúng là oan cho Hình Kỳ Chương, lại càng oan uổng Phương Hoành Tà, Na Phi Long lúc đó trở mặt với Huống Chiêu, bắt vương phi là muốn bên sườn càn bên gãy gọng với Huống Chiêu.

Hoàng đế tất nhiên không biết được sự ảo diệu trong đó, còn cảm thấy rất có lý.

Thiên Tuế Gia nói: “Càng kỳ lạ hơn là, Hoắc Quyết dường như từ trước đến nay chưa từng nghi ngờ nguồn gốc của bức thư đó.”

Hoàng đế liếc ông ta một cái, nói: “Hắn mới tí tuổi, làm sao có thể nghĩ được nhiều như ông.”

Thiên Tuế Gia trong lòng có chút ảo não, kết cục bản thân trù tính kỹ lưỡng lại kết thúc như vậy. Ông ta thở dài một hơi nói: “Cho dù thế nào, Phương Hoành Tà một mình nắm giữ quyền lực trong triều, vẫn là không ổn.”

“Ông muốn thế nào?” Lòng tin của Hoàng đế đối với Phương Hoành Tà cuối cùng cũng dao động.

“Dùng thần chế thần.” (thần: thần tử, quan lại.)

Hoàng đế nhìn ông ta, “Chọn ai?”

“Thẩm Chính Hòa.”

71. Chương 70

CHƯƠNG 70

Cùng truy mãnh mã (10) – Một đời như thế, không hề uổng phí.

Trời đêm mịt mù.

Mấy chục thân ảnh nhảy ra từ trong màn đêm mịt mù.

“Có phát hiện gì không?” Giọng nói trầm thấp vang lên trong đám người.

Những người khác đồng loạt lắc đầu.

Người đó không hài lòng hừ một tiếng, “Điều tra gắt gao hơn nữa! Dịch đại nhân nói bọn chúng đã vào đến Vọng Nam phủ, lần này tuyệt đối không thể để bọn chúng trốn thoát ngay trước mắt chúng ta nữa!”

Những người khác đồng loạt đáp lại, sau đó tản ra bốn phía.

Gió thổi qua tay áo, áo lướt qua cỏ lau, phát ra những tiếng xào xạc vụn vỡ. Ánh trăng mờ nhạt rơi trên đám lau sậy bên bờ sông, hai thân ảnh đen kịt lủi vào trong đám lau sậy, qua một lúc, lại thò ra ở đầu bên kia.

“Huýt...”

Tiếng huýt sáo cực khẽ lặng lẽ bay qua đám cỏ lau bỗng bành từng đợt sóng nhỏ trong gió nhẹ.

Một thân ảnh ngược gió chậm rãi tiến lại gần, bất ngờ, thò đầu ra, “Các người rốt cuộc cũng đến rồi.”

Tịch Đình Vân nhìn thấy Võ Nữ Tử mới thở phào một hơi. Võ Nữ Tử vì bọn họ mới phản lại Thiên Cơ phủ, nếu như hắn trên đường có mệnh hệ gì, nhất định sẽ khiến y áy náy cả đời.

Võ Nữ Tử nói: “Thuyền nhỏ đã chuẩn bị xong rồi, mau đi thôi.”

Tịch Đình Vân và Hoắc Quyết khom người, đi theo sau hắn.

Võ Nữ Tử nói: “Không ngờ các ngươi lại dám cải trang Thiên dạ vệ.”

Tịch Đình Vân nói: “Địch Thông bám theo tung tích suốt dọc đường, đã bao nhiêu lần suýt bị phát hiện. Thiên dạ vệ là nơi ẩn náu duy nhất.”

“Thiên dạ vệ trước nay vẫn luôn rất tự phụ, chỉ sợ sẽ không ngờ tới bị các ngươi trà trộn vào.”

“Chính là như vậy.”

“Ta đi một mình, thành ra chẳng bị ai chú ý, thế nên tìm thuyền cũng không phiền phức lắm. Cũng may Tiểu Thiên phủ vẫn còn có thể sai sử.” Võ Nữ Tử ngừng một chút, cười khổ nói, “Chắc là lần sai sử cuối cùng rồi.”

“Là ta đã liên lụy đến huynh.”

“Nói gì mà liên lụy với không liên lụy chứ. Chẳng qua, ta chỉ thuận tiện thôi.” Võ Nữ Tử nói, “Ta đã chán ngán cái triều đình thối nát này từ lâu rồi.”

Tịch Đình Vân khẽ kinh ngạc. Y vẫn luôn cho rằng Võ Nữ Tử, Văn Tư Tư và Phương Hoành Tà giống nhau, một mực giữ vững trung thành và nhiệt tình lớn nhất đối với triều đình.

Bọn họ trò chuyện đôi ba câu một lúc, liền không phát ra âm thanh gì nữa, đến lúc Võ Nữ Tử dừng bước.

Một mình hắn lần mò trong bụi cây một hồi, mới đẩy ra một cái bè trúc, “Đây đã là dụng cụ qua sông duy nhất ta có thể tìm được rồi.”

Tịch Đình Vân cười nói: “Độc đáo thật đó chứ.”

Là người Nam Cương duy nhất, Hoắc Quyết chủ động nhận lấy sào chống.

Ba người lén lút ngồi lên bè trúc rời bến.

Thấy bến càng lúc càng xa, Tịch Đình Vân và Võ Nữ Tử đồng thời thở phào.

“Sau này huynh có dự định gì?” Tịch Đình Vân hỏi.

Võ Nữ Tử nói: “Ta muốn đi thăm Họa Cơ trước.”

Tịch Đình Vân nhìn Hoắc Quyết. Nhắc đến mà thấy hổ thẹn, y đã từng có ý định truy tìm hung thủ giết hại Họa Cơ, nhưng từ trước đến nay chưa từng chú ý đến nàng được chôn cất ở đâu.

Hoắc Quyết gật đầu nói: “Được.”

Võ Nữ Tử nói: “Nghe nói hung thủ giết Họa Cơ đã tìm được rồi.”

“Là dưỡng nữ của Huống Chiêu, đã chết rồi.”

“Chết rồi cũng tốt.” Võ Nữ Tử nói, “Tránh cho ta phải phá giới giết nữ nhân.”

“Huynh không giết nữ nhân?” Tịch Đình Vân lần đầu tiên nghe thấy nguyên tắc này của hắn.

Võ Nữ Tử hỏi: “Huynh quên ta tên gì rồi sao?”

“Võ Nữ Tử.”

“Đúng vậy, ta sao có thể quên mình được chứ?”

Tịch Đình Vân nhin không được cười lên.

Tay cầm sào của Hoắc Quyết bất ngờ khựng lại, sau đó nhanh chóng cắm xuống nước mấy lần liền.

Võ Nữ Tử đột ngột đứng dậy.

Ánh trăng rơi trên mặt sông, ánh nước lấp loáng, nhưng nhìn không rõ động tĩnh trong nước, chỉ có thể ngửi thấy một mùi máu tanh nhân nhát lan tràn trên mặt sông.

“Cẩn thận!” Hoắc Quyết kéo Tịch Đình Vân nhảy lên trên không.

Bộp bộp bộp...

Mấy tiếng vang lên, dây thừng buộc bè trúc đứt lìa, tan rã, từng thanh từng thanh trúc lênh bênh trên mặt nước.

Hoắc Quyết nhẹ nhàng đáp xuống từ trên không, một chân nhẹ chạm lên thanh trúc, thân thể xoay một cái, nhảy vào trong nước.

Tịch Đình Vân hai chân không ngừng đập lên thanh trúc, như thể chuồn chuồn lướt nước. Y biết nội lực của mình không đủ, duy trì không được bao lâu, dứt khoát cắn răng, cũng nhảy theo xuống nước.

Cùng lúc đó, Võ Nữ Tử vẫn luôn trên mặt nước dùng thanh trúc đâm địch cũng nhảy xuống.

Ánh nước trong nước mờ mịt, gần như nhìn không rõ mặt mũi hai bên địch ta.

Cũng may Tịch Đình Vân và Võ Nữ Tử đều lựa chọn nhảy khá xa chỗ đồng bạn, thành ra cũng không sợ ngộ thương.

Thanh trúc không thể sử dụng trong nước, bọn họ từ bắt đầu đều là tay không, cũng may đối phương sử dụng chủ thủ trong nước cũng không thành thạo lắm. Tịch Đình Vân hai ba chiêu liền đoạt được chủ thủ của đối phương, xoay tay cửa qua cổ đối phương.

Máu loang ra trong nước, khiến cho màu sắc của nước sông càng trở nên tối tăm.

Tịch Đình Vân nín thở không nổi nữa, nổi lên mặt nước hít lấy không khí, liền nhìn thấy gần đó thò lên rất nhiều cái đầu, một cái gần nhất khuôn mặt rất quen thuộc, chính là thủ lĩnh Thiên dạ vệ bọn họ ở cùng mấy ngày qua. Đối phương nhìn thấy y, cũng không nói nhiều, trực tiếp tấn công.

Tịch Đình Vân hít một hơi, chậm chậm lặn xuống, đối đối phương tiến lại gần, ra sức đá vào bụng hấn.

Thủ lĩnh dù sao cũng là thủ lĩnh, võ công không tầm thường, cho dù trong nước cũng hết sức linh hoạt né tránh, còn xoay tay bắt lấy cổ chân của y, ra sức kéo. Tịch Đình Vân đá liên hoàn cước. Chiêu này nếu như trên đất liền, uy lực nhất định không tầm thường, nhưng trong nước lại giảm tác dụng đáng kể. Cánh tay của tên thủ lĩnh ăn liên tiếp hai lần, vẫn không đau không ngứa.

Ngược lại cổ chân Tịch Đình Vân nhói đau, đối phương dùng lực cực mạnh bóp vỡ cổ chân y. Cũng may lúc Tịch Đình Vân đá chân cũng đã giảm phần nào lực đạo của hấn! Y mượn lực cơ bụng cong người, chủ thủ trong tay đâm về phía mắt đối phương.

Đối phương giơ tay cản lại, cổ tay Tịch Đình Vân xoay chuyển, dùng chủ thủ cửa mạnh vào mu bàn tay hấn.

Thủ lĩnh rút tay về, một tay tấn công vào nửa thân dưới của y.

Tịch Đình Vân thu bụng, đang định phản kích, đầu của thủ lĩnh đột nhiên nổi lên... máu ào ạt tuôn ra từ cần cổ bị chém đứt.

Một bàn tay nắm lấy cánh tay của Tịch Đình Vân. Tịch Đình Vân đang định giăng ra, nhưng tại khoảnh khắc tiếp xúc da thịt liền phát hiện thân phận của đối phương, lập tức thuận theo hấn nổi lên trên.

Trên mặt sông la liệt thi thể.

Rõ ràng Hoắc Quyết và Võ Nữ Tử chiến tích huy hoàng.

“Đó là cái gì?” Võ Nữ Tử chỉ vào một đội thuyền đang dần dần tiến lại gần từ đằng xa. Trên thuyền cờ bay phất phới, không ngừng phân phát trong gió.

Hoắc Quyết nói: “Là người của ta.”

Quả nhiên, thuyền vừa đến gần, giọng nói của Dương Vũ Hi liền truyền đến, “Vương gia?”

Hoắc Quyết tung người từ trong nước nhảy lên thuyền, sau đó vươn tay kéo Tịch Đình Vân.

Dương Vũ Hi ở bên cạnh thao thao bất tuyệt giải thích: “Sau khi tôi nghe nói Trang Triều hạ lệnh truy nã vương gia, lập tức phái người lên phía Bắc tiếp ứng, đáng tiếc chẳng thể nào tìm được tung tích thực của vương gia, thế nên mới liên lạc với Xá Quang, hần nói hần phải trốn đi một thời gian, đợi sóng gió qua đi mới trở lại. Dưới tình thế bất đắc dĩ, tôi đành phải ngày đêm tuần tra nơi này, hy vọng có một ngày gặp được vương gia, không ngờ, thực sự gặp được rồi!”

Hoắc Quyết vừa dùng nội công giúp Tịch Đình Vân hong khô quần áo, vừa gật đầu nói: “Vất vả rồi.”

Dương Vũ Hi nhìn nhìn Hoắc Quyết, lại nhìn nhìn Tịch Đình Vân, ra hiệu cho người phía sau. Người đó bắt ngờ thổi kèn hiệu.

Tịch Đình Vân trong lòng kinh ngạc, nghiêng người nhìn qua.

Chỉ thấy tất cả người trên thuyền đều nghiêm trang quỳ xuống.

Dương Vũ Hi ôm quyền nói: “Cung nghênh vương gia trở về, cung nghênh vương phi trở về.”

“Cung nghênh vương gia trở về, cung nghênh vương phi trở về.”

Tịch Đình Vân: “...”

Hoắc Quyết hiếm có mỉm cười, vẻ đắc ý lộ rõ trên mặt. Mọi hiểm nguy gian nan liên quan đến sống còn lần này dường như đều tan biến trong một câu nói ngắn ngủi đó. Hần thấy Tịch Đình Vân đỏ mặt không nói gì, trong lòng có chút thấp thỏm. Hần dù sao cũng là lần đầu ném mật ngọt tình yêu liền bị cây tình yêu bám sâu không thể tự dứt ra khỏi, khó tránh lo được lo mất, nhịn không được nắm lấy tay Tịch Đình Vân, muốn nhận được sự khẳng định chắc chắn của người trong lòng, nhưng bàn tay đang nắm bắt ngờ có thêm một cảm giác lạnh lạnh khiến hần ngạc nhiên cúi đầu.

Chiếc nhẫn bạch ngọc không biết tung tích không hiểu từ lúc nào đã ở trên tay Tịch Đình Vân.

Hoắc Quyết trong lòng hưng phấn kích động khó kiềm chế, hận không thể ôm chặt người kia vào lòng, thưởng thức mùi vị chỉ có hần mới biết. Đáng tiếc dưới bao nhiêu cặp mắt xung quanh, thực sự khó có thể như nguyện.

Võ Nữ Tử trèo lên một con thuyền khác nhịn không được cười rộ: “Người ta nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, ta thấy đúng ra là tình nhân trong mắt không thấy thi(thể). Có người mình thích bên cạnh, thi thể cũng có thể hóa thành hoa sen rồi.”

Khóe miệng Tịch Đình Vân động đậy, nhưng lại cúi đầu cười.

Hoắc Quyết ghé vào tai y nói: “Chúng ta về nhà thôi.”

“Ừm.”

Nhà. Bắt đầu từ ngày y bị phụ thân dắt tay đi đến trước cổng cung, liền không nghĩ đến bản thân còn có thể có chữ này một lần nữa. Nhưng hiện giờ, y đã có. Không những có, trong nhà còn có một người y yêu và cũng yêu y.

Có lẽ, nửa đời trước của y không hoàn chỉnh là để cho nửa đời sau được hoàn chỉnh, thân thể y không hoàn chỉnh, là để tâm hồn được hoàn chỉnh.

Một đời như thế, cũng không hề uổng phí.

72. Chương 71

CHƯƠNG 71 PN1

Phiên ngoại 1 – Hoắc Quyết và Tịch Đình Vân.

Trở về vương phủ đã ba tháng, cuộc đào vong kinh tâm động phách ba tháng trước giờ đã thành lịch sử.

Hiện tại, Hoắc Quyết bận rộn bên ba khắp các nơi trên Nam Cương. Huống Chiếu và Na Phi Long đã chết, tàn cục để lại không dễ dàng thu dọn, hơn nữa Vũ Nhiên tuy rằng đã lui binh, nhưng cuộc nghị hòa vẫn đang tiếp tục, đám hỗn độn như thế vẫn cần người xử lý. Cũng may Bàn Tiểu Đại, Nhan Sơ Nhất và Bình Chủ ai về vị trí của người này, cũng coi như bắt đầu một cách có trật tự.

Tịch Đình Vân lại không hề thay đổi diện mạo đi theo bên người Hoắc Quyết như người ngoài vẫn tưởng. Y đang rúc trong vương phủ, trải qua những ngày tháng mặt trời mọc thì dậy mặt trời lặn thì ngủ, bình thường hơn bao giờ hết, tiêu dao hơn bao giờ hết.

Sau khi trở về Nam Cương, Tịch Đình Vân dường như vẫn là Tịch Đình Vân đó, nhưng Dương Vũ Hi cảm thấy y dường như có chỗ nào đó không còn giống như xưa. Không phải tướng mạo – ông ta không biết khuôn mặt hiện giờ của Tịch Đình Vân có phải là khuôn mặt thật hay không, có điều có vẻ y định mang khuôn mặt này suốt không đổi nữa, cũng không phải thái độ – cho dù đã được tôn làm vương phi, y vẫn ôn văn nho nhã, khiêm nhường lễ độ như trước, mà là cảm giác khó có thể miêu tả thành lời phát tán từ trên người y. Nếu như nói trước kia Tịch Đình Vân giống như nửa người giang hồ nửa người trong triều, vậy thì hiện tại Tịch Đình Vân chỉ là một người bình thường, chẳng còn những tính toán người lừa ta gạt, cũng không thấy sự sâu xa khó dò, ngay cả buồn vui giận hờn cũng đều rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Giống như mấy ngày nay, cảm giác mới mẻ với vương phủ đã qua, hưng phấn trên người Tịch Đình Vân chậm rãi nhạt dần, thay vào đó là nét âu sầu phẳng phất.

Dương Vũ Hi tự cho rằng y đang nhớ nhung Hoắc Quyết, thế là viết một bức thư, cho người mau chóng gửi đến cho Hoắc Quyết.

Biểu cảm sau khi Hoắc Quyết nhận được thư không nói cũng biết, bởi vì hấn trở về còn nhanh hơn người gửi thư.

Tịch Đình Vân nằm bên hồ phơi nắng, sau đó cảm thấy trên mặt có một bóng râm phủ xuống, không khỏi mở mắt.

Hoắc Quyết nửa ngồi bên người y, vươn tay vuốt ve khuôn mặt y, “Nhớ ta sao?”

Tịch Đình Vân cười cười.

Hoắc Quyết nói: “Ta muốn nghe huynh nói.”

Tịch Đình Vân thuận theo trả lời: “Nhớ người.”

Ngón tay Hoắc Quyết dịch chuyển lên điểm giữa hai hàng lông mày của y, “Có tâm sự sao?”

“Người ai mà chẳng có tâm sự.”

“Tâm sự của phu nhân phu quân phải biết.”

Tịch Đình Vân nói: “Nhớ người.”

“Còn gì nữa?”

“Trường trong phủ có chút cũ kỹ rồi, ta muốn tìm vài người quét lại.”

“...” Hoắc Quyết không nói gì, chỉ là trên khuôn mặt xinh đẹp đó lặng lẽ tối lại, mang theo chút tức giận.

Tịch Đình Vân chậm rãi ngồi dậy, thở dài nói: “Không phải là tâm tư gì tốt.”

Hoắc Quyết nói: “Phu thê nên có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, tốt phải nghe, xấu cũng phải nghe.”

“Cùng nhau đoạn tử tuyệt tôn?” Tịch Đình Vân thử dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật nói, nhưng thất bại.

Hoắc Quyết nắm chặt vai y, phát hiện toàn thân y cứng ngắc như một khúc gỗ.

Tịch Đình Vân nhắm mắt, thân thể trong chốc lát thả lỏng, lại mở mắt ra, âu sầu trong đáy mắt đã quét sạch, khóe miệng mỉm cười, vừa định nói, liền bị Hoắc Quyết đẩy một cái, ngã vào trong hồ nước.

Tịch Đình Vân đáp loạn trong nước, còn chưa kịp nổi lên, đã bị Hoắc Quyết nhảy xuống cùng ôm chặt lấy.

Môi Hoắc Quyết ấn xuống, động tác vừa thô lỗ vừa bá đạo, căn bản không để y có cơ hội tránh né.

Lưỡi của Tịch Đình Vân bị mút phát đau, ý thức dần dần xa rời, thân thể lại bị kéo lên mặt nước đột ngột.

“Khụ khụ...” Y ho liên tục.

Hoắc Quyết ôm lấy y, nhẹ nhàng vuốt lưng.

Tịch Đình Vân vuốt vuốt cái mũi ngứa ngáy, thấp giọng nói: “Chỉ cần người cần ta, ta liền ở lại bên người.”

Động tác vuốt ve của Hoắc Quyết khựng lại.

“Có phải vương phi hay không không quan trọng.” Tịch Đình Vân nghiêng đầu nhìn hắn, “Chỉ cần chúng ta ở bên nhau là...”

Hoắc Quyết lập tức cắn lấy môi y.

Tịch Đình Vân sững sờ nhìn hắn.

Hoắc Quyết dùng răng nhẹ nhàng cạy một lúc mới buông ra.

Cho dù động tác của hắn không quá mạnh mẽ, nhưng cũng khiến môi y sưng đỏ. “Ta là Nam Cương vương, người ở bên cạnh ta chính là Nam Cương vương phi, sẽ không có ai khác.”

Trái tim Tịch Đình Vân khẽ rung động. Không thể phủ nhận lúc nghe thấy câu nói này của hắn, trong lòng quả thực dâng lên một niềm vui và cảm động rất lớn, thế nhưng hiện thực sắp phải đối diện không thể không khiến y cố gắng đè nén lại niềm vui mừng và cảm động đó. “Nam Cương vương phủ cần có người kế thừa.”

“Đây chính là nguyên nhân huynh âu sầu sao?” Hoắc Quyết nhìn y.

Tịch Đình Vân nói: “Ta không muốn một ngày nào đó người vì điều này mà âu sầu.” Y lớn hơn Hoắc Quyết mấy tuổi, cho nên có một số chuyện Hoắc Quyết không nghĩ đến y phải nghĩ đến trước, có một số điều Hoắc Quyết không chú ý y nhất định phải chú ý trước.

Hoắc Quyết nói: “Nam Cương vương phủ có người kế thừa mà.”

Tịch Đình Vân ngây người, nhớ lại những lời đồn đã từng nghe trước kia.

“Mẫu phi và phụ vương có một đứa con.”

Tịch Đình Vân nói: “Người không phải đã nói lão Nam Cương vương và vương phi đã thỏa thuận là...”

“Suy tính kỹ càng thế nào cũng đều có một kẻ hở.” Hoắc Quyết nói, “Mẫu phi sau đó vẫn cứ mang thai. Mẫu phi vốn định phá bỏ, sau khi ta biết đã cầu xin phụ vương giữ nó lại. Miệng mẫu phi không nói, nhưng ta biết, nàng kỳ thực rất yêu đứa bé đó. Phụ vương cuối cùng cũng đồng ý, ông sợ sau khi Huống Chiếu biết, sẽ xảy ra chuyện, cho nên đã giữ kín bí mật này. Đó là lần duy nhất ta nhìn thấy mẫu phi cười vui vẻ nhất.”

Tịch Đình Vân hỏi: “Sau đó thì sao?”

Hoắc Quyết nói: “Mẫu phi rất gầy, mang theo bụng bầu cũng không rõ lắm, chỉ là vương phủ người đồng miệng lưỡi phức tạp, lại có tai mắt của lục bộ, lúc sinh sản khó tránh khỏi lộ ra điều gì. Thế nên, mẫu phi trước khi lâm bồn ba tháng cố ý cãi nhau với phụ vương, sau đó mang theo thân tín chuyển về Tỏa Cẩm sơn trang.”

Tịch Đình Vân nhớ lại giai thoại đó của Tỏa Cẩm sơn trang, lẩm bẩm: Chẳng lẽ trong đó còn bí mật gì?

Quả nhiên, Hoắc Quyết nói: “Mẫu phi vốn đã bảo phụ vương đợi sau khi nó sinh ra thì đi đón nó về, nhưng phụ vương ngồi không yên. Thế là mới có lời đồn cầm sự đánh đàn rung động vương phi. Đêm đó mẫu phi lâm bồn, phụ vương vừa dùng tiếng đàn để giấu đi tiếng kêu đau của mẫu thân, vừa để an ủi mẫu phi, nói với nàng rằng ông ở ngay bên ngoài.”

Tịch Đình Vân tưởng tượng lại tình cảnh lúc đó, cảm thấy câu chuyện này còn khiến người ta cảm động hơn lời đồn nhiều.

“Mẫu phi sinh được một đệ đệ, để tránh nó bị Huống Chiếu hạ độc thủ hoặc lợi dụng, phụ vương và mẫu phi gửi nuôi nó ở một nơi khác.”

Tịch Đình Vân đột nhiên hiểu ra vì sao Hoắc Quyết lại cảm hận Huống Chiếu như thế, “Huống Chiếu thực sự có thể một tay che trời sao?”

“Nếu như không thế, mẫu phi cũng sẽ không rơi vào tay hắn bị cầm tù biết bao nhiêu năm như vậy, phụ vương càng sẽ không...” Hận ý trong mắt hắn khó có thể tiêu tan.

Tịch Đình Vân ôm lấy hắn, nhẹ giọng an ủi: “Đều đã qua rồi.”

Hoắc Quyết đưa tay ôm lấy y, đi lên.

Tịch Đình Vân hỏi: “Người định khi nào đón nó trở về?”

“... Nó không muốn trở về.”

“Tại sao?”

“Nó không muốn rời khỏi con bò của nó.”

“...”

73. Chương 72

CHƯƠNG 72 PN2

Phiên ngoại 2 – Hoắc Quyết, Tịch Đình Vân, A Cừu và sự phụ của A Cừu.

Sứ giả Vũ Nhiên đến thăm, Hoắc Quyết cho Bình Chủ ra mặt đón tiếp, bản thân thì trốn trong vương phủ trải qua những ngày thần tiên quyến lữ với Tịch Đình Vân.

Tịch Đình Vân nhớ lại lời đồn từng nghe thấy trước kia, nghi hoặc hỏi: “Lúc trước người đã biết Tề Yêu công chúa chúng ta gặp không phải Tề Yêu công chúa rồi sao?”

Hoắc Quyết nói: “Đoán được một chút.”

“Sao mà đoán được?”

“Quá ngu ngốc.” Tề Yêu công chúa có thể danh chấn chư quốc, tả hữu triều chính Vũ Nhiên, tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Tề Yêu đó đẹp thì đẹp thật, nhưng lại không có đầu óc.”

“Nhan Sơ Nhất giết nàng ta cũng là do người ra lệnh sao?”

Hoắc Quyết đáp: “Nhan Sơ Nhất tiền trăm hậu tấu.”

“Ồ?”

“Hắn nói, nên cho Vũ Nhiên có một lý do để xuất binh.”

Tịch Đình Vân ngẫm nghĩ, nói: “Hắn sợ Huống Chiếu không đủ gan tạo phản sao?”

Hoắc Quyết nói: “Có khả năng.”

“Có khả năng?”

“Càng có khả năng hắn thấy nàng ta chướng mắt.”

Tịch Đình Vân cười, “Không biết Tề Yêu công chúa chân chính có hài lòng với hung thủ người đưa đến hay không.”

“Ta không biết nàng ta có hài lòng hay không, nhưng ta biết Nhan Sơ Nhất nhất định rất hài lòng. Để kẻ địch của mình chịu tội thay cho mình, vụ làm ăn này cũng hơi quá.” Hắn vươn tay ôm lấy eo y, kéo về phía giường. Hắn đang độ thiếu niên, khí huyết phương cương, nhu cầu trên giường có thể nói là vô độ, nếu như không phải Tịch Đình Vân luôn luôn khắc chế, chỉ sợ hai người có thể cả tháng không xuống giường.

Tịch Đình Vân dè tay hẳn lại, “Ta vẫn còn một câu hỏi.”

“Hỏi gì?” Hoắc Quyết không vui chau mày.

Tịch Đình Vân kéo hẳn ra gian ngoài, đứng đối diện với bức tường trống trải nói: “Ách Thanh đâu?”

Hoắc Quyết trầm ngâm một lúc mới nói: “Cất đi rồi.”

“Tại sao?”

“Một khi đã rút khỏi vỏ (xuất sao), thì không nên để như vậy, triển lộ sự sắc bén của nó.”

“Rút khỏi vỏ?” Tịch Đình Vân sững sốt, “Lúc nào?” Y nhớ rõ Hoắc Quyết ở kinh thành dùng thương. Thương đó bởi vì cầm theo đi đường bất tiện, tạm thời để lại chỗ gần kinh thành.

“Lúc quyết chiến cùng A Cừu.” Hoắc Quyết ngừng một lát, trên mặt lộ biểu cảm kỳ quái.

Tịch Đình Vân hỏi: “Có gì không ổn sao?”

Hoắc Quyết hỏi: “Huynh đã thấy qua võ công của Phương Hoành Tà chưa?”

Tịch Đình Vân ngưng thần ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Bên cạnh hẳn có rất nhiều người tài giỏi, căn bản không cần xuất thủ. Tại sao lại hỏi vậy?”

“Hiếu kỳ.”

“Hiếu kỳ?”

“Hiếu kỳ võ công của Tạ Phi Thị và Phương Hoành Tà rốt cuộc là cao hay là thấp.”

Nếu như là người bình thường, nhất định sẽ hỏi võ công của Phương Hoành Tà và Tạ Phi Thị cao đến mức nào, dù sao bọn họ cũng xuất thân từ đảo Tiêu Dao trên biển Đông, là cao thủ đương thế giang hồ công nhận. Nhưng Tịch Đình Vân biết Hoắc Quyết hỏi như vậy nhất định có dụng ý của hẳn.

“Võ công của A Cừu tuy cao, nhưng cũng không đến mức không có địch thủ.”

Tịch Đình Vân đáp: “Hoặc có thể sau khi hẳn và Tạ Phi Thị đại chiến, thương thế chưa lành?” Cao thủ A Cừu đánh bại không phải chỉ có mình Tạ Phi Thị, cho dù Tạ Phi Thị là hữu danh vô thực, thì vẫn còn Trường Sinh Tử, từng là cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Hoắc Quyết chau mày ngẫm nghĩ, “Có lẽ vậy.”

Tịch Đình Vân khẽ mỉm cười, “Dù thế nào, hẳn cũng đã bại rồi.”

Bất luận A Cừu đã từng nổi danh thế nào, khiến võ lâm Trang Triều nghe tên mà biến sắc ra sao, thì cũng đều là đã từng. Hiện giờ hẳn đã bại, tại sao lại bại, bại như thế nào, đều không quan trọng nữa, điều quan trọng là thần thoại A Cừu vô địch đã bị phá vỡ, hẳn không còn là A Cừu lưỡi kiếm sắc bén mà Trang Triều không thể nào địch nổi nữa, hẳn chỉ là A Cừu đã thất bại thảm hại ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có.

Miếu nát gió lớn.

Trước cửa vết máu loang lổ, thi thể ngang dọc la liệt trên bậc thang, khuôn mặt hướng xuống, giống như không còn mặt mũi nào gặp người.

A Cừu ngồi trong miếu, lặng lẽ uống rượu. Ống tay áo bên trái không biết đâu mất, lộ ra cánh tay đang nhỏ máu, thuận theo cơ bắp tí tách tí tách nhỏ xuống mặt đất. Hẳn không có cảm giác gì, vẫn cứ uống rượu, chậm rãi uống rượu, vẽ mặt chân thành mà cung kính, như thể đây là vĩ nghiệp hẳn đã phấn đấu cả đời.

Trên bậc thang đá, tiếng bước chân dần lại gần.

A Cừu bỏ bình rượu xuống, nhặt thanh kiếm đặt bên cạnh lên.

Bên ngoài cửa một tiếng thở dài.

A Cừu toàn thân chấn động, ngẩng đầu lên nhìn.

Ánh trắng như tuyết, bạch y như tuyết, đến thanh lãnh như tuyết.

“Sư phụ...” A Cừu mở mắt như ánh mắt của biển sâu bất chợt tỏa ra ánh sáng chói lòa.

“Thương thế thế nào rồi?”

“Không sao.” Hắn muốn đứng dậy, thế nhưng vừa trải qua đại chiến, toàn thân không có sức, lại ngã ngồi trở về.

Bạch y nhân phát tay nói: “Cứ ngồi đi.”

A Cừu ngoan ngoãn ngồi xuống, hai mắt chăm chú nhìn hắn.

“Không ngờ chúng ta không gặp mặt lâu như vậy, ngươi vẫn nhớ ta.”

A Cừu đáp: “Nhớ chứ, vẫn luôn nhớ rõ. Tuy rằng chỉ gặp sư phụ một lần, nhưng sư phụ là người đời này con tôn trọng nhất, nếu như không có sư phụ, thì đã chẳng có con ngày hôm nay.”

Bạch y nhân nói: “Ngưng sinh công tuy lợi hại, nhưng không thể kéo dài. Ngươi đã luyện 5 năm, đã đến giới hạn rồi.”

Sắc mặt A Cừu khê biến, “Con tự nguyện luyện Ngưng sinh công. Chỉ có Ngưng sinh công mới có thể biến người ngu ngốc như con trở thành cao thủ, cho dù sẽ chết, con cũng đồng ý.”

Bạch y nhân móc ra một bình sứ trắng từ trong ngực đặt trước mặt hắn, “Uống thuốc này vào, phế đi nội công của ngươi, chắc hẳn có thể sống thêm hai ba chục năm nữa. Ta sẽ phái người đưa ngươi về Cửu Hạ.”

“Không!” Sắc mặt A Cừu trắng bệch, cắn răng nói: “Sư phụ, con nguyện chết, nhưng không nguyện trở thành một phế nhân.”

“Ngươi có thể chỉ còn sống được hai tháng nữa.”

“Đủ rồi.” A Cừu nói, “Thời gian hai tháng, con vẫn có thể tiếp tục luyện công, vẫn có thể khiêu chiến Hoắc Quyết lần nữa!”

Bạch y nhân trầm mặc.

A Cừu co chân quỳ trên mặt đất, ra sức dập đầu, “Xin sư phụ thành toàn.”

“Ngưng sinh công là môn võ học chí cương chí mãnh chí tổn, người luyện đến hiện nay, đã đến cực điểm, đừng nói còn hai tháng, cho dù còn hai năm, cũng không thể đánh bại Hoắc Quyết.”

A Cừu vẻ mặt thất vọng, “Xin sư phụ hãy dạy con.”

Bạch y nhân chấp tay sau lưng, xoay người lại.

A Cừu vừa quỳ vừa lê hai bước, phủ phục sau lưng bạch y nhân, “Xin sư phụ hãy dạy con.”

“Đúng là có một môn võ công lại có thể khiến võ công của ngươi đại tiến, chỉ là sau khi luyện xong, mạng của ngươi không cứu được nữa rồi.”

A Cừu vội nói: “Đồ đệ đồng ý!”

“Hoắc Quyết đã khởi hành về Nam Cương, cho dù ngươi luyện thành võ công, cũng không kịp khiêu chiến.”

A Cừu nói: “Con phải học, không tìm hắn, con có thể tìm người khác, tìm Phương Hoành Tà!”

Bạch y nhân khê mỉm cười nói: “Nếu như ta không cho ngươi đi tìm Phương Hoành Tà thì sao?”

A Cừu ngây ra, “Sư phụ lúc trước không phải đã nói, nếu như muốn khiêu chiến cao thủ lợi hại nhất thiên hạ, chỉ cần nhận định Phương Hoành Tà sao?”

Bạch y nhân đáp: “Bởi vì trước mắt có một đối thủ còn tốt hơn.”

“Ai?”

“Hạ Cô Phong.”

“Hạ Cô Phong tề danh cùng Hoắc Quyết?” A Cừ nhiệt huyết sôi trào.

Bạch y nhân móc ra một bình sứ từ trong ngực và một cuốn bí tịch, “Đây là Ngưng huyết công, cũng bắt nguồn từ một cao thủ như Ngưng sinh công, người có Ngưng sinh công làm cơ sở, luyện càng dễ dàng hơn. Bình này là thuốc độc, một giọt chết người, không chút đau đớn.”

A Cừ nhận lấy cả hai thứ, cất vào ngực, trịnh trọng khấu đầu hai cái, “Đa tạ sư phụ.”

“Ta sẽ phái người đưa người đi gặp Hạ Cô Phong.” Bạch y nhân nói, “Nhưng có một chuyện người phải ghi nhớ. Người có thể không ra tay, ta tuyệt sẽ không trách người, một khi ra tay, thì không chết không thôi.”

A Cừ đã nghe quen những lời của Bạch y nhân, không hỏi lý do liền đồng ý: “Vâng! Hoắc là hấn chết, hoặc là con chết, hoặc là cả hai cùng chết!”

Bạch y nhân vươn tay xoa đầu hấn, trong đáy mắt lộ ra tia thương xót, thoáng qua giây lát, muốn nói hãy bảo trọng, lại nhin xuống. Biết rõ lần này chia tay là vĩnh viễn không gặp lại, thì cần gì nói những lời sáo rỗng đó nữa. Hấn thở dài một cái, nói: “Người yên tâm luyện công, sẽ không có ai làm phiền người nữa đâu.”

A Cừ thấy hấn nâng bước đi ra ngoài, lưu luyến hỏi: “Sư phụ phải đi rồi sao?”

Bạch y nhân đầu cũng không ngoảnh lại, nói: “Muốn toàn lực ứng chiến, trước tiên hãy dưỡng thương cho tốt.”

“Sư phụ, con có thể hỏi một câu không?”

Bạch y nhân bước chân khựng lại.

“Con muốn hỏi tên của sư phụ... con không có ý gì khác, chỉ là muốn trước lúc chết biết được sư phụ của mình là ai, như vậy, con chết rồi cũng sẽ không nuối tiếc.”

Bạch y nhân lặng lẽ thở dài, ngửa đầu nhìn đỉnh núi trắng như tuyết phía xa xa, chậm rãi nói: “Phương Am.” (có 2 âm đọc 1 là an – Am, thường dùng để đặt tên người, 2 là chang – xướng. Nếu như các bạn thắc mắc sao tên lại không giống trong QT.)

Lời của tác giả: Cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ, “Xuất sao” đến đây là kết thúc trọn vẹn rồi! Bất luận Trang Triều sau này ra sao, bạn Hoắc Quyết và bạn Tịch Đình Vân đều rất hạnh phúc!

313

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuat-sao>